

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FROM THE #1 BESTSELLING AUTHOR OF "LONDON BRIDGE IS DOWN"

THE EXPAT WIFE

A Novel

COURTNEY HARGROVE



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GURBETÇİ EŞ

Courtney Hargrove

ONE MOMENT BOOKS DARK tarafından yayınlandı

GURBETÇİ EŞ. Telif hakkı© 2023 Courtney Hargrove tarafından.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın/yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu hikaye bir kurgu eseridir. Tüm isimler ve karakterler ile tüm işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Aleksandar N. aka Blokowsky tarafından yapılmıştır. Polgarus Studio tarafından biçimlendirildi.

Not: İçerik ve tetikleyici uyarılar kitabın arkasında listelenmiştir. Bilgi için

OneMomentBooks@Outlook.com adresini ziyaret edebilirsiniz.



One Moment Books DARK
Mysteries, thrillers & suspense

1 numaralı çok satan yazar Courtney Hargrove'un GURBETÇİ EŞİ için övgüler

"Kayıp kişilerle ilgili gerilim destanlarına bayılırız ve Gurbetçi Eş de bunu başarıyor. Sayfalarda bir İsviçre tatili gibi. Bu sürükleyici yolculuk bizi Lucerne'e götürdü ve sayfalara yapışmamızı sağladı." -**Addison McKnight, *An Imperfect Plan* kitabının yazarı**

"Hikaye entrika ve tırnak ısırtan bir heyecanla dolu. Kıvrımlar ve dönüşler beni koltuğumun ucunda tutmaya yetecek kadar gerilim sağladı... Karakterler gerçekçi ve ilişkilendirilebilirdi. Hikaye mükemmel bir şekilde yazılmış ve sonuna kadar tahmin yürütmemi sağladı." -**Readers' Favorite**

"Gecenin ilerleyen saatlerine kadar okumanızı sağlayacak, vazgeçemeyeceğiniz bir psikolojik gerilim. Bu kitaba bayıldım - karakterler arasındaki dinamikler bu kitabı bağımlılık yaratan bir okuma haline getiriyor." -**BookGirlBrown_Reviews**

Hargrove, bizi de kahramanı kadar şaşkın ve sorgulayıcı tutmakta usta... Sonra, her şey netleştğinde, bu çok beklenmedik bir şeydi. Hargrove'un diyalogları zekice kullanması, güzel ortam tasvirleri ve inandırıcı karakterler yaratması kadar ustaca. Bu stil unsurlarını, 300 sayfadan fazla bir süre boyunca bizi merakta bırakma becerisiyle Courtney Hargrove'un neden en çok satan yazarlardan biri olduğunu anlayacaksınız." - **Readers' Favorite**

Lucerne için. Seni tanıdığımı sevindim.

İçindekiler

<u>1</u>
<u>2</u>
<u>3</u>
<u>4</u>
<u>5</u>
<u>6</u>
<u>7</u>
<u>8</u>
<u>9</u>
<u>10</u>
<u>11</u>
<u>12</u>
<u>13</u>
<u>14</u>
<u>15</u>
<u>16</u>
<u>17</u>
<u>18</u>
<u>19</u>
<u>20</u>
<u>21</u>
<u>22</u>
<u>23</u>
<u>24</u>
<u>25</u>
<u>26</u>
<u>27</u>
<u>28</u>
<u>29</u>
<u>30</u>
<u>31</u>

[32](#)

[33](#)

[34](#)

[35](#)

[36](#)

[37](#)

[38](#)

[39](#)

[40](#)

[41](#)

[42](#)

[43](#)

[44](#)

[45](#)

[46](#)

[47](#)

[48](#)

[49](#)

[50](#)

[Notlar & Teşekkür İçerik Uyarısı](#)

1

O yaptı. Arsız sırtışı sosyetik İngiliz karısını öldürdü.

Mavi saatin son nefesinde, gün doğumundan dakikalar önce, ufka tırmanan pembe ışıktaki bunun kederden kırılmış bir adam olmadığına karar vermek için yeterince şey görebiliyorum.

Peter Pewter-Browne dağ evinin önünde kızını okula uğurlarken gevşek ve rahat. Minyatür sırt çantasını sağlam elleriyle kızın omuzlarına yerleştiriyor ve kızın söylediği bir şeye gülümserken beyaz dişlerinin parıltısını yakalıyorum.

Küçük kız tam oturması için omuz silkiyor ve Peter hâlâ sırtarak kızın sarı başının üstünü karıştırıyor.

Sanki her şey normalmiş gibi. Sanki karısı, Expat Social Club'ın başkanı ve evde kalan olağanüstü anne Jacqueline Pewter-Browne iki gün önce ortadan kaybolmamış gibi.

Peter'ın ütülenmiş pantolonu ve somon rengi gömleğiyle tertemiz giyinmiş olması bile başlı başına bir tehlike işareti ve eldivenli elimle beceriksizce karaladığım bir notu haklı çıkarıyor: *Bugün neden işe gidiyor?*

Bir rüzgâr arabamın yanındaki kar yığınının beyaz bir tabaka kaldırıyor ve dans eden, kıvrılan bir hayalet gibi ön camıma çarparak görüşümü engelliyor. Pullar durulduğunda, ikiliyi tekrar görebiliyorum.

Peter'dan çekici bir ARANIYOR posterı olurdu. *Dört Nikah Bir Cenaze*'deki Hugh Grant'ın günümüzdeki vücut bulmuş hali, kumral saçları ve doğru anlarda sevimli kekemeliğiyle tek boyutlu bir karakter. Hugh gibi Peter da İngiliz diş hekimliğinin rahat ahlakıyla yetişmiş bir adamın büyüleyici çarpık ön dişlerine sahip.

İşte güneş geliyor. Koyu mavi gökyüzü birkaç saniye içinde aydınlandı, griye dönüştü ve yerini pembelere, turunculara ve sarılara bıraktı ve yeni ışıktaki çifti yeterince iyi görebiliyorum.

Kızına veda öpücüğü vermek için çömelen Peter'ın gözüne bir tutam kumral saç çarpıyor, sonra doğrulup gururlu bir baba edasıyla onu okula uğurluyor.

Kocanın her zaman baş şüpheli olmasının iyi bir nedeni vardır: Muhtemelen o yapmıştır. Bunu gazetecilik kariyerimin başlarında, tam da içgüdülerime güvenmenin değerini öğrendiğim zamanlarda anladım.

Peter kaybının yasını tutmak ya da Tanrı korusun Jacqueline'i *aramak* yerine Noel sezonunu kucaklıyor. Artık bir kadın eksilmiş olan Pewter-Browne'ların evi tüllü bir Noel filmi seti gibi işiliyor.

Taze toz, dağ evini zencefilli kurabiye evinin üzerindeki krema gibi kaplıyor, pencereler peri ışıklarıyla parılıyor ve zevkli bir ahşap ren geyiği, dal kolları ve havuç burnu olan tombul bir kardan adamın yanında karla kaplı çimenlerin üzerinde duruyor. Arkalarında, uzaktaki Alpler krem şanti tepeleriyle gökyüzünü yalıyor.

Jacqueline'in yanık turuncu Porsche SUV'u hâlâ arabanın park halinde.

kaybolduğunu söylüyorlar. Yoksa kayboldu mu? Ya hâlâ buradaysa? Şu anda evde, gerçeklikten uzaklaşıyor, aslında hiç gitmedi mi? X-ray görüşü için neler vermezdim.

Hiçbir şeyi göz ardı edemem, ne bu kadar erken, ne de elimdeki yetersiz bilgilerle.

Daha uzun oturup, deri kaplı doğru eğildim. Peter'ın arkasındaki kapı aralığında bir figür belirdi.

Çok uzaktayım ve Pilatus Dağı'ndan vuran sabah ışınları yüzünden yarı kör olduğum için yüz hatlarını seçemiyorum ama bir kadın ve Jacqueline gibi uzun boylu, salkım söğüt ya da esmer değil.

Bir çizgi film prensesinin uzun, dalgalı saçlarına sahip minyon bir sarışın, erken saatlerde Peter Pewter-Browne'un evinin içinde. Bilmesem erkek boxer şortu giyiyor derdim.

Dürbüne ihtiyacım var. Lucerne'de dürbünü nereden alacağımı bilmiyorum. İsviçre Almancasında dürbün nasıl *söylenir* bilmiyorum, ama bilseydim ve bir çift alsaydım, Wesley hemen peşime düşerdi: *Bu işin peşini bırakacağına söz vermiştin.*

Wesley Blackwood'un karısının güneşle birlikte doğması, onu yatakta horlarken bırakması, "yürüyüşe" çıkmak için kapıdan sıvışması ve ardından kocasının iş arkadaşının sokağının aşağısındaki bir cipin arkasına park etmesi olmazdı.

Peter harekete geçti. Kızına doğru son bir anlamsız el sallıyor, arkasını dönüyor ve içeri adım atıyor.

Yukarıdan tanıdık bir çağrı duyuyorum. Gökyüzünü kontrol ediyorum ve kuzgunun yine burada olduğunu görüyorum, daireler çiziyor, cerulean bir tuval üzerine koyu bir leke çiziyor. Bir katilin izini sürerken beni takip ediyor, bu da ikimizi de klişe yapıyor. Önce ben

Kar yağdıktan sonra, bu sakin İsviçre kantonu sanki dünya pamukla kaplanmış gibi tekdüze, yumuşak bir sessizliğe büründüğünde onu fark etti.

Peter tekrar dışarı çıktığında kontak düğmesine basmak üzereydim. Yolcu koltuğuna daldım. Beni gördü mü?

Fark eder mi? Arabamız buralarda olabildiğince sıradan bir BMW, metalik kömür rengi. Üzerimde alternatif bir mont, polar şapka ve kalın bir atkı var. Herhangi biri olabilirim.

Kuzgunun öfkeli ötüşleriyle sarsılıyorum ama yerde kalıyorum. Nereye gidersem gideyim beni takip edenin aynı kuş olamayacağını biliyorum, ama öyle de olabilir; çok yüksekte hepsi aynı.

Çok genç yaşıta, altıncı sınıftayken Poe okumakla görevlendirilmiştim ve adamın eserleri tüylerimi diken diken etmiş, midemi öyle bir bulandırmıştı ki tuvalete gitmek için izin almak zorunda kalmıştım. *Nevermore* yıllarca kafamın içinde yaşadı, kabuslarımda çeşitli hayali şeytanlar tarafından ciyaklanan bir mantra haline geldi. Kuzgunlara bir daha asla aynı gözle bakmadım.

Risk alıyorum ve yavaşça oturur pozisyona geçiyorum. Peter ve kadın artık içerideler. Normalde boş olan midemdeki asit boğazımda yükseliyor ve şiddetli bir yutkunmayla onu geri çekmeye zorluyorum.

Korkarım tüm bunlardan ben sorumluyum. Jacqueline kaybolmadan önce yardım için bana geldi, ben de onu dinledim ve hiçbir şey yapmadım.

Saati not alıp son gözlemlerimi not ettikten sonra arabayla uzaklaşıyorum. Peter'ın kızının yanından geçiyorum, köşede arkadaşlarıyla buluşmasını izliyorum, hiçbiri beş ya da altı yaşından büyük değil, açıkta yavaş hareket eden bir masumlar sürüsü.

Lucerne'de tek başına yürüyen çocukları ilk gördüğümde, polisler olay yerine gelene kadar onları korumak için harekete geçtim. Benim geldiğim yerde - Seagrass Cove, Massachusetts üzerinden Manhattan - sokaklarda gözetimsiz yürüyen küçük insanların görülmesi Çocuk Koruma Hizmetlerine çılgınca bir çağrı yapılmasını gerektirir.

Ancak yeni şirketi tarafından Wesley'e atanan ve bize yeni evimizi göstermek üzere olan idareci, suç dolu distopyadan gelen bu sert Amerikalıya gözlerini devirdi.

Lucerne dünyanın en güvenli yeridir. Her yeni göçmen, okula yalnız giden çocukları gördüğünde korkar. Burada asla kötü bir şey olmaz. Güvenin bana.

Güven bana. Bu, muhabirin siren çağrısıdır, bizi içine çeken ve *güven bana*'dan sonra kişinin söylediği her kelimeyi sorgulamaya zorlayan baştan çıkarıcı bir şarkıdır.

Saate baktım, sonra gaza bastım. Wesley'nin işe gitmek için arabaya ihtiyacı var.

Sokak seviyesindeki garajımızdan ön kapımıza kadar otuz sekiz merdiven ve fuayeden oturma odasına kadar da sekiz merdiven daha var. Vadinin bizim tarafındaki her şey bir tepenin içine inşa edilmiş, ki bunun uzun vadede kalça kaslarım için harika olacağını umuyorum.

Beton merdivenlerden bağlanarak çıktım ve "bağlanarak" derken büyük bir çaba ve yanan ciğerlerle kıcımlı çekmeyi kastediyorum.

Tepeye ulaştığımda, çevresel görüşümde hızlı bir hareket yakalıyorum. Sağa baktığımda bir parmağın kaybolduğunu ve patiska bir perdenin düştüğünü görüyorum; perdenin etekleri sola doğru sallanıyor ve penceredeki casusu ele veriyor.

Wesley ve ben bu otuz sekiz basamağı, taş işçiliği ile yapılmış sahanlığın karşısındaki aynı evde yaşayan insanlarla paylaşıyoruz. Aramızdaki yamaçta, yağmur fırtınaları sırasında drenaja yardımcı olmak için toprağa inşa edilmiş ince beton girintiler var ve komşular kendi taraflarını garip bir dekoratif tabak çeşitliliği için bir olarak kullanmayı seçtiler.

, sırlanmış ya da kabartılmış güneşlerin üzerinde çeşitli ruh hallerinde insan yüzleri vardır: , kızgın, tatlı. Renkleri cırcırcı sarıdan koyu maviye ve ışıltılı altına kadar değişir.

Bugün bir pentagram, dev bir göz ve baş aşağı bir üçgen de dahil olmak üzere bazı yeni tasarımlar fark ettim.

Komşular beni yakalar korkusuyla genellikle tabakları incelemek için zaman harcamıyorum. Neye benzediklerini ya da kaç tane olduklarını bilmiyorum. Hiçbir zaman bir ayakkabıcı ya da fondü ya da İsviçrelilerin yeni insanları karşılamak için yaptıkları şeylerle uğramadılar, ama yine de biz de onları elmalı turtla ile ziyaret etmedik.

Bu serginin önünden geçtikçe daha da ürkütücü oluyor. Ürkütücü, paranormal bir istifleme vakasının dağınıklığı gibi.

Evimize giriyorum ve son sekiz merdiveni kucaklayarak çıkıyorum.

"Merhaba," diye sesleniyorum, sesim çift kişilik oturma odasında yankılanıyor. Zemin, ilk başta nefret ettiğim kare krem karolarla döşenmiş. Amaçlarının kışın ayaklarınızı ısıtmak olduğunu öğrenene kadar evi dev bir banyo gibi gösterdiklerinden şikayet ettim. Tüm zeminlerimiz ısıtılmalı ve artık asla soğuk karolara geri dönemem.

"Buradayım," diye sesleniyor kocam evin en ucundaki banyomuzdan. Ona ulaşmak için diğer iki banyomuzun önünden geçiyorum ve tıraş olduğunu, havluyu beline doladığını, sarı saçlarının ıslak ve arkaya doğru kaygan olduğunu görmek için içeri bakıyorum.

kahverengi görünüyor.

"Yürüyüşün nasıldı?"

"Her zamanki gibi büyüleyici," diye cevap veriyorum. "Pilatus Dağı'na bakmaktan asla bıkmayacağım. O bizim kendi Alp'imiz ve ona bayılıyorum."

"Huh." Aynadan uzaklaşır ve kaşlarını kaldırır. "Bu çok ilginç. Pewter Brown'ların evinin yakınlarında yürüyüş parkurları olduğunu sanmıyordum."

2

Kocamın bu sabah ne yaptığımı nasıl anladığını bilmek istemiyorum; her senaryo beni rahatsız ediyor ya da midemi bulandırıyor. Beni gözetlemesi. Peter beni yakaladı ve rapor verdi. Wesley aklımı okuyor.

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok," diye cevap veriyorum.

Wesley iç geçiriyor ve tıraş olmaya devam ediyor. Ustura kremin içinde bir yol açarken onu izliyorum ve onu yalama dürtüsüne kapılıyorum.

"Varsayımsal olarak konuşursak," diyorum beni bile şaşırtan bir hafiflikle, "nerede olduğumu nereden biliyorsun? Beni takip mi ettiriyorsun?"

Boynundaki son darbeleri temizlemek için başını eğiyor ve tavana bakıyor.

Bitirene kadar bekledim, sonra ona bir havlu uzattım.

"İsviçre bayilikleri." Dönüp bana baktı. "Bu bir GPS takip uygulaması. Her şeyleri var. Arabayla birlikte geldi."

Eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bunun senin feminist felsefene uymadığını biliyorum ama takip etmek iki taraflı. Sen de her zaman nerede olduğumu bileceksin. O arabayı paylaştığımız sürece asla gerçekten özgür olamayacağız."

Dışarı çıkarken poposuna bir şaplak atıyorum, *jive* değil *jibe* diye bağırmamak için dikkatimi dağıtıyorum, çünkü kelime dağarcığını ve deyimlerini berbat etmesi bana fiziksel acı veriyor. Yale'de İngilizce yan dalıyla üç yüz bin dolarlık bir eğitim almış ama adam hâlâ "tüm yoğun amaçlar için" diyor.

İki ay önce New York'ta onun yanına taşınmadan önce bunun farkında değildim; eğer farkında olsaydım, bu bir anlaşma kırıcı olabilirdi. İngilizceyi yanlış kullandığı için onu uyarmaya çalıştım ama beni bilgiçlik taslamakla ve sıkıcı olmakla suçladıktan sonra onu eğitme umudumu yitirdim. Wesley hakkında bilmediğim çok şey vardı, geçen ay New York Belediye Sarayı'nda küçük, gerçekten küçük bir düşünle evlendiğimiz gün bile.

Yanımdan geçip giyinmek için acele ediyor. Gidişini izliyorum ve sık sık yaptığım gibi *bu kadar* yakışıklı olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Wesley seksilik skalasında on bir numara. *The Princess Bride*'daki Westley'i ve Paul Newman'ın gençliğini alırsanız ve bir tutam Chris Evans eklerseniz, benim Wesley'imi elde edersiniz.

Birlikteliğimiz doğal değildi ve New York'un flört geleneğindeki düzene aykırıydı. O: Görünüşte sıkıcı bir hedge foncusu, son derece çekici, aile parası, Armani giyiyor, modellerle çıkıyor, TriBeCa dubleksinde yaşıyor. Ben: Beş haneli rakamlar kazanan, Brooklyn'de iki oda arkadaşıyla yaşayan, ne ailesi ne de parası olan, kendi saçını kesen, H&M giyen, erken kötümser bir muhabir. Tanıştığımızda o Wall Street'te milyarderlerle yiyip içiyordu. Ben ise bir haber sunarken Rikers'ta bir beyaz üstünlükçünün tükürüğüne maruz kalıyordum.

Mutfağa dönüp French press'i kendim için hazırladım. Wesley kahvesini şehirden almayı seviyor. Manhattan'ın yüksek fiyatlı zincirlerinden ve uzun kuyrukları ve her zaman eşek arısı spreyine uzanmak istememe neden olan kaslı erkek topuzları olan sevimli zanaat kahve dükkanlarından sonra yepyeni bir dünya. İsviçre'de kahve her yerde harika: Tren istasyonlarındaki büfelerde de en iyi Bäckerei-Konditorei'lerde olduğu kadar iyi.

Kahvenin demlenmesini beklerken bel kemerimden not defterimi çıkarıyorum. İlk birkaç sayfa *Newsline*'daki işimden ayrılmadan önce yazdığım son makalenin kalıntılarını içeriyor; Bronx'taki projelerde temiz su için mücadele eden bir anneyle ilgili karalamalar ama araştırmam sayfalarımızda yayınlandıktan sonra bile kimse onu dinlemedi. Hikaye, bir YouTube yıldızının aşk üçgeniyle ilgili son dakika haberlerinin altında kaldı.

Sonraki sayfalar boş ve sonra arkaya gizlenmiş Jacqueline Pewter-Browne notlarımı buluyorum.

Polisle temasa geçmek için her türlü içgüdü ve arzuyla savaşıyorum. Bana en sert ifadelerle burnumu sokmamam gerektiği söylendi.

Bırakın topluluk kendi yöntemleriyle halletsin, Wesley uyardı. Biz yeniyiz. Neyi bilmediğinizi bilmiyorsunuz.

Ve nasıl. Kendimi hiç bu kadar zor durumda hissetmemiştim. Soru sorarak doğdum, sonra bu bir kariyer oldu ve şimdi kocam bana arka planda kalmamı ve her içgüdüme karşı yüzmemi söylüyor.

Tezgâha yaslanıyorum ve bugünün olaylarını zaman çizelgesine ekliyorum: *10 Aralık: Jac'in kocası sabahın erken saatlerinde çok genç bir kadınla (dadi?) mutlu davranıyor.*

Wesley koridorda mutfağa doğru ilerlerken İtalyan kanat uçları fayanslarda tıkrıyor. Defteri pantolonumun içine sokuyorum.

"Bugün ne yapıyorsun?" Kahveye bir bakış fırlatıyor.

New York'tan ayrılmadan önce tahmin ettiğim ve korktuğum soru artık her gün geliyor. Kocamın sırtından geçinen, evde oturan bir televizyon izleyicisi olmaya "devam ediyorum", doğru cevap ve tembelliğin utancı beni tekrar sarıyor.

"Çalışıyorum," diyorum, her gün yaptığım gibi. "Memlekette serbest çalışma seçenekleri bulmaya çalışıyorum ama kimse sadece İngilizce bilen bir Luzern muhabiri aramıyor."

"Hey." Yaklaştı ve beni omuzlarımdan tuttu. "Bu bakışı biliyorum. B İznin burada yasal olarak çalışmana *izin vermiyor*. Kimse bunu sana karşı kullanmıyor. İstedğin kadar zaman ayır. Bahsettiğin o kitabı yaz. Şu online özel dedektiflik kurslarına yazıl. İkimizi de geçindirecek kadar para kazanıyorum."

Aramızdaki gelir uçurumu sık sık gündeme geliyor. Ben burada onun hayallerinin peşinden gidiyorum ama nedense kendimi tembel bir figüran gibi hissediyorum. Beni işimden ve kariyerimden kopardı ve özür dileyen ben oluyorum.

"Arabayı alacağım, tamam mı?" Grup'la olan sözleşmesinin mürekkebi kurduğunda patronunun kendisine verdiği Breitling'e anlamlı bir şekilde kaşlarını çatarak soruyor.

Planım buydu ama birdenbire bu tepede tekerleksiz tek başıma kalmak istemedim.

"Coop'tan bir şeyler almam lazım. Seni ben götürürüm."

Lucerne Gölü kıyısındaki The Group'un cam cepheli ofis binasının önüne Wesley eğilip beni öpüyor ve sonra yolcu kapısını açıyor. "Orada ne yapıyordun?" diye soruyor. "Ne yapmayı umuyordun?

buldun mu?"

Keskin kış havasında ağızından kaçırılan bir itiraf, karlı bir çimenlikte gönüllü bir hesaplaşma, tüylü bir halıya sarılmış bir ceset. Bunların hiçbiri olmadı, çünkü kötülük her zaman kendini duyurmaz.

"Ben... Peter'ı kendim görmeliydim," diye cevap verdim. "Evi görmek. Belki Jacqueline'in hâlâ buralarda olduğunu, geri döndüğünü düşündüm. Bilmiyorum. Onun için *endişeleniyorum* Wesley."

"Bana bir iyilik yap ve Pewter-Browne işinden uzak dur. Bırak gitsin. Benim için."

Onu ikna etmemi bekliyor, ben de ona gerçeği en iyi şekilde anlatıyorum.

"Radarın altında kalacağıma ve kimseyi kızdırmayacağıma söz verdim ve bunda ciddi dim."

Klişeler, onu sakinleştireceğini umduğum iyi niyet ve basmakalıp sözlerden oluşan bir kelime çorbası halinde dilimden dökülüyor.

"Yapacağını biliyorum," diye beni temin ediyor. "Senden sadece geri çekilmeni istiyorum çünkü Peter karısının kendi başına gittiğini söylediğinde ona gerçekten inanıyorum. O böyle şeyler yapar."

Arabadan dışarı adımını attı ve ben onu önümdeki iş gününde kaybettim.

Belki de söylediklerinde bir bilgelik vardır. Buraya yeni geldim, bu insanları, yöntemlerini ya da geçmişlerini bilmiyorum.

Jacqueline'in kaybolduğunu öğrendiğim gün polisi kimin aradığını, İsviçre sosyal medyasını kimin takip ettiğini ve el ilanlarını kimin astığını sorduğumda Wesley'in bana hatırlattığı gibi, şirketi bizi buraya getirmek, vizelerimizi düzenlemek ve imza primini ödemek için on binlerce frank yatırım yaptı. Bunun da kendine göre bir bedeli var: sağduyu ve iyi davranış.

Uzaklaşırken rölantide çalışan iki *Polizei* arabasının yanından geçiyorum. Onları durdurup her şeyi anlatmak istiyorum. Lucerne Özel Mağdurlar Birimi'ne gitmek ve onları bu davaya yönlendirmek istiyorum.

Jacqueline'in öldüğünden *emin* değilim ama BMW üzerine bahse girerim. Yine de, eğer dışarıda bir yerde olma ve kurtarılmaya ihtiyacı olma ihtimali az da olsa varsa, ona ulaşmak için hiçbir şey yapmazsam kendimle yaşayamam.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Yardım istemek için bana geldiğinde açıkça tedirgindi ama bana tüm hikayeyi anlatmakta direndi ve ben de onu zorlamamayı seçtim. O yeni bir arkadaştı, Luzern'deki ilk arkadaşımdı ve her şeyi kendi zamanında paylaşacağını düşündüm. Bu yanlış bir hamleydi, nitekim öyle de oldu. Zaman yoktu.

Göl kenarında araba kullanıyorum, keskin virajları, dönüşleri ve sinematik arka planıyla Lucerne Gölü'nün ihtişamı dikkatimi dağıtıyor ve Jacqueline'in kayboluşunun çirkinliğiyle ne kadar keskin bir şekilde çatıştığını düşünüyorum.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Wesley, yiyecek ve alkolün de yardımıyla cazibesinin gücünü kullanarak beni bir gurbetçinin hayatına çekmeyi başardı.

İşten sonra TriBeCa'daki dubleks evimizin mutfağına girdiğimde, editörlerimle tartıştığım bir günden daha yorgun düşmüş, sadece sütyenimi çıkarıp kanepeye gömülmek istiyordum ve daha merhaba bile diyemeden Wesley bana bir bardak Lafite Bordeaux blanc uzatıyordu.

Beni yanağımdan öptü ve çantamı aldı.

O büyükannesinin gizli sosunu karıştırmaya devam ederken ben bir tabure çekip şarabımı içtim ve bana iş teklifini anlatırken kızgın kan gibi köpürmesini, ara sıra sıcak sıvılaştırılmış domates püskürmesini izledim.

Onu ilk kez yemek yaparken görmüştüm. Birlikte yaşadığımız bir ay boyunca ara sıra kendime özgü vejetaryen takolardan oluşan bir tabak ya da ev yapımı soslu bir Sezar salatası hazırlardım ama çoğu gece sipariş verirdik ya da Nobu'da suşi ve morina balığı yerdik.

"İsviçre," dedi Wesley bir önceki hafta sonu uğradığımız çiftçi pazarından aldığı taze kekiği serperken, "gurbetçiler için Kutsal Kase'dir. Atanabileceğiniz en güzel, en zengin ve en düzenli ülke. Burası *Dubai* değil. İstedığınız zaman hafta sonu için buraya uçabilirsiniz."

Granit adadaki eski taburesinde sinirli bir şekilde hafifçe döndüm ve cevabımı bulmadan önce beş saniye düşündüm: *Hayır*.

O anda İsviçre'nin, kendisi de güzel, varlıklı ve "düzenli" olan yeni erkek arkadaşım için muhtemelen mükemmel *olduğunu* düşündüm.

"New York'u çayırılar, tepeler ve yodeling için terk edemem. Düşüncesi bile klostrofobik yapıyor beni" dedim.

"Açık alan korkusu klostrofobi değildir," diye yanıtladı. "Bu agorafobi. Orası bu kadar çarpıcı iken korkmaya vaktiniz olmaz." Arada bir büyük lafları doğru söylüyor.

Babam da Gloucester Körfezi, Ipswich kumulları ve geçimini sağladığı Essex istiridye düzlükleri için aynı şeyi söylerdi. Ama Seagrass Koyu ve etrafındaki her şey çok açık, çok ıssızdı, asla tutunamadığım ya da kendimi içinde bulamadığım gerçek bir hiçlik okyanusuydu. Havayı tırmalar ve hiçbir şey bulamazdım ve her zaman sonsuz bir gökyüzünde bir bulut parçası gibi kaybolma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu hissederdim.

New York beni . Küçük bir kasabada yapamayacağınız şekilde kaybolabiliyor ve kalabalığın içinde kaybolabiliyordum ve burada kendime bir hayat kurdum. Massachusetts Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra, sağlam bir gazetecilik kariyeri için mücadele ettim, önce karşılayamadığım ücretsiz bir stajla, sonra da gece vardiyalı ve sosyal haklardan yoksun bir işle.

Dış sigortası ve hastalık izni gibi çılgın lükslere sahip tam zamanlı bir muhabirlik işi edinmek beş yılımı aldı ve medyayı takas etmeye niyetim yoktu.

İnekler ve uzak dağ sıraları için dünyanın merkezi.

"İsviçre önemsiz bir yer. Kültür ya da hareket yok. Solup gideceğim," dedim. "Solup gideceğim. Kayak bile yapmıyorum. Benim hakkımda bunu biliyor muydun? Kayak yapmıyorum."

Bize linguine a la Wesley servis ederken ve daha fazla şarap doldururken onun konuşmasını dinledim. Neler kazanacağını ve yurtdışına taşınmanın hayatımı zenginleştirmek ve genişletmek için neler yapacağını anlattı.

Son damla kırmızı sosumu da kaşıkladıktan sonra tabakları topladı, ellerini yıkadı ve adanın diğer ucundaki evrak çantasını açtı.

"İşte teklifim," dedi ve beyaz şarabımın yanına bir tomar kâğıt koydu. "Şikayet ettiğin o listelerden ve 'kusma yazılarından' kurtulacaksın."

Bu her gün verdiğim bir savaştı. Editörlerimden, bir kişi için bile dünyayı değiştirebilecek hikayeleri araştırmama, ihmalkar ev sahiplerini durdurumama, birikmiş tecavüz kitlerini , New York'taki koruyucu aile ihtiyacını vurgulamama izin vermelerini talep ettim.

Ve çoğu gün patronlarım bana maaşımın günün hashtag'lerine göre ödendiğini hatırlatırdı. *Eğer trendse, o sizin arkadaşınızdır. Araştırmaları kendi zamanınızda yapın.*

Wesley daha sert bastırdı. "Artık merdiven yok. Artık mutfak ya da hamam böceği yok. Sabahın beşinde geçiren çöp kamyonları yok."

Gösterişli küçük arabaları ve ilgi çekici, trençkot giyen insanların metroyla havalı yerlere gittiği ve sol yakadaki edebiyatçıların Aperol spritz ve absinthe yudumladığı göz alıcı yerler olan Londra veya Paris'e atıldım. Wesley'nin bahsettiği bu sessiz, denize kıyısı olmayan ülke planda yoktu.

"Paket inanılmaz," dedi.

Sözleşmeyi taradım, yazarı yardımsever bir şekilde ikramiyeleri kalın harflerle yazmıştı. Sadece "The Group" olarak tanımlanan bu şirket Wesley'e altı haneli bir maaşın yanı sıra ikramiye, şirket arabası, taşınma masrafları ve mobilya yardımı teklif ediyordu. Orada yaşadığımız sürece kiramızı da şirket ödeyecekti. Benim gibi mütevazı imkânlarla sahip biri için bu aşırı, iğrenç derecede lüks bir paketti.

"Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olabileceği aklınıza geldi mi? Yani, kim bu insanlar? *Grup* mu? Bu bir isim değil, bir isim."

"Her zaman araştırmacı," diye gülümsedi Wesley. "Bir gün seni bu sinizminden kurtaracağım. Buna kısaca TIG diyorlar. Google'da aratılamaz."

Deneyin, göreceksiniz. Kim olduklarını biliyorum ve sizi temin ederim ki yasallar. Benim yaptığım işi yapan insanlara ihtiyaçları var. Benim özel becerilerime ihtiyaçları var."

Onunla birlikte ben de gülümsedim; bu komikti çünkü onun yetenekleri yaşadığımız yerde bir düzineden azdı. Riskleri yönetiyor, zengin insanların paralarına yatırım yapıyor, bir hedge fonunun yönetimine yardımcı oluyordu. Bunların gerçekte hangi özel yetenekleri gerektirdiğini çok derinlemesine inceleme ihtiyacı hissetmedim.

Önlüğü hâlâ üzerindeydi. Yere diz çöktü ve bana baktı. "Evet de. Geleceğini söyle."

İçimdeki yazar çalışmaya devam etmek istiyordu, ama içimdeki muhabir hayatı hiç istemediğim bir şekilde deneyimlemek istiyordu. Annem her zaman, kötü bir filmdeki yıpranmış bir karakter gibi, Seagrass Cove'dan çıkma şansımın sıfır olduğunu, çünkü ortalama biri olduğumu ve hep öyle kalacağımı söylerdi.

Kararımı vermeden önce yüksek sesle söyledim. "Evet. Tamam. Ben giderim." "Tanrıya şükür," diye nefes aldı Wesley ve o kadar içten rahatlamıştı ki

sıcak bir anda doğru kararı verdiğime inanmamı sağladı.

Hikâyemiz sıra dışıydı ve ben bizi bu yüzden seviyordum. Birbirimizi üç aydır tanıdıktan sonra yaptığımız bu dramatik hamle, ilişkimizin ne kadar hızlı ilerlediğine dair başka kim ne düşünürse düşünsün, birlikte yapacağımız bir sıçramaydı.

Kendime herkesin Buzzfeed ya da *Newsline*'da iş bulabileceğini söyledim. Kaç kişi kendini destansı bir aşk hikayesinin ortasında bulur ve hayatının macerası için Avrupa'ya sürüklenir?

3

Kaybolmadan beş gün önce

Bu akşamki gala için şık bir elbise ararken çıplak dolabımı karıştırıyorum. Gurbetçi eşler İsviçre'nin beşinci büyük kentindeki bir kumarhanede düzenlenen resmi bir davette ne giyerler?

Üç seçeneğim var. Kendimi savunmam gerekirse, Manhattan'daki dubleks evimizi boşaltmak için iki haftamız vardı ve yeni hayatıma başlamak için toplam iki çanta almama izin verildi. Geri kalan eşyalarımız New York'tan yavaş bir gemiyle geliyor.

Kocamın onaylayacağını bildiğim bir elbise seçiyorum, çok kısa olmayan ve göğüs dekoltesi göstermeyen, ancak göğüs kemiğini biraz gösterecek kadar aşağıya inen ince bir V'si olan siyah bir elbise. Seksi ama şık.

Kocam bazı konularda basit olmaktan suçludur. Onun felsefesi *Gerekirse karıma bak, ama ona bir hanımefendi gibi davran, yoksa başka.*

Aslında bunu daha önce de söylemişti, sanki Westport'un yeni bankacılık parası değil de Viktorya döneminin soylularıymış gibi.

Hızlıca giyiniyorum, sonra yanımda getirdiğim bir çift yüksek topuklu ayakkabıyla sallana sallana oturma odasına çıkıyorum, uygulama mağazasında arama yaparken telefonuma kaşlarımı çatıyorum.

"Bulamıyorum." Başımı kaldırdığımda Wesley'nin ön kapıya inen merdivenlerin başında beklediğini görüyorum. "Uber, Lyft ya da *herhangi bir* araç paylaşımı yok. İsviçre Almancası ile mi aramam gerekiyor? Ya da Fransızca?"

Wesley BMW'nin anahtarlarını bir mücevher parçası gibi, sanki doğuştan elindeymiş gibi şingırdatıyor. "Arabayı ben kullanacağım. Yeni iş arkadaşlarım da orada olacak, kokteyllerde aşırıya kaçmayacağım. Sen de abartmamalısın."

Bunu görmezden geliyorum ve aramaya devam ediyorum. "Uber yok mu? Sırada ne var, Doordash yok mu? Bir noktada Swiss Uber'i isteyeceğim. Bulmama yardım et."

"Lucerne'de Uber yok, Rose. Geç kalacağız." Başını eğdi ve beni inceledi.

"İyi görünüyorsun," diyor.

İyi mi? Sokuldum. İçgüdülerim çocukluğumdan beri olduğu gibi benimle konuşuyor ve en temel uyarıları iletiyor: İçimde çürümüş bir şeyler var.

Danimarka eyaleti.

Evet, içgüdülerim Shakespeare gibi konuşuyor ve bana yeni kocamın sihirli toz gibi üzerime daha fazla üstünlük terimi serpmesi gerektiğini söylüyor. *Güzel*, hoş ve hatta *ateşli* gibi ifadeler iyi olurdu, özellikle de yeni evli bir çift için. Yine de gerçek hayatta işler böyle mi yürüyor hiçbir fikrim yok. Sağlıklı bir evliliği hiç yakından görmedim. Birlikteliğimizin üzerinden bir ay geçti ve ben hala neyin normal olduğunu tahmin ediyorum.

Beni . "Yine de... bu kolye bu elbise için biraz kalın değil mi? Ben biraz daha narin bir şey görüyorum."

Ben daha kırmızı bir şey görüyorum; belki de yüzük parmağımdaki antika elmasla yanağında kırmızı bir kesik. Ama kavgaya etmek istemiyorum.

"Gidip üstümü
değiştireyim," dedim.
"Acele et."

Wesley arabayı kıyı şeridindeki bir virajdan geçirirken, göl kıyısındaki değerli arazinin bir kısmını kaplayan, büyük sütunları ve geniş merdivenleri olan beyaz bir saray olan kumarhaneyi görüyorum. İsviçre'ye taşınmakla bir peri masalının içine düştük, ancak bunun Grimm'in mi yoksa Mother Goose'un mu olduğunu henüz keşfedemedim.

Ay ışığı durgun Lucerne Gölü'nün yüzeyinde dans eder ve zencefilli evler, kuleler ve çan kuleleri hayalet muhafızlar gibi Eski Şehir'de arkasında belirir. Ön cephe Cermen köklerini haykırıyor, ancak kasabanın kendisi mimari tarzların bir karmaşası.

"Buranın tarihi nedir acaba?" diyorum kendi kendime. "Barok mu, rönesans mı, gotik mi?" Üniversitedeki sanat tarihi dersinden birkaç şey hatırlıyorum.

Wesley dizimi okşadı. "Büyüleyici bir soru. Neden araştırmıyorsun? Bu kış sana yapacak bir şeyler verir."

Hiçbir şey söylemiyorum. Yapacak işlerim var, o hiçbirini duymak istemese bile. Gözlerime parlak bir parlaklık getiren uzun, havadar bir esneme salıyorum. Yurtdışına taşındığınızda kimse jetlag'den bahsetmez. Kimse size uykunuzun o kadar düzensiz, o kadar dengesiz olacağını, zaman kavramınızı yitirmiş gibi hissedeceğinizi söylemez. Vücudunuzun sabahın üçünde size ihanet edeceği ve ne kadar yorgun olursanız olun uykuya dalmanıza izin vermeyeceği konusunda sizi uyarmazlar. Uykuya yetişmek diye bir şey yoktur.

Vale hizmeti için bekleyen dört kişinin arkasından kumarhanenin girişine yanaşılıyor ve ben de parlak BMW'mizin diğerlerinin arasında sportif, şık bir dışlanmış olduğunu fark ediyorum.

Porsche SUV'lar.

İçeride her şey kırmızı ve altın renginde ve avizelerden kristaller damlıyor. Asansör bizi doğrudan kibar konuşmalar ve kadeh tokuşturmalarla uğuldayan bir kokteyl resepsiyonuna bırakıyor; konukların çoğu aşağıdaki kumarhane katına bakan uzun, aydınlatılmış bir bara oturmuş durumda.

Sarkık açık kahverengi saçlı bir adam bizi gördü ve kalabalığı bir sörf tahtasının dalgaları yarması gibi yarararak sırttı, bir çarpık dişini ve derin bir gamzesini gösterdi.

"Wesley, eski dostum! Seni görmek güzel dostum." Adam bir eliyle kocamın sırtına vuruyor, diğer elini uzatıyor ve tokalaşıyorlar.

Wesley, "Harika bir katılım var," diye gözlemliyor.

"Her zaman öyledir. Bu, Kulübün sosyal takvimindeki en önemli etkinliktir. Mülteciler ve hasta çocuklar için bağış toplanıyor."

"Rose," Wesley bana döndü. "Bu Peter Pewter-Browne, Grup'ta başkan yardımcısı."

Peter bana bakıyor.

"Demek hanımefendi bu," diyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Wesley ve Jacqueline'in söylediği kadar güzelsiniz."

Eğiliyor. Sarılmaya çalışıyorum, boynumu büküyorum ve başımı omzuna doğru eğiyorum, tam o sırada yanağıma hafif bir öpücük kondurmaya çalışıyor ama onun yerine boynuma konduruyor. Geri çekilmeye başlıyorum, ama o ikinci yanağıma bir öpücük konduruyor. *Lanet olsun.* Burası Avrupa. İki öpücük, *Avrupa'da her zaman iki öpücük.*

Gerçekten çekiliyorum, gülümsüyorum, hiç olmamış gibi davranıyorum. "Bu harika-" Sonra üçüncü öpücüğü konduruyor ve ben de kafamı onun ağzına sokuyorum. Tam bir bok gösterisi. Wesley'nin yanımda ağladığını hissedebiliyorum.

Peter iki parmağını dudağına götürüp kan olup olmadığını kontrol ettikten sonra sırtışını tekrar yapıyor.

"İsviçre'de her şey farklıdır. Alışacaksın hayatım," diyor Peter yumuşak bir sesle.

"Üç öpücük," diye fısıldıyor Wesley kulağıma.

Biliyorum. Unutup duruyorum.

"Herkes burada," diyor Peter kocama. "Sen ve ben Werner Fiat'la biraz yüz yüze görüşmeye gidiyoruz. CEO'muz TIG'i Monte Carlo'dan yönetiyor ve yılda bir sosyal kulüp etkinliğine katılıyor, yani bu sizin kim olduğunuzu hatırladığından emin olmanız için bir şans."

Peter kocamı partinin ortasındaki beyaz saçlı adama doğru sürüklemek için bir hamle yapıyor ama o daha yapamadan Jacqueline bize doğru süzülüyor.

"Rose, seni görmek ne güzel," diye mırıldanıyor. "Burada olmana çok sevindim. Seni diğerleriyle tanıştırmak istiyorum. Onlar da sana en az kadar bayılacaklar." Eğiliyor. *Bir, iki, üç.*

Ayak bileğine kadar uzanan yeşim rengi elbisesi üzerine couture gibi oturuyor, saçları simsiyah bir mükemmellikle omuzlarına dökülüyor ve makyajı o kadar kusursuz ki makyaj yapıp yapmadığını anlayamıyorum.

Jacqueline kocama döndü. "Sen Wesley olmalısın. Kulübe mükemmel uyum sağlayacaksın. Çok eğleneceğiz."

Peter'a döner. "Sevgilim, bize müsaade eder misin?"

Jacqueline İsviçre'deki tek arkadaşım olması nedeniyle en iyi arkadaşım. Peter bir hafta önce TIG'de işe başladığında Wesley'den yeni İsviçre cep telefonu numaramı aldı ve Jacqueline ertesi gün beni aradı.

Tanıdık olmayan numara telefonumu aydınlattığında, seyrek döşenmiş oturma odamızda her şeyi düşünerek, panikleyerek, eve dönüş uçuşlarının fiyatını kontrol ederek, gurbet hayatında başarısız olmamın nedenlerinin bir listesini yaparak dolaşıyordum. Eş hayatında.

"Ben Jacqueline Pewter-Browne. Sizinle görüşecek kişi benim," diye anons etti, ilk İsviçre spam aramam olduğunu düşünerek cevap verdiğimde. "Size her şeyi göstereceğim ve sizi herkesle tanıştıracam."

Jacqueline beni nehir kenarında macchiatos içmeye davet etti ve Hong Kong'da doğup büyüdüğünü, iki küçük çocuğu olduğunu ve Cambridge eğitimi almış gösterişli bir İngiliz olan Peter ile evli olduğunu öğrendim.

Partide dolaşırken bir tepsi köpüklü prosecco ile çarpışma rotasına giriyoruz. Jacqueline tepsiden iki flüt seçiyor ve birini bana uzatıyor. O uzun bir yudum alıyor, ben de onu takip ediyorum.

Yutkunuyor, sonra on beş adım ötedeki bir grup kadını işaret ediyor. "Yeni en iyi arkadaşlarınız için hızlandırılmış kurs zamanı."

Bir kolunu kaldırıyor, işaret ediyor ve sonra hızla indiriyor. Omzunu ovuşturuyor, elinde hâlâ bir bardak şampanya var. "Ah." Yüzünü buruşturuyor.

"İyi misin?"

"Oh, evet, elbette." Uzanıp ön kolumu güven verici bir şekilde sıkıyor ve bunu yaptığında üst kolunun iç kısmında parmak ucu büyüklüğünde iki morluk görüyorum. "Önemli bir şey değil."

Bu "hiçbir şey" değil ve aklıma ilk olarak çekici kocası ve onun kapalı kapılar ardında nasıl biri olabileceği geliyor, ama kendimi bu konuda düşünmekten ve varsayımlarda bulunmaktan alıkoyuyorum. Jacqueline kayak yapıyor, tenis oynuyor ve muhtemelen yaramaz iki küçük çocuğu var. İçki içiyor. Yukarıdakilerden herhangi biri vücudunun her yerinde çürümeye neden olabilir.

Odanın karşısındaki üç kadını işaret etmek için prosecco tutan kolunu kullanıyor.

"Doğal sarı saçlı ve İsveç bikini takımından çıkmış gibi kıçı olanı görüyor musun? O Nova Norton. Brett'le evli, nakledilmiş bir Teksaslı."

Kadının profilini görebiliyorum. Yanındaki kadınlardan daha kısa boylu, hafif kıvrımlı ve gümüş rengi bir elbise giyiyor.

"Aslında İsveç bikini takımındaydı," diye kıkırdıyor Jacqueline. "Aslında sörf takımındaydı, ta ki Brett'le tanışıp buraya taşınmak için her şeyi bırakana kadar."

Prosecco'mu iki yudumda daha bitiriyorum -kendimi savunmam gerekirse cimriler- ve bir garson arıyorum.

"Yanındaki model tip Seychelle von Verling, nam-ı diğer Windsor. İngiliz ve Güney Afrikalı - buralarda çok sayıda çifte vatandaş olduğunu göreceksiniz. Son derece kibar, son derece çekici, son derece zeki. Eğer ona izin verirsiniz, hayat hikayenizi soğuk ölü ellerinizden çekip alır ve size kendisi hakkında *hiçbir şey* anlatmaz. TIG yönetim kurulunda yer alan ve küçük Lihtenştayn kraliyet ailesinden olan Kristoff ile evli."

Lihtenştayn'ın haritada tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum, bu yüzden daha sonra bakmak için aklıma bir not alıyorum.

Seychelle benden uzağa bakıyor, bu yüzden onu ilk gördüğümde koyu renk saçları uzun bir örgü halinde arkaya doğru toplanmış ve sırtı açık kırmızı elbisesinin bıraktığı bir yoldan tenine .

Jacqueline, atlet yapılı ve kabarık kahverengi bukleleri olan üçüncü kadını işaret ediyor. "Beyazlar içindeki uzun boylu olan Heidi Mallick. Amerikalı, Ohio'lu, iki küçük çocuğu var ve TIG'de kıdemli başkan yardımcısı olan Raj ile evli."

Bunların hepsini asla hatırlayamayacağım ama en azından ilk isimlerini aklımda tutmaya çalışıyorum.

"Biliyorum," diye gülümsüyor Jacqueline, bir elini koluma koyarak. "Bu çok fazla.

Ama hepimiz çok iyi arkadaş olacağız, söz veriyorum."

Ding, ding, ding. Oda, kristale vuran gümüş eşyaların narin tıngırtısıyla yankılanıyor.

"Değerli konuklar," diye gürlüyor bir adam kalın bir Alman aksanıyla, "lütfen oturun. Akşam yemeği servis edilmektedir."

Jacqueline, "Sizinle masamızda buluşacağım. Çocuklara iyi geceler dilemem gerekiyor. Henüz yatmadan önce bir öpücüğü kaçırmadım ve şimdi de kaçırmaya niyetim yok."

O telefon etmek için sıvıştı, ben de beyaz masalar denizinde yerimi aramaya koyuldum.

Yer kartımı Seychelle ile siyah kravatlı, kırmızı yüzlü bir adamın arasında buluyorum, ceketini çıkarmış, altındaki gömleğin düğmelerini zorluyor.

Seychelle mücevherli bir elini uzatıyor, omzuma atıyor ve öpmek için eğiliyor. *Bir, iki, üç.*

"Seychelle von Verling. Memnun oldum," diyor ayrılırken.

Yerime oturuyorum ve Heidi ile Nova'nın arasındaki masada oturan kocama ağzımla selam veriyorum. O da bana göz kırpmıyor, sonra sohbete devam ediyor. Jacqueline dönüyor ve yerine oturuyor.

Servis elemanları ellerinde kırmızı ve beyaz şarap şişeleriyle geliyor ve ben daha önce hiç duymadığım bir İsviçre beyazı olan Fendant'ı seçiyorum. Hafif tatlı ve dilimi gıcıklayan hafif, neredeyse fark edilmeyen bir köpük ile geliyor.

Herkes içkisini aldıktan sonra Peter kadehini kaldırarak gürültünün arasından şöyle seslendi: "Arkadaşlar, en yeni potansiyel üyelerimiz Wesley ve Rose Blackwood'a hoş geldiniz demek istiyorum. Tanışma faslına geçelim mi?"

Sekiz kişi teker teker isimlerini ve bağlantılarını sıralıyor - Brett yanımdaki adam, Nova ile evli olan Teksaslı, İsveçli - ve ben de olabildiğince çok ayrıntıyı özömsüyorum. Dört adam da TIG'de Wesley ile birlikte çalışıyor.

Beyaz eldivenli bir servis görevlisi önüme kremalı, dumanı tüten bir çorba koyuyor, ardından bir öğütücüyü üzerine tutuyor ve biraz taze hindistan cevizi tıraş ediyor.

"Gravyer çorbası," dedi Seychelle. "Umarım peynir seviyordursunuz. İsviçreliler onu her şeye koyarlar. Ellerinden gelse kahveye bile koyarlar."

"Bilmiyorum," diye omuz silkiyorum. "Çedarlı latte kulağa ferahlatıcı geliyor."

Herkesin ilk yemeklerinden başını kaldırmasına neden olan gırtlaktan gelen bir kahkaha ile ödüllendirildim. Masamızdaki hiç kimsenin telefonunun açık olmadığını fark ediyorum. Kimse mesaj atmıyor, Tweet atmıyor, doomscrolling yapmıyor ya da kedilerinin veya çocuklarının fotoğraflarını göstermiyor. Ütopyaya mı geldim?

Brett bana döndü. "İsviçre çocuk yetiştirmek için harika bir yer. Siz ikiniz gitseniz iyi olur. Kaç yaşındasınız, otuzların ortasında mı? Tik tak," diye bağırıyor, sonra biraz çorba höpürdetiyor ve yüzünü buruşturuyor.

Umarım tat alma tomurcuklarını yakmıştır.

Wesley bunu duyuyor. Gözleri soğudu, ama bunu yaptığında başkaları görebiliyor mu, yoksa sadece ben mi görüyorum bilmiyorum, çünkü onunla birlikte yaşıyorum ve ela gözlerinde kendini belli eden tüm değişen ruh hallerini görüyorum.

Otuz iki yaşındayım. Bu Brett'i . "Beni meşgul edecek çok şey var," diyorum. "Öyle mi? Ne iş yapıyorsun?" Seychelle soruyor.

"Ben bir gazeteciyim. *Gazeteciydim. Newslime* için çalıştım. Amerika'da oldukça yeni-"

"*Newslime*'ı seviyorum!" Heidi öyle diyor. "Eve döndüğümde tüm güncellemeleri oradan alıyorum. Ünlüler kanalına bağımlıyım."

"Wesley'nin senin de çalıştığını söylediğini mi duydum?" Seychelle'in küçük kraliyet kocası olduğunu hatırladığım Kristoff bana soruyor.

"Özel dedektiflik lisansımı almayı düşünüyorum," diye cevap veriyorum. "Çalışmayı özledim ama en azından online olarak kalifiye olma sürecine başlayabilirim."

Brett gözlerini kısıyor ve sanki şekil değiştiren kertenkele insanlardan biri olduğumu ilan etmişim gibi bana bakmak için arkasına yaslanıyor.

"Neden *çalışmak* istiyorsun ki? Bunun yasadışı olmasının bir sebebi var. Bunu kabullen."

Wesley'i tebrik etmeyi unutmamalıyım. Bizi New York'tan birinci sınıf uçurmakla kalmadı, aynı zamanda zaman yolculuğu gibi zarif bir numarayı da gerçekleştirdi. Görünüşe göre 1950'lere inmişiz.

Seychelle, arzularımı elinin tersiyle iter gibi elini salladı.

"Bu şehirde o becerilere ihtiyacınız olmayacak," diyor. "Burası gezegendeki en güvenli yer."

"Herkesin sırları vardır," diyorum. "Şaşıracaksın."

Kristoff başını sallıyor. "Var olan en güvenli yere geldin," diyor. "Lucerne'de asla kötü bir şey olmaz."

Duymaya devam ediyorum.

Akşam yemeği, zengin kahverengi bir sos içinde yavaşça kavrulmuş dana eti ve hayvan yemediğim için tabağımdaki yiyecekleri hareket ettirmek için biraz zaman harcamak zorunda kalıyorum.

"Burayı çok seveceksin," diyor Raj lokmalar arasında. "Noel'de kayak yapmak, gurbetçilerin Şükran Günleri-"

"Zermatt'a yapılan yıllık Yeni Yıl kayak gezisi," diye nefes alıyor Seychelle. "Ruha *çok* iyi gelir."

Jacqueline herkesin dikkatini çeken fısıltılı bir sesle, "Bunların hepsi eğlenceli elbette," diyerek kocasından görevi devralıyor. "Ama *Fasnacht* size İsviçre kültürünü gerçek anlamda tattıracak. Eğer Şubat ayında hâlâ buralarda olursanız, sizi sonsuza dek değiştirecek bir şey göreceksiniz."

"Yapma," diye kaşlarını çatıyor Seychelle. "Yılın o zamanından nefret ediyorum. Kesinlikle korkunçtur."

"Ne oldu?" Wesley sorar.

Heidi diyor ki, "Bu tam bir sefahat. Bir geçit töreni ile başlıyor ve kabuslarınızdaki bir karnavala dönüşüyor. Fedakarlık ve şeytanları uzak tutmakla ilgili. Büyük Perhiz'den önceki kaos."

Jacqueline, "Fasnacht'ta elinizi tutacak birini bulun," diye uyarıyor.

Peter alaycı bir tavırla, "İstenmeyen gebeliklerin yaşandığı bir gece," diye ekliyor. "İsviçreli sevimli çılgınlığı yapıyor."

"*Maskeler*," diye irkildi Nova.

"Davullar." Kristoff dana etinden bir ısırık alıyor. Heidi, "Yürüyüş ve *cüppeler*," diyor.

Seychelle titriyor. "Çok gürültülü."

"İlk kez gerçekten canlı olacaksınız. Daha önce hiç hissetmediğiniz bir şekilde damarlarınızda elektrik dolaşacak. Şubat ayına kadar gelmeyi başarırsanız, hayatınızı değiştirecek bir deneyim yaşayacaksınız" diyor Brett.

"Eğer Şubat'a kadar dayanabilirsek?" Dürtüyorum. Bu gece bunu söyleyen ikinci kişi o.

Masadaki herkes etine bakıyor ya da bakışıyor. Brett bir sonra, "Gurbetçileri bilirsiniz," diye yanıtlıyor. "Geçici oldukları bilinir."

Asla bir yerde uzun süre kalmaz."

"Lars ve Lara'ya bakın," diye şarap kadehiyle işaret ediyor Heidi. "Bir yıldan kısa bir süre sonra kalkıp gittiler. Bir gün çocuklarla birlikte *kaçıp gittiler*. Bunun onlara göre olmadığını söylediler."

Brett'in yüzü o kadar hızlı öfkeyle parlıyor ki, onu okumaya çalışmasanız, zaten her ifadesini incelemiyor olsanız bunu kaçırırdınız. Gözlerimi karısına çeviriyorum ve Nova'nın Brett'e "sakin ol yoksa" der gibi bir bakış attığından emin oluyorum.

"İsviçre herkese göre değil," diyor hafifçe, çatalıyla bir parça yavru inek saplarken. "Bazen insanlar uygun olmadığında kalkıp ortadan kayboluyor."

"Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diyor Seychelle kadehini kaldırarak. "Kendi kendini seçme, her zaman değerini bilenlere ait olacağı anlamına geliyor. Biz

herkesin gizli ütopyamızı bilmesini istemeyiz."

", " diye herkes hemfikir oluyor ve masada kadehleri tokuşturuyoruz.

Tatlıdan önce tuvalete gidiyorum ve Heidi de bana katılıyor. Ellerimi yıkarken, dudaklarıma parlaticı sürerken ve dişlerimi kontrol ederken Heidi yansımasına bakıp kaşlarını çatıyor ve iki eliyle kestane rengi buklelerini karıştırıyor.

Bir kabinin kapısı uçarak açılıp keskin bir gürültüyle duvara çarptığında ve bir kadın dışarı fırladığında sığıyorum.

"Rose, değil mi?" Lavabolarda bize katılırken soruyor, sesi fayanslarda yankılanıyor. "Çıkabiliyorken çık. Lucerne'in Gerçek Ev Kadınları'nın seni içine çekmesine izin verirsen asla kurtulamazsın. Sana izin vermezler."

Ellerini, ameliyata hazırlanıyormuş gibi avuç içlerinden bileklerine kadar öfkeli bir köpükle yıkıyor.

Lila rengi kısa saçları olan kadının üzerinde işlemeli bir maksi elbise ve her iki kulağında birden fazla küpe vardır. Bir havlu yırtıp kurulanıyor.

Heidi yansımasına arkasını döner ve kadına gözlerini devirir. "Oh, Teresa. Dramatik olma. Sen de kulüptesin. Sırf sen-" "Çünkü ben ne? Büyük Jacqueline'e boyun eğmediğim için mi, gerçek bir işim olduğu ve kendi paramı kazandığım için mi, yoksa senin lise uymadığım için mi?"

Yoksa hepinizin içini gördüğüm için mi?"

"Teresa." Heidi'nin gözleri kocaman, hızla kırışıyor. "En yeni üyemizin önünde kendini utandırırıyorsun."

Teresa bana bilmiş bir bakış fırlatıyor - *seni görüyorum. Sen de onlardan biri değilsin* ve bu, onun kasıtlı olarak yaptığı melodramatik uyarının yapmadığı bir şekilde beni ürpertiyor.

"Potansiyel üye," diyor Heidi'ye, sonra bana dönüyor. "Kendini kurtarmak için hâlâ bir şansın var. Uyarılmadığını söyleme."

Teresa kaşlarıyla Groucho hareketi yapar ve çıkar.

"Ona aldırmayın. O TIG'de gösterişli bir sekreter. Onunla nadiren karşılaşırsın," diyor Heidi bana. "*Çalışmak* zorunda."

Kapının kolunu tutuyor. "Güven bana Rose. Gurbetçi bir arkadaştan daha iyi bir arkadaşın asla olmayacak. Biz kendi başımızın çaresine bakarız."

Tatlı ve kahveden sonra, dans ve daha fazla içki var, bu noktada Wesley ve ben Expat'ların çoğu için hayranlık nesnesi olduğumuzu keşfediyoruz.

Sosyal Kulüp üyeleri. Herkes kim olduğumuzu biliyor gibi görünüyor ve galanın son saatleri boyunca sorular alıyoruz.

Kulübün elli yaşında olduğunu ve on iki ülkeden yaklaşık 150 üyesi olduğunu öğreniyorum, ancak hepsi bize İngilizce hitap ediyor. Herkes Luzern Kantonu'nda yaşıyor, ancak birçok üye Zug veya Zürih'te işe gidip geliyor ve bunların çoğu bankalarda, danışmanlık firmalarında veya ilaç şirketlerinde çalışıyor gibi görünüyor.

Tüm sorularına cevap verirken ağzım kuruyor ve gecenin sonunda gülümsemekten yüzüm ağrıyor.

Teresa ile banyodaki tuhaf karşılaşma, kısa süre sonra bir anlık bir şakaya, neşeli bir akşamda kolayca unutulabilecek bir kenara atılır.

Eve vardığımızda, Wesley merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor, ben arkada kalıyorum, sarhoş, bitkin, ayakkabı kayışları topuklarıma battığı için acı içinde kendimi yukarı sürüklüyorum.

Tepeye ulaştığımda, tepenin komşu tarafını kaplayan metal ve seramik tabak çeşitlerini inceliyor.

"Bu insanlar çok tuhaf," diyor arkasından seslendiğimi duyunca. Sanki bir leke gibi silmek istiyormuş gibi tabaklara bakıyor. "Acaba yapabileceğimiz bir şey var mı? Şikayet edebileceğimiz biri."

Nefesimi tuttum ve oflayıp puflayarak "Burası onların ülkesi. Onların geleneklerini benimsemeliyiz."

İç geçiriyor, omuz silkiyor ve ön kapıya yöneliyor. İçeri giriyoruz ve son sekiz merdiveni çıkararak oturma odasına ulaşıyoruz, bu noktada sola dönerek mutfığa giriyor ve arabanın anahtarlarını tezgâhın üzerine bırakıyor.

"Yol için bir tane mi?"

Wesley buzdolabından son yarım şişe beyaz şarabı çıkarır, iki bardak alır ve oturma odasındaki cam kapılara yönelir. Bir açık hava oturma odası gibi aşağıdaki arazinin üzerinde uzanan büyük taş balkona adım atar.

Buz gibi bir hava püskürüyor.

"İçki içmek için biraz soğuk, değil mi?" Titriyorum.

"Bunu dışarıda yapmak istiyorum," diyor o sesle, o bakışla.

Onu dışarı kadar takip ediyorum, soğuktan yüzüm buruşuyor, çıplak tenimin hava koşullarına maruz kalmasını göze alıyorum. Wesley'e hayır diyemem.

Kış galasından iki gün sonra, çamaşır makinesine atmak için giysileri toplarken bir dizi aşamalı vuruş duyuyorum: hafif, orta, sonra sert.

Sıcak fayans merdivenlerden aşağıya sığıyorum ve kulağımı kapıya dayıyorum. Gözetleme deliğim yok. Dahası, ne zincirli bir kilidim var ne de İsviçre'de gündüz vakti hırsızlığa kalkışırsam İsviçre makamlarının beni hızla bulabileceği bir sabit hattım.

Kulağıma bir başka yüksek sesle vurulduğunda başlıyorum.

İsviçreli bir merhaba hatırlayamıyorum, bu yüzden "Merhaba?" diyorum. "*Grüezi*," diye sessiz bir kadın sesi geliyor.

"Evet?"

"Rose, ben Jacqueline."

"Jacqueline!" *Ugh*. Misafir kabul edecek durumda değilim.

Onu hâlâ çok iyi tanımıyorum, kocası benimkinden kıdemli ve ben de sarkık pazen pantolonum, uçuşan saçlarım ve lekeli bir tenim var. Ellerim başıma gidiyor ve dağınık topuzumu hızla yeniden yapıyorum. Ağır ön kapımızın kilidiyle ve L şeklindeki koluyla boğuşuyorum.

Kapıyı açtığımda Jacqueline'in çantasını bir tasarımcı kalkanı gibi önünde tuttuğunu görüyorum. Açık mavi, fabrikada yıpranmış kot pantolonu üzerine dikilmiş gibi oturuyor ve bağcıklı siyah botları New York'lu arkadaşlarımı kışkındıracak cinsten. Uçuk pembe ipek bluzunun yakası krem rengi bir ten üçgenini ortaya çıkarıyor.

"Çamaşır yıkıyordum," diyorum, kalçasında dünkü yoğurdun lekesi olan ekose pazen pantolonumu düzeltirken. "Misafirler için biraz az giyinmişim."

Fark ettiğini bile sanmıyorum.

Jacqueline'le üç kez karşılaştığımda kendinden emin, mutlu ve canlıydı. Şimdi gözlerinde korku görüyorum ve galada omzunun tutulduğunu ve kolunun zedelendiğini hatırladığımda içimde kötü bir his oluşuyor.

"Merhaba, Jacqueline. I-"

"Böyle uğradığım için özür dilerim," diye araya giriyor. "Sadece burarlardaydım..."

Hayır, değildi. Bu tepede Jacqueline Pewter- Browne için hiçbir şey yok: ne mağazalar, ne Kulüp üyeleri, ne de restoranlar. Sadece ben varım. Şimdi hem meraklandım hem de utandım.

"Lütfen içeri gelin."

Onu sadece bir loveseat, dayanıksız bir yemek masası ve TIG'nin gurbetçi başlangıç kitimizde bize verdiği iki sert sandalyeden oluşan soğuk ve çorak oturma odasına götürüyorum. Jacqueline mavi kadife koltuğa yerleşiyor ve ben de onu psikanaliz ediyormuşum ya da iş görüşmesi yapıyormuşum gibi hissetmemesi için bir sandalyeyi yana yatırıyorum.

"Asansörünüz olmamasına şaşırdım." Bitmek bilmeyen merdivenlerimiz yüzünden nefessiz kaldı.

Asansör mü? Diş ipim yok. Tamponum yok.

"I..." Böyle bir şey olduğunu fark etmemiştim. "Sanırım... egzersizi seviyoruz."

Gözleri biraz daha havadar, açık, çift kişilik, güzelce döşenmeyi bekleyen oturma odamızda geziniyor, sonra köşedeki küçük mutfağımıza takılıyor.

"Gerçek mobilyalarımız birkaç hafta içinde geliyor," diyorum. "Size bir şey getireyim mi? Kahve? Su? Fanta?"

Fanta'm yok ama gergin olduğumda ağzımdan bir şeyler kaçıyorum.

"Teşekkürler. Ben bir macchiato alacağım. Espresso makinenizin bunun için bir ayarı olmalı."

"Ben... henüz espresso makinemiz yok." Kendime not: Bir espresso makinesi al.

"Oh. Musluk suyu iyidir."

"Benim filtrem yok..."

"Burası İsviçre," diyor. "Su güvenli. Buz yok."

Güzel, çünkü benim de buzum yok. Jacqueline sıkıca sarılmış, dizleri yukarıda, çanta hala onu koruyor, ama neyden koruduğundan emin değilim.

Bize iki musluk suyu getirdim ve yerime oturdum. Sehpa bulamayan Jacqueline el çantasını tepsi olarak kullanıyor ve bardağı bir tılsım gibi kavlıyor.

"Evinizin inanılmaz bir manzarası var," diyor. "Sen ve Wesley tüm bu büyük değişiklikleri nasıl yapıyorsunuz? Yeni evli olduğum zamanları hatırlıyorum. Size balayı döneminde olmanız gerektiğini söylerler ama hiçbir zaman *gerçekten* kolay değildir, değil mi?"

Gülümseyip başımı sallıyorum ama bunu retorik bir soru olarak kabul ediyorum ve bana neden burada olduğunu söylemesini bekliyorum.

Vadiye bakıyor. Nehir kenarında, öğle yemeğinde, galada yaptığımız tanışma sohbetlerinin hepsi bir kenara bırakılmıştı. Belli ki bir sırrı var ama içindeki bir şey bunu benimle paylaşmasına izin vermiyor. İkimiz için de iyi haber şu ki, konuşmak istemeyen insanlardan cevaplar almak için eğitildim.

"Jacqueline... sana yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Gözlerime bakıyor. "Nasıl bir insan olduğunu hiç düşündün mü Rose? Yani karakterini *gerçekten* analiz ettin mi? Yaptığın şeylerle yüzleştin mi ve haksızlık ettiğin insanlar hakkında bir şeyler hissettin mi?"

Açık sözlü soruları beni şaşırttı ve şu anda bu sorulara cevap verebilecek durumda değilim. Kocamın başını belaya sokmayacak bir şekilde cevap vermem gerektiğini biliyorum.

Ben daha bir şey söyleyemeden, "Yakında çocuk istiyor musun?" diye sordu. TIG çocuk sahibi olmanıza bayılıyor. Ekstra avantajlar elde ediyorsun."

Bekle, ne? İsviçre topraklarında üremenin "avantajlarının" ne olduğunu hayal etmeye çalışıyorum ama sormuyorum. Bir yanım bilmek istemiyor.

"Çocuk istediğimden emin değilim," diyerek kendimi koruyorum.

Bir gün evlat edinebilirim, umarım. Dünya nasıl dönecek göreceğiz. Wesley ne düşünüyor. Düğümü atmadan önce sadece üç ay çıktık ve bu konu boş, belirsiz büyük resim sohbetlerinin ötesinde hiç gündeme gelmedi.

Onunla: *Çok güzel çocuklarımız olurdu.*

Ben. *Yapardık.* Varsayımsal olarak.

Jacqueline kararsızlığım karşısında yaşadığı şoku ve dehşeti gizlemek için elinden geleni yapıyor ama ben bunu yüzünden anlıyorum.

Boğazını temizliyor, ardından çoğunlukla temiz bir bardakta oda sıcaklığındaki sade suyundan bir yudum alıyor.

"Sanırım biri beni izliyor," diyor ve sanki bunca zamandır nefesini tutuyormuş gibi yüksek sesle iç çekiyor.

"Oh?"

Fikirler zihnimde kurutucudaki çamaşırlar gibi yuvarlanıyor: Onu sokakta izlemek mi? Şu anda onu izlemek? Uyurken onu izlemek?

"Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Bir şeyler duyuyorum..."

"Yani biri seni şehirde takip mi ediyor?" Soruyorum. Başını sallıyor,

bardağını koyacak bir yer arıyormuş gibi uzatıyor,

Ayağa kalkıp alıyorum, sonra ayağımın dibine bırakıyorum ve tekrar ona dönüyorum.

"Benim evimde," diyor ve elini bir anlığına serbest bırakarak bana bir hediye sunuyormuş gibi işaret ediyor. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama evdeyken etrafta kimse yokken bile gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum."

"Peter'ı kastetmiyorsun değil mi? Gizli kameralardan mı bahsediyoruz, yoksa...?" "Hayır, , hayır," diye başını hızlıca sallıyor, sanki gibi. Adil olmak gerekirse, değilim.

"Şey..." Nazikçe başlıyorum. "İlk adımın evde kimin düzenli olarak kaldığını bulmak olduğunu söyleyebilirim. Orada kim yaşıyor, kimin anahtarı ve alarm kodu var, kim kısıtlama olmadan girip çıkıyor?"

Jacqueline elini uzatıyor ve dört ince parmağıyla sayıyor: "İki yatılı yardımcı, iki çocuk ve tabii ki Peter. Hiçbiri değil, bundan eminim."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü sesi duyduğumda aynı odada bulunuyorduk. Bazen bir tırmalama sesi, bazen de bir *gümbürtü*. Yüksek sesle değil, dikkatinizi çekerim - bazen bir şeyler hayal ettiğinizi hissettirecek kadar ince."

"Belki farelerdir. Ya da kış için yuva yapan başka hayvanlar," diye öneriyorum. "Hiç dışkısı olmayan, saçı olmayan, duvarlarda hareket etmeyen? Hiçbir

Koku mu? İçeri girmenin yolu yok mu? İsviçreliler mükemmellik ister. Bir tepenin içine inşaat yaptıklarında beton kullanırlar. Onlarda deliğe ya da hataya yer yoktur. Yanlış yapmaktansa ölmeyi tercih ederler."

Bir şeyler saklıyor. Belki de hayaletler görüyordur. Acaba daha büyük bir şey mi var, bir sapık gibi mi, yoksa daha önce duymadığım İsviçreli bir seri katilden mi korkuyor?

"Peter'a bundan bahsettin mi? Kendisi bir şey duydu mu?"

"Ben... Ben ona bunu sordum, o da duyuyor muydu diye, ama bana aşırı yorgun olduğumu ve bir şeyler hayal ettiğimi söyledi. Anlamadığı şey ise sadece sesler *yüzünden* aşırı yorgun olduğum. Bu yüzden sizin araştırabileceğinizi umuyorum. Araştırma tecrübenle... ve buraya ilk geldiğinde başına gelenlerden sonra... belki bazı içgörülerin vardır diye düşündüm."

Yüzümün şaşkınlığımı ve rahatsızlığımı ele verdiğinden eminim. Bana ne olduğunu nereden biliyor? Ve bunun onun izlenme korkusuyla ne ilgisi var?

Şaşkınlığımı suskunluk olarak algılamış gibi görünüyor. "Sana ödeme yapabilirim," diye teklif ediyor.

Bir eli çantasına giriyor. Parmak eklemlerinin deride iz bıraktığını ve sonra geri çekildiğini görüyorum ve sonra hareketsiz kalıyor. Eli çantada kalıyor.

Kocamın patronunun karısından para kabul etmek zor bir hayır.

"Oh, bunun için endişelenme. Lütfen." Elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "Radarın altında dolaşabilirim."

Ama hayır; bir anda fikrini değiştirdi. Bir şey onu korkuttu. "Dürtmek" ve "radar" kelimeleri olduğunu düşünüyorum.

"Oh, um... biliyor musun? Bir daha düşündüm de, söylediklerimi unut. Tüm bunları sana anlattığım için aptallık ettim. Eminim önemli bir şey değildir."

O ayağa kalkıyor, ben de onu takip ediyorum. Eli hâlâ çantasında. Birkaç dakika sonra eli yavaşça dışarı kayıyor ve avucunda sert ve karanlık bir şey görüyorum. Küçük bir kitap, havaalanı ciltsiz kitapları boyutunda ama daha ince. Kapağına bakıyor, sonra elini uzatıyor.

"Al bunu," diyor. "Genelde Kulüp kadınlarına veririz ama senin de görme şansın olması gerektiğini düşündüm. Her ihtimale karşı."

Sözünü sakınmıyor. *Bu durumda* tam bir ifadedir.

Kitabı alıyorum. Bekliyorum zaten. İsviçre'deki yeni hayatımın daha da tuhaflaşmaya devam etmesini bekliyorum.

Parmak uçlarımı yumuşak deri kapağın üzerinde gezdiriyor, altın kabartmalı kaligrafinin yivlerini hissediyor ve gevşeyen cildi not ediyorum. Kişisel bir günlüğün havasına ve yıpranmışlığına sahip ama bu basılmış bir kitap, Gurbetçinin *İsviçrelielerin Gizli Yaşam Rehberi* başlıklı antika bir nasıl yapılır kitabı.

Çok kısa bir başlık değil, ancak kısalıktaki eksikliğini netlikle telafi ediyor.

"Teşekkür ederim. Ona iyi bakacağım."

"Acil değil," diyor Jacqueline. "Merak ettiğinizde bir göz atın. Savaş sonrasında beri Kulüp üyelerine aktarılıyor. Sanırım ellili yılların başları. Biraz yoğun ama ilginç bulabilirsin. Çok eski olduğu cildine dikkat edin. Ve... belki bunu sana verdiğimden diğerlerine henüz bahsetme."

Pencereden dışarı bakıyor. "Gitmeliyim." "Elbette.

Dışarıda görüşürüz."

Onu aşağıya indiriyorum, kapıyı açıyorum ve elimi kaldırıp ona veda ediyorum. Dışarı çıktı, sonra geri döndü.

"Buraya gelmemin nedeni," diyor titrek bir gülümsemeyle, "seni yarın Nova'nın evindeki kızlar gecesine davet etmektir. En sevdiğin şarabı getir. Yedi buçukta."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye cevap verdim. "Orada olacağım."

"Unutma," diyor Jacqueline tekrar, "sana kızlar gecesini anlatmaya geldim." Rüzgâr ölü yaprakları mükemmel bir daire çizerek ayaklarının etrafına savuruyor. "Ya da belki buraya hiç gelmedim."

Doğrudan göz teması kuruyorum ve anladığımı belli etmek için başımı sallıyorum.

Kapıyı arkasından kapattım ve kitabı neredeyse açmaya korkarak yukarı taşıdım.

Acaba beni sarstığının farkında mı? *Buraya ilk geldiğimizde ne nereden biliyordu?*

Wesley ve ben Şükran Günü'nde Zürih'e indik. TIG, bizi doğruca şirketin bizim için seçtiği Lucerne'deki eve götüren bir şoför gönderdi; Wesley'nin New York'tan ayrılmadan önce sipariş ettiği BMW garajdaydı.

Lucerne'i keşfederek, kaldırım taşları boyunca yaprakları tekmeleyerek, yeni bir yerde sonbaharı i imize çekerek, titrediğimde Wesley'nin bana sarıldığı    günlük bir balayı geçirdik.

Kendimizi kültüre ve dile kaptırdık a birlikte geriledik, sırayla otobüs duraklarındaki *Abfahrt* gibi kulağa kötü gelen Almanca kelimeleri işaret ettik; *fahrt*'ın bir versiyonu her yerdeydi. Anlık favorimiz *Kunstmuseum* oldu. Lucerne Gölü kıyısındaki büyük KKL merkezinin etrafında döndük, tabelayı gördük ve yıl bitmeden ziyaret etmeye karar verdik.

Wesley'e gerçekten gidene kadar her hafta hatırlatacağımı söyledim: *İşinde iyi günler canım. Kunstmuseum'a yapacağımız ziyareti unutma.*

Wesley işe başlamadan önceki gece, Ruess Nehri'ni eski bir köprü olan  nl  *Kappelbruke*  zerinden geçtik, su kenarındaki bir restorana indik ve garsonun yapmazsak i imizi tıkayacağını söylediği peynir düğümünü çözmek için beyaz şarap ve kirsch digestif ile fond  yedik.

Akşam yemeğinden sonra tok ve yorgun bir şekilde dışarı çıktık ve lamba direklerine, vitrinlere, vitrin kemerlerine asılmış tatil ışıklarıyla parlayan bir meydana geldik. Bir kemancı meydandaki tüm oksijeni çalan bir melodi çalıyordu. Yerli halk ve turistler etrafını sarmış, onu kendilerine çekmişlerdi.

Wesley büyülenmişti. Paltomun fermuarını çekerken onu kaybettim; ellerimi ısıtmak için ona uzandığımda gitmişti.

Çaldığı parçayı çıkaramadım ama sanırım Wesley  ıkarabildi. Ona doğru bir zombi gibi yürüdü, orada olduğumu unutmuş gibiydi.

Kalabalıktan kaçarken karanlık bir ara sokağa girdiğimi fark etmedim ve diğerlerinden ayrı durduğımda bir figürün bana doğru ilerlediğini gördüm. İnsanların oluşturduğu kavisin etrafında hızlı adımlarla yürüyorlardı, sanki bana *doğru* geliyorlardı.

Ben. Kalabalıktan oldukça uzakta olduğum ve hareket edecek yerim olduğu için direksiyonu kıracaklarını düşünmüştüm ama bunun yerine omzuma çarparak beni aşağıya ittiler, geçerken homurdandılar, büyük bir kapüşonu olan yüz­süz ve umursamaz bir gemi ve hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam ederken amaçlı bir adım.

Ara sokakta, yerde, yüzümü buruşturarak, dirseğimi ovuşturarak ve düşerken kıldığım bileklerimi kontrol ederken kimse beni fark etmedi.

"Pislik!" İçimdeki New Yorklu, bir sihirbazın şapkadan çıkan tavşanı gibi kendini göstererek bağırdım. Yavaşça ayağa kalktım. Wesley'nin yakınlarda olup olmadığını görmek için kalabalığı taradım ama onu göremedim.

Karanlık sokağa geri döndüm. O kişi benim küfürlü çığlıklarımı duymuş olmalıydı, çünkü şimdi bana doğru hızla geri geliyordu.

Çığlık atmak için ağzımı açtım, ama hiçbir şey çıkmadı, ya da belki de çıktı, ama son sesle rock yapan kemancıdan duyamadım ve sonra kocam aniden, şükürler olsun ki oradaydı, beni tehlikeden koruyordu, sağlam ve dik duruyordu.

Wesley saldırganla yüzleşti ve saldırgan kısa bir süre durdu, döndü ve ara sokaktan aşağı doğru kaçmaya başladı.

"İşte ! Kaç, seni korkak!"

Bana döndü, yüzümü, ellerimi, uzuvlarımı kontrol etti.

"Bu da neydi böyle? İyi misin? Ceplerini kontrol et. Bu Avrupa'da olan bir şey, biliyorsun. Ceplerinizi karıştırmayı kolaylaştırmak için dikkat dağıtma yöntemini kullanıyorlar."

Beni sıktı ve göğsüne bastırdı. Şoktan ve sıyrılan ellerimin acısından aktığını hissettim. Karşılaşmanın çalmakla ilgili olduğunu düşünmüyordum; daha çok incitmek için yapılmış bir saldırı gibiydi. Birisi o gece şiddet uygulamak istemişti ve ben de oradaydım.

Erkek, kadın, canavar, hırsız. Bilmiyordum ve umurumda da değildi. Mümkün olduğunca çabuk unutmak istiyordum. Göl kenarındaki Seebur'da sakın bir şeyler içmek için durduk ve kısa süre sonra unuttum. Olayın anısını içime attım ve derinlere gömdüm.

Jacqueline gittikten sonra yatağa oturup kitabı inceliyorum. Yumuşak deri bir kapakla ve sayfaların kenarları altın uçlu.

Görmemi istediği şeyi bulmak için göz gezdirdim. Yoğunluğu konusunda haksız değil. Küçük puntolarla yazılmış duvarlar dolusu metinle dolu, sanırım eski günlerde saatlerce okumamış taze gözlü okurlar için basılmış.

ekranlara bakmak. Bilgilendirmekten ziyade sıkıcı olma ihtimali daha yüksek olan abartılı bir dille doludur, örneğin:

Mükemmel bir karaktere ve itibara sahip bir kişi, komşu bir şahsiyetin kutsal konutunda sohbet etmek isterse, küçük bir ziyafet hazırlaması tavsiye edilir, en iyi ikramlardan oluşan tek bir kap kolayca taşınır ve paylaşılır. Örn: şarküteri veya meyveli tart. Ayrıca, ziyaretçi böyle bir ziyarete yakışır bir kıyafet giymeli ve temizlenmiş, kokusuz ve nefesi kötü kokmayan bir şekilde görünmelidir.

Tercümesi: Komşunuzu ziyaret etmek istiyorsanız, dişlerinizi fırçalayın ve biraz yiyecek getirin. Sayfaları çevirmeye devam ediyorum ama hiçbir gizli mesaj bulamıyorum. Kitabı ters çevirerek sayfaları hafifçe yelpazeliyorum ama hiçbir gizli mesaj çıkmıyor.

İçindekiler bölümünü okudum. Açık ara en ilginç bölüm, ürkütücü bir şekilde *İsviçre Kültüründeki Cadı, Canavar ve Folklor Karmaşasını Anlamak* başlığını taşıyan Üçüncü Bölüm.

Alplerin Tarihi başlıklı Dördüncü Bölüm'e de göz gezdirdim ve kaşiflerin, karşılaştıkları garip oluşumların ve derin vadilerin, devasa kayaların ve geçit vermez rotaların uzun uzun anlatıldığını gördüm.

Jacqueline'in bana kitabı ödünç vermesini fazla abartmış olabileceğimi düşünüyorum.

Onu dolabıma koydum ve market alışverişi için giyinirken, New York'ta yaşadığım ve çalıştığım dört yıl boyunca bir kez bile şiddet yanlısı bir yabancı tarafından saldırıya uğramadığımı ya da ezilmediğimi düşündüm.

Gerçekten de dünyadaki en güvenli yer.

Nova'nın evi bizim evden bir mil uzakta. Kızlar gecesi için gittiğimde, TIG'deki bir kodamanın karısının bu kadar mütevazı bir evi olduğunu görünce şaşırdım, hafifçe renklendirilmiş resimli pencereleri olan modern bir çiftlik evi.

Kolumun kıvrımına bir şişe şarap sıkıştırıp zili çalıyorum. On saniye sonra makyajsız, kahverengi saçlarını sıkı bir topuz yapmış genç bir kadın kapıyı açıyor.

"Grüezi."

"Grüezi," diye gülümsüyorum. O . İçeri girmemi işaret ediyor ve ben de onu mutfaka kadar takip ediyorum.

Nova tertemiz bir tezgahı siliyor, dudakları konsantrasyonla büzülmüş ve biraz da sıkıntılı görünüyor. "Ah, Rose. Erken gelmişsin. Neredeyse bitirdim."

"Muhteşem granit," diyorum zenginlerin dilinden konuşmaya çalışarak.

"Kuvars. Artık hepsi *kuvars*." Gözlerini beklentiyle bana diyor, sanki İsviçre iç tasarımı hakkında notlar almaya başlamamı bekliyor.

Nova elindeki bezi görünmez bir kırıntının üzerinde gezdiriyor, ardından nemli ve hayalet gibi görünen kumaşı gönülsüzce pencere pervazından sarkan platin bir kancaya . Musluğu açıp ellerini yıkıyor, temiz bir beze siliyor ve lavantalı nemlendirici krem sürüyor.

"İrina, prosecco ve şarapları hazırlar mısın? Sanırım başlangıç için üçer şişe yeterli olacaktır."

Bun Lady'nin hâlâ mutfakta bizimle olduğunu fark etmemiştim. Bir köşede duruyordu, ellerini kasıklarının üzerinde düzgünce kavuşturmuştu.

"Evet, Bayan Nova."

"Ve ikimize de birer bardak Fendant getirebilir misin?"

"Elbette hanımefendi," diye cevaplıyor İrina, aloe bitkisinin etrafından dolanarak lekeli bir şarap kadehi alıyor. "Size yeni bir tane getireyim."

Nova bulaşık makinesini açar ve lavabodan temiz görünümlü tek bir kahve fincanı alır.

Kapıyı tıklatıp kapatıyor, uzanıyor ve başka bir kapıyı açıyor.

"Bu ikinci bir bulaşık makinesi mi?" Şimdi mutfak ne kadar büyük olduğunu fark ediyorum. Bu "çiftliğin" ne kadar uzun olduğunu. Mutfak ultra modern, tertemiz ve uyumlu krom aletlerle kaplı.

Nova'nın yüzü rahatlıyor ve ben de onun dilinden konuştuğumu anlıyorum; hayatının ev yapımı tüyosunu paylaşmak üzere.

"Oh, evet. Bu şimdiye kadar aldığım en iyi tavsiyeydi. Tasarım aşamasında herkes bunu söyledi: 'Güven bana Nova, iki bulaşık makinesi isteyeceksin. Bu evi inşa etmeden önce *bir tane* ile nasıl hayatta kaldığımı gerçekten bilmiyorum.'

"Hayal bile edemiyorum." *Bu normalmiş gibi davran Rose.*

Elimde soğuk bir bardak beyaz şarap beliriyor. "Teşekkür ederim," diye sesleniyorum çoktan uzaklaşmış olan Irina'nın ardından.

Bir yudum alıyorum ve galadaki o muhteşem, hafif köpüklü şarabı hemen hatırlıyorum, bu yüzden bir tane daha alıyorum.

"Bu bir Fendant, yerel bir şarap." Nova hevesle içtiğimi belirtiyor. "On frankın altında gerçekten iyi şişeler bulabilirsin. Sakın aldanmayın. Fiyat kaliteyi yansıtmıyor."

Nova bizi ilerletiyor ve ben de buranın "mütevazı bir çiftlik" olduğunu düşünmekle ne kadar saf olduğumu anlıyorum. Bu bir Tardis. Buzdağının ucundan girdim, sadece zemin kat sokaktan görülebiliyordu. Buradaki her şey gibi burası da bir tepenin içine inşa edilmiş ve evin önü, gündüzleri güneş ışığının içeri dolmasına izin verdiğini düşündüğüm cam duvarlarla vadiye bakıyor.

Kapsayıcı renk şeması karanlıktır; duvarlar kömür, gri ve kırmızı ile boyanmıştır. Evi teknoloji yönetiyor. Arduvaz grisi ve koyu kömür rengi duvarlar ve süpürgeleklerle uyum içinde olan sensörler ve düğmeler görebiliyorum ve evin beni izlediği ve dinlediği izlenimine kapılıyorum.

Nova beni evin ön tarafına, caddeden uzağa, Pilatus'a bakan cam duvarlı büyük bir oturma odasına götürüyor. Durup bakıyorum ve birkaç kat aşağısını görebiliyorum - görünüşe göre bir sonsuzluk güvertesi ve bir sonsuzluk havuzu var.

"Dört katlı," diye bilgilendiriyor Nova beni. "Eğer gezmek isterseniz, sizi daha sonra asansörle aşağıya indirebilirim..."

İlerliyor ve ben de onu cadde seviyesindeki katın sol kanadına kadar takip ediyorum. Koyu gri bir duvarın önünde durdu, elini kaldırdı ve narin işaret parmağıyla duvara dokundu.

"Burası," diyor, "bizim vahamız. Çocuklara izin yok."

Duvar, büyük pencereleriyle lüks bir gece kulübüne benzeyen devasa bir oturma odasını ortaya çıkarmak için kayarak açılırken uğulduyor.

İçinde kaybolabileceğim derin kadife sandalyeler, alçak bir seksiyonel kanepeler, iki aşk koltuğu ve dağınık süet sedirler var. Irina alttan aydınlatmalı uzun bir barın üzerine kadehleri yerleştirmiş ama ben şarap göremiyorum. Nova bana döndü.

"Yeniden doldurman gerek," diyor.

Aşk koltuklarından birine oturur ve önündeki sedirin üzerindeki bir düğmeye basar. Üst kısım kayarak açılır ve soğutulmuş şarap şişeleri ve bir şarap açacağı ile dolu yerleşik bir buzdolabı ortaya çıkar.

"İki tane daha var, böylece eğlendirdiğimiz herkes istediği zaman taze bir şişeye ulaşabilir. Tabii Irina başka bir işle meşgulse," diyor Nova, sanki *Çarkıfelek*'teymişiz gibi odanın içinde eliyle işaret ederek.

Donup kalıyor, dinlemek için başını eğiyor. "İşte geliyorlar," diye gülümsüyor ve ben ikinci içkimden uzun bir yudum alırken ev sahibesi yüzünü takınıyor.

Nova, sakın ve rahat bir şekilde, hepsi de beni hatırlayan konuklardan üç öpücük ve bir şişe şarap kabul ederken ben geride duruyorum.

"Selam, Rose."

"Rose! Seni tekrar görmek çok güzel. Galada pek konuşamadık ama ben Lisa." Ya da Julie. Ya da Emma. Sanırım burayı sevebilirim.

Yerleşmenin bir koreografisi vardır. Crudités ve şarküteri tabakları ortaya çıkar, biri ev yapımı enginar sosunu ortaya çıkarır ve prosecco mantarlarının patlaması ve bardaklara dökülen şarabın sesi odayı kaplar.

Sohbet kısık bir uğultuya dönüştüğünde ve herkes oturduğunda, Nova ve Heidi önümüzde duruyorlar.

"Hepiniz hoş geldiniz! Dergilerinizi masanın üzerine koyun, makaslarınızı ve yapıştırıcı çubuklarınızı alın," diye emrediyor Nova. "Herkes paylaşıyor. Birkaçımız geçen ay Londra'da bazı parlak dergileri topladık, bu yüzden en iyi moda ve dedikodu dergilerine sahibiz, ayrıca birkaçınız İtalya'ya bir gezi yaptı ve bazı *görmekli* moda kitaplarını geri getirdi."

Irina, gözlerinin etrafındaki deriyi gelecek kadar sıkı topuzuyla, elinde bir yığın hantal beyaz kartonla içeri giriyor.

Heidi boğazını temizliyor. "Irina poster panolarınızı dağıtıyor. Unutmayın: Eğer hayal edebiliyorsanız, ona sahip olabilirsiniz. Başınıza gelenleri siz tezahür ettirirsiniz. Kontrol *sizde*."

Nova, Irina'dan bir tahta alır. "Brett'in yatakta daha iyi olduğunu gösterebilir miyim?"

Kalabalıktan birkaç yuhalama ve kıkırdama geliyor ve Heidi göz kırpmıyor. "Yapabilirsin," diyor Heidi ona. "Eğer her gün evrene sorarsan. Eğer

Yeterince istiyorsan, onu var edersin."

"Bunu çok istiyorum," diye ısrar ediyor Nova. "Midas on sekiz ay önce doğduğundan beri bana neredeyse hiç dokunmadı."

"Çocuk sahibi olmanın seks hayatını bu kadar berbat etmesinin *sebebi* ne?" Heidi başını sallar.

"Sus," diye sessizce uyarıyor Nova, bana doğru bir bakış fırlatarak.

"Merak etme," diye omuz silkiyorum. "Wesley ve ben henüz denemedik bile."

Nova binlerce güneşin ateşiyle kaşlarını çatıyor ve yanımda duran Seychelle'e doğru başını hafifçe sallıyor. *Oops*.

"Ben *iyiyim*," diyor Seychelle, *fiiiiiine*'ı uzatarak, böylece hassas bir alana girdiğimizi anlıyorum. "Kristoff ve ben sadece sekiz aydır deniyoruz. Olacak."

Heidi her şey bitmiş gibi dudağını ısıırıyor. Anlamıyorum. Sekiz ay kulağa o kadar uzun gelmiyor.

Kadınlar makas ve yapıştırıcı çubuklarını kapıp poster panolarını yerleştirecekleri yerleri bulurken her şey unutuluyor ve ben ciddi ciddi kaçmayı düşünüyorum. Bir dakika sonra kaderime razı oluyorum. Luzern'in Gerçek Gurbetçi Ev Kadınları ile bir peni için, bir pound için.

Eve döndüğümde en yakın arkadaşıma bir Vizyon Tahtası Partisine gittiğimi, zaman yolculuğumun devam ettiğini ve bu kez 2007 yılına girdiğimi söylediğimde Vi'nin yüzünü hayal ediyorum. Bir sonraki ruh çağırma tahtasını çıkarmalarından korkuyorum.

Seychelle'in yanında yere oturuyorum ve bir dergiyi karıştırıyorum.

"Buradaki herkes Expat Social Club üyesi mi?" Ona soruyorum.

"Öyleler," diye başını sallıyor. "Üyelerimizin yaklaşık üçte biri bir şekilde Grup ile bağlantılı. Gurbetçiler için Tanrı'ya şükürler olsun. Kulüp, bir yabancı için yalnız olabilecek bir yerde gerçek bir topluluk duygusu oluşturuyor. Muhtemelen çoktan İsviçreleşmişsinizdir."

Seychelle İtalyan *Vogue*'undan bir sayfa koparıyor.

"Bu kesinlikle mümkün," diye gülümsüyorum. "*Oldukça* misafirperverler ama birkaç yerli bana parmak salladı. Bir tanesi Coop otoparkında bana bağırdı ama-"

"-ama neyi yanlış yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye sesleniyor Nova yan koltuktan. "Muhtemelen çarpık park ettiniz. Tekerlekleriniz çizgiye değişiyor muydu? Bundan hoşlanmazlar."

"Ben de İsviçre'nin dünyanın en güzel ülkesi olduğunu sanıyordum," diye gülüyorum.

Seychelle ve Nova o kadar hızlı bakışıyorlar ki, her şeyi fark etmek benim gerçek işim olmasaydı bunu kaçırabilirdim. Ya da eskiden işimdi.

"Eşyaların daha gelmedi mi?" Heidi endişeyle yüzünü buruşturur.

Başımı sallıyorum ve boğazımı gıcıklayan hafif köpüğüyle biraz Fendant yutuyorum.

"Sonbahar ve kış için yeterince kıyafet getirmedim," diye itiraf ediyorum. "Etrafta dolaşmak için rahat bir pantolona ihtiyacım var. Bahnhof'ta birkaç tane gördüm ve sürekli uğrayıp denemeyi düşünüyorum."

Heidi yeni arkadaşım Jacqueline'e küçümseyerek bakıyor.

"Ona hiçbir şey öğretmedin mi?" Bana döndü. "Kıyafet için Milano'ya gidiyorsun. *Milano*'ya. *Bahnhof*'a değil. *Tren istasyonuna* değil."

"Ve saçınızı yaptırma zamanı geldiğinde," diye ekliyor Nova, "kesim ve renk için Londra'ya gidiyorsunuz. Bond Caddesi'nde bir kız var. Önceden ararsan seni kabul edebilir. Hemen ara."

"Evet," diye başını sallıyor Heidi. "Gelecek ayki randevu için *şimdi* arayın."

Öncelikle, saçımın nesi var ki hemen randevu almam konusunda bu kadar endişeleniyorlar? İkincisi: *Londra* mı?

Dergime odaklanıyorum ve kırışan sayfalarını kesiyorum, karın kasları dalgalanan bir kadın gövdesini, bezli şişman bir bebeği ve el ele tutuşan yakışıklı bir çifti kesiyorum. Buyurun, gurbetçiler. İşte hayalleriniz, kağıda dökülmüş, benim elimden çıkmış. Anladım. Ben de varım.

Daha sonra bir banyo bulmaya çalışıyorum ve evin diğer ucundaki koridorda uzun uzun dolaşıyorum. Banyoya benzer bir şey bulamayınca kayrak grisi bir kapı olduğunu tahmin ediyorum. Duvar boyunca bir düğme ya da yay arıyorum, sonra kapının kendisine dokunuyorum.

Kayarak açılıyor.

Bana bakan bir yüz gördüğümde hızlı, keskin, istemsiz bir çığlık attım.

Benden on santim ötede duran figürün Irina olduğunu anlamam bir anımı alıyor, duruşu dimdik, dev bir oyuncak bebek gibi boş gözlerle önüne bakıyor.

"Grüezi," diyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve kapı kendiliğinden kapanıyor.

Sıçrayarak uzaklaşıyorum, şimdi banyoya her zamankinden daha çok ihtiyacım var ve yaşayan, nefes alan bir insan olan Irina bir dolapta tutuluyorsa nasıl bir yere girdiğimi merak ediyorum.

Koridorun sonunda bir banyo buluyorum. Ellerimi yıkarken ve aynada dişlerimi kontrol ederken, dolaba tıklmış Irina'nın görüntüsünden kurtulmaya çalışıyorum.

Her şey yolunda. Normal bir şey gördüm ve yanlış yorumladım. Ama öyle miydin? Kısa bir süre önce şarap dağıtan Irina hala bir süpürge dolabı büyüklüğünde bir alanda. Zihnim olası açıklamaları bulmaya çalışıyor: Burası siparişleri beklediği bir dolap mıydı? Misafirler etraftayken gözden uzak mı tutuluyor? Bu kasabada neler oluyor böyle?

Oturma odasında, poster panosundaki şaheserimi inceliyorum ve kafamın içinde Vi'nin sesini duyuyorum: *Çıkabiliyorken çık. O posteri yırt ve git.*

Kadınların bir kısmı işlerini bitirdi ve kanepelerde dinlenerek ya da Nova'nın fütüristik mutfağında bir araya gelerek kaynaşmaya başladılar.

Heidi ile meşhur enginar sosu üzerine sohbet ediyorum ve son kadeh şarabımı bitirdiğimde, kendime gidip Irina'yı bulmam *gerektiğini* itiraf ediyorum. Merak, kızgın bir kuş gibi beni gagalıyor. Irina serbestçe dolaşabiliyor mu? Bir köpek gibi kafese mi kapatılmış? O bir robot mu? Cidden, o bir robot mu? Bu evdeki diğer her şey otomatik.

"Bu şarap içimden geçiyor," diyorum Heidi'ye. "Affedersiniz."

Asansör aramak için yola çıktım ama önce merdivenleri buldum, karanlık ve birinci kat koridorunun sonunda gizlenmişti. Dadiya rastlarım ya da çocukları uyandırırım endişesiyle parmak uçlarımda aşağı iniyorum, çünkü burada olmak için geçerli bir nedenim yok.

Yardımcının yaşadığını tahmin ettiğim -4'teki havuz seviyesine güvenli bir şekilde iniyorum.

Tavan boyunca yumuşak gece lambalarıyla aydınlatılmış koridorda hafif adımlarla ilerliyorum ve Irina'nın kafesini bulamasam da sesler duyduğumda adımlarımın ortasında donup kalıyorum. Sesler sessiz, hızlı ve acildi.

Parmak uçlarımla birkaç adım daha atıyorum, sonra tekrar duruyorum. Kimseyi görmüyorum ama gergin, öfkeli sesler duyuyorum. Sürünerek ilerliyorum, yakalanırsam tuvalete giderken kaybolduğumu söylerim diye düşünüyorum.

Benden birkaç kapı ötedeki bir odadan geliyormuş gibi görünen sesleri ayırt edebildiğimde duruyorum. Irina ve Jacqueline tartışıyorlar ama ne dediklerini pek anlayamıyorum çünkü hepsi Almanca. Birkaç kez *nein* duyuyorum. Diğer tanıdık terimleri dinliyorum ama dili pek anlayacak kadar iyi bilmiyorum.

Hararetli sohbet boyunca serpiştirilmiş bir cümle duyuyorum: *das Geheimnis*.

Sesler Irina İngilizce "Biliyorum. *Her şeyi biliyorum*."

Bir elin duvarı karıştırdığını duyuyorum, iyi gizlenmiş kapı açma düğmelerinden birine bastığını varsayıyorum, bu yüzden koridora geri dönüyorum ve güvenli bir şekilde merdiven boşluğuna ulaşıyorum. Aklıma böyle bir evin muhtemelen karmaşık bir gözetleme sistemine sahip olduğu ve gözetlememin kameraya yakalanmış olma ihtimali olduğu geliyor.

Herhangi bir lens göremiyorum, ama yine de buradaki her şey yüzeyin hemen altına gömülmüş gibi görünüyor.

Eğer görülürsem ve birisi Nova'ya, Brett'e ya da Wesley'e yaptığım yan yolculuğu işaret ederse, Fendant sarhoşluğunu öne sürebilirim. Üç kadeh içtim ve

Ayık bir insanın bile bu çok katlı labirentte kaybolması gayet makul.

Duyduğum o ilginç cümleyi daha sonra çevirmeyi hatırlayabilmek için aklımda tutuyorum: *das Geheimnis*.

Oturma odasına döndüğümde kadınların eşyalarını topladığını, partinin başladığı gibi hızla sona erdiğini ve her nasılsa Irina'nın benden önce gelip boş bardakları toplamaya başladığını görüyorum.

Birçok yanak öpücüğünden sonra, çoğu kişi dışarı süzüldü, son kadınlar koltuk altlarına sıkıştırılmış bir vizyon panosuyla ön kapıdan çıkıyorlardı ve ben paltomu alıp vedalaşmak için harekete geçtim.

Seychelle'i fuayede Heidi ve Nova ile sohbet ederken görüyorum ve Nova'ya teşekkür edip veda etmek üzereyken biri arkamdan kolumu tutuyor.

Jacqueline'i görmek için dönüyorum, yüzü solgun, kaşları çatık, belli ki üzgün. Bana öyle geliyor ki evimi ziyaret ettiğinden beri korkusu daha da artmış.

"Sana bir şey söylemem gerek," diye fısıldıyor. "Önemli bir şey." "Hadi biraz yürüyelim." Ön kapıya doğru başımı salladım.

"Burada olmaz," diye başını sallıyor. "Yarın. Seni ararım."

Nova, Heidi ve Seychelle bize katılırken o da gülümsüyor. Son vedalarımı etmek için ağzımı açıyorum ama ben söyleyemeden Nova boğazını temizliyor.

"Gitmeden önce Rose," diyor, "seninle sosyal medya hakkında konuşmak istiyorduk."

Heidi devralıyor. "QuickChat hesabınızı kapatmanızı ve Facebook'tan çıkmanızı şiddetle tavsiye ediyoruz," diyor bana. "Biz, yani şirket, aslında *TIG*, eşlerin yalnızca Instagram'a bağlı kalmasını ve bunu özel olarak ayarlayıp gerçek adınızı tamamen dışarıda bırakmanızı öneriyor."

Gözlerimi çok hızlı kırıştırıyorum, bir yandan bunu anlamaya çalışırken bir yandan da bu öneriye gülmek için doğal içgüdümü bastırıyorum.

"Endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum," diye karşı çıktım, dünyayla nasıl iletişim kuracağımı kontrol etmeye yönelik bu girişim karşısında şaşırmıştım. "Zaten pek paylaşım yapmıyorum."

Facebook sayfam sadece Seagrass Cove lisesindeki sınıf arkadaşlarımı gözetlemek ve ara sıra annemin nerede olduğunu araştırmak için var. QuickChat akışımı çoğunlukla yazdığım makaleleri tanıtmak ve hikaye fikirleri ve kaynaklar için kullandım.

Nova soğukkanlılıkla, "Facebook'ta Eski Şehir'in bazı fotoğraflarının paylaşıldığını fark ettik," diyor. "Bunları en iyisi olduğunu düşünüyoruz. Biz istemiyoruz

Eşsiz toplumumuza dikkat çekmek."

"Neden? Saklayacak neyimiz var ki?" Gergin bir kıkırdamayla soruyorum. *Ha, ha.*

Seychelle, Nova ve Heidi'ye elini sallayarak, "Ah, lanet olsun size," dedi. "Zavallı kızı korkutuyorsunuz. Bu bir kural falan değil, canım. Araziyi tanıyana ve Wesley TIG'e yerleşene kadar dikkat çekmemek en iyisi. Ne de olsa artık bir TWAG'sin."

"Bir ne?"

"TWAG. TIG Eşleri ve Kız Arkadaşları. Bilirsiniz, futboldaki WAGS gibi, ama biz *TWAGS*'iz" diye açıklıyor Seychelle.

Heidi ekliyor: "Bazı insanlar kıskançtır ve paylaştığınız her şeyi alıp çarpıtırlar, örneğin galada tanıştığınız o acımasız Teresa gibi. Görünüşte masum olan paylaşımlar bile insanları tetikleyebiliyor. Bir kız kocasıyla birlikte Roma'da özel jete bindikleri bir fotoğrafı paylaştı ve bu TIG'i gerçekten zor durumda bıraktı. Yöneticilere çok fazla ödeme yapıyorlarmış gibi görünmelerine neden oldu. Bu da müşterileri memnun etmez. Ne demek istediğimizi anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum," diye onları temin ediyorum, ama anlamıyorum.

Seychelle gülümser. "Güzel. Sonuç olarak TIG takdire dayalı bir şirket ve kocalarımız orada çalışmak istiyorsa hepimiz kurallara uymak zorundayız. TIG'e girmenin Harvard'a kabul edilmekten elli bin kat daha zor olduğunu söylüyorlar. Başvuramazsın, sadece işe alınabilirsin. Bir kere girdin mi, bir daha çıkamazsın." Gözlerini kısarak bana bakıyor.

Dördü de bana çok yakın, çok hareketsiz.

Söz vermemi istiyorlar. "Anladım," diyorum. "bakacağım."

Eve doğru bir mil yol alıyorum ve merdivenleri yavaşça çıkıyorum, karanlıkta yukarı tırmanırken çevirmen uygulamamı kontrol ediyorum. Birkaç yazım denemem gerekiyor ama sonunda doğru harfleri bir araya getirmeyi başarıyorum ve *das Geheimnis*'in İngilizce çevirisine ulaşıyorum.

Robot sessizlikte yüksek sesle söylüyor: *Sır.*

Gece yarısı tepede başka hiçbir ses duyulmaz.

Robot sesi, waffle üzerine dökülen akçaağaç şurubu gibi. *Sır*, yine cıvıldıyor. *Das Geheimnis. Sır.*

Daha hızlı adım atıyorum ve anahtarımınla kapıyı kurcalıyorum, aniden içeride olmaya, sıcak olmaya, beni tanıyan başka bir insana yakın olmaya ihtiyaç duyuyorum.

Elimden geldiğince sessizce yatağa giriyorum, ama Wesley kıpırdanıyor, esniyor ve bana sokuluyor. "Nasıl geçti? Hiç arkadaşın oldu mu?"

Metal panjurların kapalı olduğu gece odamız o kadar karanlık ki soluk teninin bir parıltısını bile göremiyorum. Karanlık bir duvarla konuşuyorum. Kokusu ve sesi olmasa, herhangi biri olabilirdi.

"Sanırım öyle," diye cevap veriyorum. "Beni çevrelerine kabul ettiler. Sanırım burayı sevebilirim."

Yanağıma bir öpücük konduruyor ve akşamın gerginliğinin üzerimden süzölüp gittiğini hissediyorum, sonra da uykuya dalıyorum.

Zihnimi susturmaya çalışıyorum ama yine de uğulduyor ve ne kadar hile ve ipucu denersem deneyeyim bir türlü atlatamadığım o inatçı jetlag beni ele geçiriyor. Saate son baktığımda saat sabahın beşiydi.

O geceden sonra kar yağdı ve Lucerne'deki sonbaharım sona erdi.

Wesley ertesi gün arabayı işe götürüyor. Sabahı internette özel dedektiflik derslerini araştırarak geçiriyorum ve mesleği araştırdıkça bir muhabir ve yazarın hayatının aldatan kocaları ya da sigorta dolandırıcılığını takip etmekten çok daha ilginç göründüğünü fark ediyorum.

Kendimi meşgul etmek ve kafamı boşaltmak için günde üç kez yürüyüşe çıkmaya başladım. Günün ilk yürüyüşünde Sonnenberg'e giden dik patikadan yukarı çıkıyorum ve elektrikli çitlerin arkasında çanları çınlayan ineklerin yanından hızlı adımlarla geçip, on santim aşağıda gömülü olan otlara nasıl ulaştıklarını merak ediyorum. Manzara kar üzerine kar, beyaz üzerine beyaz.

Güzellik bir taç gibi etrafımı sarıyor. Kilometrelerce uzanan beyaz tepeler karla kaplı dağlarla destekleniyor; pürüzlü, yüksek, odak dışı ve ötesinde büyük maceralar vaat ediyor. İki yerel Alpimiz var: Ejderhaların yaşadığı söylenen Pilatus, vadinin karşısındaki gökyüzüne dokunuyor ve bir kıl ötedeki daha tatlı, daha küçük Rigi'yi izliyor.

Paltomun altında hafifçe terlediğimde, dönüp aşağı iniyorum. Adam yine orada, tepeden bana doğru geliyor. O da benim gibi sıkı sıkı giyinmiş ama benden farklı olarak yukarı çıkarken baston kullanıyor ve o küçük, kapüşonlu, buruşuk gözleriyle sürekli bana bakıyor.

"Grüezi," diye homurdanıyor biz yaklaşırken. Bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorluyorum. İsviçreliler, göz göze selamlaşma konusundaki ısrarlarıyla, kapalı Manhattanlılığımla yenecekler.

Yürüyüşlerimi ne zaman yaptığımın bir önemi yok. Adam sopasıyla her zaman orada, bana kilitleniyor, selam verdiğinden emin oluyor, devam etmeden önce karşılık vermemi bekliyor.

Burada her zaman gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Bunu kabullenmeliyim, ama henüz kabullenemiyorum, çünkü onlarca yıllık Amerikanlığımınla, annemin her zaman "*Dik dik bakma Rose!*" dediği özel bir yaşam tarzıyla çatışıyor. *Bu kabalık.*

İsviçre'de staring ulusal bir spordur.

Ama hayır, kendime hatırlatıyorum, kantonları tek bir kültür altında toplayamam, tıpkı Amerika Birleşik Devletleri'ne gelen bir ziyaretçinin New Hampshire'ı ziyaret ederek güney yaşamının tadına varamayacağı gibi. Bu Alman tarafı. Fransız, İtalyan ya da Romanş bölgelerini henüz ziyaret etmedim.

Wesley ve ben New York'tan ayrılmadan önce, işteki işleri tamamlarken İsviçre hakkında olabildiğince çok araştırma yaptım ve yeni ülkemin bir *Willensnation* olduğunu öğrendim, bu da gevşek bir şekilde "irade ulusu" anlamına geliyor. Gerçi teknik olarak bir federasyon, ulus değil.

Eve döndüğümde önce telefonumu, sonra e-postalarımı kontrol ediyorum ama Jacqueline'den haber yok. Ona mesaj atmamak için direniyorum. Bir şeylerin yanlış gittiğini *bilsem* de, sadece yardım etmek istesem de, onun için ne kadar endişelensem de, yeni yöneticinin eşinin bir TIG başkan yardımcısının eşini takip etmeye başlaması iyi bir görünüm değil.

Gece önümde uzanıyor, boş ve durgun. Tek başımayım. Wesley yeni iş arkadaşlarıyla ilk poker gecesinde ve ne kadar geç saatlere kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Kırılacak rahat bir kanepem olmadığından, bir sandviç ve salatadan sonra yatağa girip yastık bulutuna gömülüyorum ve Jacqueline'den herhangi bir iz bulmak için sosyal medyayı tarıyorum. TWAG'lerin dördü de kilitli Instagram'ımı bulup takip isteği gönderiyor ve ben de her birini kabul ediyorum.

Jacqueline'inkinden başlayarak tüm hesaplarını geziyorum. En son fotoğrafları, dün gece tanıştığım bir grup kadının Old Town'da bira bardakları ve

kokteyllerle poz verdiği taze görüntülerle bir kız gecesinin canlı bir kaydını sunuyor. İçen, gülümseyen, parti yapan, poz veren yeni arkadaşlarıma göz atarak bir dizi gönderiyi birbiri ardına kaydırıyorum. Midem bulanıyor. Hepsi oradalar:

Nova ve Jacqueline. Nova, Heidi ve Jacqueline, Jacqueline ve tanımadığım iki kadın.

Diğer kadınların hesaplarını geziyorum. Nova, Jacqueline ve Heidi aynı yerden paylaşım yapıyor ve arka planda galadan ve vizyon panosu gecesinden tanıdığım birkaç kadın daha görüyorum.

Bu mahallenin sessizliği o kadar agresif ki gürültü gibi oldu. Her öğleden sonra saat dörtte güneş battığında kendimi kilitlenmiş hissediyorum. I

New England'da kış günlerinin kısa olduğunu sanıyordum ama buradaki karanlığa, sabah sekizden sonrasına kadar güneş görmemeye alışamadım.

Dün geceye kıyasla sağlıklı ve mutlu görünen Jacqueline'in huzursuz olduğunu, izlendiğini iddia ederek benimle dalga geçip geçmediğini merak ederek kendimi feci şekilde yalnız ve kopuk hissetmeye başlıyorum.

Ve sonra bir DM ortaya çıkıyor.

Mesaj *Fashionista* friendabroad'dan.

Ro! Dışarıda bir gece geçirmek ister misin? Hazırlan. 30 dakika sonra görüşürüz.

Ben Seychelle, ve hayır, buna hazır değilim. Pijamalarımı giydim ve son dakikada teklif edilmesine sinirlendim.

Cevap yazıyorum, *ben de . Ne yapıyoruz?*

"30 dakika sonra görüşürüz!" diye cevap veriyor.

Bu küçük göçmen topluluğunda hâlâ yeni arkadaşlar edinmeye çalışırken tembelliği göze alamam. Biraz makyaj yapıyorum, kot pantolon ve kazak giyiyorum, Old Town'da rahat bir gece geçirmeye hazırım.

Seychelle beni buz grisi metalik Porsche Boxster ile aldı.

"Nereye gidiyoruz?" Kemerimi bağlarken sordum. "Diğerleri şehirde mi, yoksa-"

"Aman *Tanrım* hayır," Seychelle motoru çalıştırdı ve tepeden aşağıya doğru yola çıktık. "Bezelye püresi hakkında konuşmak için bitkin annelerle buluşmayacağız. Kulübe gidiyoruz, hayatım."

"Bu gece hakkında hiçbir şey duymadım," diyorum surat asmamaya çalışarak. "Davet edilmediğimi sanıyordum."

"İkimiz de bu akşamki kutlamalara davet edilmedik," diyerek bana baktı. "Anneler grubunda değiliz."

"Bekle... *anneler* grubu

mu?" Kaşlarını oynatıyor.

"Ah."

"Oh, üzülme." Seychelle, 007'yi kovalayan bir Bond kızı gibi keskin bir viraj alıyor ve ben yolcu kapısına doğru savruluyorum. "Annelerin yapamadığı şeyleri yapabiliriz. Sabah kalkmak zorunda değiliz. Eğer istemiyorsak sabahları *evde* olmak zorunda bile değiliz. Yapabiliyorken delirmeliyiz!"

Otoyolda ilerlerken Seychelle bana yan gözle bakıyor. "Ee, anlat bakalım. Sen ve o yakışıklı adam nasıl tanıştınız? Bu hikayelere bayılıyorum. Bana *her şeyi* anlat."

"Sormak zorunda kalmana şaşırdım," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum, şimdilik soruyu geçiştirmek niyetindeyim. "Buradaki insanlar benim hakkımda henüz öğrenmediğim şeyleri biliyor gibi görünüyor."

Beni o gırtlaktan gelen kahkahalarından biriyle ödüllendiriyor. Hepsi arasında, Jacqueline bile olsa, en güçlü bağı Seychelle ile hissediyorum. anlıyor, sinirli ama bana karşı nazik ve kabul edelim ki ikimiz de anne değiliz.

"Her zamanki gibi," diye omuz silkiyorum. "Connecticut'ta bir yaz partisinde açık büfede tanıştık, beni eve bıraktı ve hepsi bu kadar."

"En iyi kısımları atlıyorsun," diye azarlıyor beni.

"Bu konuda hiçbir şey bilmediğini sanıyordum," diye cevap veriyorum ona yan gözle bakarak.

"İkinizin fırtınalı bir aşk yaşadığınızı herkes biliyor. Sanırım birkaçımız sizin tutkulu aşk hikayenizi kışkırtıyor. Sanırım Heidi, Raj'ın evlenme teklif etmesi için üç yıl kadar beklemek zorunda kaldı. Yine de bundan bahsetme. Bu konuda oldukça hassas."

Seychelle otoyoldan çıkar ve arabayı Zürih'te bir yerde bir dizi depoya kadar sürer. Bir anda bir vale belirir ve anahtarlarını alır.

Yeni arkadaşım ikinci el beyaz süet pantolon ve gümüş rengi askılı bir bluz giymiş, ben ise kot pantolon ve sıradan yeşil bir kazak giymişim.

Durgun bir Almanca ve rahat bir el sallayışla bizi kapıcıların yanından geçiriyor ve biz de gürültünün, bedenlerin, terin ve feromonların dalgalı bir kütlesine adım atıyoruz, hepsi de flaş ışıklarının titreşen gökkuşağıyla aydınlanıyor.

"İlk raundu ben alacağım," diye bağıriyorum. "Ne içiyorsun?"

Seychelle titreşen odayı tarayarak, "Ne içiyorsanız," diye yanıtlıyor.

Bara doğru ilerliyorum ve kırk frank değerinde, buruşuk limon dilimleri ve iki cimri buz parçasıyla votka soda alıyorum. Avrupa'ya geldiğimden beri bu bir sorun oldu. Bu ülkede soğuk içeceklere değer verilmediği için buz makineleri de yok gibi görünüyor.

Mucizevi bir şekilde hiç sıvı dökmeden kalabalığın arasından iki yüksek top bardağı taşıyorum. Seychelle'i dört adamla çevrili buldum.

"Hey! Çocuklar, bu Rose. Rose, bunlar da çocuklar."

"Merhaba çocuklar," diyorum ona bir içki uzatarak. "Bunların tadı bok gibi." "Önemli değil. Sadece bu bebekleri yıkamak için."

Başparmağı ve işaret parmağı arasında küçük mavi bir hap tutuyor, ağzına atıyor ve vasat bir votka tonikle kovalıyor.

"Tamam," diyor. "Senin sıran."

Uzattığı hapi alıyorum. İlaçlar bende hiç işe yaramadı. Ben bir bağımlının kızıyım ve alkolden daha güçlü olan her şey beni raydan çıkarır, ama bu gibi durumlarda tartışarak zaman kaybetmemem gerektiğini biliyorum.

Hapi avuçladım ve bir içki attım. Karanlıkta, dikkati dağılmışken, sol burun deliğime soksam ya da kalabalığın içine fırlatsam fark etmezdi.

Seychelle tanıdığı birini görür. İki kişi. Benden uzaklaşıyor.

"Pierre! *Mon chéri*." Bir dizi yanak öpüşmesine başlarlar ve Seychelle, kız arkadaşını selamlamak için ustalıkla Almanca'ya geçmeden önce adamla hızlı Fransızca sohbet eder.

"Kaç dil ?" Müziğin üzerine bağırıyorum. Kollarını sallıyor.

"Ah, bilmiyorum. Dört mü? Beş mi?"

Şimdi İngilizce'ye döndük. "Celine!

Bu kolye *ilahi*."

Seychelle yarım ağızla beni de dans pistine çekmeye çalışıyor ama ben direniyorum, o vazgeçiyor ve ben de sıvışıyorum.

Kadife bir koltuğa gömülüyorum ve bir shot sipariş etmeyi düşünüyorum ama yine kalabalıkla yüzleşmeye hazır değilim, bu yüzden annelerin Instagram hesaplarını kontrol ederek zaman öldürüyorum.

Birkaç yeni fotoğraf daha var. Hepsi hâlâ barda oturuyor ama şimdi sadece beş anne kalmış.

Jacqueline gecenin erken saatlerindeki görüntülerde vardı, ancak daha sonra hiçbir şey yoktu.

Gece yarısı oldu.

Zürih'te Seychelle ile birlikte olduğumu ve sabaha kadar evde bildirmek için Wesley'e mesaj atıyorum, ancak ne okundu bilgisi alıyorum ne de geri dönüş yapıyorum. Onunla evlenirken kendimi güvende hissetmemin bir başka nedeni de bu; o kontrol manyağı ve kıskanç bir tip değil.

Bir figür yanıma çöküyor, çok yakın, neredeyse kalçama dokunuyor ve içgüdüsel olarak irkilip geri çekiliyorum, kanepeden birkaç santim aşağı kayıyorum. Hızlıca bakmak için dönüyorum ve o kişiyi tanıdığımı fark etmem bir anımı alıyor. Renkli maksi elbise geri dönmüş. Lila rengi saçlar. Keskin gözler.

"Merhaba," diyor Teresa, yüzünü kaplayan muzip bir sırıtışla. "Seychelle seni dans pistine ikna edemedi mi?"

"Hiçbir zaman kulüp hayranı olmadım," diye cevap veriyorum.

"Anneler gecesi olayını dert etme," diyor kulağıma. Çok yakınımda ve nefesindeki likör kokusunu alabiliyorum. "*Anladık*, üremişsin."

Sanki bir hayalet görmüş gibi kafasını çeviriyor. "Neyse, ben çıkıyorum. Seni görmek güzeldi," diyor. "Gitmeden önce... telefonuna bakayım."

"Ne?" Ses karmaşasından zar zor bir şey duyabiliyorum.

"Telefonun! Bana ihtiyacın olduğunda kullanmak için. Çünkü olacak. Sana numaramı vereceğim." Bağırıyor ve telaffuz ediyor, böylece onu duymadan edemiyorum.

Telefonun kilidini açıyorum ve avucuna bırakıyorum. Bir sürü tuşa basıyor ve bana geri veriyor.

"Hazır olduğunda," diyor, "beni ara. O sürtükler sana sırtını dönecek ve döndüklerinde gerçek arkadaşlar isteyeceksin."

Ona verecek cevabım yok.

"*Göreceksin*," diye şarkı söyler gibi bir ses çıkarıyor ve kanepeden sıçrayıp çıkışa doğru dans ederek uzaklaşırken gülümseyerek veda *ediyor*.

Şimdi gerçekten bir kadeh alkole ihtiyacım var. Kanepedeki yerimi bırakıp bara gidiyorum.

Gözlerimi simsiyah bir duvarla açıyorum ve bir solukla ayağa fırlıyorum. Her şey yanıltı.

Neredeyim ben?

Boğazım yanarak, dudaklarım kuruyarak, başım ağrıyarak ve çok uyumanın ağır sisi ama aynı zamanda az uyumanın yorgunluğuyla uyanıyorum. Yönümü bulmak için çabalıyorum ve evde olduğumu fark ediyorum.

Panjurların arasından sızan küçük ışık kırıntıları bana yatak odamda olduğumu haber veriyor. New York'ta değil. İsviçre'de. Elimi yatağın Wesley'nin tarafına koydum ve yatağa vurdum.

Telefonumu arıyorum, sonra onu bir el feneri gibi kullanarak duvardaki panjurları açan düğmeyi buluyorum.

Saat 12:30 ve kocamdan gelen iki cevapsız arama ve iki mesaj var. Cevap vermeden önce midemi yatıştırmak için yemeğe ve başımdaki ağrıyı dindirmek için ilaca ihtiyacım var, bu yüzden mutfığa gidip dünkü somunun kıcını buluyorum, tost makinesine atıyorum ve New York'tan getirdiğim ibuprofenlerden kalan birkaç tanesini silkeliyorum. Onları M&M'ler gibi tüketiyorum.

Biraz tereyağlı tost yedim ve Wesley'i aradım.

Telefondan gülümsemesini duyabiliyorum. "Yaşıyorsun. Bir ile on arasında bir ölçekte ne kadar akşamdan kalmasın?"

"Ben... Ben olmamalıyım," diyorum, başım zonklayarak. "Sanırım sadece bir içki içtim... belki iki..."

"Bir mi *iki* mi? Sabahın altısında seni hiç görmediğim kadar neşeli bir şekilde içeri girdin. Seychelle'i sevdiğini, onunla evlenmek istediğini söyledin ve hayatında hiç bu kadar dans etmemiştin. İki kadeh içki . Zil zurna sarhoştun, evin altını üstüne getirdin ve kafan bir uçurtma kadar güzeldi."

"Ben uyuşturucu kullanmıyorum," diye .

Hapı avucuma aldıktan sonra ne olduğunu hatırlamak için mücadele ediyorum. Cebime mi girdi? Yoksa yere mi?

"Hey, yargılamak yok!" Wesley pişmanlık duyuyor. "Bir şey demek istemedim, tatlım. Buraya uyum sağlamana çok sevindim. Sana ne demiştim? Burası bizim

olması gerekiyordu, değil mi?"

"Tamam," diyorum, sırf onu telefondan uzaklaştırmak için. Kusmam lazım.

Duştan çıkıyorum, sırlıslıklamım, sıcak zemin banyo paspasından yayılıyor, o sırada telefonumun bip sesini duyuyorum. Sonra tekrar. Ve tekrar.

Üçüncü kez söyleyince kulağa çılgınca geliyor.

Wesley.

Hızlıca kurulanıyorum, ıslak saçlarımı havluyla sarıyorum ve lavabodan telefonumu alıyorum.

İlk mesaj Heidi'den bana, Seychelle'e ve Nova'ya:

911! Pickwick'in 30 dakikası

Nova: Bize bir kabin ayıracağım

Birkaç dakika geç kalacağım.

Ben: Orada olacağım

Jacqueline'den haber yok.

Kışın kuruyan bacaklarımı nemlendirirken bunun neyle ilgili olabileceğine dair tahminler beynimde uçuşuyor: Birinin kocası aldatmış. Birinin çocuğu okulda zorbalığa uğruyor. Birinin Porsche'sinde ding var.

Seychelle ile konuşma şansım olacağı için rahatladım. Dün gece bana ne olduğunu, zayıf bir votka tonik yudumlarken nasıl kendimden geçtiğimi bilmem gerekiyor. Hayal gücümün kendi karanlık hikâyesini yaratmaması için boşlukları doldurmasına ihtiyacım var. Şimdiden, savuşturmak zorunda kaldığım bazı çirkin öneriler sundu.

Pickwick'in lüks bir otel restoranı ya da çay ve çörek tarzı bir mekana benzeyen bu yerinde giymek için uygun bir şey seçiyorum.

Giyinip hazır olana kadar arabam olmadığını fark etmedim. Dörde mesaj atıp beni bırakmalarını istemek için telefonumu almaya gidiyorum ama mutfak tezgahının üzerinde BMW'nin anahtarlarını görüyorum.

Wesley'nin işe nasıl gittiğini çok fazla düşünmeden ya da eve hiç gelip gelmediğini merak etmeden onları tutuyorum.

Bahnhof'a park ediyorum ve plaza ile köprüyü hızlı adımlarla geçiyorum, ilerlerken insanlara çarpıyorum çünkü Lucerne Gölü'ndeki karla kaplı dağların kristal berraklığındaki yansımaya aval aval bakarken düz bir çizgide yürüyemiyorum.

Sola dönüp restoranların ve turistik kafelerin yanından geçerek arnavut kaldırımli nehir yolunda ilerliyorum. Sahte bir İngiliz pub'ının kapısının önünde durup tabelaya bakıyorum.

Bu Pickwick'in mi?

Tabelada, elinde bira fiçisi tutan ve muhtemelen Bay Pickwick'in kendisi olan bir adamın vesikalık fotoğrafı yer alıyor:

Bay Pickwick Pub

İnsanların buluştuğu yer.

İçeri giriyorum ve hemen Heidi ve Nova'nın arka kabinde elleri bira bardaklarına sarılmış bir şekilde toplandıklarını görüyorum.

Bira içen ve mayonezli patates kızartması yiyen insanların masaları arasında dolanıyorum. Mekan bayat bira ve geri dönüştürülmüş yağ kokuyor.

Heidi beni gördü. "Oh, Rose, güzel. Bu *çok korkunç*. Kendine bir içki al. İhtiyacın olacak."

"Sunucuyu bekleyeceğim," diyorum, bir sandalye çekip içeri kaymaya hazırım.

"İngiliz tarzı," diyor Nova bana. Tıka basa dolmuş ve gözleri kızarmış. "Barda sipariş veriyorsun."

Biralarını gösteriyorum. "Ne içiyorsunuz?"

"Elma şarabı ve siyah," diye yanıtlıyor Heidi. Şaşkın bir yüz ifadesi takınıyorum. "Elma şarabı ve biraz Ribena."

"Ribena "yı bilmiyorum ama bara gidip bu tuhaf birayı sipariş ediyorum ve tadına baktığımda cazibesini hemen anlıyorum. Sakinleştirici ve tatlı ve içmek için koca bir bardak var.

Masaya geri dönmek için dönüyorum ve Seychelle'in önümde, diğer ikisine ulaşmak için kalabalığı yararak ilerlediğini fark ediyorum.

Seychelle masalarının kenarında durur. "O biliyor mu?" Nova'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Hey, Rose! Otursana. Seni bilgilendireceğiz." Seychelle dönüp beni görüyor ve melankolik bir gülümseme yapıyor. "Oh, buradasın, sevgilim. Harika. Konuşacak çok şey var."

İkimiz de oturduktan sonra Seychelle boynunu çevirip tıklım tıklım dolu bara "Bunun için daha kalabalık bir yer seçebilir miydin?"

"daha iyi," diyor Nova eğilerek. "Kalabalıkta kimse dikkat etmez. Gürültüden ne söylediğimizi duymak daha zor."

Heidi sahnede fısıldayarak, "Bunu kendi *evlerimizde* yapamayız," diyor. "Ve TIG kodamanlarının buralarda gizlenmeyeceğini biliyoruz."

"Jacqueline bize katılacak mı?" Birinin masaya bıraktığı lamine menüyü tarayarak soruyorum. Herkes donakalıyor. "Umarım çok korkunç bir şey değildir." Gergin bir şekilde gülüyorum. "Öyle mi?"

"Korkunç bir şey," diyor Heidi. "Ve seni buraya çağırdık çünkü bu seni de ilgilendiriyor. Cevaplara ihtiyacımız var."

"Benimle ilgili bir şey mi? oluyor?"

Savunmadayım, ne olacağından emin değilim. Kocamın temsilcisi olarak üstlendiğim yeni rolde dengesiz kalmaya devam ediyorum. Bu sosyal çevrede hâlâ *kendim* olamıyorum. En azından tam olarak. Şimdilik hâlâ Rose'um, Wesley Blackwood'un karısı.

"Jacqueline gitti," diyor Heidi kesin bir dille.

"Gitti de demek?" Biramı iki elimle kavırıyorum.

"Siktirip gitti. Kasabayı terk etti. Zıpladı," diye asist yaptı Seychelle, uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atarak.

"Aile ziyareti için mi? Tatil için mi?" *Jacqueline'in gitmesinin benimle ne ilgisi var?*

Heidi kâğıttan bir saman kılıfıyla oynarken gözleri doluyor. "Hepimiz dün gece anneler gecesi için kasabada buluştuk."

Gözlerime bakıyor. "Bunu yılda birkaç kez yapıyoruz, böylece gevşeyebiliyor ve evde kalan annelerin karşılaştığı zorluklar hakkında dertleşebiliyoruz. Her neyse. İyi görünüyordu. Harika vakit geçiriyordu! Birkaç kadeh içtik ama çok çılgınca bir şey değildi ve sonra biraz erken ayrıldı. Ben bir şey düşünmedim..." Heidi burnunu çekiyor.

"Ama Peter bu sabah çocukları aradı ve Jacqueline'in çocuklar için söyledi!" Nova ağlıyor. "Bunu yaptığına *inanamıyorum*."

"Peter, çocuklar için kalkmadığında onu kontrol etmeye gidiyor ve orada değil," diye devam ediyor Heidi.

"Bir dakika. Neden onu aramak zorunda olsun ki? Birlikte yatmıyorlar mı?" Ağzımdan kaçırdım.

"Adil bir soru," diyor Seychelle. Avucunu parlak ahşap masanın üzerinden kaldırıyor ve yarıya kadar sıkışıyor. Yüzünü buruşturup bir kâğıt peçete kaparak geçmiş bir müşterinin yemeğinin yapışkan kalıntılarını parmaklarından temizliyor.

"Biri geç geldiğinde, diğerini uyandırmamak için misafir odasında uyuyor. Yani, öyle yaptıklarını varsayıyorum," diye omuz silkiyor Heidi. "Raj ve ben bunu daha önce de geç saatlerde yapmıştık."

"Ne olursa olsun," diyor Nova bana, "misafir odasını kontrol ettiğinde kız orada değildi. Bütün evi aramış. Anahtarları, cüzdanı, pasaportu ve telefonu yoktu."

"Bekle bir dakika." Kanım donuyor. Bu tartışmayla ilgili her şey yanlış; sunum, gerçekler, kurbanı suçlama. "Kimse polisi aramadı mı? Dün gece bardan çıkıp ortadan kaybolduysa, büyük bir tehlike altında olabilir, hatta-"

"Hayır, hayır, hayır," diye başını sallıyor Nova. "Onu arabasına binerken *gördüm*. Çocukların bu haftaki oyun randevularını onaylamak için onu takip ettim. Arabaya binişini ve uzaklaşışını izledim."

"Onunla konuştun mu?" Ben sordum. "İyi görünüyor muydu? Sizinle oyun buluşmaları planlıyorsa, çocukları geride bırakıp gitmesi mantıklı değil."

Nova ve Heidi, *"Yeni kızın ne konuştuğu hakkında hiçbir fikri yok"* diye çevirebileceğim bakışlar *atıyor*.

Nova yine başını sallıyor. "Adını söyledim ama cevap vermedi. Beni duymadı. Arabaya bindi ve gitti. Bardan arabasına kadar sağ salim gittiğini biliyorum. *Kesinlikle*. Sabah çocuklar okula gittikten sonra konuşuruz diye düşündüm."

Sesi çatlar ve Seychelle elini omzuna koyar.

Burada neler olduğunu anlamak için satır aralarını okumaya çalışıyorum. Anladığım kadarıyla yeni bir arkadaşım kayıp, tehlikede, acı çekiyor ya da ölmüş olabilir. Ve uzun süredir birlikte olduğu arkadaşları sanki bu onun suçuymuş gibi davranıyor.

"Peter ne diyor?" Ben soruyorum.

bağırıyorum, *polisi ara. Kalk ve kayıp olduğunu bildir*.

Bu kadınların benim vicdanım söylüyor. Biraz tatlı elma şarabı .

Heidi devralıyor. "İşte burada sen devreye giriyorsun," diyor ve sandalyesinde dönerek yanımda bana yarı dönük bir şekilde oturuyor.

Seychelle sandalyesini masadan kaldırır, ayağa kalkar ve "Ben bara gidiyorum. Hepiniz neredeyse boşsunuz. Şarap alacağım. Sanırım o mide bulandırıcı tatlı karışımdan biraz daha istersiniz?"

Haklı olduğunu fark ediyorum. Üçte ikisi bitmiş olan içki ağır ve gazlı geliyor. "Bir bardak beyaz isterim," diye bir parmağımı kaldırıyorum. "Her şey olur."

Değil, Chardonnay ve Pinot Grigio'dan nefret ediyorum ama üzümlerim konusunda seçici olmanın zamanı değil diye düşündüm. Cüzdanımı çıkarmak için bir gösteri yapıyorum ama Seychelle el sallayarak beni uzaklaştırıyor ve bara yöneliyor.

"Dediğim gibi," diye yeniden başlıyor Heidi. "Bunun polis için bir sorun olduğuna inanmıyoruz. Ya da yetkililerin ya da Çin Büyükelçiliği'nin. Peter bize Jacqueline'in mutsuz olduğunu söylediğinde ona inanıyoruz. O, şey..." Heidi'nin sesi çatlıyor ve boğazını temizliyor. "Raj'a istediği hayatın bu olmadığını söyledi. Haftalardır uzaklaştığını ve kavga çıkarmak için nedenler uydurduğunu, sabahları çocukları çıkarmak için çok geç uyuduğunu, çok fazla şarap içtiğini..."

Nova bana soruyor, "Sana hiç Lucerne'den ayrılmak istediğinden bahsetti mi? Ya da Peter'ı terk etmekten?"

"Ben mi?" Başımı sallıyorum. "Onunla sadece birkaç kez görüştüm. Bu tür mahrem detayları paylaşabileceğimiz bir aşamada değildik."

Yalan.

"Peki ya sen?" Onlara geri çeviriyorum. "Siz onun en iyi arkadaşlarısınız. O kadar mutsuz olsaydı mutlaka bir işaret verirdi..."

Seychelle elinde dört içkiyle döner. "Merak etmeyin hanımlar! Ben . Gerçekten, canınızı sıkmayın."

Zıplayıp ondan iki dolu bardak alıyorum.

Şarabım ürkütücü derecede sarı ve soğuk değil.

"Endişelenmiyor musunuz?" Seychelle oturduktan sonra hepsini sıkıştırıyorum. "Yani, tedbirli olmak için polise haber vermeye değmez mi? Ya kaçırıldıysa? Ya sinir krizi geçirip Alpler'de bir yerlerde kaybolduysa?"

Seychelle eğilir. "İşte bu yüzden sorular soruyoruz. Peter'ın Wesley'e Jacqueline'in ayrılmak istediğine dair bir şey söyleyip söylemediğini bilmemiz gerekiyor. Yani, biz onun arkadaşınız ama nasıl olduğunu bilirsin. Eğer ilişkiniz iyi değilse, burada başarısızlıklarınız konusunda dürüst olmak zor olabilir..."

Nova neredeyse boşalan bardağına bakar, köpük halkaları bardağın iç kısmına yapışmıştır ve sesini alçaltır.

"Belki de evlilik sorunlarını paylaşamayacağını düşünmüştür. Kocanız yoksa buralarda işler hiç de kolay değildir."

Kolay değil mi? Daha çok imkansız gibi, gördüğüm kadarıyla. Çok fazla bekar arkadaşları yok gibi görünüyor.

"Ne yapabilirim?" Onlara soruyorum.

Heidi sesini alçaltır. "Bildiğiniz gibi, Wesley ve Peter oldukça yakınlaşıyorlar ve ..."

Hayır, bilmiyordum.

"...bu yüzden Peter'ın Wesley'e güvenip güvenmediğini ve Wesley'nin Jacqueline'in ruh hali hakkında size bir şeyler söyleyip söylemediğini merak ediyoruz."

Sözlerimi ölçmek için bir an duruyorum. "Eğer durum böyle olsaydı Wesley'nin Peter'ın güvenini boşa çıkarmayacağını düşünüyorum. Ona sorabilirim ama bu arada, birinin onun kayıp olduğunu bildirdiğini varsayıyorum. Peter polisi aramıştır herhalde?"

"*Polis* mi? Sus, Rose!" Nova dehşete kapılır. "O değil... o değil *Kaçırılmış* ya da başka bir şey. Onu terk etti. Bir not bile yazmış." *Not* mu? Neden bu bilgiyi vermediler?

New York'taki çetemi, iş çıkışı mutlu saatlerde birlikte o kadar çok vakit geçirdiğimiz alaycı ve yazar arkadaşlarımı derinden özlüyorum ki kendi topluluğumuzu oluşturduk. Ölü Gazeteler Kulübü, gazetelerin hala önemli olduğu yaşlarda olan beş arkadaştan oluşuyor. Ölümün eşiğinde olduklarını biliyoruz - bu yüzden adımız bu - ama yine de onları kutluyoruz, tıpkı kömür ya da bilim insanlarının *muhtemelen* soyunun tükendiğine inandıkları ancak bunu ilan ederken bahislerini korudukları Dinagat gür kuyruklu bulut faresi gibi.

TDNC üyeleri sorgulamayı asla bırakmazlar ve bu tür bir grup yanılışına asla tahammül etmezler.

"Henüz tüm detayları bilmiyoruz," beni temin ediyor Heidi, "ama görünüşe göre not bilgisayara bırakılmış. Peter dizüstü bilgisayarını açtı ve not oradaydı."

"Bu üçüncü elden bir bilgi," diye araya giriyor Seychelle.

"Dizüstü bilgisayarını almadan mı gitti?" Kimse tepki vermiyor. "Notta ne yazıyordu?" Üçü birden omuz silkiyor.

"Eğer ekranında bir şey *kaldıysa*, bunu herhangi biri yazmış olabilir," diye hatırlatıyorum onlara. "El yazısı olmazdı, imza olmazdı, kimin yazdığını gösteren hiçbir şey olmazdı."

Heidi iç geçirir. "Bize güvenmek zorundasın. Bize bir iyilik yap ve Wesley ile konuş, tamam mı? Eğer orada bir şey varsa, bunu bilmek istiyoruz. Yine de," diyor eğilip fısıldayarak, "Jacqueline'in Hong Kong'a eski hayatına dönmek ve Peter'dan ve onun... diyelim ki, *zorluklarından* uzaklaşmak için geri döndüğünü anlayacaksınız."

Şarabımdan bir yudum alıyorum ve neredeyse tükürüyorum. Sıcak, yoğun ve ucuz. Yürüyüşe ihtiyacım var. Bu üçü beni bir arkadaşımın kayboluşunu normalleştirmeye sürüklemeyi önce biraz boşluğa ihtiyacım var.

"Bir şey isteyen var mı?"

Başlarını sallıyorlar, ben de bara doğru yürüyorum. Bir içkiye daha ihtiyacım yok ama uzaklaşmak istiyorum. Keşke bardan kaçabilseydim. Veriyorum

İki pasaklı sırt çantalının arkasında sıra beklerken kendime düşünmek için zaman ayırıyorum. Sıra bana geldiğinde dalgınlıkla "Elma şarabı ve siyah, bitte," diyorum.

"."

Sahte bir İngiliz barında olduğumu unutmuşum. Birkaç dakikalığına Almanca konuşmaya çalışmak gibi bir derdim olmadığı için rahatladım. İsviçre'ye uyum sağlamayı ve öğrenmeyi planlayarak geldim ama aşinalık ve anlaşılma hissi için can atıyorum. İçki ve hava durumu konuşulsa bile.

Barmen bira bardağını çekiyor ve dönüp kırmızı frenk üzümü şurubu kabını alıyor. "Burada yeni misin?"

Genç, belki yirmi beş yaşında ve İngiliz aksanı var. "Öyleyim," diyorum. "Turist olmadığımı nereden anladın?"

"Dörtlü'yü burada bulduğum iki yıl boyunca en sevdikleri kabinde gördüm. Onlarla birlikte beşinciye hiç görmedim."

Üçünün hararetle sohbet edişine bakıyorum, yakınlarına eğilerek. "Yine de saat daha dört," diye belirtiyorum.

"Oh, evet. O zaman Beş'e alışmamız gerekecek. Lucerne'deki tüm gurbetçiler Dört'ü bilir. Göz alıcı falan. Jacs bugün nerede? Elma şarabını ve siyahı sever."

"O...şey..." Ne diyebilirim ki? "Bildiğim kadarıyla Lucerne'den ayrıldı."

Bu adama, yeni arkadaşlarımı tanıyor gibi görünen bu yabancıya ne diyeceğimi bilemiyorum.

" mi? Veda etmemesi garip. Ona daha dün gece hizmet ettim."

Barmen çocuk köpüren elma şarabımın içine bir kızıl fıskiye fişkirtiyor ve kan benzeri bir çiçek açarak yayılıyor, bardağı kaplıyor. Soğuk ve köpüklü bir şekilde damlayana kadar barın üzerine koyuyor, ben de alıp yudumluyorum.

"Yanılıyor olmalısınız," diyorum tatlılık sonra.

Tarihleri karıştırmış. Annenin grubu, Instagram konum etiketlerine göre dün gece *Schnitzel Scheune* restoranındaydı.

Daha fazla tartışıp tartışmayacağımı düşünürken, bir grup kabadayı genç adam bara doluşup bira diye bağırıyor, ben de uzaklaşıp biraz daha elma şarabı yudumluyorum.

Yarısı boşalmış bardağı yere bırakıp bardan fırlıyorum, yeni arkadaşlarımı vedalaşmadan bırakmanın sonuçlarına lanet olsun. Wesley'i *hemen* görmem gerekiyor.

Telefonumu kontrol ediyorum ama sevgili kocamdan hiçbir şey yok, Jacqueline hakkında hiçbir şey yok, endişe ya da kaygı belirtisi yok. Üç kadına kısa bir not gönderiyorum: *Bir şey oldu. Daha sonra açıklayacağım, söz veriyorum! xo*

Wesley öğleden önce konuştuğumuzda Jacqueline'in gittiğini biliyor olmalıydı, eve girdiğimde ne kadar sarhoş olduğumla ilgili şaka yapıyordu.

Ona mesaj attım: *10'da TIG'in önünde olacağım. Konuşmamız lazım.*

Kavga etmek istemiyorum. Yavaşça Bahnhof'a geri yürüyorum, kendime sebepleri olması gerektiğini hatırlatıyorum. *Onu dinle. Sıcak gitme.*

TIG'e varıyorum ve Wesley takım elbisesi, İtalyan ayakkabıları ve güneşten kavrulmuş mükemmel saçlarıyla dışarı çıkmadan önce dışarıda beş dakika boyunca volta atarak ve pencerelere bakarak bekliyorum.

Beni görüyor, gülümsüyor, el sallıyor, sonra bana doğru yürürken kaşlarını çatarak telefonuna bakıyor. Önüme geldiğinde kafasını kaldırıyor.

Hiçbir sorun yokmuş gibi beni öpüyor. Geri çekiliyorum.

"Neden bana Jacqueline'den bahsetmedin? Dün gecedен beri kayıptı ve sen bunu biliyordun ama bana söylemedin?"

"Ben iyiyim," diyor. "Günün nasıl geçiyor?"

"Ciddiyim, Wesley! Jacqueline ortadan kayboldu ve herkes önemli bir şey yokmuş gibi davranıyor ve polisi aramadılar ve o gideli çok oldu."

Beni nazıkçe omuzlarımdan tutuyor, sarılmaya çalışıyor ama izin vermiyorum. Kollarını indiriyor.

"Sana söylemedim çünkü böyle tepki vereceğini biliyordum. Sakin ol Rose."

"Bana sakinleşmemi söyleme. Bu Koca 101. Hayır, çiz onu.

Kişi 101."

"sinirlenirsen hiçbir yere varamayız," diyor kesin bir dille. "Hadi Seebar'a gidelim. Kısa bir mola verebilirim. Hadi gel."

Sırtımı ovuyor, ki bu hoş bir şey, ama beni TIG otoparkından uzaklaştırmak için fazladan baskı uyguladığını fark etmediğimi sanıyor.

İlk geldiğimizde çok sevdiğim cam cepheli, zarif bara beş dakikadan daha az bir sürede ulaştık. Buranın bizim yerimiz olacağını düşünmüştüm. Güneş gölün üzerinden batarken loş ve samimi, gündüzleri ise cam duvarları ışıkla dolup taşıyor.

Kendimize manzaralı kadife bir kanepe buluyoruz ve Wesley bize iki kadeh Sancerre sipariş ediyor.

"Öncelikle," diye söze başladı garson uzaklaşırken, "size yalan söylemiyordum. Ben de burada yeniyim. Tıpkı senin gibi ben de arkadaşlarımın kim olduğunu bulmaya çalışıyorum. Seninle bir çift olarak yeni bir dinamiğe sahip olduğumuzun farkında olmadığımı sanma çünkü göçmen arkadaş grubumuz tamamen ensest. Senin de bunu hissettiğini biliyorum."

Uzanıp boynumun arkasına masaj yapıyor.

Sönmeye başladım. Bu onun sakinleştirici dokunuşu ama aynı zamanda mantığı. Şarap geldi ve bir kez olsun cimri davranmadığına sevindim, çünkü Pickwick'te yeterince içmiştim.

Luzern'de ilk kez kadehle sipariş verdiğimde şöyle düşünmüştüm: *Güzel bir beyaz Bordeaux için dokuz frank mı? Ne kadar ucuz!* Kadeh şarapların hepsinin yanında bir ölçü belirtilir ve 1dl bana harika geldi. Sonra 1dl'nin ne olduğunu öğrendim. Bir desilitre, bir Şirin'in porsiyonu kadar şarap demek. Bir keresinde 5 litrelik bir kadeh sipariş etmiştim ve barmenlerin ikisi de bana daha önce hiç bu kadar küstah bir cüret görmemişler gibi bakmışlardı.

Wesley bardağının sapını çevirir. "Sana söylemediğim bazı şeyler var," diye itiraf ediyor. "Küçük şeyler."

"Bu küçük değil."

Şarap kadehini geriye doğru eğip yavaş bir yudum alıyor ve gözlerini dağlara dikeyor. "Sana telefonda Jacqueline'den bahsetmeyecektim. İşyerinden birinin bu konuşmayı duyup benim ofis dedikoducusu olduğumu düşünmesini göze alamam."

"Birbirimize güvenmemiz gerekiyor Wesley." Bununla birlikte, 1 litre şarabımın geri kalanı boğazımdan aşağı kayıyor.

"Bunun güvenle hiçbir ilgisi yok," diye savunuyor. "Bu yeni arkadaşlarımızla ilgili. Meslektaşlarımla. TIG tamamen gizlilikle ilgilidir ve iş yerinde bir dedikodu duyduğumda her zaman size söylemek isterim. Ama arkadaşlarınıza ne söyleyeceğinizi de düşünmek zorundayım. Hikâyeleri ya da anekdotları paylaşarak patavatsızlık etmek istemerseniz bile, zararsız görünseler bile, tüyleri diken diken ediyor olabiliriz. Bunu bilemeyiz."

konuşuyor. "Ne ?"

Gözlerini suya dikeyor. "Peter ve ben bir tür ittifak kurmaya başladık. Brett büyük bir kişilik. İş yerinde tam bir buldozer ve müşteriler ona gerçekten saygı duyuyor ve sözünü dinliyor. Kristoff....well ise kuzu postuna bürünmüş bir kurt. Bunu şimdiden görebiliyorum."

"Kristoff mu? Ama çok mütevazı görünüyor," diyorum.

Seychelle'in kocasının sık tıraş edilmiş kızıl bir sakalı ve dalgalı, koyu kumral saçları vardı ve onu iyi hatırlıyorum çünkü Lihtenştayn kraliyet ailesinin züppe olmasını bekliyordum ama kibardı ve Brett gibi yaşımla ve rahmim hakkında iğrenç sorular sormadı.

Kristoff kariyerim hakkında sorular sordu ve çalışmalarımı internette nerede bulabileceğini sordu. Polisler, sosyal meseleler, engelli hukuku ve aktivistler gibi "cesur" olarak adlandırdığı konulara yer vermem hoşuna gitti.

Wesley şarabını bitirir, parmağını kaldırır ve servis görevlisini çağırır. "Bunu ,," diye devam ediyor. "Bu insanlar nereye iyi ve 'alçakgönüllü' olurlar." Tırnak işareti yapıyor. "TIG'de işler çok politik. Adımlarınıza dikkat etmek zorundasınız. İşin içinde o kadar çok para olunca insanlar komikleşiyor."

Sözlü itirafı hakkında düşündüklerimi paylaşmamaya karar verdim:

Bunların Jacqueline'in kaybolmasıyla ne ilgisi var?

"Keşke bana bunları anlatsaydın," diyorum ona. "Bu kadar heyecanlandığım için özür dilerim. Onun için çok endişeleniyorum Wesley. Doğru olmayan bir şeyler var."

Gözleri yine göl manzarası için benden ayrılıyor.

"Eğer Peter onu terk ettiğini söylüyorsa, buna inanmak zorundayım."

"Çok sevdiği iki küçük çocuğu olan Expat Sosyal Kulübü Başkanı'nın bilgisayar ekranına imzasız bir not bırakacağını, arabasını almadan ortadan kaybolacağını ve kimseye veda etmeyeceğini mi düşünüyorsun? Bunun kulağa saçma geldiğini biliyorsun, değil mi Wesley? Bana bunun kulağa çılgınca geldiğini bildiğini söyle."

"Burada her şey farklı," diyor. "Bu insanlarla daha yeni tanıştık. Belki de bu onlar için normaldir."

"Sadece bu ," diyorum sesimi alçaltarak. "Bunların hiçbiri normal değil. Dürüst olmalıyım bebeğim. Şirketinizden bazı tarikat benzeri hisler alıyorum. Önce Brett 'eşlerin' çalışamayacağı kadar harika olduğundan bahsediyor, sonra kadınlar bana sosyal medyadan uzak durmamı söylüyor çünkü TIG 'bundan hoşlanmıyor' ve şimdi de kimse polisi aramayacak çünkü şirketin veya yöneticilerinin dikkatini çekmek istemiyorlar. Oh, ve TIG'in çocuk sahibi olduğunuzda ekstra *avantajlar* sağladığını biliyor muydunuz?"

"Sesinizi alçaltın," diye tıslıyor Wesley. "Burası TIG mutlu saatleri ve müşteri kokteyl toplantıları için gidilecek yer. Kimin dinlediğini asla bilemezsin." Dilimi ısııyorum. Bu kararsız adam tanıdığımı sandığım adam değil. Eğer İsviçreli Wesley evliliğimizde tekrar eden bir karakter olacaksa, ben ilk gerçek dövüşümüzün ufukta olmasından korkuyorum.

Aklı olan herkes Jacqueline'in kaçırılmış ya da öldürülmüş olabileceğini bilir ve hiç kimse bana başka türlü davranmamı sağlayamaz.

"Ona ne olduğunu düşünüyorsun?" Ona sordum.

Şarabını bitiriyor ve saatine bakıyor.

"Dürüstçe mi?" Eğiliyor ve beni dudaklarımdan şapır şupur öpüyor. İlişkimizde ilk kez, ne yaptığını tam olarak bildiğini düşünüyorum. Zihnim güçlü olmasın diye dizlerimi güçsüzleştiriyor. Yarı işe yarıyor. "Bence işimize bakmalıyız. Bu işin etrafında bir sürü insan var ve Peter onun kendisini terk ettiğine inanıyorsa, muhtemelen terk etmiştir. Çok üzgün Rose. Aşağılanmış durumda."

"Öyle diyor."

"Şu," diye araya girdi Wesley. "Jacqueline'e bir şey yapmış olması mümkün değil. Dün bütün gün işte Peter'la birlikteydim ve sonra birlikte poker gecesine gittik. Sekizimiz sabah bire kadar Brett ve Nova'nın evindeydik. Adam gayet iyi davranıyordu ve açıkçası onun için çok üzülüyorum."

"Geriye bir şeyler yapabileceği en az beş saat kalıyor," diye belirtiyorum. Şu anda Peter'a hiç sempati besleyemiyorum.

Kocam saatini tekrar kontrol ediyor.

"Bu gece daha çok konuşacağız, söz veriyorum." Ayağa kalkıyor ve bana yardım etmek için elini uzatıyor, ben de kendi başıma ayakta durabilecek durumda olmama rağmen elini tutuyorum.

"Akşam yemeği için evde olacak mısın?" "Tabii ki."

"Güzel. Ben pişiririm."

"Sabırsızlanıyorum." El salladı ve gitti, kimsenin hesabı ödemediğini fark ettim, bu yüzden kredi kartımı çıkardım ve hallettim.

13

Yemek yapacağım... Ne? Muhteşem bir yemek hazırlayacağıma söz verirken aklımdan ne geçiyordu? Bu kasabada her şey dana eti ve peynir. Marketler saat beşte kapanıyor. Denize kıyısı olmayan bir ülke olan İsviçre, buralarda gittiğim dükkanlara bakılırsa deniz ürünleri konusunda pek iyi değil, bu yüzden bu akşam kolay bir yemek için

sebze veya pizza ile bırakılır.

Arabayı yavaşlatıyorum ve evimizden yarım mil ötedeki marketin otoparkından sağa dönüyorum. Bu son çare. Kenara park etmiş bir kamyon fark ediyorum, üzerinde ne bir işaret ne de bir çizgi var. Ama bir pencere var.

Yanına gidip içeri bakıyorum. Önlüklü ve İsveçli aşçı şapkalı bir adam bütün tavukları şişlerken, diğer kuşlar kamyonun arkasına dizilmiş döner tezgâhlarında dönüyor.

"Merhaba," diyor ve İngilizce konuştuğumu bildiği için şaşıyorum. "Henüz hazır değiller."

"Ne? Uh...*bitte*?"

"Tavuklar!" Şimdi kaşlarını çatıyor. "Tavuk mu istiyorsun? Saat beşte gel. Senin için bir tane ayıracağım."

Ve bu nazik teklifle onu tanıdığımı fark ettim: O huysuz bir baston adam.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, ona gülümseyerek.

Wesley'e yemek sözü verdim ve yemeğini yiyecek.

Markete girip biraz kök sebze, bir somun taze ekmek ve birkaç şişe on franklık Fendant aldıktan sonra tepeden eve dönüyorum.

Tam olarak saat 17:00'de tavukçuya döndüm. Otopark neredeyse doluydu ve on kişilik kuyruk vardı.

Durumu değerlendiriyorum, etraftan dolaşıyorum, pencereye yandan yaklaşıyorum.

Sıranın önündeki kişi tavuğunu alır ve gider. Sıradaki adam öne çıkıyor, ama huysuz kamyoncu arkadaşım tarafından özet olarak kovuluyor. Kızgın müşteri saatine dokunuyor. Tavukçu omuz silkiyor.

Kafasını pencereden çıkarıp beni yanına çağırdı.

Döner ocağına geri dönüyor, kararmış baharatlarla kaplı kızarmış bir kuş çıkarıyor ve aramızdaki doğrama tahtasının üzerine koyuyor.

"Zwei Abendessen?"

"Entschuldigung?" Şüpheye düştüğünüzde, kulağa her zaman soğuk savaş dönemi Avrupa yarışma programı gibi geldiğini düşündüğüm, "özür dilerim" veya "üzgünüm" anlamına gelen Almanca kelimeyi kullanın. *Yaklaşın - Entschuldigung yıldırım turu zamanı!*

"İki akşam
yemeği mi?"

Başımı salladım.

"Genau." *Tamam, doğru.* Satırı indiriyor ve kuş ikiye bölünüyor.

Onu benim için folyo bir torbaya sarıyor, böylece Wesley'nin eve geleceği yarım saat boyunca sıcak ve yumuşak tutabiliyorum. Avrupa'da geç saatlere kadar çalışmayı sevmezler.

Arkamdaki sıra büyüyor. Tavuk adam yavaş İsviçre Almancasıyla bir şeyler söylüyor. *Deutsch*'ı seçiyorum.

"Entschuldigung?"

"Her Perşembe gelin. Birlikte İngilizce ve Almanca pratik yapacağız.
Anlaştık mı?"

"Anlaştık. Genau." Onun için çok kötü bir anlaşma. İngilizcesi mükemmel.
Benim Almancam çok kötü.

"Başka günlerde başka yerlerdeyim. Her Perşembe buradayım." Duraksıyor.
"Çoğu hafta. Bazen değilim."

Anladım. Ya burada olacak ya da olmayacak. Sıradaki soğuk insanların hoşnutsuz bakışlarını savuşturarak uzaklaşırken gülümsüyorum, ilk İsviçreli arkadaşşıma sahip olduğum için mutluyum. Burada kocamı tanımayan ilk arkadaşım yani.

Elimde folyoya sarılı tavukla merdivenleri çıkıyorum ve son on basamağı çıkmaya hazırlanırken tepedeki sahanlıkta birinin olduğunu fark ediyorum.

Durup dinliyorum, sonra parmak uçlarımla iki merdiven daha çıkıyorum.

Elimdeki sıcak, baharatlı kuşun kokusunun ve folyo torbanın kalçamı sıyıran sert kenarlarının aşırı farkındayım.

Yukarıda bir kuzgunun ani, gürültülü, gıdaklayan sesiyle irkiliyorum ve başımı kaldırıp bir kuşun daireler çizdiğini, çılgılık attığını, sesinin kendi hareketimi örttüğünü görüyorum. Elimde ölü bir kuş, yukarıda kızgın bir kuş.

İki adım sonra sarı paltolu bir kadın görüyorum, omuz hizasındaki mavi-gri saçlarını kulaklarının arkasına toplamış, yamaçtaki tabaklarını karda bile görünecek şekilde yeniden düzenliyor.

Yürümeye devam ediyorum, izliyorum, İsviçre Almancasıyla kendi kendine mırıldandığını duyuyorum.

İnişe geçtiğimde beni duyuyor ya da hissediyor ve elinde sarı bir tabakla olduğu yerde donup kalıyor.

Yavaşça dönüyor, yavaşça, gözleri benimkilerle buluşana kadar. "Grüezi," diyor.

"Grüezi," diye cevap veriyorum.

Bu zamanlar gurbetçiler için işlerin garipleştiği zamanlardır. Bir yerliye anadilimizde hitap etmek fazla Amerikanvari, fazla görgüsüzce, ama onların dilini karıştırmak beyhude ve saygısızca geliyor. Ben ikincisini tercih ediyorum ve biraz Almanca deniyorum.

"Guten aben. Adım Rose."

Bakıyor. Yanlış söyledim. Saçma ya da kırıcı bir şey söylemeden önce vazgeçiyorum.

Gülümsüyorum, el sallıyorum ve yoluma devam ediyorum, sonra elimde tavukla ön kapımı açmak için çabalıyorum, aniden içeriye girmek için çaresiz kalıyorum. O lanet karga yine çıkıntıya konmuş ve yemin ederim beni izliyor.

Masayı hazırladım ve etiketindeki vanilya fasulyesine benzeyen şeye dayanarak vanilya olduğundan şüphelendiğim mumları koydum.

Wesley merdivenleri tam zamanında ve kızarmış sebzeler ve piliç çevirmeden oluşan akşam yemeğine oturduğumuzda her şey normalmiş gibi davranmaya devam ediyor.

"Buna alışabilirim," diye gülümsüyor. "Bu tavuğa ne yaptın? Kesinlikle etli."

"Bir adamım var," diyorum ona, ama keşke yalan söyleyebilseydim ve bütün öğleden sonra sıcak bir et lokantasında çalıştığımı iddia edebilseydim.

"Wesley," diyorum. "İşinde aslında ne yapıyorsun?"

Ağzı dolu. Yemeği şarapla yıkadığında, "Bunu duymak istemezsin. Güven bana. Neredeyse hiç duymak istemiyorum."

"Ben biliyorum . Dene beni."

Çatalı havada donuyor ve dişlerinin üzerinde sallanan bir parça beyaz et bırakıyor.

"Buraya geleli iki haftadan az oldu," diye yorgun bir şekilde cevap veriyor. "Hâlâ yerimi bulmaya çalışıyorum. TIG'de ilişkiler kurarız, tanıştırmalar yaparız, itibarı yönetiriz. Dışarıdan gelenlere gizli tutulmasının bir nedeni var.

iş gizlilikle ilgilidir. Sözleşmemde şirket sırlarını ifşa etmeyeceğim yazıyor."

Bir ısırik alıyor, çiğniyor ve ekliyor: "Ben maliyet ve ödöl oranını hesaplamaya yardımcı olmak için oradayım. Her müşterinin bize ne getireceğini ve ne kadar enerji ve kaynak gerektirebileceğini analiz ediyorum... ama bundan çok daha fazlası var. Daha fazlasını öğrendiğimde, daha fazlasını paylaşacağım."

Elimi kendi eliyle örtmek için uzandı. "Bak ne diyeceğim. Bu akşam büyük ekranda bir film izleyelim," diyerek konuyu ustalıkla değiştiriyor. "Seçim senin. Televizyonu kurmamın zamanı gelmişti."

Duvara dayalı devasa kutuya bakıyor, biz gelmeden önce kral boy yatakla birlikte sipariş ettiğimiz ve hiç açmadığımız 72 inçlik kutuya.

Eski bir şarkı ve yatağımıza kıvrılıp *Smilla'nın Kar Duygusu'nu* izlerken, bir sükunet sırasında gelişigüzel soruyorum, "Bu , seni Seebar'da bıraktığımdan beri Jacqueline'den haber var mı?"

Gözlerimin içine bakıyor, masumca göz kırpmıyor ve "Hayır" diye cevap veriyor. O anda yanlış soruyu sorduğumu fark ediyorum.

Kimsenin doğru olanı ele alma zahmetine bile girmediği: Peter, karısının kaybolduğu ve iki küçük çocuğunun annelerini kaybettiği gün neden işteydi?

Yine gecenin bir yarısı ayaktayım. Uykuya dalmak kolay ama uykuda kalmak imkansız.

İlk başta uykusuzluğa neden olan şey sadece jetlag'di, ancak buna önce Jacqueline ve şimdi de genç evliliğim hakkında yarışan düşünceler ve dırdırcı şüpheler eklendi. Dört aydır tanıdığım bir adama yasal olarak bağlıyım ve buraya taşınmak birbirimizi çok az tanıdığımız gerçeğine sert bir ışık tuttu.

Yeterince bildiğimizi sanıyordum. Birbirimizi *anladığımızı*, mükemmel bir eş olduğumuzu sanıyordum.

Wesley'le tanıştığım partiye hiç gitmemeliydim. Violet beni gitmem için kandırdı, zengin beyazlar denizinde onun alaycı yardımcısı olmam için yalvardı.

İkimiz de Brooklyn'de yaşarken, "Yarım günlüğüne Connecticut'a gitsen ölmezsin," demişti. "Bana borçlusun."

Ona borcum yoktu ama yine de gittim. Güvenilir siyah H&M elbisemi giydim, eBay'den aldığım gümüş küpelerle süsledim ve

rahat ayakkabılarımı giydim ve sıcak bir Temmuz sabahı Brooklyn'den Grand Central'a ve oradan da Connecticut, Dullsville'e giderken ter içinde kaldım.

"Bana Dom Perignon sözü vermiştin," diye hatırlattım sözde en iyi arkadaşıma, Ye Olde Rustic Inn of Westport'a girip parti odasını bulduğumuzda. Eşikte durdum. "Aman Tanrım."

Yüceltilmiş çay partisinin görüntüsü karşısında donup kaldık, sonra ölü bölgeye doğru yavaşça adım attık; ben buruşuk siyah keten, Vi kalem etek ve kolsuz bluz, diğer herkes de göz alabildiğine pastel Ann Taylor ya da Chico giymişti, sanki devasa bir kase Jordan bademi canlanmış gibiydi.

Violet'e fısıldadım, "Sence bu insanlardan herhangi biri klişe olmaktan hiç mi?"

"Bundan şüpheliyim," diye cevap verdi. "Benden nefret etme ama patronumu görüyorum. Gidip bir merhaba desem iyi olacak. Biraz yalnız kalabilir misin?"

"Hayır."

"Güzel. Birazdan dönerim."

Etrafıma bakındım, kimseyle göz göze gelmedim ve küçük grupların sessizce konuştuğunu ve sanki bir cenaze töreniymiş gibi kanepeler yediklerini gözlemledim.

Kimse benimle konuşmadı ya da orada olduğumu bilmiyor gibiydi, ben kenarda durup şampanya içtim ve kulak misafiri oldum. Birkaç dakika içinde odada en az iki Olivia, bir Olive ve iki Emma olduğunu öğrendim.

Açık büfeye doğru yürüdüm ve haşlanmış yumurtalar beni anında büyüledi. Ben gençken bunlar Amerikan çöplüğünün parti yemeğiydi. Annem her deniz kenarı yaz pikniğine, jelatinimsi beyaz kayıkların içine doldurulmuş, bulanık dolgulu, kepçeyle alınmış yumurta beyazı yarımlarını doldurmak için harcadığı acemice çabayı örtmek için füme kırmızı biberle kaplanmış bir tepsi getirirdi.

Ancak burada, derin yağda kızartmanın ve organik tütsülenmiş domuz pastırması parçacıkları serpmenin üst sınıf dokunuşu, onları sadece haşlanmış yumurta değil, *artisan* haşlanmış yumurta haline getirdi.

"değil mi?" Yanımdaki derin bir ses sordu.

"Onlar mı?" Kırmızı karıncalarla kaplı gibi görünen bir yumurtayı işaret ettim. "Bence büyüleyici bir şekilde retolar."

Benimle kimin konuştuğuna bakmak için başımı çevirdim. Bakışları şu anda bana, sadece bana sabitlenmiş olan çarpıcı bir adamdı.

"Ambrosia salatasını arıyorum," diye kestirip attı. "Gördünüz mü?"

Gözleri parladı ve bir şekilde hızlı bir geri dönüş yapmayı başardım. "Sanırım spam kroketlerin orada."

Güldü ve yumurtaları işaret etti.

"Sence bunlar ne zamandır dışarıda duruyor?" "En az altı saattir," diye cevap verdim.

"Mayonezin güzelce olgunlaşması için yeterli zaman."

"Gözlerimizin önünde mikroskobik bir bakteri partisi olduğunu *biliyorsunuz*."

Bu muhteşem, karizmatik ve güneşten kavrulmuş saçlara sahip triple konuşurken gergin olmam gerekirdi, ancak bu Stepfordian olayını o kadar geride bırakmıştım ki, kötü tavrım tüm gerginliklerimi yok etti ve parti sohbetime bakteri mizahı katmakta özgür hissettim.

"Ben Wesley," diyerek gülümsedi ve güçlü, bronzlaşmış, manikürlü bir elini uzattı.

Elini tuttum ve çok güçlü bir tokalaşma gerçekleştirdim; bugün bile onun irkildiğini gördüğüme yemin edebilirim.

"Ah. *The Princess Bride* gibi."

"Genel bir hata. O *Westley*. Benim T'm yok."

"Ne kadar utanç verici." Sadece yarı şaka yapıyordum. "Filmi sadece yirmi kez izledim."

Koyu kırmızı renkte iki yumurta aldı ve birini bana uzattı. "Bak ne diyeceğim," dedi. "Sen yaparsan ben de yaparım."

Bir tane aldım ve nükleer atıkmış gibi tuttum. Hepsini ağzına attı. Ben de aynısını yaptım. Ilık lapayı çiğnedik ve ikimiz de yutana kadar gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"Şimdi," dedi dişlerini yalayarak, "ömür boyu bağlıyız."

Elimden geldiğince sessizce dudaklarımı şapırdatıyor ve her çatlak ve yarıktan kumları emmeye çalışıyordum.

"Biraz şampanyaya ihtiyacım var." Yüzümü buruşturdum ve dişlerimi yaladım. "*Hemen şimdi*."

Topuklarının üzerinde döndü ve gözden kayboldu. Dilimi damağımdaki macunumsu kalıntıları temizlemek için kullandım ve geri dönme ihtimalinin yüzde yetmiş olduğunu hesaplayarak dönmesini bekledim.

İki dakika sonra elinde iki içkiyle kalabalığı yararak geldi. "Bu konuyu bir daha asla konuşmayalım," dedi kulağıma ve içkilerimizi tokuşturduk. bardakları ve şampanyayı geri fırlattı.

Vi beni seksi bir barmen için terk etti, ki bu iyiydi çünkü artık bana borçluydu. Gün batımında Wesley arabanın anahtarlarını önüme bıraktı ve beni

BMW üstü açık arabasıyla plaja gittik ve kumun üzerine serdiği yemek ceketinin üzerinde öpüştük.

Her şeyi tehdit edici olmayan bir PG-13 seviyesinde tutarak bir süre oyalandık. Bir saat kadar sonra oturduk, ben bacaklarının arasına sıkışmışım ve o saçlarımla oynarken ona yaslanmışım, pembenin ilk bulanıklığı güneşin doğuşunu haber veriyordu. "Ruhum denizin sırlarına özlemle dolu" dedi.

Okyanus havasını içime çektim, sonra yavaşça

dışarı verdim. "Derin," diye cevap verdim.

"Ben değil. Bunlar Longfellow'un sözleri."

"Senin finansçı olduğunu sanıyordum?"

"Mesleğim gereği 'finans adamıyım'," dedi, "ama bir edebiyatçının kalbine sahibim. İngilizce yan dal yaptım."

Sabaha kadar biteceğini biliyordum, telefon numaramı almak için zorunlu bir teklifte bulunduğunda bile, bu yüzden her saniyenin tadını çıkarmaya özen gösterdim.

Güneş doğmadan dakikalar önce beni New York'a götürmesi için bir şehir arabası sipariş etti, sonra eve dönerken beni arayıp dudaklarımı özlediğini söyledi.

Ona salmonella zehirlenmesinden sayıkladığını söyledim ve o kadar çok güldü ki kendi tükürüğüyle boğuldu.

Yas tutan kocası Peter'ın evinde yaptığım şafak gözetiminden bir gün sonra, sabahın erken saatlerindeki o görevde yeterince şey öğrenmediğimi fark ettim.

Jacqueline üç gündür kayıp, bu yüzden bir şekilde eve girmeye karar verdim ve bunu Wesley'nin öğrenmesi durumunda çıldırmayacağı bir şekilde yapmaya karar verdim.

Peter Pewter-Browne gibi zengin ve kibar bir İngiliz için güveç yeterli olmayacaktır, bu yüzden Wesley'i TIG'e bıraktıktan sonra şehre gidiyorum. Çocuklar için çikolata, Peter için şarap, hazır bir fondü seti, taze bir somun ekmek ve hepsini koymak için bir sepet alıyorum.

İki gün içinde ikinci kez evlerine gidiyorum ama bu sefer ön tarafa park ediyorum.

Jacqueline'in Porsche Cayenne'i garaj yolunda duruyor, ölü, durağan, turuncu. Hediye sepetimi kapıya taşıyorum ve boştaki elimle kapıyı çalıyorum.

Bir dakika sonra kapı açıldı. Nova'nın evindeki çalışanlarla aynı gri üniformayı giymiş ve sıkı topuz yapmış minyon bir kadın kapıyı açıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. Bunların onların nötr ifadeleri olduğunu anlamaya başlıyorum. Sanki Dinlenen Kaltak Surat'ın resmi ülkesine girmiş gibiyim.

"Grüezi?"

"Grüezi. Ich heisse Rose Blackwood-" "Evet."

İkramımı uzatıyorum. "Bunu Peter ve çocuklar için getirdim. Ağır... lütfen, izin verin." Kapıya bir adım daha yaklaşıyorum.

Hareket etmiyor. Kısa bir oldu ve sonra içeri girmem için eliyle işaret etti. Kapıyı kapattı ve arkamdan kilitledi.

Mutfağa girdiğimizde ve hediye sepetini sabuntaşı adanın üzerine koyduğumda, "Adını duyamadım," diyorum.

"Helena."

"Helena. Seninle tanıştığıma sevindim. Jacqueline gittiğinden beri senin bir nimet olduğunu duydum. Zavallı çocuklar. Ve zavallı Peter!"

Helena hiçbir şey belli etmiyor: ne bir gülümseme, ne bir duygu.

Onunla yüz yüze geldiğimde, duruşuna, geriye taranmış platin saçlarının rengine ve ufak tefek yapısına baktığımda, onun dün Peter'la gördüğüm aynı gülümseyen, durgun, sarı bukleli, rüzgârda uçuşan genç kadın olduğundan eminim.

Bu, genç ve güzel bir kadının neden tuhaf saatlerde onun evinde olduğunu açıklıyor, ama onun boxer şortunu giymesini ne açıklıyor?

Dikkatli davranmalıyım. Eğer Helena baş şüpheliyle yastık sohbeti yapıyorsa, her şey Peter'a geri dönecektir. Yaptığım her hareket, söylediğim her söz. Daha da önemlisi, ona inanacaktır.

"Şey," diyorum, işaret parmağımı dikkatli bir kaydırarak sıkılmış bir gözyaşını silerek, "Umarım bu sepeti kullanabilirler. Onun için şarap, çocuklar için çikolata, biraz da akşam yemeği. Umarım... Umarım geceleri daha kolay olur."

Gevezelik ediyorum. İki kişiliği varmış görünen bu kadın tarafından rotamdan saptırıldım. Şu anda aklımda önemli bir soru var: *Peter ne duymak isterdi?*

Mutfak taburesine çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım. "Wesley - kocam, Peter'ın iş arkadaşı - Wesley ve ben
Tüm bunlar beni dehşete düşürdü. Jacqueline ve ben arkadaş oluyoruz sanıyordum. Burayı sevdiğini sanıyordum. Bunu yaptığına *inanamıyorum*. Onu ve çocukları teselli etmek için burada olmanıza çok ."

Gözlerinde; görüyorum. Şüphe, sinir ve kendini beğenmişlik çarpışıyor. Yüzünü ve aklını okuyabiliyorum: *Yakında evin kadını ben olacağım*.

Aklıma Helena'nın Jacqueline'in kayboluşuyla bir ilgisi olabileceği geliyor.

Ayak seslerini duyuyorum. Ayağa kalktım ve mutfağın kapısına doğru yürüdüm. "Oh! Evde başka biri mi var?" diye soruyorum.

"Pewter-Browne ailesi tam kadro çalışıyor," diye cevap veriyor mükemmel İngilizcesiyle ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir Doğu Avrupa aksanıyla. "Bu temizlikçi."

Sahte ağlamamdan dolayı yüksek sesle burnumu çekmeye başlıyorum, sonra pişmanlıkla gülümsüyorum. "Tuvaleti kullanabilir miyim?"

"Elbette," diyor, neredeyse donmuş bir bifteğin beş dakika dışarıda bırakıldığında ısınacağı kadar ısınıyor. "Sana göstereceğim."

"Lütfen... gerek yok. Geçen hafta buraya geldiğimden beri buraya nasıl geleceğimi hatırlıyorum. Hemen döneceğim."

Aslında nereye gittiğimi bilmiyorum ve hiç içeri girmedim ama bu insanların her katta tuvaleti var gibi görünüyor. Bir merdiven buldum ve

Bahse girerim evlilik yatak odası en iyi manzaranın olduğu yerdedir. Yanılmıyorum.

Ana yatak odasına ulaşıyorum ve eşikte durup ayak seslerini, asansör parçalarının vınlamasını ya da nefes alış verişlerini dinliyorum. Sorun şu ki, sanırım personel hafif adımlarla yürümek, etrafta dolaşmak, görünmez ve sessiz olmak üzere eğitilmiş. İçeri adım atıyorum.

Yatak odası beklendiği gibi çok büyük. En-suite banyoda Jack ve Jill lavabolar, derin bir jakuzi küveti ve duvarda çeşitli nozullara sahip bir yağmur ormanı duşu bulunmaktadır.

Sessizce dolaba doğru ilerliyorum.

Jacqueline'in kendi kıyafetleri var ya da *vardı*. Kıyafetler ve askılar yere saçılmış ve raflarda kalanların çoğu eğri . Kalanları inceliyorum.

Bazı kadınlar gardıroplarını renklerine göre, bazıları bedenlerine göre, bazıları da durumlarına göre ayırır. Jacqueline kendi gardırobunu mevsime göre sınıflandırmış. İki şey dikkatimi çekti: Sadece kış ve sonbahar mevsimleri yağmalanmış. Diğer gardıroplar karıştırılmış ama ilkbahar ve yaz tamamen sağlam görünüyor.

İkincisi, kışlık gardırop tamamen gitmiş; bu kadar ağır bir yükte nasıl tek başına kaçabilir? Acaba Peter'ın buna verecek cevapları var mı? Durup dinliyorum, hiçbir şey duymuyorum, sonra yatağın kenarına oturup komodinin çekmecesini açıyorum.

İçeride ne olduğunu gördüğümde, Peter'ın kimsenin asi karısını aramasını beklemediğinden emin oldum.

Temel hareketleri yaptı elbette, ama girişimleri gelişigüzeldi.

Bu kadarını anlıyorum çünkü komodinin çekmecesinde tanıdık bir dikdörtgen kitapçık var.

Benimki gibi mavi ama daha koyu bir tonu var ve üstünde BRITISH PASSPORT yazıyor.

Bir kadın pasaportu olmadan nasıl kaçar? Çekmeceyi kapatıp ayağa kalkıyorum.

Helena'nın kapıda durduğunu görmek için dönüyorum, ama bu sefer ifadesi boş değil.

Saf zehir.

Neyse ki arka cebimde bir şey var.

Yakalanmayacağımı umuyordum ama bunu planlamıştım.

Leylak rengi ipek bir eşarp çıkardım ve dikkatlice yatağın üzerine serdim.

"Ben... Peter'ın bunu alması gerektiğini düşündüm," diyorum en acınası sesimle. Bu kadının ölümcül bakışları şaşırtmıyor, çünkü buna alıştım - bu kasabadaki herkesin bakışlarına. "Jacqueline evimde unutmuş, ben de geri vermek istedim."

O yapmadı ama aksesuarları çok seviyor ve onu morun çeşitli tonlarında eşarplar ve paşminalar takarken gördüm.

Yatağın kenarına çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım.

"Burada olmamalısın." Helena bana doğru iki adım ilerledi.

"Sınırların dışına çıkmak istememiştim... Tuvalete giderken önünden geçtim ve sadece... Kendim görmeliydim. Jacqueline buradaki en iyi arkadaşımdı. Kendimi ihanete uğramış hissediyorum, anlıyor musun?"

Ayağa kalktım ve gözlerinin içine baktım. "Sen ve Peter *bir şeye* ihtiyacınız olursa, bana haber ver."

Lanet olsun. Çok ileri gitmiş olabilirim. Gözlerini kısıyor; eğer gerçekten birlikteler ise, birlikte olduklarını bilmemem gerekiyor.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa Wesley ve benim burada olduğumuzu bilmenizi isterim.

Bebek bakıcılığı, akşam yemekleri, dinleme kulağı, her neyse."

Helena biraz rahatlıyor ve onu Peter'la aynı seviyeye getirecek bir dil kullanmam konusundaki ısrarımdan hoşlanıyor gibi görünüyor. İşin püf noktası bu: Onları bir çift olarak onaylamak. Ona evin kadını gibi davran, yardımcısı gibi değil, yuva yıkan biri gibi değil.

Ağzının kenarlarında hafif bir gülümseme belirliyor. Gözlerindeki güveni görüyorum. Sahiplenmeyi.

Ya da her şeyi fazla abartıyorum. Bu kasabadaki yardımcıların kendilerinin de kurban olabileceğini ilk kez düşünmüyorum. Hepsi genç ve distopik hizmetkârlar gibi giyinmişler ve zengin patronlarına sessizce, şikâyet etmeden ya da kişiliksizce hizmet ediyorlar.

Ayağa kalkıyorum ve Helena'nın beni dışarı çıkarmasına izin veriyorum. Peter'a sınırı aştığımı söyleyecek elbette, ama olay benim lehime dönecek. Sempatî benimle olacak.

Eğer bunu doğru yaparsam, bana borçlu olacak. Ben bir giriş yoluyum. Helena'nın Peter'la bir ilişkisi varsa, göçmen toplumuna girmek istiyorsa TWAG'larla arasını düzeltmek için benim gibi birine ihtiyacı olacak.

Erteleğim bir alışveriş gezisi için Old Town'a geri dönüyorum. Şehirde bulduğum iki mağazadan biri olan Manor'u deniyorum ve iyi bir espresso makinesi seçkisi olduğunu keşfediyorum.

Kahve dükkanlarında gördüğünüz türden süslü krom olanlara bakıyorum, sonra yanlarından geçip gidiyorum. Alt rafta daha küçük bir kutu var. Çömeliyorum ve macchiato ayarı varmış gibi görünen şirin bir kutu olduğunu görüyorum. Fiyat etiketini kontrol ediyorum: 2,300 CHF.

Şaka mı yapıyorlar? Bu paraya Seagrass Cove'da bir araba alabilirim.

Sıra boyunca kayarak stoklarındaki her makineyi inceliyorum. 800 İsviçre Frangı'nın altında hiçbir şey yok ve en ucuz olanı plastikten yapılmış gibi görünüyor. Daha da kötüsü, kendi sütünüzü ayrıca köpürtmeniz gerekiyor.

Hiçbirini satın alabilecek durumda değilim. Mali durumum en iyi ihtimalle zayıf ve paradan söz etmekten kaçınıyorum. Wesley'nin uyanmasını ve beni bu evliliğe ortak etmesini bekliyordum ama beni zorladı. Korktuğum konuşmayı yapmanın zamanı geldi.

Son kredi kartı ekstremi kontrol ederken dizüstü bilgisayarım kucağımda, sert koltuğumuzda dengede duruyor. Dudağımı sertçe ısıyorum, etimin acısını azalan banka hesabımın acısına tercih ediyorum.

Gökkuşağı çarkı dönüyor, sayfa sisin içinden geçiyor ve sonra sayılar durumumu korkunç bir netlikle aktarıyor. Matematiği görünce sanki benim yaptığım bir şey değil de başıma gelen bir şeymiş gibi hissediyorum.

Kredi kartı bakiyem tahmin ettiğimden çok daha yüksek. Zürih'e geldiğimden beri harcamalarımı kafamda takip ediyorum:

Bakkaliye için 110 frank; yolun aşağısındaki fırında şarap ve ekmek için 122 frank; tuhaf yeni şampuan için 22 frank; ve kasabada birçok macchiato ve hamur işi.

Wesley ile birlikteyken, o ödüyor. İşteyken, hepsi benden.

Son açıklamaya tıklıyorum, endişem hızlandırılmış bir bahçe gibi o kadar hızlı çiçek açıyor ki bastıramıyorum.

Bäckerei Konditorei: 7,10 chf

Ücret: 0,31

Wesley'i işe bıraktığım ilk gündü, arabayı TIG'nin ofislerinin dışında bıraktım ve Bahnhof'a geri döndüm, orada kruvasan olarak adlandırılabilir ama aslında hiçbir New York fırınının taklit etmeye yaklaşamayacağı sıcak çikolata-fındık dolgusuyla sızan ruhani, tereyağlı bulutlar olan *Schoggigipfel*'i keşfettim.

Coop: 231 chf.

İlk market alışverişimi unutmuştum. Finansal hayatımı kocamınkiyle birleştirmeden önce birikimlerimin bin dolardan azını harcamak niyetindeydim ve o tek vuruşla beşte biri gitti.

Ücret: 10 USD.

Her satın alma işleminin ardından asla onaylamadığım bir ücretlendirme geliyor. Ücret.

Ücr

et.

Ücr

et.

Her harcamada yüzde beş ek ödeme yapıyorum. Hızlı bir Google araması, bu kredi kartının -görünüşe göre birçok kredi kartının- "yabancı" işlemler için ücret aldığını ortaya koyuyor.

Yirmi birinci yüzyıla girdik ve bankalar artık küresel bir topluluk değilmişiz gibi mi davranıyor? Daha da kötüsü, zihnimdeki hesap tablosuna girdiğimden daha fazla alışveriş yaptım. Buradaki harcamalarımın her zaman geçici olması gerekiyordu.

Çocukluk tetikleyicileri sanki hiç zaman geçmemiş gibi devreye giriyor. Dizüstü bilgisayarı kapatıp gözlerimi kapatıyorum. *Yetersizliğin* acısı, bu evde, şu anda, birkaç saat içinde eve dönecek varlıklı bir kocayla bile olsa, böbreğime bir çuval çelik bilye gibi çarpıyor.

Eğer elimde değilse, göremiyorsam, üzerinde benim adım yazmıyorsa, yok demektir.

Büyürken hiçbir zaman yeterli para olmadı. Sekiz yaşındayken, Boston'daki müzeye okul gezisine gidemeyeceğim ve ardından McDonald's'ta öğle yemeği yiyemeyeceğim söylendi çünkü paramız yoktu.

Bizde yok, Rosie. Babam, annemin gününü geçirdiği eski püskü oturma odasını eliyle işaret etmişti. *Burada hiçbir şey yok.*

Ağlamaya başladığımda arkasını dönmüştü. Bu kadar gençken bile *soğuk* olduğunu düşünmüştüm.

Babamın umurunda değil.

Yıllar sonrasına kadar onun da ağladığı için geri döndüğünü bilmiyordum. Ertesi gün bana geziye gideceğimi söyledi ama paranın nereden geldiğinden hiç bahsetmedi. *Ayarlamaları yaptım. Haftanın geri kalanında Vi'lerde kalacaksın*, dedi.

Bazen annem kötü bir dönem geçirdiğinde babam beni büyükannem Mixie'nin iç kesimlerdeki pudra şekeri ve çürümüş kitap kokan evine gönderirdi ve bana erkekler ve para hakkında ders verirdi. Bana annemin nasıl iyi seçim yaptığını ama babamın yapmadığını anlatırdı.

"Çoğu erkek baban gibi değildir. Ya da Violet'inki gibi. Sana her şeyi vaat ederler ve bir kez yüzüklerini taktın mı, ne isterlerse yapabilirler. Hayallerini sadece sen gerçekleştirebilirsin," derdi.

"Peki ya Prens Di?" Onu televizyonda görmüştüm ve annemin kuaföründen çaldığı *People* dergilerinin sayısız kapağına sığmamıştı.

"Mükemmel bir örnek," derdi Mixie bana meşhur cevizli kurabiyelerinden bir tepsi getirdiğinde, yassılaştırmış pekmez dağları gibi yayılmışlardı. "Şimdilik kapana kısılmış durumda. Charles ve ailesi onu kontrol ediyor. Ama bir çıkış yolu var. İzle. Kendi kaynakları var. Onunla ilgili bir şey var."

Prens Di'nin Charles'tan uzaklaşabileceğinden emin değildim ama hayatta kalmak için başka birine bağımlı olmak istemediğimi biliyordum. Yine de bir gün evlenmek isteyebileceğimi düşünüyordum. Violet'in ailesi mutlu görünüyordu, gülüyorlardı ve annesi gün boyunca hep uyanıktı.

"Prensimize tanışsak ne yapmamız gerekiyor?" On yaşındayken büyükannem Mixie'ye sormuştum. "Aşık olmayın, şansınızı denemeyin, aşktan ve maceradan vazgeçmek anlamına gelse bile işinizi bırakmayın mı?"

"Tabii ki hayır." Sarkık kanepesinde yanıma oturdu ve yanaklarımı sıcak, kâğıt gibi ellerinin arasına aldı. "Eğer onu seviyorsan evlenirsin. Onun bilmediği bir çorap çekmecesi dolusu para saklarsın ve asla gücünden vazgeçmezsin."

"" demişti. "Paraşütünü getir."

Lucerne'deki çorap çekmecemde Büyükanne Mixie'nin parası var. Yüz dolarlık banknotlar halinde iki bin dolar. Şimdi daha fazlasını getirmem gerektiğini biliyorum ama Wesley Manhattan'daki mutfağımızda durup kendi hayatımı kazanmamın yasal olarak engelleneceği bir yere gitmekten korktuğumu anladığına yemin ettiğinde ona inandım.

Benden neyi bırakmamı istediğini anlamıştı. TIG Wesley'in çalışma iznine sponsor olduğunda, İsviçre'de ücretli bir iş bulmamın yasal olarak yasak olduğunu belirten B izniyle ilgili bölümü okuduğumda paniğe kapıldım.

Wesley ve TIG tüm büyük faturalarla ilgileniyor, bu yüzden hesaplarımıza erişim izni vermesi konusunda onu zorlamaktan kaçındım. Bir adım atıp beni evliliğimizin mali işlerine davet edeceğini düşündüm.

Kendime onun çok meşgul olduğunu, dikkatinin çok dağınık olduğunu, çektiğim eziyeti anlayamayacak kadar tüm ihtiyaçlarının karşılanmasına alışkın olduğunu söyledim. TriBeCa'daki o mutfakta durdu ve "*Benim hiçbir karım hiçbir şey istemeyecek*" dedi. Sonra beni öptü ve geceliğimin altına uzandı ve konuşma bitti.

Bu kredi kartı faturasını ödedikten sonra New York'taki banka hesabımı açık tutmak için elli bir ABD dolarım kalacak. İyi plan yapmamışım. Elimde sadece çorap çekmecemdeki para var.

Wesley daha önce mesaj atıp Brett'in onu eve bırakacağını söylemişti, ben de tek başıma oturup bekledim.

Akşam yemeği için bir şeyler hazırlamak üzere dolapları karıştırırken kapıdan içeri girdi. Neden bir gece dışarı çıkmayı önermedim? Bu konuşmanın toplum içinde yapılması en iyisi.

"Hazır İsviçre pizzası ister misin? Geçen gün Coop'tan aldım. O kadar da korkunç görünmüyor."

"Elbette," diye sesleniyor oturma odasından. "Zaten çocuklarla büyük bir öğle yemeği yedim."

Fırını pişirmek için çeviriyorum ve bir gülümseme yapııştırıyorum.

Beni öperek selamlıyor ve ayrılırken, "Yemekten bahsetmişken, bu şehirde market alışverişlerinin ne kadar pahalı olduğuna inanamazsın. Amerikan kredi kartımın çok iğrenç ücretleri olduğunu keşfettim. Bu hafta Suisse International Bank'a uğrayıp bir hesap açtırılım mı?"

Yemek masasına doğru ilerliyor.

"İşte." Evrak çantasını açtı ve büyük bir zarf çıkardı. "Geçen gün taşınma ikramiyem için bana nakit para verdiler. Beş bin dolar civarında olmalı. Hepsini al."

Sanki az önce yuvarladığı bir seks işçisiymişim gibi bana uzattı.

"Wesley." Elimde ağırlaşıyor, ama içinde ne olursa olsun, yeterince uzun süre dayanmayacak. " ama. Old Town'da beş kişiyle alışverişe çıkmayacağım.

Cebimde bin dolar var."

"Neden olmasın?"

Ona dik dik bakıyorum.

"TAMAM, . Özür dilerim. Düzenli değilim."

Aşk koltuğuna oturur ve aşırı sesli bir iç çekişle nefes verir.

"Daha erken olduğunu biliyorum ama bu iş... TIG'de boş durmuyorlar. Şimdi girmenin neden bu kadar rekabetçi olduğunu anlıyorum. Ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin. Her yerde ben varım."

Yanına tünüyorum ve dizini yavaşça, nazıkçe ovuyorum. "Maaşın nereye gidiyor?"

Bana yan gözle bakıyor. Paranın ikimiz için de bir sorun olduğunu görebiliyorum. New York'ta bununla hiç uğraşmak zorunda kalmadım. Benim bir gelirim vardı, o da kendi parasını harcıyordu ve kimse bu konuda konuşmak zorunda kalmıyordu.

"Sanırım TIG'in benim için açtığı bir banka hesabına yatacak. Bilmiyorum. Her şey otomatik."

Başımı öne eğiyorum. "Kimlik ibraz etmeden banka hesabı açamazsınız, eminim..."

"Burası farklı," diye esniyor. "Ya da...oh, evet-bekle. Hatırlıyorum, bir ara pasaportumu çıkarmıştım. Belki bir TIG kredi birliği falan vardır?"

Gözlerini ovuşturuyor.

"Bunu daha sonra halledebiliriz," diyorum umursamazca. "Yine de bir kredi kartına ihtiyacım olacak. Er ya da geç."

"O kadar kolay değil Rose," diye tersliyor. "Burada kredi geçmişimiz yok. TIG bana tüm bunlarla uğraşacak zamanım olana kadar her zaman kullanabileceğimiz bir şirket kartı verdi."

"Harika! Sanırım benim için bir tane daha var?"

"Bu. Çalışmıyor. Çalışmıyor. Gibi. Çalışmıyor. Beni rahat bırak, olur mu?" Ayağa fırladı ve banyoya doğru yürüdü. Plastik bir şişedeki hapların sallanışını duyuyorum.

Ben daha iyi biliyordum. Bu sonucu tahmin etmiştim ama buna hazırlanmamıştım. Verdiği sözlerin arkasında durdum ve şimdi bu yerde yemek için para diliyorum.

Sıcak fayansları sürüyerek mutfığa gidiyorum ve pizzayı fırına sürüyorum. Wesley birkaç dakika sonra dönüyor, yüzü daha rahat, tavırları bana yoluna devam etmeye ve bunlar hiç olmamış gibi davranmaya hazır olduğunu söylüyor.

"Bu arada," diyor hafifçe, "eşyalarımız yarın geliyor."

"Şükürler olsun," diyorum, kredi kartı tartışmasını şimdilik bir kenara bırakmaya çalışarak. "Gerçekten birkaç kıyafete ihtiyacım var. Bir de koltuğa."

Acilen ihtiyacımız olan bir şey daha var ve onu savaşımadan nasıl elde edeceğimi biliyorum.

"Bu arada," diyorum neşeyle, "bugün Manor'daydım ve bir espresso makinesi almaya çalıştım, ama bir servete mal oldular."

Bana bakıyor.

"Yarı iyi bir makine en az iki bin dolar eder. Nova ve Brett'te de aynısı var ama ben daha ucuzunu sekiz yüz dolara alabilirim..."

Birden dikkat kesildi. "Ne? Hayır. En iyisini al. Mağazadan değil. Yemekten sonra gidip internetten bir tane seçelim."

"Mükemmel," diye gülümsüyorum ve ikimiz de rahatlıyoruz, ben tabakları yerleştirirken o da buzdolabından biraz şarap alıyor.

Her şey . Para zarfını alıp çantama koyuyorum.

Daha sonra kilitli bir banyoda tomarı çıkarıp 5.500 İsviçre Frangı sayıyorum. Kaçırılmayacağını düşündüğüm bir miktar olan sekiz yüz doları soyuyorum ve banknotları çorap çekmeceme tıktırıyorum.

Bir gök gürültüsü ve karartma panjurlarımızdaki mikroskobik deliklerden giren bir ışık parıltısı beni sarsarak uyandırdığında yatağımda doğruluyorum.

Çarşaflar halinde yağan yağmurun şiddetini fark ediyorum. Wesley'nin kıpırdadığını duymuyorum, bu yüzden kalkıp parmak uçlarımda yatak odasından çıkıyorum, oturma odasına ve balkona bakan cam duvara doğru ilerliyorum.

Yağan yağmurun kar ve buz eritmesi sayesinde vadi birkaç saat içinde hatmi beyazından donuk griye dönüştü. Kışın burada kalıcı olduğunu sanıyordum ve dün bulutlar içeri girerken ısınmanın farkına bile varmadım. Yeni iklimimin daha fazla farkında olmalıyım, ancak hepsi Almanca olduğu için yerel tahminleri kontrol etmeyi bıraktım.

Rüzgâr uğulduyor ve daha fazla kar savuruyor, kalan buz da beraberinde balkonumuzun kenarına taşıyor. Üşüyorum, gerginim, diken üstündeyim. Ve sonra çığlıklar duyuyorum. Uzaktan, vadinin içinden gelen çığlıklar değil bunlar. Gürültülü ve yakındılar.

Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, çıkıntıya doğru yürürken ayaklarım ıslak, buzlu taşlara çarpınca irkiliyorum. Şöyle bir bakıyorum ve dizlerimi titreten bir şey görüyorum.

Bir kadın. Komşum.

Yüzünü bir spot ışığı gibi aydınlatan beyaz bir ışık huzmesinin altında parlıyor. Beni hissediyor ve dönüyor.

Kollarını V şeklinde tutmuş, gökyüzüne doğru kaldırmış, yağmura karşı çığlık atarken başını geriye atmış.

Sel geldiğinde yatağıma koşmak üzereydim. Önce sesini duyuyorum, sonra başımı kaldırıp bakıyorum ve nehrin sanki küçük bir baraj patlamış gibi tepemizden aşağıya, ona doğru aktığını görüyorum.

İçeri koşup oturma odasından geçiyorum, merdivenlerden iniyorum, ön kapının kilidini açıyorum ve yalınayak şelalenin içine dalıyorum. Dik tepemizde biriken kar, çamurlu bir karmaşaya dönüşmüştü ve su aşağı doğru indikçe ağır yükün gevşediğini görebiliyordum.

Yağmur anında beni, saçlarımı, geceliğimi ıslatıyor.

Kadın yüzünü tepeye ve kendisine doğru akan nehre döner. En kötüsü üzerine dökülürken kollarıyla başını koruyor ve neyse ki kısa süre sonra daha yavaş ama yine de hacimli bir akıntıya dönüşüyor.

Komşum bunun karşısında duruyor ve nafile bir kurtarma göreviyle tabaklarını teker teker indirmeye başlıyor.

Büyük bir kükreme duyduğumda tepeye baktım. Önceki tufan başlangıç seliydi. Şimdi büyük olanı geliyor.

Fırtınaya doğru çığlık atıyorum. "Durun! Lütfen! İçeri girmelisiniz. Bu çok tehlikeli!"

Ama sanki sesim işe yaramıyor; taşa vuran suyun sesi tarafından yutuluyor. Tekrar bağıriyorum ve ben bağıırken biri omzumu tutuyor.

"İçeri gir, Rose!" Wesley bana bağııyor. "Ne yapıyorsun sen? Hadi ama!"

Kadına geri dönüyorum.

"Wesley! Ona yardım etmeliyiz!" Çimento merdivenlerin tepesindeki sahanlıkta iki inçlik suyun içinden tekmeleyerek geçiyorum.

"Rose-hayır!"

Adam haklı. *Hepimiz* buradan hemen çıkmalıyız. Yamaçtan aşağıya taze su akıyor. Çamur kayması ya da ani sel tehlikesiyle karşı karşıyayız.

Gök gürlüyor. Ardından şimşek çakıyor, Tanrı'nın kamerasındaki bir flaş gibi tepemizi ve vadiyi aydınlatıyor. Bir anda, sanki önceden koreografisi yapılmış gibi, iki el uzanıyor: uzun bir kol komşunun kapısından çıkıp onu içeri çekiyor ve Wesley kolumdan tutup beni kendisine çekiyor.

Bir çarpma sesi daha duyuyorum ve arkama dönüp baktığımda buz, kaya, su ve çamurun tepeden aşağıya doğru kükrediğini görüyorum. Wesley beni bir bez bebekmişim gibi içimde sürüklüyor.

"Bunu bir daha *asla* yapma," diye kaşlarını çatıyor, gözlerindeki suyu siliyor, saçlarını düzeltiyor. "Ölebilirdin."

Bir parçam onun haklı olduğunu biliyor.

Başka bir parçam, belki de daha büyük bir parçam, bu insanı tanımadığımı, bir seçeneği olan ve tehlikedeki bir insana yardım etmeyen bu adamı tanımadığımı, denemek istemediğimi ve yaptığım için kızgın olduğumu kabul etmekten kendimi alamıyor.

Ertesi sabah Wesley işe gitmek için erkenden kalktı. Belinde bir havluyla yatak odasına geri döndüğünde yarı uykudaydım ve

elinde diş fırçası.

"Hasarı kontrol ettim," diyor. "O kadar da kötü değil. Bu insanlar çevreye nasıl uyum sağlayacaklarını gerçekten biliyorlar."

"Birini arayalım mı?"

"Hayır. Biraz çamur ve dal, yaprak gibi şeyler var. Kullandıkları drenaj sistemi her neyse harika çalışmış. Kalktığında görürsün. İstersen bu gece eve geldiğimde temizlemene yardım edebilirim."

"Temizlemek için süpürgemiz ya da başka bir şeyimiz var mı onu bile bilmiyorum," diye esniyorum.

"Bir yolunu ," diyor.

Uzanıp panjurları kaldırmak için düğmeye basıyorum. Güneş içeri doluyor ve Pilatus vadinin öbür ucundan görünüyor, her zamanki gibi karla kaplı ama şimdi doğal kahverengi ve yeşil haline dönmüş bir araziye başkanlık ediyor.

Wesley, "O yaşlı kadın beni ürkütüyor," der ve sonra diş fırçasını çevirip banyoya geri döner. "Mesafemizi korumalıyız."

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Komşumuzun ilginç mi yoksa tehditkâr mı olduğundan, iyi mi olmadığından ya da bizi hor mu gördüğünden emin değilim, çünkü benimle tek kelimedenden fazla konuşmadı.

Kahve ve tosttan sonra hasarı değerlendirmek için dışarı çıktım. Önümüzdeki dört saat boyunca beton mu fırçalayacağım? Wesley'e bir kürek alması için talimat vermem gerekecek mi?

Anlattığı gibi bir şey değil.

İki evimiz arasındaki yürüyüş yolu tertemiz, ıslak ama temiz, çok az kalıntı ya da çamur izi var. Pislik temizlendi ama koleksiyon parçaları, şimdi parçalanmış olan garip tabaklar temizlenmedi.

Komşumu tepenin yanında tek başına, kapısının önündeki koleksiyonunu acımasızca toplarken görüyorum. Dikkatle yaklaşıyorum.

Başını yavaşça çeviriyor, mavi-gri saçları, o çarpıcı, güzel rengi yine kulaklarının altında kıvrılmış. İki elimle tabaklarını işaret ediyorum. Beden dilimle konuşmaya çalışıyorum: *Yardımcı olabilir miyim?*

Başını sallıyor ve çalışmaya devam ediyor. Yanında duruyorum ve yavaşça eğilip kalkarak parçalanmış seramik ve ezik metal parçalarını topluyorum, onları hurda toplamak için kullandığı çantaya koyuyorum.

Onlar temizlenene ve kırık olanlar sağlam olanlardan ayrılana kadar sessizce çalışıyoruz. Göz teması kurarak ona gittiğimi bildiriyorum.

Arka tarafa.

" et," diyor keskin, tiz bir Alman aksanıyla. "*Bak*. Kendine dikkat et."

Çekip gitmeliyim.

"Neye dikkat edeyim?" diye sordum. Ön kapımı işaret ediyor.

"Onlara," diyor. "*Onlara* dikkat et."

Kendine iyi bak.

Elbette komşum onlara "iyi bak" demek istemiyor, *dikkatli ol* demek istiyor. İngilizcesi kaba ama konuşması çok net.

Buraya taşındığımızdan beri evimizde sadece Wesley, Jacqueline, Heidi, taşındığımız ilk günkü TIG bakıcılarımız ve ben varız. Wesley her gün işte, ben ise hep evdeyim.

Neredeyse her zaman.

Yürü git Rose.

"Kim?" Tekrar soruyorum. "Kocam mı? Kocamla tanıştın mı Wesley?"

"Hayır, , *hayır*," diyor başını sallayarak. Görünüşe göre biraz Sıkıntı şimdi.

Jacqueline daha önce bana eski kuşak İsviçrelilerin her zaman akıcı İngilizce konuşmadığını, bunun nedeninin de okul bittikten sonra pek çoğunun pratik yapmaması olduğunu söylemişti. Yaşının yetmiş ile seksen arasında olduğunu tahmin ediyorum. Tek bildiğim, bazen evimizin gizli yerlerinde sıçradığını duyduğum küçük hayvanlara dikkat etmemi söylediği.

Saati kontrol ediyorum. Nakliyeciler bir saat içinde gelecek ve hayatımızın eşyalarını elli merdivenden yukarı taşımak zorunda olan zavallı ruhlar için hazır olmak istiyorum.

"Entschuldigung," diyorum veda ederken, çünkü *Auf Wiedersehen* bana yardım etmeye çalıştığı için biraz agresif geliyor.

Gidişimi izliyor ve Almanca derslerimi ciddiye almamın zamanının geldiğini anlıyorum, çünkü bana ne anlatmaya çalıştığını gerçekten bilmek istiyorum.

Nakliyeciler birkaç saat sonra geliyorlar ve kutuları sırtlarına bağlayıp dik merdivenleri kambur kambur çıkarken birinin kalp krizi geçireceğinden endişeleniyorum, ama yıkılmadan idare ediyorlar ve son kutuyu da taşıyıp kamyonlarına geri döndüklerinde, Wesley'nin bana verdiği nakit paradan birkaç ellilik çıkarıyorum.

Sonsuz kutu yığınlarıyla baş başa kaldım. Dolabıma başlıyorum, sonra mutfığa bir çentik atıyorum, sonra ara veriyorum ve Wesley'nin eve gelip yardım etmesini bekliyorum.

Wesley eve gelmiyor. Ben dokuzda yatakta okuyana kadar, kızgın, öfkeli, endişeli.

"Seni bekledim," diyorum hiçbir sorun yokmuş gibi yatak odasına girdiğinde. "Sana mesaj attım. Hiçbir şey yazmadım. Çok endişelendim. Bir mesaj göndermek ne kadar zor olabilir ki?"

Zaman geçip de ondan bir yanıt gelmeyince endişeden çok öfke duymaya başladım. Akşam yemeğinde yoğurdu höpürdeterek yedim ve kızarmış iki günlük köylü ekmeğini mideye indirdim, ardından kutuları teker teker açarken kendimi bunalmış hissettim.

Onu Seebur'da çocuklarla zamanın nasıl geçtiğini anlamazken, parti yapmak için karısından izin almak zorunda kalan adam olmak istemezken hayal ettim.

"Son dakikada ağırlamamız gereken bir müşterimiz vardı," diyor kelepeçelerini açarken. "Telefonumun şarjı bitti ve bilirsiniz işte..."

Boğazını temizliyor. Ona hiçbir şey vermiyorum.

"Hadi ama Rose, burada böyle bir *şey yapılmaz*. Sosyal ortamlarda telefonunu çıkaramazsın. Bu son derece kaba bir davranış olarak kabul edilir."

"Öyle mi? Bu evde karınızı ortada bırakmak son derece ölümcül bir davranış olarak kabul edilir."

"Anlaşıldı," diye yarı sırtıyor. İkimiz de sinirliyiz, bunu söyleyebilirim, ama o bunu geçiştirmeye çalışıyor.

Hâlâ şüpheleniyorum. Telefonun şarjının bitmesi bizim yaşımızda geçerli bir mazeret değil.

"Eşyaları yerleştirme konusunda epey ilerleme kaydettim," diye bilgilendiriyorum onu. "Ama hak ettiğimiz rahat yuvadan çok uzaktayız."

"Eminim yarın bitirirsin," diyor yatağa doğru adım atıp iki hafif parmağıyla burnuma vurarak. "Merak etme."

Bitireceğim. Hiç şansın yok.

"Oturma odasına başlamadan önce seni bekleyeceğim," diyorum, kitabımı bir kenara bırakıp uyumaya hazırlanarak. "Mutfağı halledebilirim ve sen isteyken banyolara başlayacağım."

Ben senin dolabını düzenlemiyorum. Biz bir takımız.

Tuvalete yöneldi ve ben de kayıtsız bir "Mm hmm" ile karşılaştım.

Daha sonra yatağa girdiğinde onu öpmek için eğiliyor ve boynundan bileklerine ve kulaklarına kadar koklama fırsatını yakalıyorum.

Alarm zilleri çalmıyor. Yeni duş almamış ya da algılayabildiğim kadarıyla bilinmeyen bir parfüm ya da *sevimli bir stajyer* kokusu yaymıyor.

Bu andan önce beni aldatmasından hiç endişe etmedim. On yıl sonra ne olacağını tahmin edemem ama şu anda seks hayatımız yolunda gidiyor, birlikte eğleniyoruz ve daha önce hiç izini kaybettirmedi. Her zaman eve gelir.

Connecticut sahilindeki ilk "randevumuzdan" sonra Wesley beni her fırsatta şaşırttı, ben daha arabadayken aramaya başladı ve ertesi gün tekrar aradı.

İkinci, üçüncü ya da dördüncü kez cevap vermedim

Sadece o yıl, dördüncü randevudan sonra Muhasebeci Jim tarafından hayaletleştirildim ve Meteliksiz Şair Richard tarafından mesajla terk edildim. Gamzeli ve ışıltılı gözlü bu adamın siz Soho House demeden önce beni bir model için terk edeceğini biliyordum. Doğrudan ayrılığa geçmeyi tercih ederim.

Dördüncü aramada *iptal* tuşuna bastım ve iki dakika içinde Wesley bir mesaj gönderdi.

Saat 8'de Grande Tavern'de olacağım. Hevesli gözleri ve pembe karanfili olan adamı arayın.

Kendime rağmen gülümsedim ve çok hızlı bir şekilde cevap yazdım.

Ben karanfil seven değilim. Karanfil görürsem kaçırım. Ha.

Akıllı kız.

Sonunda kaybedecek bir şeyim olmadığına karar verdim. Gözlerimi dört açtım. Bedava akşam yemekleri, belki o kadar ileri giderse harika bir seks ve bir yazar maaşıyla karşılayamayacağım şampanya fiskiyeleri.

Hayvan yemeyi bırakmaya çalıştığımı söyledikten sonra mantarlı risotto sipariş ettiği Grande Tavern'deki akşam yemeği randevumuzun sonunda, "Bu hafta sonu sahilde üniversite arkadaşımın partisine gel," dedi. "Seni 11'de alırım."

"Bunu düşüneceğim," dedim.

Beni şehir merkezinden aldı.

Helikopterle.

Sürekli jetlag yaşadığım için beni uyandırmak için fazla bir şey gerekmiyor. Büyük fırtınanın ertesi gecesi, uyuduğumuz beyaz gürültü uygulamasının vızıltısına endişe verici bir ses karışıyor. Karanlıkta göz kırpyorum ve parazitin ötesini duymaya çalışıyorum.

İşte orada. Hışırtı. Yatak odamızdan duyabileceğim kadar yakın.

Yorganı üzerimden atıp oturma odasına doğru ilerliyorum. Açık planlı alan, üst üste yığılmış gölgeli kutulardan oluşan donmuş bir orduyla güçlendirilmiş ve adrenalinim yükseliyor. Davetsiz bir misafirin saklanabileceği çok fazla yer var.

Merdivenlerin başında hareketsiz duruyorum ve hırsızın bir ayak sesiyle, bir patlamayla ya da belki de bitmek bilmeyen merdivenlerimizi tırmandıktan sonra istemsiz bir ağır nefes alma nöbetiyle kendini duyurmasını bekliyorum.

Oturma odasının, yemek odasının ve mutfağın ışıklarını açıyorum, sonra yine olduğum yerde donup kalıyorum. Yatak odamızdan gelen beyaz gürültünün uzak parazitinden başka bir şey duymuyorum.

Parmak uçlarımla çamaşır odasına inip kafamı içeri uzattım ve ışığı açtım. Saklanacak bir yer yok ve orada bir sepet, ütü masası ve iki aletten başka bir şey yok. Antrenin karşısındaki küçük depoda bir keşif yapıyorum ama her yer temiz.

Evin arka ve yan tarafındaki pencereler dar ve dışa doğru açılıyor, bir sincaptan daha büyük hiçbir şeyin sığamayacağı bir boşluk bırakıyor ve hiçbirini kırılmış veya zorla açılmış gibi görünmüyor.

Yukarı çıkıyorum ve bir bardak su içmek için mutfakta duruyorum. Tam buzdolabını açtığımda contanın emme sesini duyuyorum, yabancı sesler tekrar devreye giriyor: *Hıştırtı, hıştırtı, tıkırtı*. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kulaklarımda kan akışını duyabiliyorum.

İçgüdülerim bir şeylerin ters gittiğini söylüyor.

Sesler yeni bir yerin alışılmadık sesleri, diye karşılık veriyor kafam.

Uğursuz bir şey değil, Jacqueline'in evinde yaşadıklarına hiç benzemiyor. Suyumu yatağa geri götürüyorum ve uyuyabilmek için zihnimi sakinleştirmeye çalışırken iki saat daha uyanık kalıyorum. Başaramadım.

Ama karanlığa bakıp kocamın nefes alışını dinlerken, iki sorunumun cevabı aklıma geliyor.

Sekizde kalkıp kutu yığınlarının arasından geçerek kahve yapıyorum ve Wesley iç çamaşırı ve tişörtle dışarı çıktığında mutfağımdaki kaleden bir kupa uzatıyorum.

"Teşekkürler," diyor ve hızlı bir öpücük için bir kutunun üzerine eğiliyor. "Nasıl uyudun?"

Durakladım. Ona gürültüden bahsetmemeye karar verdim. Önemli bir şey değildi. "Taş gibi. Sen?"

"Çok kötü değil. Biraz akşamdan kalmayım. Müşteri Rus'tu. Votka akıyordu."

Gözlerini esnetmek, germek istercesine birkaç atım boyunca sertçe kapatıyor.

"Arabayı almalısın," diyorum ona. "Akşam yemeği için eve bir şeyler getirebilir misin? Bu akşam yemek pişirebileceğimi sanmıyorum. Zaten burada yapacak bir şey de yok."

"Olumlu."

"Gitmeden önce bir şey daha var." Kupama şeker ekliyorum ve oturma odasında buluşmak için dışarı çıkıyorum, orada kahve içiyor ve dağlara .

Onun yanında duruyorum. "Tüm TIG eşlerinin yardımcı tuttuğunun farkında mısın?

Hizmetçiler, uşaklar..."

"Ve dadılar, evet," diyor.

"Ve dadılar." Listemdeki bu ilaveden bir şey anlamamayı tercih ettim. "Sen işte meşgulsün ve bu bavul boşaltma işi bir kişi için çok fazla, bu yüzden evimizi kurmaya yardımcı olacak birini bulabileceğimi düşündüm. Nova, personelimizi bir an önce talep etmemizi önerdi, yani düşünmüyor musun?"

"Kesinlikle," diyor bana dönerek. "Daha erken. Size ajansın numarasını vereyim."

"Gerek yok." Boştaki elimle Heidi'ye mesaj atmaya başladım bile. Kahvesini boşaltıyor.

Herkesin kullandığı ajans Happy Helpers, diye yazıyor Heidi.

Mutlu Yardımcılar mı? Ciddi misin?

Ha ha. Bu bir çeviri olayı. Burada bundan çok göreceksiniz.

"Duş almaya gidiyorum. Bunu sana bırakıyorum," diyor Wesley ve çıkarken popomu tokatlıyor.

Irina'yı Nova'nın dolabında gördüğümünden ve Jacqueline ile *sırlar* hakkında tartıştığını duyduğumdan beri örümcek hislerim Happy Helpers hakkında karıncalanıyor, bu yüzden daha derine inmek için mükemmel bir fırsat. Eğer gurbetçilerin ev personeli yarım yamalak bir ajans tarafından sömürülüyorsa, işçilere iyi davranılmıyorsa ya da yasadışı bir şeyler dönüyorsa, bu Jacqueline'in kaybolmasıyla bağlantılı olabilir.

Wesley işe gittikten sonra dizüstü bilgisayarımı kolumun altına sıkıştırdım ve aramaya başlamak için yatak odasına doğru ilerledim. Happy Helpers web sitesi hemen karşıma çıkıyor.

Potansiyel müşteriler çeşitli yardım kombinasyonları arasından seçim yapabilirler: temizlikçiler, aşçılar, dadılar, hepsi bir arada, yatılı, yatılı, tam zamanlı ve haftalık.

Her kategorinin altında iki büyük gümüş düğme vardır:

ENERJİ! DENEYİM!

ENERJİ'ye tıklıyorum!

Sıra sıra genç kadınların vesikalık fotoğraflarının olduğu bir sayfaya yönlendiriliyorum, hiçbirisi gülümsemiyor, hepsi de Robert Palmer'ın yanlış giden bir müzik videosundaki sabıka fotoğrafları gibi sert topuzlar yapıyor.

Ana sayfaya geri tıklıyorum ve **DENEYİMLE!** düğmesine basıyorum.

Karşıma çıkan şeye inanamıyorum. Sert topuzları ve nötr ifadeleriyle daha fazla kadın sırası - ama bu kadınların hepsi daha yaşlı, elli, altmış, yetmiş yaşlarında görünüyorlar.

Yalnızca bir sayfada altı menşe ülke sayıyorum, ardından tercih ettiğiniz Happy Helper'ı ülkeye göre arayabileceğiniz bir kenar çubuğu gözüme çarpıyor.

Bir restoran menüsü gibi bu şekilde düzenlendiğini görmek radarıma takılıyor. Bu, becerilere veya niteliklere göre bir arama değil. Bu başka bir şey.

Listede telefon numarası yok, bu yüzden ekranın altındaki "sohbet" balonuna tıklıyorum ve sanal temsilciye neye ihtiyacım olduğunu açıklıyorum.

TIG'den misiniz? Elbette hanımefendi, nasıl yardımcı olabiliriz? Aldığınız kategori konusunda esnekseniz, dilerseniz hemen size birini gönderebiliriz.

Kim müsaitse o iyidir.

Ama bu doğru değil. Hemen ekliyorum: *Bugünkü iş, taşınan kutuların kaldırılması ve boşaltılmasını içerecek.*

Öğlene varmış olur. Bir dakika bile gecikirse bize haber verin.

Zil tam zamanında çalıyor ve n kapıyı atığında Irina ve Helena'nın bir klonunu görüyorum. Mutlu Yardımcım aynı soluk tene, sa çizgisinin etrafındaki deri rahatsız edici bir şekilde gergin görünecek kadar sıkı bağlanmış topuza ve aynı l, nötr ifadeye sahip.

"Ben Maira," diyor genç kadın. "Hoş geldiniz," diyorum. "Lütfen, içeri buyurun."

Onu st kata çıkardım ve mutfağa doğru ilerledim. "Sana içecek bir şey getireyim mi, su, soda, kahve...?"

"Hangi odadan başlayayım?" Glmsemiyor. Hiçbiri gülümsemiyor. Bu bir kural olmalı. Aksanını çıkaramıyorum ama Irina'nınkine benziyor.

"Beni takip edin," diyorum. Onu koridorda Wesley'nin dolabına götürüyorum ve o da alanı dolduran yüksek kutulara bakıyor. "Bunları açıp dolabını en iyi nasıl olacağını düşünüyorsan öyle dzenleyebilirsen harika olur. Herhangi bir konuda yardıma ihtiyaın olursa bana haber ver."

Tırnaklarını kullanarak bir cerrah dikkatiyle kutunun üzerindeki bandı çekmeye başladı bile.

Onun hızını ayarlamasıyla, akşam yemeğinden önce evdeki her şeyi boşaltıyoruz. İşin sonunda ben terlemiş ve kirlenmiş oluyorum ama Maira'nın saçının bir teli bile yerinde değil.

Saat altıdan önce, son kitabı ofisimdeki rafa yerleştirirken ona yaklaştım.

"Harika iş," diye gülümsedim. "Sıkı çalışmanız için teşekkür ederim." "Elbette." Başını eğiyor.

"Dışarıda görüşürüz," diyorum ona ve merdivenlere doğru ilerliyorum. En üstte duruyorum.

"Ah, neredeyse unutuyordum. Başış için nakit olur mu?"

Kırmızı elli franklık banknot katlanmış halde elimde.

"*Entschuldigung*. zgnm. Başış yok. Maaşla alışıyoruz."

İngilizcesi mükemmel. Aklıma Irina'nın Nova'nın evindeki o gece dili kavrayışını küçümsüyor olabileceği geliyor. Söylediğimiz her şeyi anladığına dair güçlü şüphelerim vardı.

"Oh? İyi ödüyorlar mı?" Ben soruyorum.

"zr dilerim?" Maira yere bakıyor.

Çok açık sözlü. Araştırmalarım Jacqueline'e ne olduğunu bulmama yardımcı olsa bile, bu hantal bir yol.

"Hayır, zr dilerim," diye onu temin ettim. "Böyle kişisel sorular sormamalıydım. Sadece, şey... şirketin iyi bir şirket olduğundan emin olmak istiyorum.

kullanın. Amerika'da işçilerine iyi davranmayan bazı yerler var."

Bu çok fazla bilgi. Bunu başka nasıl yapacağımı bilmiyorum. Müşteriyi, yani beni kızdırmadan kibarca gitmeye çalışıyor.

Önümden geçip merdivenlere bakıyor, ben de onu engelliyorum. Kenara çekiliyorum. "Maira," diye geveliyorum. "Kendini güvende hissediyor musun?"

Aceleyle yanımdan geçti. "Teşekkür ederim hanımefendi. İyi günler dilerim. Benim için bir zevkti."

Kapının arkasından kapandığını duydum.

Wesley, Maira gittikten kısa bir süre sonra eve pizza getiriyor ve kutuyu tezgaha koyduktan sonra sıcak, aydınlık, yerleşik evi görmek için yavaşça üç-altmış dönüş yapıyor. Yemek masasının üzerinde mumlar titreşiyor ve şömine ile pelüş kesitli kanepemiz arasındaki karo zemini rahat bir halı ısıtıyor. "Burası," diyor yavaşça bana dönerek, "*yaşayabileceğim* bir yer. Sen inanılmaz, bunu biliyor musun?"

Beni tutup kendine çekiyor ve şu ana kadar yakınlığımızı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Yeni bir hayata ve yeni bir işe başlamak için geçen iki hafta bizi fiziksel ve duygusal olarak ayırdı.

Pizzayı yiyip Fendant ile kovalarken rahat bir sessizlik içindeyiz. Bitirdiğimizde, şarabımızı kanepeye götürüyoruz.

Wesley köşedeki favori yerine çökerken kanepeye, "Ah, seni ne kadar özledim," dedi.

Ona dik oturuyorum, bacaklarımı uzatıyorum ve omzuna yaslanıyorum.

"İş nasıldı?"

"Çok kötü değil aslında," diye cevap veriyor saçlarımı okşayarak. "Alışmaya başlıyorum."

"Bir gün bana gerçekte ne *iş yaptığını* söylemek zorunda kalacaksın."

"Ben bildiğimde, sen de bileceksin." Önümüzdeki duvarı işaret ediyor. "Şömineyi henüz kullanmamış olmamız bir suç."

"Üzerine oturacak bir şey olmadan dans eden alevlerin tadını çıkarmak zor," diye belirtiyorum. "Yarın iş yerinde nereden yakacak odun bulabileceğimizi sorabilir misin? Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Rahatlarken, yudumlarken ve dinlenirken nefeslerimiz senkronize oluyor. Birkaç dakika sonra ona soruyorum, "Peter nasıl? Çocuklar travma geçirmiş olmalı."

"Harika değil," diyor Wesley. hissediyorum. O aptal değil.

"Veda notunda ne olduğunu sana söyledi mi?"

Bardağını boşaltıyor ve bana bakıyor.

"Sana söylersem, vazgeçer misin? Ve diğer eşlere söyleyemezsin.

Yapmayacağına söz ver."

"Kalbimi kır ve ölmeyi um. Diğer eşlere söylemeyeceğim."

Ama muhtemelen peşini bırakmayacağım. Ve Vi'ye kesinlikle söyleyeceğim, eğer ona ulaşabilirsem. Onun programı ve altı saatlik zaman farkı yüzünden bu imkansız.

Wesley sanki üzerine ağır bir yük binmiş gibi büyük bir çabayla omuz silkiyor. "Jacqueline Peter'a temiz bir ara vermek istediğini söyledi. Peter'ın kendisinden uzaklaştığını, biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu ve eve gideceğini söyledi."

Peter'ın oyununu oynayacağım ve bunun, çocuklarına iyi geceler dilemek için galadan ayrılan bir kadının daha sonra onları kucaklamadan terk etmesinin geçerli bir açıklaması olduğunu varsayacağım.

"Vay canına," dedim. "Bu çok zor. Bana hiçbir şey söylememesi ve en yakın arkadaşlarının bile her şeyin yolunda olduğunu düşünmesi garip değil mi? Kulübün başkanıydı. Bu bir bağlılıktır. Ve çocukları terk etmesini bir türlü kabullenemiyorum."

"Onlar üvey çocuklar," dedi bana. "Onların bir annesi var."

Dik oturuyorum. Jacqueline bunu bana hiç söylemedi. Bir şeyleri değiştirmemeli, gerçekten değil, ama yeni bir katman ekliyor.

"Öz anneleri nerede?"

"İngiltere'de sanırım," diye omuz silkiyor. "Yeni bir ailesi olduğu için velayeti Peter'a verdiğine dair bir şeyler duydum. Bence Jacqueline gerçekten kaçı Rose. Buralarda işler her zaman görüldüğü gibi değildir."

Bunu anladım. Fark ettiğini bilmiyordum.

"Görünüşe göre, geri dönme olasılığını açık bırakmış," diye ekliyor. "Ama bunu denemesini tavsiye etmiyorum."

Esniyor, büyük, yavaş, yüksek sesle, Korkak Aslan gibi

. "Oh?"

"Peter hayatına devam etti," diyor Wesley. "Tamamen içine kapandı. Erkeklerle ilgili bir şey var Rose, bizi kez mahvettin mi, işimiz biter. Bizi bir daha asla geri kazanamazsın."

"Bildiğim iyi oldu."

"Bu arada, Cumartesi gününden önce iyi botlara ihtiyacımız olacak," diyor. "Kış karları geri gelmeden önce, çamurlar kurduğundan Kulüp bir aile yürüyüşü için toplanıyor."

Aralarında cıvıl cıvıl çocukların da bulunduğu birkaç düzine kulüp üyesi, soğuk bir Cumartesi sabahı Rigi Dağı *Panoramaweg*'e çıkan teleferiklere doluşuyor.

Sallanan kapsülün içinde yukarı çıkarken, Wesley cama yapıştı. Ben geri çekiliyorum. Eğim dik ve bu zıplayan, jilet inceliğindeki telden yeryüzüne düşüş benim için çok uzak.

Zirveye ulaştığımızda, Wesley ve ben, dışarıdan bakan birine hiçbir şeyin ters gitmediğini düşündürecek geveze ve heyecanlı kalabalığın arasına karıştık. Başkanlarının, arkadaşlarının, anne dostlarının iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu asla bilemezsiniz.

Biz yürürken birinin küçük çocuğu yanımızdan hızla geçiyor ve Wesley'in dizine vurarak neredeyse bükülmesine neden oluyor. "Ah!" diye sesleniyor kocam kendini tutarken. "Hey! Kaçsan iyi olur, çocuk. Senin için geliyorum!"

Çocuk dönüyor ve kocamın hırlayarak, kollarını , gözlerinde parıltıyla canavar taklidi yaparak ona doğru koştuğunu görüyor ve çocuk sevinçle çığlık atıp koşarak ilerliyor.

Geride durup etrafımızdaki ihtişamı seyrediyor ve potansiyel Kulüp üyesi arkadaşlarımı gözlemliyorum. Kimse Jacqueline hakkında konuşmuyor. Kimse Peter'ın sırtını sıvazlayıp, "*İşte, işte*" demiyor. Belki de tavırları böyle bir muameleyi gerektirmediği içindir.

Diğerleriyle birlikte şakalaşüyor ve gülüyor, konuştuğu kişiyi etkilemek için kara İngiliz mizahını kullanıyor, Tom Brady ponpon şapkasıyla yol boyunca ilerliyor, koluna bir dokunuşla, beline hızlı bir masajla, arsız bir göz kırpmasıyla çeşitli üyeleri kontrol ediyor.

Buradaki patika geniş ve başlangıçta tamamen yokuş aşağı, ancak çok geçmeden yukarı doğru dik bir yokuşa maruz kalacağımızdan eminim.

Lila rengi saçları kapüşonunun altından dışarı fırlamış olan Teresa yanımdan geçerken el sallıyor ve bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. Yanında hep bir ağızdan *Grüezis* ikram eden iki kadın var. Onları tanımıyorum ve vizyon panosu partisinde şüpheliyim ama onlarla galada tanışmış olabilirim.

Heidi'nin, patika daralıp dikleşirken iki çocuğuyla birlikte Raj'ın arkasında kaldığını görüyorum. Sonra Heidi duruyor. Hamile bir anne ve bebek arabası iten bir babadan oluşan telaşlı bir aile dışında grubun en arkasındayım ve Heidi'ye yetişmem biraz zaman alıyor.

"Hey," diyor ben sorduğumda. "Otoparkta herkesin önünde sormak istemedim ama geçen gün Pickwick'te sana ne oldu?"

"Ben bardayken Wesley aradı," diyorum tekrar yürümeye başladığımızda. "İşe ara vermişti ve ona Peter olayını sormak istedim. Görünüşe göre anlatacak bir şey yok. İşyerinde çok samimiler ama Wesley'nin bizden daha fazla bildiği bir şey yok."

Heidi başını sallıyor ve bana dönüyor. Doğal kirpikleri örümcek bacağı gibi, uzun ve makyajsız, kocaman, açık kahverengi gözlerini çerçeveleyiyor. Kumral bukleleri yumuşak beyaz şapkasının altında dalgalanıyor.

"Hepsi bu kadar olduğu için memnunum," diyor. "Arkadaşımızı aramadığımız için üzgün olduğun için gitmiş olabileceğini düşünmüştüm. Bunun zor olduğunu biliyorum Rose. Biliyorum."

Nefesi beyaz duman bulutları halinde soğuğa karışıyor. "Sen yeni evlisin, yani muhtemelen her şey harika ve mükemmel. Ama Jacqueline ve Peter... Yıllar boyunca sorun yaşadılar. Kokteylde daha çok konuşuruz ama evlerinde her şeyin gökkuşağı ve tek boynuzlu atlardan ibaret olmadığını söyleyebilirim."

Hadi canım. "Elbette sana inanıyorum. Çok ısrarcı davrandıysam özür dilerim," diye özür diliyorum, bu kadar çok özür dilemeyi bırakmaya karar verdiğim Yeni Yıl kararına rağmen. "Sorun değil, gerçekten."

Koşup Wesley'le buluşmak istiyorum ama o Brett'le derin bir sohbeta dalmış durumda ve TIG'in kıdemli başkan yardımcısının kulağını çekmişken onu rahatsız etmemeye karar veriyorum.

"Güzel." Heidi omuzlarıma uzanıyor ve beni hızlıca sıkıyor. "Çünkü burada olduğun için mutluyuz. Bizim kötü insanlar olduğumuzu düşünmeni istemem. Jacqueline'in sana daha önce söyleyip söylemediğinden emin değilim... Yani, bir sonraki Londra gezisinin Perşembe günü olduğunu sana söyleyen oldu mu?"

Başımı sallıyorum ve hoşnutsuzluğumu gizlemeye çalışıyorum. En iyi arkadaşları ortadan kaybolmuş ve onlar süslü bir tatil mi planlıyorlar? En iyi arkadaşım kayboldu, Violet iz bırakmadan ortadan kayboldu, saçımı yaptırmak için bir kız gezisine çıkmayı düşünemezdim. Bu gerçeküstü.

"Size tüm detayları mesaj atacağım," diye gülümsüyor Heidi. "Her şey kendimizi şımartmakla ilgili. Saç randevuları, Noel alışverişi ve tabii ki harika restoranlar."

Gözüne bir şey çarpıyor ve beni bırakıyor. Bakışlarını takip ediyorum ama dikkatimi çeken tek hareket, Seychelle ve Kristoffun sert bir şekilde ve birbirlerinden oldukça uzakta yürümeleri oluyor. Kristoff ona doğru yaklaştığında, Seychelle öne doğru adım atıyor ve Nova ile başka bir kadının sohbetine katılıyor.

"Oh, hayır. Raj! Silas, tükürmek yok!" Heidi koşmaya başlar, çünkü Raj biriyle derin bir sohbe dalmıştır ve tüküren Silas'a dikkat etmemektedir.

Ve sonra, birdenbire, sessizliğimi bölen Peter yanımda beliriyor. İrkildim ama ona şaşkınlıkla bağırma zevkini tattırmamayı başardım.

Heidi ve benim diğerlerinin ne kadar gerisinde kaldığımızı fark etmemiştim. Daha hızlı yürüdüm.

Benimle aynı hızda duruyor ve yürürken her on adımda bir "kazara" hafifçe bana çarpıyor. Çok yakınımda. Ne zaman hareket etsem, beni gölgeliyor.

"Yükseklikten hoşlanmıyor musun?" *Bump.* "Pardon?"

Karıştır.

"Seni gondolda sinerken gördüm. Fobiler hakkında ne derler bilirsin."

Daha hızlı yürüyorum.

"Mantıksız korkunun en iyi tedavisi suya dalmaktır." Diğerleri bir virajın etrafında neredeyse gözden kayboldular. "Oh, sevgilim. Sakın alınma. *Şaka* yapıyorum, aşkım."

Gülüyor ve bir kolunu belime doluyor. Kıpırdanıyorum ama beni daha sıkı çekiyor. "İngiliz mizahına alışacaksın."

Yol daraldı ve sahte cazibe kokan bir adam tarafından yakalanmayı kabul etmeyeceğim. Kendimi uzaklaştırıyorum ve ilerliyorum.

"İğnelemeyi sandığından daha iyi anlıyorum," diye karşılık veriyorum.

Hafif bir ifade. Alaycılık benim sevgi dilimdir. Manipülatif narsisizmin zar zor gizlenmiş bir silahı olan şakacılığı ise değil.

Peter peşimde. Ayaklarının kum ve çakıl üzerinde sürtündüğünü duyuyorum. Artık neredeyse koşuyorum.

"Cliff Walk'a varmak üzereyiz," diyor. Arkama bakmıyorum. "Bu, canım, Luzern'e taşındığına memnun olmanı sağlayacak. Bu hayat dronların

memleketlerimizde asla göremeyecekler çünkü tanıdıklarını terk etmekten çok korkuyorlar. Pamuk yünü hayatlarına gömülmüşler, telefonlarına yapışmışlar, asla kafalarını kaldırıp bakmıyorlar ya da risk almıyorlar. Artık bizden birisin Rose. Sen zaten diğerlerinden daha iyisin."

Cliff Walk'a geldim. Artık tampon yok. Patika belki iki metreye kadar daralıyor ve bir tarafı sert kayalardan oluşan bir duvarla, diğer tarafı ise dik bir düşüşle çevrili. Aşağıda ladin ağaçlarının sivri uçlarını ve pürüzlü kayaları görebiliyorum; teleferik istasyonundaki tabelaya inanırsanız 6.000 fitten daha aşağıdadır.

Yürüyüşçüler, kısa çit direkleri arasına gerilmiş iki telle düşmekten korunmaktadır. Yetişkin bir insan bu tellerin arasından kolayca kayabilir. Göl buradan bir fotoğraf gibi durgun ve plastik. Bu mesafede bir huzur var ve bir parçam asla dibe dönmek istemiyor. Kendime gelip geri sıçıyorum ve Peter'ın çakıl taşları üzerindeki ayaklarının sesini kaybettiğimi fark ediyorum.

Birdenbire geri döndü. Sinsice yaklaşan bir hayalet gibi. Kenara çok yakınım. Yanlış hesaplamışım. Yanımda. Geri adım atmaya çalışıyorum ama ayağım kayıyor ve sert bir şekilde, muhtemelen tamamen aşağı düşmeden önce kendimi yakalıyorum. Ölümün benimle alay ettiğini, beni yakalamak için uzandığını hissediyorum.

Son, fiziksel ve mecazi olarak bana yakın, kulağıma fısıldıyor.

Bir santim daha, bir yarım adım daha, bir kayma. Hepsi bu kadar.

Peter beni arkamdan kaşıkıyor. Kalça kemiklerinin bana sürtündüğünü hissedebiliyorum. Gitmekten başka çarem yok.

"İnanılmaz, değil mi?"

"Kocam nerede merak edecek," diye . "Güven bana. Sana sahibim."

Beni çit direklerini sabitleyen çimentoya basmak zorunda kalana kadar kenara doğru itiyor, bu da beni telin üzerinden katlanıp aşağı yuvarlanacak kadar yükseğe yerleştiriyor. Çıglık atmak için ağzımı açtım.

Bize çok yakın olan grubun şarkı söyleyip gülüştüklerini duyabiliyorum. Sarkan kaya, yürümek için dört metrelik bir boşluk bıraktığı için onları göremiyorum.

Peter kulağıma fısıldıyor, "Korktun mu?"

"Hayır," diye tıslıyorum ve kaburgalarına olabildiğince sert bir dirsek atıyorum.

"Ow!" diye homurdanıyor ve pozisyonu, boyu ve ağırlığı var ve tekrar itiyor ve ben düşmek üzereyim. Dizinin benimkine çarptığını hissediyorum. Bükülüyorum, ama o aniden geri çekiliyor ve kaymaya başladığımda çıglık atıyorum. Havaya, tellere tutunuyorum, onları avuçlarımda hissediyorum.

Düşmemek için kendimi zor tutarken metal onları kesiyor. Bacaklarım uçurumun kenarında ve kırım havadan önceki son çıkıntıya değiyor.

"Oha!" Biri telaşla bağırıyor. Sanırım arkamdaki Kristoff'un sesi.

Sonra: "*Kahretsin, Rose!*" Bu Wesley.

Bir ahtapotun kolları benimkilerin altında birleşiyor, bacaklarımı kavırıyor, beni belimden tutuyor. Dört kişi beni içeri çekiyor, ayağa kaldırıyor ve teselli edici sözler söylüyor.

"Hey, Rosie, iyisin. İyisin," diyor Kristoff, sakalının altındaki soğuktan yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde. Güven verici bir şekilde üst kollarımı ovuyor.

Raj beni hala belimden tutuyor ve bırakırsa yere yığılabileceğimi bildiğinden şüpheleniyorum. Teresa orada, beni bir koltuk altından tutuyor. Kulüp üyeleri Wesley bana ulaşana kadar etrafımı sarıyor ve sonra diğerkleri geri çekiliyor.

"*Tatlım,*" diye ağlıyor. "Beni ölümüne korkuttun! Ne *oldu?*" Tam olarak benim sorum. Onun içine düştüm. Beni tuttu, sarıldı.

Peter başını sallayarak, "Burada dikkatli olmalısın," diye uyarıyor. "Yandan aşığı düşersen Alp kurtarma ekibinin yapabileceğı pek bir şey yok."

"Ne oldu?" Wesley tekrar sorar. "Nasıl geride kaldın? Ölebilirdin!"

Peter bir pişmanlık ve endişe gösterisiyle başını sallar. "Geçen gün Rose'un eve bir sepet getirmesinin ne kadar hoş olduğı hakkında sohbet ediyorduk ve dikkat etmemişiz," diye incecik bir açıklama yapıyor Peter. "Pardon, siz onlara *hediye sepeti* diyorsunuz, değil mi? Çocuklarla ben bütün çikolatayı bir oturuşta yedik. Her neyse, eşiniz kenara çok yaklaştı ve kaydı, ben de ona zamanında yetişemeyecek kadar uzaktaydım."

Wesley'nin yüzünü izliyorum. Ürkmüyor, Peter'ın evine hediyelerle gittiğimi biliyormuş gibi davranmak için bir çırpınışa gerek duymuyor. "En azından bunu yapabildik," diyerek başını sempati ile eğiyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa, biz buradayız."

"Bunu biliyorum dostum," diyor Peter, sesinde iyi yerleştirilmiş bir çatlakla *dostum*.

Dikkatleri benim ölüme yakın deneyimimden uzaklaştırmak ve bunu kendisiyle ilgili hale getirmek için harika bir iş çıkardı ve bu süreçte bu olaydaki rolüyle ilgili tüm soruları saptırdı.

Çocuklar tel çitte asılı duruyor. Peter'ın küçük kızı, birkaç gün önce onu okula uğurlarken gördüğüm kız, "Bak baba! Yapabilirsin

Evimizin oradaki tepeyi görüyor musun? Annemin asla ama asla tek başımıza çıkmamamızı, çünkü canavarların bizi yakalayacağını söylediği yer."

Brett kıza, "Canavar falan yok," diyor.

"Kaçak bir görebilirsin," diye şaka yapıyor Peter, onun kafasını karıştırarak.

"Ona erkenden öğretsen iyi olur," diye sesleniyor Teresa önlerinden. "Her yerde canavarlar var, ufaklık. Yarıklarda ve ağaçlarda, mağaralarda ve karanlıkta saklanırlar ve ne aradığınızı bilmiyorsanız, tehlikeden her zaman bir adım uzaktasınız demektir. İsviçre folklorunda çocuk hırsızları, bebek yiyenler, zombi çocuklar, ejderhalar, kedi başlı yılanlar vardır..."

"Teresa!" Heidi tersledi. "Bu küçük kulaklar için uygun değil. Kes şunu."

Teresa göz kırpmıyor ve yürümeye başlıyor. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Cadıların

Belalp, koboldlar, Şeytan Köprüsü, Herwisch... onları kızdırmasanız iyi olur, yoksa fenerlerini yakıp sizi kıyametinize götürürler."

Önümüzde ilerlerken sesi kayboluyor.

"Tanrıya şükür Peter seni yakalamak için oradaydı," diye nefes alıyor Wesley, beni sıkıyor ve herkes Cliff Walk'un önünden geçerken benimle kalıyor. "Eğer olmasaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

Başımı öpüyor ve fısıldıyor, "Devam etmek için iyi misin?" Ben de başımı sallıyorum. "Ben iyiyim."

Ben değilim. Azıcık bile değil.

Londra'ya yolculuk, New York'ta ilçeler arasında yaptığım bazı yolculuklardan daha kolay. Seychelle beni evden alıyor ve diğerleriyle Bahnhof'ta buluşuyoruz. Tren bizi Lucerne'den doğrudan Zürih havalimanına götürüyor ki burası şimdiye kadar gittiğim en rahat, temiz ve iyi organize edilmiş havalimanı.

Bir Range Rover bizi Londra City Havaalanı'nda bekliyor, burası gösterişli bir otobüs terminali gibi, inmesi ve binmesi kolay, ve Bond Caddesi' salona doğru yola çıkıyoruz. Zeb adında konuşkan bir doğu yakalı saçlarımı boyuyor. Nova saçlarını kestirip fön çektiriyor ve Heidi'nin kökleri yok ediliyor.

"Sırada ne var?" Wesley'nin bana verdiği kredi kartıyla ödeme yaparken söylüyorum. "Denizkızı Deposu'nda öğle yemeği," diyor Heidi.

"Ve sonra alışveriş," diye ekliyor Nova. "Kensington High Street, sanırım."

Denizkızı Deposu kulağa bir çocuk oyuncakçısı gibi gelse de aslında sadece üyelere özel ve uygun şekilde karanlık bir kulüp.

İronik bir denizci kıyafeti giydiğini umduğum bir adam bizi masamıza götürüyor. Geri kalanımız dört adak ve dört köhne çiftlik evi tarzı sandalyenin bulunduğu bir köşeye otururken Seychelle uzaklaşıyor. Yerimizi alırken, Seychelle'in dergilerde gördüğüm bir prene çok benzeyen bir adamı ziyaret etmek için durduğu yere doğru başımı sallıyorum.

"Konuştuğu adam düşündüğüm kişi mi, şu kraliyet-"

"Evet," diye fısıldıyor Heidi, güzel insanlar sürüsüne bakmamaya özen göstererek.

Sandalyesini çeker ve denizciden bir menü alır. "Onun adı.

Bu-"

Nova bana "Seychelle, evet," diye cevap veriyor. "Çünkü Seyşeller'de hamile kaldı. İddiaya göre."

Nova durgun, bana gülümsüyor, benimle dalga geçiyor. Şu anda onun benden hoşlanmasını sağlamaya karar verdim. Ne kadar sürerse sürsün, elimden gelen cazibeyle onu kendime çekeceğim. Burada başarılı olmak istiyorsam, arkadaş olmalıyız.

"Soyadını kastetmiştim." Ne demek istediğimi biliyordu.

Heidi iç geçirir. "Ve evet, kızlık soyadı Windsor çünkü... unut gitsin o."

"İngilizlerden biri olduğu için değil-?"

"Evet, o mavi kanlı, ama *asla* bu konuyu açma." Heidi fısıldıyor
Şimdi. "Her şey çok bulanık. Bu ismi almaması gerekiyordu. Hikayeye göre babası bilmem ne Prensi'nin aşk çocuğuymuş. Ama bu konu hakkında konuşulmuyor. Kesinlikle yasak."

Yani yaşlı Seychelle, utançla dolu bir kraliyet mensubu. Masamıza geldi.

"Selam kızlar." Bir elini benim omzuma, diğerini de yanımdaki Nova'nın omzuna koyarak *martıların* sesini yükseltiyor. "Tamam. Şampanya saati."

İki söğüt parmağını denizciye doğru sallıyor.

"Bobby, hayatım, masaya bir şişe Perrier-Jouët rose lütfen."

Bobby hızla uzaklaşıyor ve biz de menülerimizi inceliyoruz. Heidi, "Benim favorim hâlâ burada," diyor. Bana dönüp Nova ve Seychelle'i işaret ediyor. "Bu ikisi baharatla başa çıkamaz, bu yüzden her zaman ateşli kalamarı-"

Eliyle ağzını kapatıyor.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum. Sanırım onun alışkın değilim..."

Seychelle masaya bakar ve bir an sessiz kalırız.

Şampanya gelir, herkes neşelenir ve aniden gerçekliğin çirkinliği kirli bir tezgahın üzerindeki sünger gibi silinir.

Öğle yemeğinden sonra saatlerce kıyafet deniyorum, diğerleri de birkaç parça alıyor ama üçüncü mağazaya kadar kendime uygun olanı bulamıyorum. Yılbaşı gecesi için kot pantolon, üç üst ve bir elbise seçiyorum.

Wesley'nin bana verdiği kredi kartını kasada gösterdim. Kasiyer kartı inceliyor, sonra kafasını sallıyor ve kartımı bitlenmiş gibi uzatıyor.

"Özür dilerim."

"Tekrar deneyebilir misin?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

Yapıyor, sonra gözlerimin içine bakmadan geri veriyor. "Başka bir tane kullan," diyor Heidi.

Başka bir tane getirmedi. İhtiyacım olacağı aklıma . "Başka bir ülkeden olduğu için olmalı," dedim.

Arkadaşlarım yüzlerini ekşitiyor. Yanaklarım sıcaktan kızarıırken benim de bordonun koyu bir tonuna büründüğüme şüphe yok. Tam bir panik başlamadan önce aklıma bir fikir geldi.

Gerçekten istediğim iki şeyi seçiyorum, elbise ve kot pantolon, toplam 99 İngiliz Sterlini tutuyor. "Sadece bu ikisini arayabilir misiniz lütfen?" diyorum.

Kasiyer dediğimi yapıyor, kartı bir kez daha okutuyor ve sonra rahatlamış bir şekilde sırtıyor. "Harika," diyor. "Sıralandınız."

Banka karışıklığı yüzünden reddedilmedi. Kartın harcama limitini aşıyordum. Wesley limit koymuş.

Benden.

Mağazadan restorana doğru yürüyoruz. Aralık ayında Londra kasvetli, ıslak ve sıcaktır ama İngilizler tatilin nasıl yapılacağını bilirler. Her yer peri ışıkları ve çelenklerle aydınlatılmış ve her yerde tatil müziği var.

Dönüştürülmüş bir itfaiye binasındaki restorana vardığımızda bir cosmo sipariş ediyorum ve şeker gibi içiyorum. Şimdi rahatlıyorum; belki de kredi kartı geçidi konusunda aşırı tepki gösterdim.

Belki de banka sınırı koydu, kocam değil. Belki de kartın başka bir ülkede kullanılmasıyla ilgili bir şeydir.

"Noel alışverişi zaman?" Arkadaşlarıma soruyorum. Hepsi beyaz peynirli zeytin dolgulu kirli martini içiyor.

"Yarın sabah," diye yanıtlıyor Seychelle. "Eve dönüş uçağından önce Harrods'ta alışveriş yapacağız."

Uyumayı düşünüyorum. Harrods'a param yeter mi bilmiyorum ve hediye alacak kimsem de yok. Vi'nin hediyesini internetten sipariş ediyorum ve her şeye parası yeten Wesley'e ne alacağıma dair en ufak bir fikrim yok.

Ailem bu resmin dışında. Ben eroin sorunu olan bir Massachusetts sahil kasabasında büyüdüm ve annem de asla yardım almayan bir bağımlıydı. Biz eski, tanıdık bir hikayeyiz. Çizgi romanlara konu olan Sloane Stone adındaki annem için her şey reçeteli haplarla başladı. Onları elde etmek çok zorlaşınca eroine geçti.

Yıllar boyunca birkaç ayık ay geçirdi, çoğunlukla babam terk etmekle tehdit ettiğinde. Babam kaybolduğunda ondan bunu talep edecek kimse kalmamıştı ve o da kendini kaybetti.

Vi ve ben UMass'ta birinci sınıf öğrencisiyken babalarımızın fırtınada kaybolduğu haberi geldi. Nick Stone ve Charles Broussard babamın teknesiyle şafak vakti istiridye, istiridye ve deniz tarağı toplamak için temiz kıyıları aramaya çıkmışlardı ama Charles kıyıya yalnız dönmüştü.

Seagrass Cove ve Kuzey Sahili'ndeki tüm balıkçı kasabaları arama yapmak için bir araya geldi. Arama iptal edildiğinde, babamın yasını tutmaya ve akıntı gelip Nick'in çizmelerini sular altında bırakıp onu sürüklediğinde babamın peşinden dalarak neredeyse ölen Charles'a destek olmaya geldiler.

Nick Stone, babam, on beş yaşında babasıyla birlikte düzlükleri kazmaya başladığından beri üç kez Yılın İstiridyecisi, bana kar meleklerini gösteren ve dilime düşen pulları yakaladığımda tarihte gökyüzünün tadını bilen ilk kişi olduğumu söyleyen adam, Atlantik okyanusunun dibinde yengeç yemişti ve bu her şeyin sonuydu.

Annem o olaydan sonra unutulmaya yüz tuttu ve ben de izini çabucak kaybettim. Bugünlerde çok fazla aramıyorum; öfkemin beni ele geçirmesine izin vermeden onunla başa çıkmanın bir yolunu bulana kadar onu bulmaktan korkuyorum. Empati kurabiliyorum ama o yardım ve hatta bağışlanmak istemezken bunu sürdürmek zor. En son kontrol ettiğimde, her neyse.

Şimdi üç yeni arkadaşına bakıyorum ve onları iki aydan daha kısa bir süredir tanıdıktan sonra bu kadınlara hediye almamın mümkün olmadığına karar veriyorum. Hepsinin Noel'i kutlayıp kutlamadığını bile bilmiyorum ama şu ana kadar Kulüp içinde başka dini bayramlardan bahsedildiğini duymadım.

Nova ikinci bir içki sipariş ediyor ve bu sefer ben de kirli martinileriyle onlara katılıyorum.

Biraz sarhoşum. Rol yapmaktan yoruldum.

Gazla ıslatılmış bir bezi hafifçe dans eden ateşin üzerine atmaya karar verdim.

"Jacqueline yerine benim burada olmam garip olmalı," diyorum. Kızı Ölü Gazeteler Kulübü'nden çıkarabilirsiniz ama Ölü Gazeteler Kulübü'nü kızıdan çıkaramazsınız.

Beklendiği gibi, geriliyorlar.

"Öyle," diye yanıtlıyor Nova. "O bizim arkadaşımızdı."

"Bir şeyin diğeriyle hiçbir ilgisi yok," diye tersliyor Seychelle.

"Demek istediğim, onu gerçekten özlüyor olman gerekirken beni de davet etmen çok hoş," diyorum. "Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama ben de onu özlüyorum."

Nova, "Anlamalısın," diyor, "bir arkadaşımız *her* ayrıldığında bizim için ne kadar zor oluyor. Midas kızlarıyla birlikte dolaşıyor. Heidi'nin oğlu Peter'ın oğluyla çok iyi arkadaş. Çocuklar da en az ebeveynler kadar hayatımızla iç içe geçiyor."

Martini ile el hareketi yapıyor ve kadehinden votka fişkırıyor.

"Lara geçen yıl aniden gittiğinde olduğu gibi... aynı şey. Kız kıza gecelerimiz daha sessizdi."

"Acınacak haldeydiler," diye yarı gülümsüyor Heidi.

"Bir süreliğine. Bunu atlattık," diye hatırlatıyor Seychelle onlara. "Jacqueline ile de öyle olacak. O kendi seçimini yaptı ve biz de buna saygı duymalıyız. Ben kendi adıma onun iyiliğini diliyorum ve mutlu olmasını umuyorum."

Hâlâ inanmıyorum. Yine de, eğer bu bir performans ise, Oscar'a layıktır- ve hepsinin birlikte bu işin içinde olması gerekir.

"Hâlâ bize inanmıyorsun, değil mi?" Nova öne doğru eğilip bana bakıyor.

BINGO. "İstiyorum. Gerçekten istiyorum." Seychelle iç çeker.

"Heidi?"

Heidi telefonunu çıkarıp bana döndü.

"Görmeniz gereken bir şey var," diyor ve cihazı bana uzatıyor.

"Şu Instagram hesabına bir bakın," diyor Heidi, "ve bize arkadaşımızın eve gitmediğini söyleyin."

İlk fotoğrafı @Jacschihk'ten inceliyorum. Jacqueline'in yumuşak örgü bir kazak giymiş, Hong Kong silüetinin önünde tek başına poz verdiği, iyi yerleştirilmiş bir hurda teknenin kırmızı yelkenlerini açarak süzüldüğü bir görüntü. Yer etiketi: Victoria Limanı.

Onun fotoğraflarına göz atmaya devam ediyorum, hepsi Hong Kong'un çeşitli yerlerinde çekilmiş ve kaybolmasından sonraki günlere ait.

Jacqueline havaalanında beyzbol şapkasıyla gülümsüyor: #expatlife #youcangohomeagain.

Kot pantolon ve tişört giymiş Jacqueline, şehrin korkak bir sokağındaki restoranın önünde genç bir kadına sarılmış: #hongkonglife #hongkongfoodie.

Jacqueline, adını çıkaramadığım bir kitapla bir sandalyeye kıvrılmış: #homeagain #lifeisgood.

Yaklaşık sekiz yıldır aktif olan bu hesapta beş yeni resim saydım. Son resimlerin hepsi kaybolmasından sonraki günlere ait. Ondan önce, gönderiler arasında dört yıllık bir boşluk vardı.

"Ciddi misin?" Yeni arkadaşlarımla yüzlerini okumaya çalışıyorum. "Bunu bana neden daha önce göstermedin?"

Telefonu Heidi'ye geri veriyorum, sonra tuzlu içeceğimi alıp bir yudum alıyorum.

"Buna mecbur olmamalıyız," diye azarlıyor Nova beni. "Onu çok az tanıyordun. Bize güvenmemek için hiçbir nedenin yoktu. Biz korkunç insanlar değiliz Rose. Acı çekiyoruz."

Heidi'nin gözleri doldu. O anda Wesley'nin günlerdir bana anlatmaya çalıştığı şeyi hatırladım: *Bilmediğin şeyi bilemezsin.*

Heidi, "Ayrılmaya alışmanız gerekiyor," diyor. "Olur böyle şeyler. Fitz yaklaşık iki yıl önce Fasnacht'ta ayrıldı. Ona bayılırdık, çok eğlenceli, çok havalıydı. En son Big Sur'da olduğunu duydum. Ya da şarap ülkesinde. Batı kıyısındaki güzellik noktalarından birinde."

Faschnact'ta mı *ayrıldı* yoksa kalabalığın içinde mi *kayboldu*? Jacqueline'in galada ne dediğini hatırlıyorum: *Faschnacht'ta elini tutacak birini bul*.

"Bekle. Başka bir göçmen daha mı kayboldu? Yani, gitti mi?"

İçkimi elime alıp tekrar yudumluyorum. Daha önce martini bardağımın dibindeki V'nin içine gömülmüş olan bir zeytin burnuma çarpıyor.

"Fitz bekârdı," diyor Nova. "Ama bizden biri olabilirdi. Fransız tarafındaki acil servis doktoruyla çıkıyordu. Eğer devam etseydi ve evlenseydi, TIG'de kolayca terfi edebilirdi. Üst düzey yöneticilerinin evli olmasını tercih ediyorlar ve Fitz sadece deneseydi uyum sağlayabilirdi."

"Acil servis doktoru çok ateşliydi," diye ekliyor Seychelle.

"Yine de, nihayetinde gurbet hayatı için yaratılmamıştı," diye devam ediyor Nova. "Ayakları kaşınmaya başladı."

"Ah, kes şunu," dedi Seychelle, konuşmasındaki hafif gevelemeden de anlaşılacağı üzere. "Sıkılmıştı. Kulübe gitmek istiyordu. O şirret Teresa'nın altında çalıştı ve bu onun için anlaşmayı mühürledi, bu yüzden kaçtı."

"Onu en son ne zaman gördünüz?" Ben sordum.

Nova'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Bunu nereden bilebiliriz ki? Bırakın iki yıl önce belli bir günde kimi gördüğümü, geçen Salı kimi gördüğümü bile hatırlamıyorum."

"Geleneksel Fasnacht başlangıç içkilerimizi içtik," diye hatırlıyor Heidi. "Fitz iyiydi. Hepimizle birlikte parti yapıyordu. Ertesi gün Raj bana Fitz'in o hafta ayrılacağını bildirdiğini ama gidene kadar kimsenin bilmesini istemediğini söyledi. Bizimle yüzleşmek istememiş. Vedalar konusunda endişelenmek istememiş."

"Bir teorim var." Nova sesini alçaltır.

Eğiliyorum. Heidi ve Seychelle sanki her şeyi daha önce duymuşlar gibi dik duruyorlar.

"Sanırım Fitz gurbet hayatının cazibe ve egzotik yerlerden ibaret olmasını bekliyordu ve gerçekte başa çıkamadı. Biz aileler ve sağlıklı yaşamla ilgiliyiz. O cesur ve vahşi olmak istedi."

Heidi bir oyuncak bebek gibi başını sallıyor. "Lucerne'in Dubai'deki aşırılık ve sefahatle aynı olacağını düşünüyordu," diyor. "Ama bizimki çok daha sakın bir yaşam."

"Ya da Hong Kong düzeyinde bir zenginlik istiyordu," diye ekliyor Seychelle. "Lucerne bazı gurbetçiler için yeterli değil."

"Singapur'da aldığınız göçmen paketlerinden bahsetmiyorum bile," diyor Nova. "Singapur, Cenevre'nin *düşündüğü* gibi bir yer."

Birden hepimiz iyi olduk, yeniden arkadaş olduk. Bir an için beynimi dinlendiriyorum, sarsılan sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Geldiğimden beri tek bir gece bile iyi uyuyamadım. Annemin gecesini saymıyorum. Bayılmayı iyi bir uyku olarak saymıyorum.

Jacqueline'i gördüm. O iyi. Gülümsüyor. Rahat. Güvende. Hesabı daha sonra evde inceleyeceğim, meşhur I'ları işaretlemek için, ama belki de gerçekten iyi olduğunu düşünüyorum. Belki de bu işin peşini bırakabilirim.

"Bunların hepsine sahip olabilirler. Bırakın gösterişli şehirleri ve göze batan tüketimleriyle övünsünler," diyor çift bulaşık makinesi ve iki asansörü olan Nova. "Biz geliyoruz çünkü sırrımızı saklıyoruz. Buraya *herkesin* gelmesini istemiyoruz."

Ne düşüneceğimi bilmiyorum ama onlara inanıyormuş gibi davranacak kadar yorgun olduğumu biliyorum.

"Jacqueline konusunda polise için memnunum," diyorum.

Heidi uzanıp elime dokundu. "Rose, Wesley'nin de sana bunu söylediğini biliyorum ama asla ama *asla* polise gitmemelisin. Onlar gurbetçiler için burada değiller. Vatandaş olmayanlar için beladan başka bir şey değiller. Bir TIG çalışanının ya da ailesinin başına bir şey geldiğinde, bunun İsviçre makamlarına bildirilip bildirilmeyeceğine şirket karar verir. TIG'in bu konudaki yetkisini gasp etmek asla iyi bir fikir değildir. Burnunuzu temiz tutun."

"Anladım," diyorum sanki her şey normalmiş gibi. "Uyarı için teşekkürler."

Konuşma alışverişi dönüyor ve kadınların yarınki planları hakkında söylediklerini özümsemeye çalışıyorum ama . Zihnimde yer kaplayan rahatsız edici konular var.

Kocam ne tür bir şirkette çalışıyor? Hangi dünyada bir işveren, çalışanların kendi aileleri hakkında yetkilileri arayıp aramayacağına karar verir? Bahsettikleri Fitz'in, Jacqueline, Lars ve galada duyduğum Lara ile birlikte, bir veda bile etmeden ya da e-posta adresini iletmeden ortadan kaybolan dördüncü kişi olduğundan bahsetmiyorum bile.

Belki de aklımdan atamadığım en karanlık soru annemin gecesiyle ilgili. Seychelle bana Zürih'te ne olduğunu anlatacak mı? Jacqueline'in ertesi sabah kaybolmasıyla birlikte, ona baskı yapmak için doğru zamanı asla bulamadım.

Sormama gerek kalmadan bana söyleyeceğini ummuştum.

Dördümüz bir otel odasına doluştuk. Televizyonda bir İngiliz pembe dizisi çalarken Nova mini bardan sek votka içiyor.

Çift kişilik yatağı, kenarda oturup çantasındaki şişeleri, yani seyahat ecza dolabını tıkırdatan Seychelle ile paylaşıyorum.

"Londra'daki doktorumdan yeni tedarik ettim," diyor ve birkaç turuncu tablet döküyor. "Benzos bebek gibi uyumama yardımcı oluyor. Al, biraz da yedek var."

Üç tanesini elime bıraktı, sanki Skittles'miş gibi. Onları banyoya götürüp tuvalet çantama gömüyorum.

O gece ikiden beşe kadar uyanıktım. Heidi ve Nova'nın yatağındaki biri elektrikli testere gibi horluyor ve Seychelle dönüp duruyor. Gözlerimi tavana dikiyorum. Koyunları saymaya başladığımda, kesime gönderildiklerini düşünüyorum ve daha da endişeleniyorum.

Çok yorgunum. Ne kadar uyanık kalırsam kalayım ya da gün içinde uyuklamaktan ne kadar kaçınırsam kaçınayım, jetlag'i hala yenemiyorum.

Ertesi sabah uyandığımda çok yorgun oluyorum ve tek yapmak istediğim eve gidip tekrar uyumaya çalışmak.

Ertesi gün öğleden sonra Zürih'e geri dönüyoruz. Seychelle beni eve bıraktığında, üst kata ko uyorum, dolabımın arkasına gömülü tampon kutusundan not defterimi alıyorum ve ofisime gidiyorum.

Odayı ısıtmak için yumuşak krem rengi bir halı aldığım ndan beri burası benim sığınagım haline geldi; bazen vadinin ve arkasındaki Pilatus'un manzarasının gerçek olduğuna inanamıyorum ve ihtiya ı beni sakinle tiriyor.

Wesley dönene kadar iki saatim var. Yeni  irketini araştırırken onun etrafta olmasına ihtiya ım yok. Not defterimi açtım ve elimdeki yeni bilgileri karaladım.

Kağıt hala önemlidir. Kağıt hacklenemez veya "yanlı lık la" oturum a ılamaz.

Artık neye inanacağımı bilmiyorum. Yeni arkadaşlarımın dikkatlice zamanlanmış Instagram i  asından sonra, tatmin olmamın tek yolunun Jacqueline ile kendim konu mam ya da onun ortadan kaybolu unu    zmem olduğunu biliyorum.

Zaman  izelgesinde boşluklar var. Eğ  Wesley'nin s ylediğ  gibi erkeklerin poker oyunu anneler gecesi saat 1'de bittiyse ve Peter Jacqueline'in sabah 7'de çocuklar için kalkmasını beklediyse, geriye hesaplanmamı  altı saat kalıyor. Jacqueline Pickwick'te tek başına bira içiyorsa, bu Nova'nın onu arabayla giderken izlediğ  konusunda yalan s ylediğ  anlamına gelir - ama *neden*?

Buna Jacqueline'in çekmecesindeki pasaportu, dolabında kurgulandığından   phelendiğ m dağınıklığı, kaybolduğ  gece bayılmamı, Peter'ın beni uçurumdan itiyormu  gibi yapmasını ya da itmeye çalışmasını ve çok uygun Instagram hesabını eklediğ imde, elimde duvara fırlatılmış bir kase melek saçı makarna kadar bağılantısız iplikçik var.

TIG'i daha derinlemesine incelemenin zamanı geldi. New York'tan ayrılmadan önce The Group'u gönülsüzce ara tırdım, çünkü odak noktam şirketin kendisinden ziyade Wesley'den imzalamasını istedikleri s zle meydi. Daha da önemlisi, birden fazla büyük hayat değ i ikliğı yüzünden dikkatim dağılmıştı.

Wesley'e onunla birlikte İsviçre'ye ta ınacağımı söyledikten sonra, mutfakta dizlerinin üzerinde uzun süre kaldı ve sonra sos sı ramı  önlüğünün cebinden bir kutu çıkardı, çevirerek açtı ve bana eski bir elmas yüzük hediye etti.

"Rose Stone," dedi boğazını temizleyerek. "Benimle evlenir misin?"

İsviçre'den gelen haberle zaten o kadar şok olmuştum ki evlenme teklifini olduğu gibi takip edemedim. Normal bir insan gibi tepki veremedim.

"Vize alabilmem için evlenmemiz gerek..."

Bu bir meydan okuma değildi. Beyin kusmasıydı. Romantik jestle aynı hızda yasaları da işledim.

"Tam tersi," diye gülümsedi, beni affetmişti, beceriksizliğime alışmıştı, gözleri belirli bir ruh halindeyken yaptığı gibi yanıyordu. "Bu işi kabul ediyorum, böylece benimle evlenmek zorunda kalacaksın."

"Ama biz sadece üç aydır çıkıyoruz!" "Üç saat sonra anladım," dedi.

Asla hayır demeyecektim.

Bana evlenme teklif ettikten bir gün sonra internette The Group ile ilgili bazı araştırmalar yaptım, ancak çıkan sonuçların hiçbirisi bu İsviçre firması ile ilgili değildi.

TIG hakkında hiçbir şey öğrenmedim. TIG'in itibarı, kimler tarafından yönetildiği ve hedeflerinin ne olduğu gibi hayati soruları yanıtsız bıraktım çünkü Wesley'e güveniyordum ve bu konuda endişelenecek bir bant genişliğim yoktu.

Wesley'nin o gece ev yapımı marinara eşliğinde belirttiği gibi - ki bu, bugüne kadar benim için pişirdiği ilk ve son yemektir - Grup, tasarım gereği Google'a girilemez.

Şirketin ne iş yaptığını söylemesi için zorladığımda, muğlak bir iş konuşmasıyla cevap verdi. "Grup radarın altında uçuyor. Gizlice faaliyet gösteren ve çok para kazanan butik firmalardan biri."

"Ama onlar ne *üretiyor*? Sizin ürününüz ne? Tam olarak ne satacak ya da yaratacaksınız?"

"Kendimizi satıyoruz," iç geçirdi. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Yale'de-"

"Oh, Yale'le uğraşmayı *bırak*. Beni etkilemediğini biliyorsun."

"Ne söylemeye çalıştığımı anlamaktan acizsen beni elitist olmakla suçlayamazsın." Sözlerini buz kıracağı hassasiyetiyle bana yöneltti ve ben de geri çekildim. "Doğru insanlar için büyük paralar ödeyen bir sürü radar altı fon, grup ve hatta kâr amacı gütmeyen kuruluş var. Her şey bağlantılar ve sağduyuyla ilgili."

Artık belirsiz cevapları kabul etme lüksüne sahip değilim. Şimdi, birkaç saatliğine evde yalnızken, TIG araştırmamı yeniden başlatıyorum ve

basit internet aramalarının nafile olduğunu hemen hatırlattı.

"TIG", komedyen Tig Notaro'nun yüzünü getiriyor.

"The Group" + Luzern veya + Lucerne, Manhattan'daki eski bir apartman binası hakkında bir dizi makale getiriyor. Florida'da bir OB/GYN muayenehanesi, bir film, kitaplar, birkaç kâr amacı gütmeyen kuruluş ve sonsuz sayfa dolusu ıvır zıvır buluyorum.

Bakış açısına ihtiyacım var. Güvenebileceğim birinin kulağına ihtiyacım var. Violet'le bir kez daha iletişime geçip bana cevap vermesini sağlamanın zamanı geldi, dikkatini çekmek için kirli taktikler uygulamam gerekse bile, çünkü son iki haftada en az beş arama ve mesajdan sonra beni hayalet gibi terk etti.

Ona mesaj attım, ? *Beni 911'i kullanmak zorunda*

bırakma. Nihayet, haftalar süren sessizlikten sonra, üç

nokta belirdi. Vi: *Sakın yapma*.

: *Seninle konuşmam lazım*.

Vi: *6 saat sonra beni dene*.

Wesley iki saat sonra evimizin aşağısındaki mağara gibi İtalyan mekânı Al Forno'dan büyük bir pizzayla geliyor. Odun ateşinde pişmiş sebzeli dilimleri kutusundan çıkarır çıkarmaz yiyor ve bir şişe prosecco ile eşleştiriyoruz.

"Londra nasıldı? Tam bir sefahat yuvası olduğunu duydum," diyor en iyi parçayı seçmemi beklerken.

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye gülüyorum ve tabağıma aktarırken tehlikeli bir şekilde sallanan ağır bir dilim çıkarıyorum. "Londra'ya uçuşa Hoboken'e gününbirlik gezi muamelesi yapıyorlar. Baharda romantik bir gezi için benimle gelmeni istiyorum."

Mantar ve soğanla dolu bir parça seçerek "Kesinlikle," diyor.

"Senin oğlanın gecesi nasıldı?" Isırdım. Bu New York pizzası değil, çünkü başka bir şey. Bu gerçek; pizzanın başlangıç hikayesi. İtalya'ya arabayla birkaç saat uzaklıktayız, bu yüzden konu pizza olduğunda yerel İsviçreli Almanların İtalyanlara en iyi yaptıkları şeyi yapmaları için yol açtığını anladım.

"Hafta ortası olduğu için işler pek yolunda gitmedi," diye omuz silkiyor Wesley. "Geç saatlere kadar çalıştım, sonra Peter'la Seebar'da bir şeyler içtik."

Bu ismi duyunca midem düğümleniyor. *Peter*. O kötü bir adam, ama ne söylersem söyleyeyim kimsenin bana inanmayacağını biliyorum. Wesley'nin sevimli arkadaşının içinde gizlenen kötülüğün resmini çizmeye çalışsam nasıl tepki vereceğini biliyorum: *Çok alaycısın Rose. görüyorsun. O*

bunu kastetmemişti. Bir kadın hayatında hiç bir erkeğe inandı mı? Olabilir. Ama bana değil.

"Lafı açılmışken, Jacqueline'in Hong Kong'da görüldüğünü duydum," diyor ve bana anlamlı bir bakış fırlatıyor.

"Görünüşe göre." İkinci dilimimden kocaman bir ısırık alıyorum.

Wesley kasvetli bir sesle, "Peter bana mesajları gösterdi," dedi. "O öldü, Rose. Daha ne kadar net olabilir bilmiyorum. Onu terk etmiş. Adam aşağılanmış. Artık bu işin peşini bırakmaya hazır mıyız? Hayatımıza devam edip hâlâ burada olan havalı insanlarla arkadaş olabilir miyiz?"

Kasıtlı olarak büyük tuttuğum lokmamı işlerken başımı sallıyorum. Sağ elim prosecco bardağımı hazır tutuyor.

Hepsini yutmayı başardıktan sonra bile Londra'daki kredi kartı sorununu gündeme getirmiyorum. Karmakarışık birkaç haftadan sonra tekrar toplanıyoruz. *Başka bir zaman.*

"Kişisel algılama," diyorum o son iki dilime başıyla işaret ederken, ben de pastayı bitirmesi için başımla onay veriyorum. "Ama bu gece ofisteki şiltede uyuyacağım. Bir antihistaminik alacağım ve bakalım bu jetlag'i sonsuza dek yenebilecek miyim?"

Omuz silkiyor, karısının bu gece için yanından ayrılacak olmasından açıkça etkilenmemiş.

"Sadece eş ziyareti yaparsam."

"Bu amacımızı boşa çıkarır," diye parmağımı ona doğru sallıyorum. "Sokağa çıkma yasağı saat dokuzda. O zamana kadar içeri girebilersen, buyur gir."

Bu planın işe yarayacağı konusunda ihtiyatlı bir iyimserlik içindeyim, özellikle de Vi ile gece yarısı yaptığım görüşmeden sonra o kadar yorgun olacağım ki, Wesley'nin sabah işe hazırlanırken çıkardığı telaşlı sesler arasında bile sonuna kadar uyuyacağım kesin.

Wesley saat dokuzda beni ofiste ziyaret ediyor. Kitabımı bırakıyorum ve o bana kredi kartlarını ve mali konuları unutturuyor. O gittiğinde derin bir uykuya dalıyorum, alerji ilaçlarıyla sersemlemiş bir halde.

Alarmım gece yarısı çalıyor ve panik içinde fırlıyorum. Nerede olduğumu hatırlamak için bir an duruyorum, sonra karanlıkta Vi'yi arıyorum.

"Rose Stone," diye hızlıca cevap veriyor. "Finallerin ortasındayım. Bu iyi olsa iyi olur."

"Gittiğim için bana hâlâ kızgın olamazsın." Büyük ve uzun esniyorum.

"Kızgın değilim. Meşgulüm."

"Benim için çok mu meşgulsün? Haftalardır sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Evli insanlar beni sıkıyor." Şaka yapmıyor.

"Belki sıkıcıyız ama birinci sınıf bir hukuk öğrencisinden daha çekilmez biri olduğumu sanmıyorum."

"Touché." Gülümsediğini duyabiliyorum.

Violet, Seagrass Cove Lisesi'nin ilk siyahi veda konuşmacısıydı. Mezun olduktan sonra ikimiz de UMass'ta gazetecilik okuduk, ancak birkaç yıl berbat maaşlı bir işte çalıştıktan ve bir aktivist ve gazeteci olmasına izin vermeyen editörlerden sonra Vi, Columbia Hukuk Fakültesi'ne kaydoldu.

"Seni özledim," diyorum.

"Şansını zorlama. Vur bana. Bu kadar acil olan ne?" "Buna inanmayacaksın," diyorum ona. "Ben senin kadar sıkıcı değilim. düşünüyorum. Bu tepelerde podcast'e layık bir hayat yaşıyorum."

Keskin bir nefes alma. "Podcast" kelimesini ilk duyduğundan beri birlikte bir gerçek suç podcast'i yapmamızdan bahsediyordu.

"Dinliyorum."

Her şeyi anlatıyorum, olan biten her şeyi anlatıyorum, ona yeni arkadaşlarımdan, ev hanımı olarak hayatımdan, bir kocaya sahip olmanın ne kadar karmaşık olduğundan, Happy Helpers'la ilgili garip olaylardan bahsediyorum. Peter'ı ve annemin gecesini.

Beni özümnden tanıyan biriyle paylaştıkça şüphelerimin, korkularımın ve varsayımlarımdan büyüklüğünün sızıp gittiğini hissediyorum.

Jacqueline'in gidişıyla ilgili hissettiğim kıyamet günü seviyesindeki korku, hikayeyi serbest bıraktığımda birden melodramatik görünmeye başladı. Belki de Wesley haklıydı ve ben sıkıldım, şüphelendim ve geri adım atmam gerekiyor.

"Tanrım, Ro," diye nefes alıyor Vi. "Şaka yapmıyormuşsun. Bunun ciddi bir podcast potansiyeli var."

"Öyle mi? Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"İçgüdülerin sana ne söylüyor?"

Bu soruyla birlikte, şüphelerim bir Seagrass Cove gelgiti gibi üzerime çöküyor. Can sıkıntısından sorunlar icat etmiyorum. Bunların hiçbirini hayal etmiyorum.

"Kulüpte dolaşan hikâye bana mantıklı gelmiyor," diye cevap verdim. "Jacqueline kraliçe arıydı. Kadın her şeye sahipti ve ülkedeki en nüfuzlu gurbetçilerin bazılarına başkanlık ediyordu. Bu kadınların her zaman istedikleri hayatları var. Neden bir kenara atsinlar ki?"

Violet, "Belki de bu *yüzden* toz aldı," diye öneriyor. "Belki de senin başarı ve mutluluk olarak gördüğün şey ona ezici bir baskı ya da sahtekârlık sendromu gibi geliyordu."

"Haklı olduğunu biliyorum," diye cevap veriyorum. " de... içgüdülerin ne diyor? Bu kadınlar onun gitmesine üzölmüş görünüyorlar ama hiç de endişeli değiller. Her şeyden çok incinmiş gibi davranıyorlar."

"Ne yapacağını biliyor gibisin. Tatmin olana kadar zorlamaya devam et. Sen ve bilinçsizliğin her zaman örkütücü bir şekilde yerinde olmuştur. Bunu sakın unutma. Wesley'i boş ver. O senin patronun değil. Ve bu arada, eğer kendi kocana Peter'ın seni bir dağdan aşağı itmeye çalıştığını söyleyecek kadar güvende hissetmiyorsan, bu sana bir şeyler anlatır..."

"Beni itmeyi planladığını sanmıyorum," diyorum ona, kocasının yorumlarını görmezden gelerek. Bekar bir kadına *anlamayacağını* söyleyen kendini beğenmiş evli biri olmayı reddediyorum. "Bir mesaj gönderiyor olabileceği izlenimine kapıldım, bilirsiniz, 'işine karışma yoksa' gibi bir şey. Jacqueline'in kaybolmasıyla hiçbir ilgisi olmasa bile, dadıyla bir ilişkisi olduğundan şüphelendiğimi biliyor olabilir."

"Umalım da hepsi bu kadar ," diyor Vi.

"Ama ya içgüdülerim tüm bunlar hakkında yanılıyorsa?" Ekliyorum. Her yerdeyim. "Ya benimle konuşan bilinçaltım değil de işten ayrılmanın verdiği can sıkıntısı refleksiyse? Hayatımda bir anda çok şey değişti Vi. Radarım kapalı. Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Anlaştık. Ne yapabilirim?"

"Bu şirketi araştırmak için yardıma ihtiyacım var."

"Doğru. "Grup. Ne kadar orijinal. D'Shawn'dan bu TIG aptallarını kontrol etmesini isteyebilirim. *Wall Street Journal* için serbest çalışmaya başladı, inanabiliyor musunuz? Satılmış."

"Aferin ona," diye karşı çıkıyorum. "Çalıştığı o iğneleyici blogda tıklamalar için üç kuruş para almanın onuru yok. Ve şu Mutlu Yardımcılar meselesine gelince," diye vites değiştiriyorum. "Talia'dan kaynaklarını kontrol etmesini isteyebilir misin? Saat farkı her şeyi mahvediyor ve mesajla sormak istemiyorum."

Violet bir şeyler içiyor.

"Yoksa saçmalıyor muyum?" Gevezelik ediyorum. "Bazen öyle olduğumu düşünüyorum. Gülünç oluyorum."

Arkadaşım yutkunuyor.

Violet, "Talia'nın geçen yıl o soruşturma üzerinde çalışırken söylediklerini hatırlıyorsunuz," diyor. "İnsan kaçakçılığı örgütleri genellikle göz önünde faaliyet gösterirler. Bence araştırmakta haklısın. Bana anlattıklarına bakılırsa bir şeyler ters gidiyor."

Onun cesaretlendirmesi, bu gece yorgun beynim ve bulanık düşüncelerimle bile, aşırı tepki vermediğime veya hiçbir şeyden bir şey anlamadığıma inanmamı sağlıyor. Dünyada Violet Broussard kadar güvendiğim başka bir insan yok.

Onunla oyun parkında tanıştım. Çocuklar yine bana sataşıyordu ve beşinci sınıftaki yeni kızın bir ağaç kütüğünün üzerinde tek başına sekizinci sınıfların kitap listesinden seçtiği *Things Fall Apart*'ı okuduğunu ve göz ucuyla bizi izlediğini gördüm.

Kıpırdamadan durmayı ve arada bir *kapa çeneni* demeyi öğrenmiştim. *Git ! Kapa çeneni!*

Bu hiçbir zaman tacizi durdurmadı - ki anlayabildiğim kadarıyla fakir, beceriksiz ve pek de güzel olmadığım için beni hedef alıyorlardı - ama ateşteki zamanımı kısalttığına ikna olmuşum. O gün, oğlanlar kütüğün üzerindeki kız Vi'ye çok hızlı davrandılar. Çocuklardan kahkahalar yükseldi ve sonra Vi onlara iki derin soğuk kahverengi havuz çevirdi. Bu göz kırpmayan göz teması kafalarını karıştırdı ve çok geçmeden sıkılıp gittiler.

"Görmezden gelmenin gücü," diye seslendi kız bana onlar gittikten sonra kütüğün üzerinden, "bir kadının sahip olduğu en etkili araçlardan biridir."

"İntikam almayı tercih ederim," diye karşılık verdim. "O herifler tam bir pislik."

"Öyle olsun," dedi on bir yaşındaki kız. "Sadece bir şeyi unutma: İntikam soğuk yenen bir yemektir."

Bunu ilk kez duyuyordum ve kulağıma gerçeği fısıldayan bir melek gibi benimle konuştu.

Sonraki hafta boyunca, yeni kızın her gün teneffüste erkekleri görmezden gelmesini izledim. Sonra bir gün matematik öğretmenimiz zorbayı sınıfın önünde bir problemi çözmesi için tahtaya çağırdı. Zorba döndü, tebeşirini tahtaya koydu ve tek bir çizgi bile çizmeden sınıf patladı. "Arkadaşları" da dahil olmak üzere herkes kahkahalarla çığlık attı.

Violet, okula açık renk haki pantolonla geldiği bir gün koltuğuna bebek yağı sürmüştü. Otururken nem sızdığını hissetmemişti ama pantolonunu ıslatmış gibi görünmesine neden olmuştu.

Vi şüpheli değildi çünkü onunla hiç ilişki kurmamıştı. Dahiceydi.

Ertesi gün bunu ona söylediğimde bana şöyle dedi: "Düşmanını tanımalısın. 'Erkekler kadınların onlara güleceğinden korkar. Kadınlar ise erkeklerin onları öldüreceğinden korkar. Bunu kim söylemiş biliyor musun?'"

Bir an düşündüm.

"Buffy?"

"Ne? *Hayır*. Margaret Atwood. O bir yazar. Öğrenmen gereken şeyler var. Benimle kal, evlat."

Ondan sonra ayrılmaz olduk. Eğer en iyi arkadaşınız varsa, her şeye sahipsiniz demektir. En iyi arkadaşların boşanma oranı yüzde sıfırdır.

Yeni Jacqueline fotoğraflarının olduğu hesabı açarken Violet'e "Instagram'ını aç," diyorum. "Oh, vay canına..."

"Ne?"

"Sana bahsettiğim şu hesap var ya? Gizli olarak ayarlanmış." Kamera uygulamama geçiyorum ve Vi'ye incelemesini istediğim bir grup fotoğraf gönderiyorum. "Şaka yapıyorlar ama. Londra'daki otele döndüğümüzde her şeyin ekran görüntüsünü aldım."

"Şimdi geliyorlar," diye onaylıyor Vi.

"Taze bir göze ihtiyacım var," diyorum. "Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum. Uçakta inceledim, ama o kaybolduktan *sonra* yayınlanan fotoğraflarda bir tuhaflık bulamadım. Bariz bir fotoşop yok, alarm zilleri yok. Bu işlerde iyisin. Yakından bakabilir misin?"

"Ne yapabileceğime bakarım," diye yanıtlıyor. "Bu diğer resimler ne?"

"Jacqueline bunların bazılarında yok," diye açıklıyorum. "Bunlar onun kayb olduğu geceden. Sana bahsettiğim o Zürich kulübündeyken."

"Ne arıyoruz?"

"Her şey," diyorum ona. "Konum verilerinde tuhaf bir şey var mı, herhangi bir görüntü fotoşoplanmış veya düzenlenmiş mi? Bunun gibi şeyler. Hiçbir şey tutmuyor Vi. Bana yardım et."

Jacqueline'in benden yardım istediğini ona söylemeye dilim varmıyor. Denemek, birine söylemek, onu elimden geldiğince korumak için çok uzun süre beklemiş olmaktan ne kadar utandığımı ifade edemiyorum.

"Bir şey daha var, Peter hakkında internette pek bir şey bulamıyorum," diye ekliyorum. "TIG'in onu didik didik ettiğini biliyorum, ama bir şey kaçırmış olabilirim, bir göz atabilir misin?"

"," diyor. "Biraz dinlen." Saat sabahın bir buçuğu.

Ayağa kalkıyorum, geriniyorum ve hoş bir yorgunluğun pelüş bir bornoz gibi üzerime örtüldüğünü hissediyorum. Bir bardak suya ihtiyacım var ve sonra battaniyemin altında kutsanmış uykuyu çağıracağım.

Yine o sesi duyduğumda koridordaydım. Londra seyahati öncesindeki tırmalama ve tıkırtıların hiçbir şey olmadığı ortaya çıktı. Bu sefer ayaktayım, uyanığım ve hemen tepki verebiliyorum.

Çoraplarımla fayansların üzerinde kayıyorum ve merdivenlerin başında duruyorum. İşte yine orada. *Tırmala. Sürükle.*
THUMP!

Gümbürtü beni korkutuyor. Bu rüzgâr, fare ya da ev çökmesi değil. Donup kalıyorum, başka bir şey duymuyorum, sonra parmak uçlarımda mutfığa gidip bulabildiğim en büyük bıçağı alıyorum. Ön kapıyı kontrol etmek için alt kata iniyorum. Her zamanki gibi kilitli, kurcalanma izi yok.

Çamaşır odasına geçiyorum.

Yüksek, dar açılır pencere, küfün çiçek açmasını engellemek için hala açık, ancak her zamanki gibi aynı ince açıklıkla yerine kilitlenmiş durumda.

Antreye çıkıyorum ve kulağımı ön kapıya dayıyorum. Gözetleme deliğinin olmamasına alışamıyorum ve jetlag yüzünden korkmak için fazla sersemim. Merak ve bulanık düşünce kazandı.

Kapıyı açıyorum. Dışarıdaki taş işçiliğinde kimse yok, rüzgârın hafif ıslığından başka bir ses yok. Dışarı çıkıyorum ve yanlılıkla sahanlıktaki küçük bir eşyayı tekmeliyorum. Aşağı bakıyorum ve ayaklarımın dibinde iki tane Oreo büyüklüğünde tahta disk görüyorum. Onları alıyorum, sonra tekmelediğimi almak için dışarı fırlıyorum.

Dik tepeyi tarıyorum ve ne bir şey ne de bir kimse görüyorum. Hiçbir şey duymuyorum. Belki de tedbirsizce, beton merdivenlerin tepesine çıkmaya cesaret ediyorum. Hâlâ davetsiz misafirlerden, hayvanlardan ya da hırsızlardan bir iz yok.

Saklanacak hiçbir yer yok.

Tahta parçalarını inceliyorum ve karanlıkta üzerlerine kazınmış sembolleri seçebiliyorum. Mistik değilim, batıl inançlarım da yok ama bunların rün olduğunu anladım. Hatırladığım kadarıyla bu semboller bazen kehanet için kullanılan eski bir Cermen alfabesini oluşturuyor. Bilinmeyenlere cevap bulmak için.

İçimde bir korku dalgası dalgalanıyor; etrafta, bir yerlerde biri var, mülkümüzü işgal eden bir yabancı. Onları göremiyor olmam durumu daha da korkutucu hale getiriyor. Aceleyle içeri girip kapıyı kilitliyorum, gerçekten güvenli olup olmadığını bir, iki, üçüncü kez kontrol ediyorum.

Şimdi de kapımıza bırakılan bu uğursuz hediyeler için endişelenmem gerekiyor. Kimin için olduklarını bile bilmiyorum. Benim için mi, Wesley için mi yoksa ikimiz için mi?

Komşu olmalı. Geç kalkmış, uyuyamamış ve bana bir not bırakmış. Düşüncelerim balın içinden geçmeye çalışan karıncalar gibi.

Puslu bir havada ofisime gidiyorum. Uykuya ihtiyacım var; her şey bulanık. Önce rünleri yatağa götürüyorum, hızlı bir internet araştırması yapıyorum ve temel anlamlarını buluyorum.

İsa için I = buz

Dolu için H = dehşet verici değişim

Boş Odin'in rünüdür= cevaplanamaz

Tek bir tutarlı mesaja dönüştürülmek için yalvarıyorlar, ama benim yapabildiğim tek şey gerçek bir yorum: Beni bekleyen büyük ve gizemli bir değişim var, bu değişim buz içerebilir de içermeyebilir de, mecazi anlamda - bulunduğum yerde donmuşum gibi - ya da gerçek anlamda, yani değişim geldiğinde aşırı derecede üşüyeceğim anlamına geliyor.

Sonunda uyku beni ele geçirdiğinde endişelerimden kurtuldum.

Wesley'nin ayakkabılarının kapımın önünden geçerken çıkardığı *tıkırtıyla* uyanıyorum. Ses makinesi uykumu korumaya yetmedi ve hemen midem bulandı ve sinirlendim, ancak kendimi yataktan aceleyle çıkmaya zorladım, böylece onu işe götürebilir ve arabayı gün boyunca tutabilirim.

Wesley'den bir dakika önce evden çıkıyorum, böylece komşunun kapısını çalabiliyorum ama cevap alamıyorum. Ev soğuk ve ölü gibi.

Rünleri bırakan kişi o olmalı. Daha sonra tekrar ziyaret edeceğim.

Döndüğümde Wesley'nin daralmış gözlerle beni izlediğini görüyorum, ağzı sert bir çizgi halinde.

"Gidelim," diye emrediyor.

Arabayı sürüyor ve dik yokuştan kasabaya doğru inerken homurdanıyor, "Bu da neydi böyle? Sana o insanları sevmediğimi söylemiştim."

El çantamdan tahta diskleri çıkarıyorum. "Uyuyamadım ve yine bir ses duydum," diyorum. "Araştırmak için aşağı indim ve evin içinde bir şey bulamadım. Ama dışarıyı kontrol ettiğimde bunlar kapımızın önündeydi."

Uzattığım avucuma bir göz atıyor, sonra dikkatini tekrar yola veriyor. "Bunlar da ne?"

"Rünler. Cermen ya da İskandinav alfabeleriyle örtüşen işaretlere sahipler. Ya da öyle bir şey," diye cevap veriyorum. "Bunların ne anlama geldiğini henüz araştırmadım ama sanırım komşumuz bunları bizim için bırakmış olabilir."

"O yaşı cadı mı? Eminim ona bulaşmak istemezsin. Görmezden gel. Ve onu da."

"Bekle, onun bir cadı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını sallar. "Bu lafin gelişi Rose. İsviçreliler tuhaftır. Yani, *Tanrım*. Biz harika komşularız ama o bizi korkutmaya çalışıyor. Neden? Amerikalılardan nefret falan mı ediyor? Gurbetçi dostlarımız için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Bu biraz genelleme olmadı mı sizce de? Onları reddetmek ve aşağılamak yerine asimile etmeye çalışmalıyız."

"Zengin ve beyazlar, Rose." Wesley bana eliyle işaret ediyor. "Onlarla dalga geçebiliriz. Bugünlerde bu neredeyse bir spor. Zengin beyazlar kendileri için hiçbir şey yapmadılar, yetenekleri onları bulundukları yere getirmedi ve eğer tüm paralarını dağıtmazlarsa korkunç insanlar olurlar. Haberleri okumuyor musunuz?"

Daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. Bir mide bulantısı hissediyorum ve bir an için onu bastırmaya çalışıyorum. Acıkmıştır, keyfi yoktur ya da şeytanın avukatlığını yapıyordur. Gerçekten bu boyutta köklü bir kızgınlığa sahip olup olmadığını merak edecek kadar geniş bir alana sahip değilim.

Komşumuzun cadı mı, pagan mı yoksa Wicca uygulayıcısı mı olduğunu bilmiyorum ve aslında aralarındaki fark konusunda ne yazık ki eğitimsizim. Ama onu tekrar ziyaret edeceğim, çünkü bu rünlerin bana daha önce yaptığı uyarıyla ilgili olduğunu hissediyorum: *Dikkatli ol*.

Wesley'i bıraktıktan sonra Bachmann Confiserie'de duruyorum ve arabaya döndüğümde Heidi'ye mesaj atıyorum: Buralardayım. *Schoggigipfel var*.

Hemen cevap yazıyor:

Macchiatolarım var. Hadi gelsene!

Heidi ve ben mutfağına giren güneş ışığında oturuyoruz. Pudra şekeri serpilmiş bir kruvasanı ayırıyor.

Sıcak fındık benimkinden dışarı sızıyor ve parmağımdan yalıyorum. "Bunları nasıl bu kadar güzel yapıyorlar?"

"Sanırım gerçek tereyağıyla ilgili," diye yanıtlıyor bir lokma böreğin içinden. "Daha fazla getirdin, değil mi?"

"Tabii ki." Altı tane aldım.

Hizmetçisi masada beliriyor. "Biraz daha kahve?"

Bu İsviçre malı çok güçlü. En iyi zamanlarda kafeine karşı hassasımdır, ancak espressoları ultra yüksek oktanlı ve daha fazlasını içemeyeceğimi öğrendim

Günde bir ya da iki taneden fazla içmemeliyim yoksa sinirlerim . Jetlag'ime hiç yardımcı olmuyor. "Sanırım hâlâ gidiyoruz, teşekkürler Gasira," diye yanıtlıyor Heidi.

Bugün arkadaşımın Mutlu Yardımcılar menüsünden "deneyim "i seçtiğini öğrendim. Gasira bir günlüğüne 60 yaşında.

Heidi soruyor, "Senin yardımınla nasıl gidiyor? Bu kızlar ortalığı dağıtmıyor, değil mi? Evim hiç bu kadar temiz olmamıştı... Şimdi düşünüyorum da çocuklarım da öyle."

"Benimki tüm evi yarım günde boşalttı," diye katılıyorum. "Henüz düzenli temizlik yapmadım. Şimdiye kadar kendi başıma gayet iyiydim."

Schoggigipfel'e bakıyor. Kutuyu ona itiyorum. "Yapmamalıyım."

Elini uzatıyor. "Belki sadece yarısı."

Bir tanesini ayırıp geride sadece pul pul olmuş kışını bırakırken, "O kadar çok çalışıyorlar ki... ama neden hepsinde aynı bakış var? Bu biraz insanlıktan çıkarıcı, değil mi?"

Heidi yüzünü buruşturur ve kruvasanını havada tutar. "Pek sayılmaz... Bence bu daha çok profesyonellik ile ilgili."

Ona olabildiğince rahat bir şekilde Nova'nın evindeki dolapta robo-maid ile karşılaşmamı anlatıyorum. "Bu garip, değil mi? Aşırı dramatik davranmıyorum değil mi?"

Eğer öfkeyle kahve içilebiliyorsa, Heidi bunu yapıyor, fincanı sertçe kavırıyor, büzülmüş dudakları seramik kenarı emiyor.

"Çalışanların işlerini yapmalarında garip bir şey yok," diye yanıtlıyor yutkunduktan sonra. "Artık New York'ta değilsin. Yatılı yardımcılarla aranızda sınırlar olması önemli. Happy Helpers onları *personel* olarak eğitiyor. Aile üyesi değiller, en iyi arkadaş değiller. İşe alınmış çalışanlar."

Dikkatli davranıyorum. "Bunu anlıyorum, gerçekten. Ama onu görmediniz. Bu normal değildi."

İç çekme sırası ondaydı. "Nova ve Brett'in sahip olduğu kadar çok evim yok ama bahse girerim şu anda sahneyi yeniden yaratabilirim."

Gördüğüm şeyle neyin eşleşebileceğini görmek için can atıyorum. "Yolu göster."

"Gasira!" Heidi yardım çağırıyor.

Kadın ortaya çıktığında, Heidi üç hızlı Almanca cümle söyler ve Gasira gider. Heidi'yi merdivenlerden en alt kata kadar takip ediyorum, orada bir duvara dokunuyor. Bir kapı *ssshhhh* ile kayarak açılıyor.

Gasira da Irina gibi ayakta duruyor: Dik, gözleri boş, kolları iki yanında. "Grüezi," diye başını sallıyor Gasira. Bir düğmeye basıyor ve kapı kayarak kapanıyor.

Heidi çok ama çok yanıldığım anlamına gelecek şekilde gülümsüyor ama biz hâlâ arkadaşız.

"Bu ürkütücü," diye kabul ediyorum. "Ama Nova'da asansör yoktu. Asansör, koridorun Irina'yı gördüğüm yerin tam karşısındaydı."

Heidi benden uzaklaştı ve daha önce indiğimiz merdivenlere doğru hızlı adımlarla yürüyor.

"Nova'da her şeyden iki var Rose. Fark etmedin mi?"

Olamaz. Sıçıp batırdığımı düşünmeye başlıyorum.

"Irina *servis* asansörünü kullanıyordu. Personel için olanı. Belli ki kapı tam da sizin orada durduğunuz anda açılmış. Eminim onu hazırlıksız yakalamışsınızdır."

"Sanırım... çok *garipti*." Bu küçük gösteri beni ikna etmeli ama etmiyor.

Heidi merdivenlerin başında durdu ve beni bekledi.

"Irina sıkıntılı görünüyor muydu?"

"Şey, tam olarak değil..." Bir mahkum gibi görünüyordu.

"*Orada* bir şey yok Rose. Jacqueline için hepimiz üzgünüz ama ayrılmak onun seçimiydi. Bazen insanlar hayatına devam eder. Olur böyle şeyler. Ama o iyi. Hepimiz iyiyiz. Instagram'ına bakın. Riley'nin hayatını yaşıyor."

Ah, sevgili Instagram'ları. Her şeyin daha keskin renkli olduğu, herkesin daha hızlı gülümsediği ve hayatın mükemmellik içinde donup kaldığı yer. Her şeyin görüldüğü gibi olmadığı yer. Tıpkı bu kasaba gibi.

Heidi kahvelerimizin soğumaya başladığı güneşli mutfağa doğru yürüyor.

Kendimi kurtarmaya başlama zamanı. "Rahatladım." Biraz pişmanlıkla birlikte küçük bir gülümseme sunuyorum. "İşim ya da çocuklarım yardım tuttuğum için kendimi suçlu hissediyordum. Sadece bu kadınların mutlu olduğundan ve iyi muamele gördüğünden emin olmak istedim."

"Anladım," diye başını sallıyor Heidi. "Çok tatlısın. Ama sizi temin ederim ki mutlular. Nasıl mutlu olmasınlar ki? TIG onlara sağlık sigortası, eğitim katkı payları, bu güvenli, harika ülke için vize ve gerçek, yaşanabilir bir maaş veriyor."

"Bu... vay canına." Buna gerçekten şaşırdım. "Yardımcım Maira, ona bahşış vermeye çalıştığımda korkmuş görünüyordu. Bu beni meraklandırdı."

Heidi yine dudaklarını büzüyor. "Eminim korkmuştur. Tatlı işini kaybetmekten korkuyordu. Meraklı bir müşterinin ona bahşış vermesinden ve başını belaya sokmasından korkuyordu. Bunun onların üniversiteye, hayallerindeki eşle tanışmaya ya da güvenli, zengin bir ülkede hayat kurmaya giden sıçrama tahtası olduğunu anlamalısınız. Kendi başına bir şeyler yapmak isteyen yoksul genç bir göçmen için bu işler bir armağandır."

Kahve fincanımı geriye yatırıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Uyanık kalmak için daha fazlasını istiyorum ama daha fazla kafein ya da uyuklama olmadan devam etmeyi planlıyorum.

"Sana söylüyorum, Happy Helpers da dahil olmak üzere TIG ve iştirakleri suçlanamaz, Rose," diye devam ediyor Heidi. "Skandalları göze alamazlar. Bu onların markası: İmajınızı temizliyor ve size saygınlık kazandırıyoruz."

Telefonunu çıkarıyor. "Ücretli izin bile alıyorlar. Geçen geceki şuna bak. Dadımı gece kulübüne kendim götürdüm, böylece içki içip araba kullanma konusunda endişelenmesine gerek kalmadı. Her Perşembe orada gevşeyip bizim hakkımızdaki notları karşılaştırdıklarına şüphe yok."

Instagram simgesine dokunuyor ve bana aralarında Irina, Helena ve tanıdığımı sandığım birkaç kişinin de bulunduğu yarım düzine Mutlu Yardımcının resmini gösteriyor, ancak saçları açık ve makyajlı oldukları için bunu söylemek zor.

Gülümsüyorlar, özgürler, rahatlar ve daha önce gördüğüm bir yerde uzanıyorlar. Burası Old Town'ın kenarlarında, saat on birden sonra gece kulübüne dönüşen karamsar bir bar. Wesley ve ben gayri resmi balayımız sırasında tesadüfen bulduk.

Heidi uzanıp elimi sıcak eliyle kapatıyor. "Alışmanın zor olduğunu biliyorum. Raj ve ben de ilk birkaç ay oldukça zorlandık. Mutlu ol Rose. Bu hayata alış. Tüm tuhaflıkları ve yenilikleri kucakla.

"Bunu sana söylememeliydim," diyerek gülümsüyor ve elimi bırakıyor. "Sen ve Wesley herkes üzerinde gerçek bir etki bıraktınız. Küçük bir sürpriz var

Geldiğiniz için teşekkürler. Bir çift olarak sizin için gerçekten iyi olacak. Biraz daha dayanırsanız buranın sizin için yaratıldığını göreceksiniz."

Heidi masanın altındaki bir düğmeye basıyor ve Gasira beliriyor. "Şimdi prosecco'ya geçiyoruz. Teşekkürler."

Sabah on bir genellikle içmeye başlamam için çok erken, ama yine de sorularım var. "Bir süre daha kalabileceğimizi kesinlikle görebiliyorum," diye söze girdim. "Yine de arkadaşların gitmesi zor olmalı... Londra'da bahsettiğin Fitz, Jacqueline, Lara ve Lars hakkında sürekli duyduklarım..."

Heidi onların isimlerini bir sinek sürüsü gibi silip süpürüyor.

"Buranın kıymetini bilmediler. Gittiler. Gurbetçiler her zaman gelir geçer, ancak kalmayı seçenler sonsuz fırsatlar ve ömür boyu sürecek dostluklarla ödüllendirilir.

"Cennetimizi bulduk," diye ekliyor ve elinde iki kadeh şampanyayla geri dönen Gasira'başıyla selam veriyor. "Lara Rawlings gibi insanlar bunu anlamıyor. Ve eğer siz de anlamıyorsanız, size el sallamaktan mutluluk duyarız."

Jackpot. Teşekkürler, Heidi. Amacım sormaya gerek kalmadan soyadlarını öğrenmekti ve o da yemi yuttu. Ve bonus, artık bu Mutlu Yardımcılara katı işleri ve görevleri dışında ulaşmanın bir yolunu buldum.

Ajansla ilgili kötü bir şey olsun ya da olmasın, bu kadınlar bir şeyler biliyor ve ne olduğunu öğrenmemin zamanı geldi.

Das Gehminis, gerçekten.

Yargılarımı, içgüdülerimi, bilinçaltımı sorguluyorum. Zihnimin uyuyan kısmı her zaman tetikte, ben farkında olmasam bile.

Küçükken, yetişkinlerin yapmamam gerektiğini söylediği şeyleri hissettiğimde ve başkalarının yapamayacağı sonuçları tahmin ettiğimde başladı.

"Çoğu insan bilinçaltının zihninin gizli odası olduğunu düşünür," demişti Büyükanne Mixie ben sekiz yaşındayken. "Yanılıyorlar. Bilinçaltı, sen onun hakkında pek bir şey bilmeden planlar yapan ve harika vakit geçirendir. Bilinçaltı farklıdır çünkü onu ziyaret edebilirsiniz. Çılgın bir tavşan gibi bilinçli düşüncene sıçrayabilir. Ama sen Rosie, bilinçaltınla temas halindesin. Bir şeyler biliyorsun. Genç yaşta dinlemeye başladın. Bunu asla kaybetme."

"Ben medyum muyum, büyükanne?"

"Hayır, hayır. Bu sizin dışınızdan gelmiyor. O sizin içinizde. Başkalarının asla geçemeyeceği bir kapının anahtarına ve bu kapı, bilinçli zihninizin görmek istemediği küçük ayrıntıları bulacağınız bir odaya açılıyor.

insanların sizden saklamaya çalıştığı en derin sırları görürsünüz. Aptal değilsiniz. Bilinçaltınız her şeyi algılar."

"Neden herkes odaya gidemiyor?"

"Bilinç ve bilinçdışı arasındaki duvar en kalın demirden yapılmıştır. Vurdukça vurursunuz ve sanki orada kimse yokmuş gibi olur," diye açıkladı Mixie. "Çoğu insana asla açılmaz. Ama sen... sen dinlemeye devam et. Onu görmezden gelmeyin. Bu hayatınızı kurtarabilir."

Şimdi o demir kapıyı bulmam lazım ama labirentin içinde kaybolmuş. Jetlag olmuş beynimde bir yol bulamıyorum.

Heidi'den ayrıldıktan sonra şehirde biraz zaman geçirdim. Tam zamanında Tavuk Adam günü olduğunu hatırlıyorum ve akşam yemeği için başka bir fikrim olmadığından, ilk tanıştığımız yerdeki minibüsüne uğruyorum. Erken geldiğim için henüz sırada kimse yoktu.

"Ah!" diye selamlıyor beni açık pencereden, başında şef şapkasıyla. "Guten Tag, wie gehts?"

Bana nasıl olduğumu sorduğuna oldukça eminim, bu yüzden "Sehr gut, danke" diye cevap veriyorum. "Schön, schön." Gururla sırtıyor, sanki uygun kelimeleri

Ben. Bir bakıma öyle de oldu. TIG'deki Almanca derslerim yeni yıla kadar başlamayacak ve bu arada pratik yapacak başka kimsem yok.

"Benim adım Rose. Bitte, Herr... Wie heißen Sie?" "Ich heiße Karl. Bazıları bana Güggeliman der."

Benim adım Karl. Ben... Googly Man? Sanırım yanlış duydum, ama nasıl soracağımı bulacak enerjim yok.

Bana akşam yemeği için ne sipariş etmek istediğimi soruyor, ben de başımı sallıyorum, o da bana yarım ya da tam kuşu nasıl isteyeceğimi ve benim için baltalamasını isteyip istemediğimi öğretiyor. Sonra da nasıl servis etmem gerektiği konusunda tavsiyelerde bulunuyor.

Biraz daha sohbet ettikten sonra arkamda sıra oluşmaya başlıyor ve folyo poşetindeki tavuğumu alıyorum.

"Bir dahaki sefere İngilizce konuşuruz!" Gülümsedim, el salladım ve eve döndüm.

Brett'in işten sonra Wesley'i bırakmasını beklerken akşam yemeğini fırında sıcak tutuyorum. Bu süreyi dizüstü bilgisayarında Lars ve Lara Rawlings'i Somewhere, Birleşik Krallık'ta aramak için kullanıyorum.

Seçmen kütüklerinden, tapu kayıtlarından, vakıflardan, telefon listelerinden ve daha fazlasından yararlanan kullanışlı bir veri tabanı keşfediyorum ve isimlerinin akla gelebilecek her türlü yazılışını ve kombinasyonunu arıyorum, ancak hiçbir şey çıkmıyor. Bu iyiye işaret değil.

Sosyal medyada geziniyorum ve orada da grev yapacağım açık. Rawlings ailesi hiçbir yerde yok. En azından gerçek isimleriyle Büyük Britanya'da yaşamadıklarına ikna oldum.

Eğer Kulüp üyelerinin iddia ettiği gibi İngiltere'ye geri döndülerse, tanık koruma programındaymış gibi saklanıyorlar demektir.

Ya da artık yoklar.

Wesley'nin ön kapının anahtarını çevirdiğini duyuyorum ve tüm sekmeleri kapatıyorum, tarama geçmişimi temizliyorum ve bilgisayarımı kapatıyorum. Akşam yemeğini hazırlamak ve tavuğun şimdiye kadar kurumamış olması için dua etmek üzere ayağa kalktığımda, telefonum bir bildirimle titriyor: *Ölü Gazeteler Kulübü sizi Zoom toplantısına davet etti.*

Güggeliman'ın koruyucu poşeti sayesinde tavuk etli kaldı ve ben fırında patates ve karışık sebzelerime odaklanırken Wesley çoğunu yedi. Her şey yolundaymış gibi davranıyorum ve Wesley de bana işte herkesin nasıl iyi geçindiğini ve Peter'ın karısının ani ve *tamamen normal* kaybını yavaş yavaş atlattığını anlatıyor.

Gece yarısı Wesley'i yatağında horlarken bırakıp, uyuyan bedeninden olabildiğince uzakta, oturma odasından giriş yapıyorum. Şöminenin etrafını çevreleyen çıkıntıya tünüyorum ve koridora bakıyorum, böylece kıpırdarsa haberim oluyor.

Gözlerim cam gibi oluyor ve aylardır ilk kez dördünü görünce tıkanıyorum. Bu insanlar beni tanıyor. Açık sözlülüğümü bir erdem ve merakımı bir tehdit olarak değil, bir değer olarak görüyorlar.

Hızlıca sohbet edip selamlaşırken, en sevdiği beresini takmış olan Talia'nın her zamankinden daha sessiz ve asık suratlı olduğunu fark ediyorum.

"Depresyonun nasıl?" diye soruyorum. "Depresif," diyor Talia.

"Üzgünüm."

"Eh."

"Dalış nasıl gidiyor?"

"İğrenç," diye yanıtıyor Talia. "D'Shawn'ın ayağı yerdeki yapışkan maddeye sıkıştı ve ayakkabıyı atmak zorunda kaldı."

"Ne tür bir yapışkan?"

Talia bana üzüntüyle, "Kimse o yapışkan maddenin ne olduğunu bilmiyor," diyor. D'Shawn eğilip bize el sallıyor.

"Merhaba! Ne öğrendiğimi duymak isteyen var mı?" Sohbetin ortasında patladı. Çenemizi kapadık. "İlk bakışta Grup, Amerika'daki bir LLC'ye benzemeyen basit bir AG. Standart bir yapı."

Bir nefes alır ve dizüstü bilgisayarında başka bir pencereye tıklar.

"*Teknik olarak* yasadışı bir şey yapıyorlarmış gibi görünmüyor. Ancak son derece zengin oldukları ve küresel çapta faaliyet gösterdikleri görülüyor ve kamu kayıtlarına göre kara parayla bağlantılı kişilerle iş yaptıkları neredeyse kesin." diye devam ediyor D'Shawn.

"Ama ne yapıyorlar?" *Neden kimse bu soruya cevap veremiyor?*

D'Shawn, "Temel işleri bağlantılar kurmak, itibarı yönetmek ve bunu yaparken de yüklü miktarda para kazanmak," diye açıklıyor. "Bana anlattıklarından Wesley'nin risk yönetimi departmanında çalıştığını varsayıyorum. Hangi müşterilerin alınmaya değer olduğunu ve hangilerinin uzun vadede kendilerine çok fazla itibar puanına mal olacağını belirliyorlar."

"Evet. Bu bir şeyler çağrıştırıyor," diye başımı salladım. "Her zaman şunu bunu hesaplamaktan, riske karşı ödülün falan filan bahsediyor."

"Rose, bizim matematik dehamız," diye araya giriyor Vi.

Onu görmezden geliyorum. "Neden birisi Harvard'lı arkadaşlarının ya da halkla ilişkiler çalışanlarının ayarlayabileceği bir tanışma için para ödesin ki?"

D'Shawn, "Bunu seviyeler açısından düşünün" diyor. "Diyelim ki şüpheli bir profile sahip bir teknoloji kardeşisiniz - belki birini taciz etmekle suçlandınız ya da yarım yamalak bir kripto oyununa dahil oldunuz - ve itibarı su götürmez biriyle bağlantı kurmak istiyorsunuz. İster nakit, ister hisse senedi, ister petrol ya da teklif edebileceğiniz her neyse, varlıkları getirirsiniz ve Grup, bu varlıklara ihtiyacı olan sağlam bir itibara sahip saygın bir taraf bulur. Siz seviye atlıyorsunuz, karşınızdaki de zenginleşiyor. Kimse zarar görmez."

"Ve TIG de pay alıyor," diye belirttim.

Talia, "Kulağa çok belirsiz geliyor," diye .

"Belki de," diyor D'Shawn. "İngiliz Büyükelçiliği'ndeki arkadaşım benim için gizli bir araştırma yaptı ve size söyleyebilirim ki İsviçre'de The Group hakkında hiçbir zaman kayıtlı bir şikayet olmadı. Bekleyen yasal bir sorun yok, para cezası yok, kınama yok."

Dramatik bir şekilde duraklıyor.

Bekliyoruz. "Ama."

"Ama ne?" Isırıyorum.

"*Ama* Grup'un geçmişi çılgınca."

"*Biliyordum!*"

"Yani bu adam Werner Fiats-"

"O CEO. Onu galada gördüm. Grubu Monako'dan yönetiyor," dedim herkese.

"Doğru," diye devam ediyor D'Shawn. "TIG'i büyük bir sermaye ile kurdu ama *ne kadar* büyük olduğunu kimse bilmiyor ve neredeyse bir gecede şirket patlama yaptı. Daha AG'yi kurmayı bile bitirmeden sıraya girmiş müşterileri vardı. Ama geçmişi tam bir muamma. O bir hayalet. Ondan bahsedildiğini görebilirsiniz."

Yirmi yıl önce TIG'i kurmadan önce onu internette 'zengin bir finansçı' olarak tanıtmışlar ama başka bir şey söylememişler. Bekle... Dahası da var."

Birkaç sayfaya daha göz attıktan sonra şöyle devam ediyor: "AG'lerle ilgili çılgınca olan şey şu: Şirket yönetimiyle ilgili neredeyse her şeyi gizleyebilirsiniz. Sadece bir hissedar gerekli ve ne kadar hissedarınız olursa olsun, onlar için vekalet kullanabilirsiniz, bu da kimin gerçekten yatırım yaptığını asla bilemeyeceğiniz anlamına gelir. Yönetim kurulu için de aynı şey geçerli. Bir ya da yüz yönetim kurulu üyeniz olabilir. Sadece bir hissedarın İsviçre'de yaşaması gerekir ve hiçbirinin İsviçreli olması gerekmez. Hamiline yazılı hisse senedi çıkarabilirsiniz ki bu da tekel parasıyla oynamak gibi bir şey."

Dakikada bir mil konuşuyor ve nefes aldığı anda araya bir soru sıkıştırıyorum.

"Elbette bir dereceye kadar düzenlenmişlerdir?"

"Elbette," diye başını sallıyor. "İsviçre kurallarla uğraşmaz. Ancak düzenlemeler bir yere kadar. Tüm gizliliğe izin verildiğinden, şirketler radarın altında *pek çok* şeyden kurtulabilir. Bir finans blogger'ı birkaç yıl önce The Group'un varlıklarını ve bilançosunu tahmin etmeye çalışmış ve yılda bir milyar dolar çalkaladıklarına yemin etmişti. Yan kuruluşlarından biri de kripto ile ilgileniyor ki bu da mantıklı çünkü itibar yönetimi milyar dolarlık bir iş değil, müşterilerinizin kim olduğu umurunda değil."

Hepsi çok aydınlatıcı, ama bunların Jacqueline'in kayboluşuyla nasıl ilişkilendirileceğini anlayamıyorum.

"Sanırım TIG'in açık izni ve desteği olmadan çalışanların herhangi bir nedenle kanton polisine gitmelerini 'caydırmaktan' bu şekilde kurtuluyorlar," diyorum.

"Bu mükemmel bir örnek," diyor D'Shawn, eliyle ekranını işaret ederek. "Çalışanların herhangi bir nedenle polisle temasa geçmesini yasaklamak yasadışı mı? Olabilir. Muhtemelen. Bunu şiddetle teşvik etmek yasadışı mı? Kim bilir. Ama kimse bu yazılı olmayan politikayı protesto etmez ya da İsviçre makamlarına bildirmezse, o zaman sorun yok demektir. Anlıyor musunuz?"

"Sanırım öyle," diye cevap veriyorum. "TIG'in şüpheli iş yapma biçiminin, bir TIG karısının cinayetinin örtbas edilmesine yardım ve yataklık etmeye kadar gidebileceğini düşünüyor muyuz?"

D'Shawn bu soru karşısında meraklanmış görünüyor. "Yani... işin içinde bu kadar çok para varken, hiçbir şeyi göz ardı edebileceğimizi sanmıyorum. Asıl soru ne kadar ileri gidecekleri? TIG'in kara para aklama, oligarklar ve kara parayla doğrudan ilgisi olmadığı çok açık, ancak bazı insanlar

iş yaptıkları *kişilerdir*. Şirketin koruması gereken çok şey var, bu nedenle kimi işe aldıkları ve yöneticilerinin ve ailelerinin nasıl davranmasını bekledikleri konusunda seçici davranıyorlar. Vi bana uymanız istenen garip kurallardan bahsetti. Bundan paçayı sıyıracakları anlaşılıyor. Çalışanları Grubun ne kadar bağlantılı olduğunu biliyor ve büyük ihtimalle seslerini çıkarmaya cesaret edemeyecekler."

"Kulağa Grisham romanlarından fırlamış gibi geliyor," diye kaşlarını çatıyor Marty. "Vi sadece evli, heteroseksüel ve çocuklu insanları istediklerini mi söylüyordu?"

Nefes veriyorum. "Tuhaf," diye itiraf ediyorum, Teresa da dahil olmak üzere tanıştığım bazı TIG çalışanlarını düşünerek. "Herkes sanki normalmiş gibi davranıyor. Yine de *herkes* aynı değil. Wesley'nin asistanı bekar bir eşcinsel ve en azından bir TIG expat'ı tanıyorum, yönetim kurulu ve üst düzey yöneticilerle ilgilenen bir Amerikalı ve mutlu bir şekilde evlenmemiş görünüyor."

Talia, "Bu, uyum sağlayamadıkları için pasif-agresif bir şekilde cezalandırılmadıkları anlamına gelmiyor," diye belirtiyor. "Yönetim Kurulundaki ve üst düzey yöneticilerdeki herkes evli ve CisHet, değil mi?"

"Görünüşe göre," diye onaylıyorum.

D'Shawn burnunu tekrar dosyalarının arasına soktu.

"Şimdi. Happy Helpers, The Group'un bir yan kuruluşudur," diyor bir tomar kâğıdı karıştırırken. "Tertemizler ve TIG'den tamamen ayrı olarak yönetiliyorlar. Sosyal hakları ödüyorlar, çalışanlarına gerekli vizeleri sağlıyorlar, her şeyi yapıyorlar."

Talia bulmacanın kendi parçasıyla araya girer. "Rahat olabilirsin Rose," diyor. "Bizim erişemediğimiz *çok* derinlerde gömülü bir şey olmadığı sürece, şirketin yasal olduğunu düşünüyorum. Araştırmalarım Happy Helpers'da kötü niyetli hiçbir şey olmadığını gösteriyor."

Yarı hayal kırıklığı gizlemeye çalışıyorum. Yanlış olduğunu biliyorum ama iyi bir ipucu yakaladığımı umuyordum.

"Talia şöyle devam ediyor: "Af Örgütü'ndeki kaynağım İsviçre'deki ofisleriyle görüştü ve D'Shawn'ın bulduklarını doğruladı: Happy Helpers risk altındaki kadınları eğitmek için meşru bir platform. "Bu kadınlar düşük gelirli kesimlerden geliyor ve Happy Helpers onlara okul harcı dahil tüm sosyal haklarla birlikte adil bir ücret ödüyor. Bu çalışanları tanıştırma ve eğitme yoluyla topluma kazandırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu gerçekten de harika bir şey."

Heidi doğruyu söylüyordu. Buna şaşırdığım için kendimi suçlu hissediyorum.

"Şey..." Duraksadım. "Buradan nereye gideceğimi bilmiyorum. Endişeliyim. Jacqueline konusunda hastayım ama herkes hâlâ her şey gibi davranıyor."

"Üzgünüm," diyor D'Shawn.

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim," diyor Talia.

"Vi? Jacqueline'in yeni fotoğraflarından ya da anneler gecesinden bir şey var mı?" diye sordum.

"Nada. Insta'dan coğrafi veri alamazsınız ve ben herhangi bir fotoşop izi görmüyorum" diye yanıtıyor. "Finallerden sonra görüntüleri daha derinlemesine inceleyebilirim. Ama dürüst olmak gerekirse, gönderdiğin her şeye ve öğrendiklerimize dayanarak merak ediyorum... şehri öylece terk etmiş olması *mümkün mü*? Ciddiyim, Ro."

Sorusuna sinirlenerek iç çektim. Uykum gelmeye başladı. Ve kafam karışıyor. "Peter hakkında başka bir şey var mı?" diye sordum.

Vi diyor ki, "Skandal bir şey yok. Eton'a ve ardından Cambridge'e gitmiş. Tüm mezun sayfalarında yer alıyor ve LinkedIn'de diplomasını listeliyor. Londra'da büyük bir firmada portföy yöneticisi olarak çalışmış ve hala sosyal medyada oradaki pek çok çalışanla bağlantısı var. TIG'nin inceleme yapmadan işe alım yapmadığından eminim, bu yüzden bunun bir tür sahte profil olmadığından emin olabiliriz. İntikam pornosu türü sitelerde ya da kötü erkek arkadaş listelerinde görünmüyor. Herhangi bir tehlike işareti görmüyorum. Standart ayrıcalıklı İngiliz devlet okulu çocuğu."

Bu bana tam olarak hiçbir şey anlatmıyor. "Teşekkürler Vi." Gözlerimi kapatıyorum, esnetmek ve biraz gerginliği silmek için sıkıyorum.

New Yorklu arkadaşlarım bir an sessiz kalıyor ve sonra Marty konuşuyor. "Yeni bir ülkede hayat kurmaya çalışmanın ve yeni bir evlilik yapmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum," diyor. "Tüm bu değişiklikler. Ama seni tanıyorum Rose, bir yolunu bulacaksın. Bize ihtiyacın olursa buradayız."

"Biliyorum. Teşekkür ederim," diyorum ve gözlerim tekrar doluyor, ama onlar görmeden gözyaşlarımı geri kırıyorum. Zihnim yarışıyor, sonraki adımları formüle ediyor.

"Hepinize tahmin ettiğinizden çok daha fazla minnettarım," diye gülümsüyorum. "Yakında beni ziyaret edin, tamam mı? Burası *muhteşem* bir yer."

Öpücükler gönderip vedalaşıyoruz. D'Shawn hariç herkes oturumu kapatıyor.

"Rose?" Eğiliyor. "Bu seni nereye götürürse götürsün, tavsiyem gözlerini açık tutman ve burnunu TIG'in işlerinden uzak tutman. Onlar ne yapacaklarsa yapacaklar ve yanlış yaptıklarına dair kanıt bulsan bile, kanıt ihtiyacın olacak. Muhabirlere ve doğruyu söyleyenlere ne olduğunu biliyoruz. Dünyadaki tüm makbuzlara ve kanıtlara sahip olabilirsiniz ama yine de..."

"Ve hala, ne?"

Sesini alçaltıyor. "Deutsche Bank'ı, ölümleri, Bill Broeksmit ve David Rossi'yi Google'da arayın. Bu şirketlerin yöneticileri arasında birkaç yıl içinde çok sayıda ölüm yaşandı; bunlardan en az biri intihar sanılarak öldürüldü ve ölümü inkar edilemeyecek kadar şüpheli görüldüğü için pek çok kişi tarafından sorgulandı. Bu şirketler gerçek bir cinayetten paçayı sıyrılıyor ve nadiren yakalanıyorlar. Gördüğünüz her fareye karşılık, göremediğiniz bir milyon fare var."

"Biliyorum," diyorum bıkkınlıkla. "Ben bir New Yorkluyum." Ona teşekkür ediyorum ve uygun bir şekilde sinirlenerek oturumu kapatıyorum.

Hiçbiri neden geri çekilemediğimi bilmiyor. Neden asla vazgeçmeyeceğimi. Utanç içindeyim ve suçluluk duygusuyla boğuşuyorum. Kim ne derse desin, beni aksi yönde ikna etmek için ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, Jacqueline'in kendi başına gitmediğini biliyorum.

Bir gün kapımı çaldı ve bana birinin onu takip ettiğini, korktuğunu söyledi ve ben de elektrik faturasını ödemek ya da çamaşırları makineye atmak gibi günlük bir işmiş gibi ona yardım etmeyi erteledim.

Araştırmam bir kefaret, itici bir ihtiyaç, bir gereklilik.

Dizüstü bilgisayarımı ofisime taşıyorum, masanın üzerine koyuyorum ve birinin benim için bıraktığı rünleri, cevapları barındırması gereken ama elimde soğuk duran bu tahta parçalarını parmaklıyorum.

Özellikle Vi'nin o telefon görüşmesinde kocamdan bahsetmemesi ya da onu sormaması, her şeyi daha da garipleştiriyor. Wesley'le tanıştığım günden beri ona güvenmiyordu.

Wesley Blackwood'un ilgisini kaybetmesini beklerken ve onun hakkında araştırma yaparken onunla yatmamak için haftalarca direndim. Bulanık bir fotoğrafı olan yarım yamalak bir LinkedIn profili dışında neredeyse hiç sosyal medya varlığı yoktu.

Bir önceki yıl *My New York* dergisinde yer alan Manhattan'ın en gözde bekarları konulu bir haberle aradığımı buldum. Haberde Wesley'in 34 yaşında olduğu, Westport, Connecticut'ta büyüdüğü, Harold adında bir hedge fon yöneticisi ile evde oturan anne ve eşi Bertie'nin oğlu olduğu yazıyordu. Wesley'nin dergiye döktüğü klişeler beni rahatsız etmeliydi ama bunlar diğer bekarların yorumlarından o kadar iyiydi ki onu affettim.

Örnek olarak: Kendisine aşk hakkındaki felsefesi sorulduğunda, "Güzel bir yüz şafakta solabilir. Harika bir kişilik ise sizi alacakaranlık yıllarınıza kadar sevgi ve kahkahalarla uğurlayabilir."

Onun hakkında hiç kötü bir şey okumadım ya da duymadım, bu yüzden beşinci randevumuzda kendimi bıraktım, bir çatı partisine gittiğimiz ve Wesley'nin uyguladığını bile bilmediğim bir testi geçtiği bir gece.

Bir adam bana çarpıp birasını önüme döktüğünde ve buna güldüğünde, Wesley'nin çenesi büküldü, sanki harekete geçmek için bir işaret bekliyormuş gibi gözlerimin içine baktı. Hiçbir işaret vermedim. Gülen pisliği kovaladım ve geri çekilip özür dileyene kadar ona cehennemi yaşattım. Aralarından sıyrılarak geri döndüğümde Wesley'nin aynı noktada durduğunu, pazusunu esnettiğini ve "Belalı" diye bağırdığını gördüm.

Bütün gece uyanık kaldık, onun çarşaflarında çıplak, arada konuşuyorduk ve benim için çok geç olduğunu biliyordum. Aşık olmuştum. İnternet aramalarının ve dergilerin ötesinde şeyler öğrendim: Wesley Blackwood koşmayı, ağırlık kaldırmayı, CrossFit yapmayı seviyor, favori bir antrenmana karar veremiyor ama bunu takıntı haline getirmiyor. Temiz biri ama benim kadar değil. Eğer kiri göremiyorsa bu onu rahatsız etmez, oysa ben fırında pislik olduğunu bilirim dizlerimin üzerine çöker ve kimse orada olduğunu bilmese bile kazıyıp atarım.

O bir etoburdu ve benimleyken eti özlemediğini söylüyordu. Hayvan haklarını öğrenmeye başladı, ancak bununla birlikte görmezden gelmeyi seçtiğim ilk alarm zili de geldi: Köpekleri sevmiyordu. Ona bu konuda ne düşündüğümü söyledim ve sonra kendimi bunu unutmaya zorladım.

Kaldığım o ilk geceden sonra beni terk etmesine hazırdım. Kovalamaca bitmiş, av yakalanmış, heyecana ulaşılmıştı. Olduğu gibi hiçbir şey değişmedi ama ben gardımı düşürmedim.

Birkaç hafta sonra beni iş yerinden aradı ve konuşmamız gerektiğini söyledi. Yürüyüşe çıkmayı önerdi, "biraz ara vermeliyiz" ya da "sorun sende değil, bende" diyeceğini biliyordum ama yine de gittim. En azından bir yıl önceki meteliksiz şairin gönderdiği gibi bir ayrılık mesajı değildi.

Brooklyn Köprüsü'nün yarısına kadar yürüdük, o noktada Wesley durdu ve bir anahtar uzattı. "Benim yanıma taşın," dedi. "Senden uzakta olmaktan bıktım."

Kendimi *evet* kelimesini söylemeye ikna edemedim. Ciddi olduğuna inanmıyordum. Bir ebeveyn size sevilmediğinizi yeterince söylediğinde, buna iliklerinize kadar inanırsınız.

Zihnimde dans eden soruları ona sorarsam bunun bir ipucu olacağını biliyordum: *Benden neden hoşlanıyorsun? Neyin var senin?*

Bunun yerine ona ters ters baktım.

"Sorun nedir?" Şaşkınlıkla başını eğdi. "Erken olduğunu biliyorum ama ne olmuş yani? Hayat kısa."

"Neden ben?" Kendime engel olamadım. "Sakın benim gibi bir kadınla hiç tanışmadığını, diğer kızlar gibi olmadığımı, daha havalı, daha eğlenceli ve daha gerçek olduğumu söyleme. Eğer söylersen, hemen şimdi bu köprüden atlarım."

"Ama sen diğerleri gibi *değilsin*." Emirlerime küstahça karşı geldi ve bu sırada sıırttı. "On yıldır sıkılıyormuşum da haberim yokmuş."

Kapıya asıldım ve Doğu Nehri'nin karanlık sularına baktım ve sonra evet dedim.

Beni anladı ve daha da iyisi, beni *gördü*. Yağ ve suyun karışımı olduğumuza karar verdim, ayrı kalması gereken ama koşullar uygun olduğunda mükemmel bir karışım yaratacak iki element, doğa kanunları nedeniyle fiziksel olarak bir daha ayrılamayacak lezzetli yeni bir karışım.

Haberi vermek için Violet'i aradığımda, "Şimdi de salata sosu mu oldun? Tabii ki hayır. Onu kontrol edene kadar olmaz. Benden nefret edebilirsin, umurumda değil. Araştırmaya başladım bile. Kızım, bir serserinin yanına taşınmana izin vermeden önce yapmamız gereken işler var."

Hiç eğlenmedim. Ben yüksekte uçuyordum ve o planörümde bir delik açmıştı. "Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunun farkında mısın? Bu ortaçağ, Violet. Sen

Yakışıklı ve zengin bir adamın beni sevemeyeceğini söylemek."

"*Hadi* Rose." En kızgın tonunu takındı. "Adam bir anda ortaya çıktı ve şimdi, altı hafta sonra, yanına taşınmanı mı istiyor? Sana hakaret etmiyorum. Olsa olsa onu aşağılıyorum."

"Brooklyn ve Manhattan arasında gidip gelmekten bıktı. Ben de öyle." "Ama onun hakkında ne *biliyoruz*?" O itti. "Sana yapacağım hayatının en büyük iyiliğini yap ve bu palyaçonun geçmişini araştır. Sonunun *Dateline*'a çıkmasını istemiyorum." Onu kımıldatmak mümkün değildi.

"Geçen yıl seni yanına taşınmaya davet ettiğinde Rory McDougal'ı adli olarak inceleme ihtiyacı hissetmemiş olman komik," diye belirttim.

"Rory McDougal beni helikopterle arkadaşının yatına götürmedi. Rory McFuckingDougal bana lazer tutmadı ve Sümüklü Zengin Kızlar için Prissy Okulu'ndaki tüm Mitzy ve Titzzy'leri orta beş haneli rakamlar kazanan bir istiridyecinin kızı lehine bir kenara itmedi."

Vi, dünyada bunu bana söyleyebilecek tek insan, çünkü aynı olan tek kişi o.

"Acı dolu bir dünyanın içinde olabilirsin. Neden hiç tanımadığın bir adamın yanına taşınmak istiyorsun?" Vi sanki her şey kaybolmuş gibi sordu. "Biliyorsun

Koku. Ve klozet kapağını açık bırakıyorlar. Ve onlar-"

"Hayatımda bir sonraki adımı atmak için bu şansı kucaklamak istiyorum. Korktuğum için bu fırsatı kaçırdığıma pişman olmak istemiyorum" dedim.

"Sana zarar verecek." "Rory

sana zarar verdi."

Ölüm sessizliğine büründü; çok ileri gittim.

" demek istemedim! Yemin ederim Vi. Alçalmaya çalışmıyordum. Lütfen bu işe gözümü dört açarak girdiğimi bil. İnsanlar incinebilir. Bu riski kabul ediyorum."

Durakladı ve en iyi ihtimalle telefonu kapatacağından ya da en kötü ihtimalle beni arkadaşlığından atacağından endişelendim.

Üç kelime söyledi: "Ben bilmiyorum."

Wesley bize yerel bir çiftlikten bir kordon odun getirdi ve ben seksiyonel koltuğun köşesine yerleşip dizüstü bilgisayarında internet değerinde hediye fikirleri arasında gezinirken ateş kükrüyor ve çatırdıyor.

Ateş böcekleri gibi közler uçuşana kadar kütükleri dürtmesini izliyorum. Benim güzel piromanım sanki dünyanın çekirdeğini alevler içinde tutmaktan sorumluymuş gibi her gece çıra, kağıt ve kütüklerle oynuyor.

"Eğer bana ne istediğini söylemezsen, ya çorap ya da kömürle kalırsın," diye uyarıyorum onu. "Ya da daha kötüsü, kömürle dolu çoraplar."

"Sana güveniyorum," diyor, son kütüğü yanaşırken kalçalarına yaslanarak.

"Ailen ne olacak? Bertie Blackwood'un yeni gelininin ucuza kaçtığını ya da kötü hediyeler verdiğini söylemesini istemiyorum. Düşünüyordum da-"

"Onlar için endişelenme." Bana döndü. "Biz büyürken Noel'i hiç bu kadar önemsemezdik. İnternette bir şeyler sipariş edeceğim."

"Zamanında ulaşmasını istiyorsan bir an önce yapsan iyi olur."

Bana ne istediğimi sormadı, bu yüzden birlikte geçireceğimiz ilk Noel için bir sürpriz planladığını varsayıyorum.

"Noel oyunumuzu yükseltmemiz gerekecek zaten," diye hatırlatıyorum ona. "Sosyal kulübün tatil programını gördün mü? Başvurumuz hâlâ beklemede, bu yüzden sanırım her şeye gitmemiz bekleniyor."

"Öyleyiz."

Sanki ateş onu çağırıyormuş gibi, içine girip cehennemin bir parçası olmak istiyormuş gibi ateşe bakıyor.

Akşam yemeğinden sonra Wesley için gizli tatil alışverişi yapma bahanesiyle tek başıma dışarı çıktım.

İlk durağım Pickwick's. Mekân yirmili yaşlarda terli sırt çantalı gezginler ve gözleri kan çanağına dönmüş turistlerle dolu ve barda üç sıra var. Genç İngiliz arkadaşım boşalana kadar geride duruyorum.

Nova, Jacqueline'i nehir kenarındaki küçük otoparkta, yaklaşık beş restoran aşağı buradan arabasına binerken gördüğünü söyledi. Yani ne zaman yaptı

Jacqueline Pickwick'te durdu ve Jacqueline bu sözde elma şarabını sipariş ederken Nova neredeydi? Yoksa İngiliz barmen geceyi yanlış mı anlıyor?

"Elma şarabı ve siyah lütfen," diye gülümsüyorum.

Biramı çekmeye başlıyor, sonra bana bakıyor. "Amerikalı kız," diye sırtıyor. "Ekibinin geri kalanı nerede?" Başını her zamanki arka kabinimize doğru salladı.

"Bu gece tek başımayım," dedim ona. "Sana bir şey sormak istiyorum. Meşgul olduğumu biliyorum ama-"

"On iki frank." İki dolarlık bir kutu elma şarabı için. Otoyol soygunu.

Ona bir yirmilik uzattım. "Üstü kalsın."

Şokla sallanıyor ve düşecek diye endişeleniyorum. İsviçre'de bahşiş verme kuralı restoranlarda bozuk para ile yuvarlamak, barlarda ise hiç bahşiş vermemektir. "Vay canına, teşekkürler!"

"Tabii ki. Hey... buraya son geldiğimde önceki gece Jacqueline'e servis yaptığını söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Elbette," diye gülümsüyor. "O zamandan beri onu görmedim... Sanmıyorum." Cevabı bulmak için tavanı inceliyor.

"Onu son gördüğünüzde yalnız olduğunu söylemiştiniz. Saatin kaç olduğunu hatırlıyor musun? Yani genel bir tahmin-"

"Saat on-on beşti," diyor bana.

"Saatten nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Ve bu konuda günden?"

"Bir futbol maçını asla unutmam. Arsenal, Southampton'la oynuyordu." Üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Yönlendirmeydi. Hâlâ aklımda ama en azından Jac acım için yanağıma bir öpücük kondurdu."

İnsanlar hizmet için bağılıyor.

"Gitmeliyim," diyor ve beni susamış bir müşteriye hizmet etmem için bırakıyor.

Bir yudum aldım ve ne yapacağımı düşündüm. Jacqueline'in kaybolduğu gece neler olduğuna dair bu çelişkili raporla Nova ve çeteyle yüzleşmekten daha beyhude bir egzersiz düşünemiyorum.

Ne diyeceklerini biliyorum: *Anlamıyorsun. bırak.*

İçiyorum, telefonuma bakıyorum, biraz daha içiyorum, başka bir saldırgan sarhoşa takılıyorum ve biraz daha yudumluyorum. Telefonuma geri dönüyorum ve sonunda, işte orada. Beklediğim yazı.

İçkimi bitirip dışarı çıkıyorum. Kappelbrucke'yi geçiyorum, sonra Eski Kent'in kenarındaki karanlık bir bölüme gelene kadar kalabalıktan uzaklaşıyorum.

Hızlı hareket ediyorum, bu sessiz sokaklarda kendimi savunmasız hissediyorum. Düşmanları dışarıda tutmak için 13. yüzyılda inşa edilen, dokuz suru karanlık, heybetli ve asla dinlenmeyen Musegg duvarı tarafından kuşatılmış durumdayım.

Onların koruması altında cesaretlenmiyorum; kendimi kapana kısılmış hissediyorum.

Dar bir ara sokağa sapıyorum ve yanlış bir dönüş yaptığımı çok geç fark ediyorum. Parke taşları düzensiz, kaygan, kayması ve takılması kolay. Arkamda ayak sesleri duyuyorum, ama kalabalık bir gece olduğu için bu beklenen bir şey.

Geleni duyabilmek için nefesimi tutuyorum. Ayak sesi benimkinden daha hızlı, daha sert. Daha acil. Hızlıca arkama bakıyorum ve kapüşonlu bir figür görüyorum, başı eğik, bana doğru kararlı adımlarla ilerliyor.

Diğer uca ulaşmak için elli metre kadar yol kat etmem gerekiyor. Figür bana doğru yaklaşıyor ve şekli ve gücü bana o gece meydana bana çarpan canavarı hatırlatıyor. Boğazım daralıyor ve ciğerlerim sanki kırk altı merdiveni tırmanmışım gibi yanıyor.

Topuğumun taş işçiliğine takılmaması için dua ederek koşmaya başlıyorum ve sonunda, neredeyse nefeslerini üzerimde hissederek köşeyi dönüyorum ve bir vahaya açılan çizik metal kapıyı görüyorum, cankurtaran simidim, Instagram hesaplarına göre şu anda bir grup Mutlu Yardımcının içki içtiği bar-gece kulübü.

Gece kulübüne daldım ve renkli ışık patlamasıyla karşılaştım. Bir disko topu mağara benzeri odayı bir kaleydoskopla dönüştürüyor. Şu anda kimse yok, ama kapüşonlu bir figürün beni takip ettiğini soğuk bir kesinlikle biliyorum ve *kim olduğunu ve nedenini* bulmaktan hala fersah fersah uzaktayım.

Tuvalete gitmem gerekiyor, bu yüzden renkli ışıkların arasından gözlerimi kısarak barın arka tarafına doğru ilerliyorum. Graffiti kaplı kapıyı iterek açıyorum, kalbim hala çok fazla çalışıyor, başım ve göğsüm zonkluyor.

Lavaboda iki kadın var.

Ellerini yıkamıyorlar. Kambur duruyorlar, başlarını öne eğmişler ve burun deliklerinden gelen o belirgin sesi duyuyorum.

Kadınlardan biri dönüyor, beni görüyor ve bir anda ayağa kalkıyor. Kim olduğunu anlamam bir anımı alıyor: Bu, yeni evimi boşaltmama yardım eden, az önce lavabodan bir sıra kokain çekmiş olan, sessiz, saçma sapan Maira.

Beyaz pudraya bakıyorum, sonra gözleriyle buluşuyorum. Hiçbir şey söylemeye gerek yok.

Onları banyodan çıkıp kulübün arka köşesine kadar takip ediyorum, orada beş genç kadın daha içki içip gülüşüyorlar. Nefes alışı

düzenliyor ve bu karşılaşmayı dışarıdaki karanlıkta yaptığım kovalamaca için hoş bir dikkat dağıtıcı olarak görüyorum.

"Herkes merhaba," diye neşeyle el sallıyorum onlara. "Beni hatırladınız mı?"

"Ne istiyorsun?" Maira iç geçirir. "Başımı belaya sokmaya kararlısın."

Mutlu Yardımcıların karşılık vermesine alışkın değilim ve artık onların ajans tarafından sömürülmediğine ikna oldum. Onlar iyi.

Açık sözlülüğe açık sözlülükle karşılık veriyorum. "Ben değilim. Ama arkadaşım yeryüzünden kayboldu ve içinizden biri kocasıyla mesai sonrası eğleniyor," diyorum. "İkisinin bağlantılı olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Helena ve Bay Pewter-Browne?" Maira gözlerini devirir. "Ben olsam bu konuda endişelenmezdim. Yaşlı bir adama göre çekici olduğunu düşünüyor ama bu küçük yere yerleşip onun bir sonraki sıkılmış ev kadını olmayı planlamıyor."

"Bana hakaret etme," diyorum, davetsiz bir şekilde onlarla birlikte kanepenin kenarına tüneyerek. "Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum."

"Helena'nın Bayan Pewter-Browne'un gidişiyle hiçbir ilgisi yoktu," diye başını sallıyor Maira. "Helena orada çalışmaya başlamadan önce evlilikleri darmadağındı. Aynı odada bile yatmıyorlardı."

Biliyordum.

"Ben de evde çalışıyorum," diyor U şeklindeki kanepenin diğer tarafından sessiz, hafif bir kadın.

Midem çalkalanıyor. *Kahretsin.* Eğer bu Peter'a burada olduğumu söylerse, işler benim için kötüleşecek. Tek umudum, uyuşturucuya karşı karşılıklı garantili imhamızın tüm sırlarımızı güvende tutması.

"Birbirlerine katlanamıyorlar," diye devam ediyor minyon kızıl saçlı kadın. "Helena'ya karısının frijit olduğunu söyledi."

"Yatakta bir kadını memnun edemeyen her erkek böyle der," diye eklemekten edemiyorum. Birkaçı gülüyor, sonra sessiz olan devam ederken ağızlarını kapatıyorlar.

"Helena Bay Pewter-Brownedan pek hoşlanmıyor, ama yeterince çekici olduğunu söylüyor, bu yüzden nereye gideceğine bakıyor. Bir sürü şey

alıyor

Siz buna... onunla birlikte olmanın *faydaları*

diyorsunuz." "Helena ve Peter arasındaki ilişki ne zaman başladı?" Kimse bana cevap vermiyor.

"Bu gece nerede?" Cevabı bildiğim için soruyorum.

"İşte," diyor Maira inandırıcı olmayan bir şekilde.

"O da sizin gibi Perşembe geceleri izinli değil mi?"

Yüzlerinden anladığım kadarıyla evet, biliyor ve Peter'la birlikte "işte" kalmayı tercih ediyor.

"Merhaba," diye işaret ediyor sessiz olan. "Helena'yı yargılama. Herkes Bayan Pewter-Browne'un da biriyle görüştüğüne inanıyor. Belki de kocasından önce. Başlı beladaysa üzgünüm ama o kadar da masum değil."

O konuşurken hepsinin yüzünü izliyorum. "Haklısın," diyorum bu haber şok edici değilmiş gibi başımı sallıyorum. "Peki... hepiniz onun, dediğiniz gibi, 'başının belada' olduğunu mu düşünüyorsunuz? Yoksa Peter'ın söylediği gibi kaçtığını mı düşünüyorsunuz?"

Yedisi de donmuş iş yüzlerini takındı.

Sonunda Maira hepsi adına konuşur. "Bunu söylemek bize düşmez. Biz orada bir iş yapmak için bulunuyoruz."

"Peter Jacqueline'e bir şey yaptıysa, onun için adaleti sağlamak gibi bir sorumluluğumuz yok mu?" diye sordum.

Maira ayağa kalktı ve bana baktı. "Yapmanız gerekeni yapın ama bize sorumluluğumuzun ne olduğunu söylemeyin. Bu ailelere hiçbir şey borçlu değiliz. Eğer kimse Bayan Pewter-Browne'un kayıp olduğunu bildirmezse, o kayıp değildir. Polis olmak bizim işimiz değil."

Ona bakıyorum, sonra ayağa kalkıyorum.

Onlara "Ben hiç burada olmadım" diyorum ve onlar da çok akıllılar ve bu sözümün hepimizin iyiliği için olduğunu anlıyorlar.

Rastgele bir grup eğlencelinin kapıya doğru ilerlediğini görene kadar kulüpten ayrılmıyorum ve iyi aydınlatılmış bir ana yola çıkana kadar peşlerinden gidiyorum, sonra da arabama doğru olabildiğince hızlı yürüyorum.

Gerçekten biri beni takip mi etti? Eğer Wesley'e bu gece takip edildiğimi söylersem, nasıl olacağını biliyorum.

Hayal gördüğümü ya da yankesicilerden kaçınmak için daha dikkatli olmam gerektiğini söyleyecek ve ben de hayır, anlamıyorsun, başka bir şey olduğunu *biliyorum* ama henüz ne olduğunu açıklayamıyorum diyeceğim ve o da ellerini havaya kaldırıp *sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum* diyecek.

Neredeyse eve varmak üzereydim, evimize doğru dolambaçlı yokuşu çıkıyordum ki Wesley için hiçbir şey almadığımı fark ettim. Old Town'da neden kocam için satın almaya değer hiçbir şey olmadığı konusunda biraz açıklama yapmam gerekecek.

Kış gündönümünü hiç bu kadar önemsememiştim ama anlaşılan Expat Social Club için büyük bir olay. Yılın en uzun gecesi geldiğinde, Wesley ve ben öğleden sonra saat üç buçukta güneş batmaya başlarken hazırlanıp yola koyuluyoruz.

"Bunun neyle ilgili olduğuna dair bir tahminin var mı?" Ona üçüncü kez soruyorum.

Bana yan gözle bakıyor. "Bu bir gündönümü partisi. Bahse girecek olsaydım, güneşle ilgili bir şey olduğunu söyledim."

"Ha, ha."

"Kulübün her yıl Noel öncesi düzenlediği toplantılardan biri," diyor ve sıcak elini dizime koyuyor. "Tek bildiğim onur konuğu olduğumuz."

"Beni endişelendiren de bu."

Wesley arabayı ana yoldan çıkarır ve GPS aklını kaybeder. Ekrandaki oklar panik içinde uçuşuyor, takla atıyor ve bizi daireler çizerek yönlendiriyor.

Kanton yasalarına göre kışın takılması zorunlu olduğu için kar lastiği takılı olsa da iki kapılı spor arabamız virajlı, buzlu bir yokuşu tırmanırken dişlerim takırdıyor.

"Endişelenecek bir şey yok," diyor dişlerini sıkarak ve parmaklarını sıkarak. "Peter biraz tehlikeli olabileceği konusunda beni uyardı."

"Doğru yolda olduğumuzu nereden biliyorsun?"

"Hepsi burada," diyor işaret parmağıyla şakağına vurarak.

Büyük bir kısmı çeşitli renklerde Porsche Cayenne'lerden oluşan düzinelerce aracın park etmiş olduğu tepedeki karlı bir açıklığa ulaştığımızda neredeyse bulutlara dokunuyoruz.

Gün ışığının son demleri ormandaki bir açıklıktan içeri süzülüyor. Alan, kulüp üyeleri ve çığlık çığlığa kardan melek yapan ve kartopu atan çocuklarla dolup taşıyor.

Wesley eldivenli elimi tutuyor ve beyaz bir çadıra doğru ilerlerken beni sabitliyor ve açılışa yaklaştığımızda yemek tabaklarıyla dolu sıra sıra piknik masalarını görüyorum.

"Rose! Güzel. Sana ihtiyacım var," diye sesleniyor Heidi. "Şu masa örtüsünü serdikten sonra, çocuklar için glühwein ve elma şarabı bardaklarını hazırlayabilir misin?"

"Yoldayım," diye sesleniyorum ona.

"Wesley! Dostum, bana yardım edebilir misin?"

Burnu Rudolph the Reindeer kırmızısına çalan Kristoff, büyük bir masayı tek başına hareket ettirmeye çalışıyor ve bunu başaramıyor.

Wesley beni öpmek için eğiliyor ama onun yerine bir ağız dolusu eşarp emiyor. "Seni gördüğümde görüşürüz," diye göz kırptıyor ve uzaklaşıyor.

Yarım saat sonra Wesley beni çadırda buldu. "Sanırım hazırlar," diyor ve elindeki sıcak glühwein bardaklarından birini bana uzatıyor.

Birdenbire koşuşturmaca sona erdi. Herkes gitmiş. Ortalık çok sessiz.

Etrafımızı çevreleyen ağaçların ötesinde, gözümün alabildiği kadarıyla daha fazla ağaç ve vahşi doğadan başka bir şey yok.

Etrafıma bir göz attığımda Wesley ve benim aniden yalnız kaldığımızı görüyorum. Yerimde sabit duruyorum ve o da benim huzursuzluğumu hissediyor gibi görünüyor.

"Bunu bir macera olarak düşün," diyor elimi sıkarak. "'Benimle birlikte bilinmeyene cesurca adım at. Bunu kim söylemiş biliyor musun?'"

"Kim?" Dişlerim takırdayarak soruyorum. "Ben yaptım." Elimi çekiştiriyor.

Onunla birlikte gidiyorum ve ağaç sınırını aştığımızda o kadar ürkütücü bir manzarayla karşılaşıyorum ki yüksek sesle nefes alıyorum ve yutamadan bir ağız dolusu glühwein içime çekiyorum. Bu tuhaf manzarayı seyrederken öksürerek ciğerlerimden atıyorum.

İki orman arasındaki bir açıklığa adım attık, doğa ya da insanlar tarafından derisi yüzülmüş bir dağ parçası, hangisi olduğunu söyleyemiyorum.

Ortada iki kat yüksekliğinde devasa beyaz bir figür duruyor. Tombul, yüksek ve iğrenç, yarı kardan adam, yarı canavar, yarı kabus.

Önünde, neredeyse yarı yüksekliğinde olan şey, korkutucu kısımdır.

İki küçük figür canavarın önünde, sanki onları izliyormuş ya da onları ezmeye hazırlanıyormuş gibi durmaktadır. İlki bir metre boyunda sarışın bir adam. Onun yanında, kirli bulaşık suyu renginde akan "saçları" daha kısa, daha kıvrımlı bir figür var.

Cafcaflı yüz hatlarına, çengel burunlarına ve abartılı kaşlarına rağmen, onların Wesley ve ben olduğunu hemen anlıyorum.

Üç canavar, devasa bir kuş yuvasını andıran sopa ve kütüklerden oluşan bir ateşin üzerinde durmaktadır.

"Bu da *ne* böyle?" Soluk soluğa bakıyorum ve kulüp üyelerinin sözsüz bir şekilde etrafında bir çember oluşturmaya başlamasını izliyorum.

Aman Tanrım. Wesley'nin elini daha sıkı tutuyorum, o da bana karşılık veriyor.

Yoğun bir Wicker Man, kaçıp kurtulma hissi alıyorum. İçgüdüsel olarak bir çıkış için arkama bakıyorum. Tüm yollar soğuk, acımasız, bilinmeyen vahşi doğaya çıkıyor.

Wesley ile göz göze geldim ve saf bir paniğe kapıldım.

Kocam endişeli ya da kaygılı değil ama adrenalini yüksek. Bu olağanüstü manzarayı özümserken nefesi beyaz bir sis gibi hızla geliyor. Ateşin başlaması, kuklalarımızın yanması için sabırsızlanıyor.

Çemberin içine itildik. Yüzlerce ruh ateşin etrafında, bizim etrafımızda el ele tutuşuyor.

Heidi dışarıda duruyor.

Sesi bu açıklıktaki doğal amplifikatörler, kayalar, açık alanlar ve buranın genişliği tarafından taşınıyor.

"Hepinize güvenli bir gündönümü diliyorum," diye başlıyor. İşte yine o kelime: *Güvenli*. "Kulübümüzün seçilmiş Başkan Yardımcısı olarak, yönetim kurulunun bu hafta kapalı bir oturumda aldığı kararı kabul etmekten ve yeni başkanınız olmaktan onur duyuyorum."

Bir alkış için duraklıyor, ancak mekanın genişliği ve alkışlayanların iki yüz eldiven olması etkiyi zayıflatıyor.

"Yeni lideriniz olarak ilk icraatımda, Bay ve Bayan Wesley Blackwood'u Luzern Gurbetçiler Sosyal Kulübü'nün daimi ve tam üyeleri olarak, bu onurun getirdiği tüm avantajlar, ayrıcalıklar ve sorumluluklarla birlikte ağırlamaktan onur duyuyorum. Elli yıllık birbirimize sahip çıkma ve evlat edindiğimiz ülkenin sunduğu her şeyi kucaklama geleneğimiz bizi bir aile gibi yaptı. Şimdi. Blackwood ailesini kendi ailemize katalım ve onlara gerçek bir göçmen kulübü karşılaması yapalım!"

Hepsi birden, uyuşturulmuş gibi bakarak ilahi söylemeye başladılar. Tek kelimesini bile anlayamıyorum. Dehşet ses tonunda.

Heidi Wesley ve bana dönüyor, başı sanki boynundan bağımsızmış gibi dönüyor. İlahiye katılırken gözleri vahşi, ortaçağdan kalma, kadim bir ayet, uğursuz bir şeye yapılan uhrevi bir çağrı.

Güneş neredeyse batmak üzere ve gökyüzü pembe çizgiler, iç karartıcı gri ve koyulaşan mavilerden oluşan bir kıyamet karmaşası. Heidi bir hayalet gibi

sesi gür, saçları buz gibi esintide savruluyor. Ve başladığı kadar hızlı bir şekilde, ilahi sona eriyor.

"Siz, Wesley Blackwood, Lucerne Gurbetçi Sosyal Kulübü'nün değerlerini ve geleneklerini koruyacağınıza, gerektiğinde yol arkadaşlarınıza yardım edeceğinize, sırlarını ölene kadar ve sonrasında da saklayacağınıza ve Kulüp üyeliğinin bir temsilcisine yakışır şekilde diğer tüm üyelere destek olacağınıza yemin ediyor musunuz?" Heidi gürler.

"Evleniyorum." Kocamın kalın sesi sanki bu tuhaf seremoni günlük bir olaymış gibi duyuluyor.

Heidi de bana aynı soruları soruyor ve ben de daha az dehşete kapılmıyorum.

Hayır, , hayır.

benim cevabım.

"," diyorum . Boğazımı temizliyorum. "Evet." Wesley sert ve hızlı bir öpücük için eğildi.

Bir dizi çatırtı ve dal kırılması duyuyorum ve kocam benden uzaklaşıp taze alevlere yaklaşıyor.

Heidi şimdi çemberin bir parçası, Raj ve çocuklarından biriyle el ele tutuşuyor.

Ben yalnızım, kocam da yalnız, ateşe çok yakın ve kaşları sıcaktan yanacak diye endişeleniyorum. Çemberdeki herkes birbirinin elini sıkıca tutuyor ve senkronize bir dansla ileri geri sallanıyor ve bu kez İngilizce olan mantra başlıyor:

Yan, yan, yan, yan, yan, . Yak, yak, yak, yak, yak, yak.

Ateş, yeryüzündeki bir güneş gibi gece gökyüzünü kaplarken daha şiddetli ve daha yüksek sesle büyür.

YAN. YAN. YAN. YAN.

Kocam sanki şeytan tarafından sürükleniyormuş gibi ateşe doğru çekiliyor. Donup kaldım, hareketsiz kalmaya çalışıyorum... yani, *ne*? Burada olduğumu bilmesinler ve beni de yakmasınlar diye mi?

Burnum soğuktan uyuşukluğa dönüşürken ateş sönmeye başlıyor ve bu büyüyü bozuyor. Ellerini bırakıyorlar ve çember, şarabı ve son atıştırmalıkları bitiren soğuk kulüp üyelerinden oluşan bir kalabalığa dönüşüyor ve ruh halindeki ani değişim bu sahneyi daha da tuhaf hale getiriyor.

Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlar. Dizlerimin bağı çözülmek üzere. Soğuk ve ateşli bir rüyadaymışım gibi hissediyorum.

Çocuklar bir kartopu savaşı daha başlatıyor. Bazıları yatma zamanları geçtiği için sinir krizi geçiriyor, kendilerini

yerde ve karda öfke nöbeti geçiriyor. Kocamı diğer paltolardan, botlardan ve sarışın kafalardan ayırt edemiyorum.

"Rehber kitaplarda İsviçre'nin bu tarafını neden göstermediklerini anlayabiliyorsun," diyor bir ses kulağıma.

Çıglık atıyorum, sonra ağzımı kapatıyorum. Bu Teresa.

Aslında onu gördüğüme sevindim, çünkü Rigi yürüyüşünden hatırladığım kadarıyla İsviçre canavarları hakkında her şeyi biliyor gibi görünüyor.

"Bu da neydi böyle?" Sesim istemediğim halde titriyor. Nova'nın bize doğru geldiğini görebiliyorum, Heidi ve Raj da onun arkasından geliyor.

"*Schneegeiss*. Bu bir tatil kar canavarı" diyor Teresa. "Evlat edindiğimiz ülkemizi kutlamak için bir Kulüp geleneğidir. Bu bizim yerel halkla etkileşim kurma ve kültürlerine saygı gösterme biçimimiz."

"Bu çok tuhaf." Öfkeliyim ve iyi bir TIG eşi olmak şu anda önceliğim olmaktan çok uzak Her şey yolundaymış gibi davranmayacağım. "Ne anlamı var ki?"

"Bunun çocukları korkutarak uslu durmalarını sağlaması gerekiyor. Duyduğuma göre, çok işe yarıyormuş."

"Çocuğun olduğunda anlayacaksın." Nova aniden burada. "Midas! Buz atma!"

Yine gitti. Teresa uzaktaki birine el sallıyor ve uzaklaşıyor.

Raj yaklaştı. "İyi misin?"

"Hayır." Dişlerim takırdıyor. "Kocamı gördünüz mü?"

"Onu Peter'ın masaları toplamasına yardım ederken gördüm." Nazikçe gülümsüyor. "Çok ciddiye almamaya çalış. İsviçre'de her mevsim için bir canavar vardır. Buna alışacaksın."

Ona yan gözle bakıyorum ve o da dayanışma içinde gülüyor. "İlk geldiğimde ben de aynıydım. Batıl inançları takvime bağlı. Tarihsel olarak, ister kabul etsinler ister etmesinler, gelenek ve görenekler İsviçreliler için dinden daha önemlidir. Buraya tam da geleneklerin ve festivallerin yüksek sezonunda taşındınız. En kötüsü bu değil."

"O zaman başım gerçekten belada." Dudaklarım uyuşmaya başladı. "Canavar başka bir şey. Kocamın ve benim kuklalarımız gerçekten çok yanlış."

"Ah. Sanırım alışık değilseniz, bu gelenek uğursuz görünebilir," diye başını sallıyor Raj. "Bunun bir karşılama töreni olması gerekiyor... sizi kulübe sonsuza dek dahil etmenin sembolik bir yolu. Çoğu insan bunu gurur verici bulur. Yukarıdaki adam

Bu köyde seninkini yapan adam en iyi işi yapıyor. Üstelik ucuz da değil."

Bu da ne böyle? Nutkum tutuldu ve neyse ki Wesley bana uzaktan işaret ederek gitme vaktinin geldiğini haber verdi.

"Bizi cayır cayır yakarlarken beni terk ettiğine inanamıyorum," diyorum eve dönerken, o direksiyonun üzerine eğilmiş, kaygan karanlıkta uçurumdan aşağı sürmediğinden emin olmak için direksiyonu demir bir tutuşla tutarken.

"Seni bırakmadım," diye yanıtlıyor. "Orada yüzden fazla insan vardı. Sen de en az benim kadar sevgi görüyordun. Kulübe hoş geldin diyen bir milyon kucak aldım."

"Cidden bunun seni korkutmadığını mı söylüyorsun? O canavarları yaktıktan sonra sıranın bize geldiğini düşünmüştüm."

"İnanılmazdı," diye aklımı kaçırmışım gibi aval aval bakıyor bana. "Seyahat etmek ve diğer kültürleri tanımak istediğini söyleyen bir kadın olarak sizin böylesi bir yaratıcılığı ve gösteriyi benimseyeceğinizi düşünürdüm."

"Bu bir kültür ya da gösteri değildi," diye karşılık verdim. "Bu cehenneme açılan bir pencereydi. Kendi ölümümü gerçek zamanlı olarak izlemiş gibi hissediyorum."

Nasıl bu kadar sakin olabiliyor anlamıyorum. Dünyada, benzerliğimin yakılmasının anısını silmeye yetecek kadar glühwein yok.

"Yorgun olduğunda abartılı olduğunu öğreniyorum," diye gülümsüyor, benimle dalga geçiyor, ama flörtöz bir şekilde, bu yüzden gitmesine izin veriyorum. "Hadi seni eve götürüp yatıralım."

Wesley ve ben Noel arifesinde Nova ve Brett'in kapısını çaldığımızda, kollarımızda şarap şişeleri ve büyükannem Mixie'nin meşhur bleu peyniri sosuyla, tedirginliğim kültürel anlayış arayışıyla bastırılmıştı. Wesley yabancı düşmanı eğilimler gösterdiğimi ima edince içim cız etti. Beni değil. Hiçbir zaman.

Tezahürat yapan bir kalabalığın önünde imajımın yanmasını normalleştirmek için harcadığım saatlerden sonra, tanıdık bir çocukluk nakaratında biraz teselli buldum: *Artık Kansas'ta değiliz.*

Irina ön kapıyı açıyor ve tarçın, glühwein, nane şekeri, asılı ökseotu ve atatürk çiçeği kokularının çarpıştığı bir sıcaklık beşiğine adım atıyoruz. Kırmızı kazaklar, haki pantolonlar, kadife elbiseler, süslü küpeler, yüksek bir ağaç ve lezzetli yiyeceklerle dolu masalar, bir hindi, sandviçler, yan yemekler, her türden tatlılarla dolu bir görüntü.

O gün Peter'ın evinin önünde izlediğim Hallmark Noel filminden bir başka sahne. Telaşlı bir yönetmenin dışarı fırlayıp *kes* diye bağırmasını bekliyorum!

Wesley Tur boyunca acı çekmesi için uzaklaştırılırken ben de diğer TIG eşleriyle birlikte rahat bir köşeye çekiliyorum. Ben glühwein yudumluyorum. Onlar prosecco içiyor.

"Tebrikler," diye parlıyor Heidi. "Seni gönüllülük fırsatlarımıza dahil etmek için sabırsızlanıyorum. Ooh! Ve bu kış Kulüp web sitesi için bir şeyler yazabilirsin. Söz veriyorum işe geri dönmeyi unutacaksın. Edebiyatımıza biraz canlılık katmak için bir kelime ustasına ihtiyacımız var."

Ugh. Sıcak içeceğimi yudumluyorum ve ağzımı yakıyor.

"İyi misin?" Seychelle soruyor. "Seninle konuşamadım ama şenlik ateşinden sonra biraz halsiz olduğunu duydum."

"Beni suçlayabilir misin?" Cevap veriyorum. "Kendimi kazıkta yakılırken görmek... bir deneyimdi."

"*Bunun* kötü olduğunu mu düşünüyorsun?" Seychelle, her zaman mizah duygusuna sahip olan, güler. "Bu geceki ucubeler geçidini görene kadar bekle."

"Her şey anlam kazanmaya başlıyor," diye yarı şaka yapıyorum, "çünkü başka neler olduğuna inanamayacaksınız..."

Onlara komşumuzun tabaklarını ve yağmurdaki performansını, rünleri, evdeki sesleri ve sembollerde gördüğüm mesajı anlatıyorum.

"Bu *da* ne böyle?" Nova şaşkına döner.

"Komşumuz bu işaret ve sembollere çok meraklı," diye omuz silkiyorum. "Sanki o... biliyorum bu bir sıçrama gibi gelebilir ama... neredeyse büyücülük gibi görünüyor. Ayrıca o tabaklardaki beş köşeli yıldızlar ve pentagramlar bende Şeytani hisler uyandırıyor."

İçkileri havada, hep birlikte donup kalırlar. "Komşunuzun bir *cadı* olduğunu mu düşünüyorsunuz? Neden?" Heidi soruyor.

"Tepedeki semboller... rünler... uyarı..."

"Uyarı hakkında," diyor Heidi. "Bize *tam olarak* ne dediğini anlat."

Onlara unutamadığım her şeyi anlatıyorum: *Dikkatli olun. Kendinize dikkat edin.*

Üçü de belli belirsiz bakışırlar.

Heidi sesini alçaltarak, "Bu kelimeyi kullanırken dikkatli ol," diyor. "İsviçrelilerin cadılarla ilgili çok kötü bir geçmişi var. İşkence gören ve katledilen onca zavallı, masum 'cadı' suçlaması vardı - kimse bunu İsviçreliler gibi yapmadı, özellikle de Fransız tarafında. Bu insanlar geçen haftaya kadar sözde 'cadıları' idam ediyorlardı. Gerçek anlamda değil. Anna Göldi 1782 yılında İsviçre'de idam edilen son 'cadı'ydı."

"Bunu nasıl yaptılar?" Sorduğuma hemen pişman olarak . "Kafasını kopardılar," diye fısıldıyor Nova.

Masum cadılardan biliyorum. Violet ve ben çocukluğumuzdan beri cadılar ve cadı avcıları hakkında konuşmamaya özen gösterdik. Salem'in kalbinden on beş mil uzakta büyüdük ve göğüs parçalayan aletler ve yanan ateşler ilkokulda okul gezilerinin bir parçasıydı ve manzaralar ve hikayeler bizi asla terk etmedi.

Koloni döneminden kalma adliye binalarının ve müzelerin içindeki ham ahşap kokusunu hiç unutmadım; bazıları eski günlerden kalma eğimli ve küflü, diğerleri ise orijinalleri kadar basit ve gıcırtılı olacak şekilde yeniden inşa edilmişti.

"Ama sonra," diyor Heidi, "*gerçek* cadılar vardı. Büyü yapan ve insanlara zarar veren türden."

"Ve insanlara yardım ettiler," diye ekliyor Seychelle. "Dışarıda cidden belalı cadılar var. Sosyal medyayı kontrol etmeniz yeterli. Çok büyük takipçileri var."

"Rose'a kitabı vermeliyiz!" Nova araya giriyor.

Seychelle sorar, "Nerede? En son Jacqueline almıştı. Sayın Başkan? Peter'dan geri aldın mı?"

"Eminim aklında o kitabı bulmaktan başka şeyler de vardır," diye yanıtlıyor Heidi. "Ama onu ele geçirmemiz gerekiyor. Bu bizim tarihimizin ve arşivlerimizin bir parçası."

"Kitap ne hakkında?" diye sordum.

"Kulübün kurucuları tarafından yazıldı. İsviçre tarihinde rehber kitapların size anlatmadığı anlarla ilgili" diyor Heidi. "Eğer abartılı düzyazıyı görmezden gelebilirseniz, orada bazı gerçek cevherler bulacaksınız."

"Kulağa büyüleyici geliyor. Bir göz atmak isterim," diyorum yalan söyleyerek. "Ortaya çıkar çıkmaz ileteceğim," diye teminat veriyor Heidi. "Sözde

ve ödünç almak isteyen herkesin çok eski olduğu için ona iyi bakacağına söz vermesi gerekiyor. Jacqueline'in onu Evans ailesinden yeni geri aldığını hatırlıyor gibiyim..."

Bana bu kitap hakkında çok da ketum davranmadılar. Jacqueline, kitaba erken göz atabildiğim için eşsiz bir öneme sahipmişim gibi gösterdi ve şimdi her zamankinden daha fazla şaşkıyım.

" geldi!" Brett odanın öbür ucundan bağıyor.

"Yolun olsun," diye göz kırıyor Seychelle bana, düzinelerce insan dışarıya, karın içine dökülürken.

Wesley'i buluyorum ve beni yanağımdan öpüyor. Olacakları en iyi şekilde görebilmek için yol kenarında birlikte duruyoruz. Peter aramızdaki boşluğa giriyor ve her birimize birer kolunu doluyor.

"Seveceğin bir başka gelenek daha," diye göz kırıyor. Geri çekiliyorum ve altından kaçıyorum. "İşte geliyorlar..."

Onları görmeden önce duyuyorum. Ve sonra onları koklarım.

Sokak kırmızı pelerinliler, siyah pelerinliler ve yavaş, pis kokulu eşeklerden oluşan bir alay ile dolup taşar. Hava şingirdayan çanlar ve çığlık atan çocuklarla doluyor, bazıları sevinç, bazıları korku içinde.

"Nedir bu?" Wesley Peter'a sorar.

"Bunu uğursuz bir Noel Baba alayı gibi düşünün," diye yanıtlıyor Peter. "Aziz Nicholas iyilikseverdir -şurayı görüyor musunuz? Ama gerçek Noel Baba'nın aksine, yaşlı Nicky'nin uğursuz bir yardımcısı var."

Pelerinlerden oluşan duvarın kısa ve ölçülü adımlarla, tatil kâbuslarından oluşan bir ordu gibi yaklaşmasını izlerken kendime sarılıyorum. "Bu ikinci ne kadar kötü olabilir ki?"

"," diye bana dönüyor Peter, gözleri kısılmış ve bir mesaj gönderiyor:
Yakalayabilirsen yakala beni. Benimkiler cevap veriyor, senin için geliyor.

Ya da sessiz karşılaşmayı hayal ediyorum. Şenlik ateşinden sonra uzun bir gece uykusu çektim ama bu, beynimdeki kalıcı sisi temizlemeye yetmedi.

Kristoff şimdi yanımızda, Seychelle'in arkasında duruyor, vücudu Seychelle'in vücuduna değiyor ve onu kaşıklamak için kollarını ona dolamak üzere uzandığında, Seychelle geri çekiliyor. Hemen kollarını indiriyor. Toplum içinde aralarındaki bu soğukluk bir tema haline geliyor.

"İşte geliyorlar!" Teresa titriyor. Onu grubun kenarlarında görmek için dönüyorum.

Geçit töreni geçmek üzere. Aziz Nikolaos hediye dolu kadife bir çanta yerine düğümlü ahşap bir asa taşıyor. Zayıf, uzun boylu ve piskopos şapkası takıyor. Yanında ren geyiği yerine başları eğik iki eşek var.

Hayvanların başında siyah pelerinli, sivri şapkalı, kısa boylu bir adam var. Sıcak kömür gibi gözleri dışında yüzüne ya da yüz hatlarına dair hiçbir şey göremiyorum.

Adam bize yaklaşıp tıslarken çocuklar yine çığlık atıyor. Ben kimsenin annesi değilim ama çocuklar gerçekten korkmuş görünüyor. Kötü Noel Baba kirli bir bez çuvaldan paketlenmiş şekerler atıyor, arkalarından daha pelerinli figürler geliyor.

Alay geçerken Wesley ıslık çalıyor ve yuhalıyor.

"Bunlar *tam olarak* nedir?" Özellikle kimseye sormuyorum.

duran Raj, "Orta Çağ'dan kalma çocuk hırsız ıblisler," diyor aynı tonda, *Noel Baba'nın Kuzey Kutbu'ndan gelen oyuncakçı elfleri. "Schmutzli yaramazlık yapan çocukları cezalandırmak için burada."* Bir çocuğun kafasına vuruyor. "Anladın mı, Silas?"

Çocuk, Raj'ın bacağına sıkıca tutunarak, "Evet, baba," diye cevap verir.

Siyah kukuletalı figürlerden biri sürüden ayrılıyor, önünde ölü dallardan oluşan karışık bir yığın duruyor. Bize doğru koşuyor.

Wesley ve ben büyülenmiş bir halde izliyoruz, sanki varlıklar bir ekrandaymış gibi, sanki bize dokunamıyorlarmış gibi.

İçlerinden biri bana doğru hamle yapıyor. Göğsüne kadar inen uzun sakalını, acımasız kırmızı gözlerini görebiliyorum ama uzanıp kirli parmağını yanağımda gezdirmesi için geçen bir saniye içinde başka hiçbir özelliğini ayırt edemiyorum.

O varlık, o adam, o her neyse, uzun bir *şşşt* diye tıslıyor ve yüzümde minik tükürük damlacıkları hissediyorum.

Tökezleyerek geri çekildim ve nefes nefese kaldım. Bu varlıklar yürüyen kömür dumanı , yüzleri çarpık, hareketleri sarsıntılı ve tehditkâr. Beni tatil ruhuna *sokmuyorlar*.

Peter kıkırdıyor ve beni işaret ediyor. "Vay be! Tam muamele gördün."

Geri çekilip yanağıma bakıyor, sonra benden birkaç santim ötedeki havayı siliyor. "Ah. Canavarın işareti."

"Ne?"

Telefonumu çıkardım ve kamerayı ayna olarak kullandım. Islak kömür tozu gibi siyah bir kesik var, bir yabancınn kirli parmağının izi.

Kocama döndüm. "Mendiliniz var mı? Bana bir tane getirebilir misin? *Acele edin.*"

"Sakin ," diye azarlıyor Wesley beni. "Çocukların görmüyorsun. Bu sadece biraz eğlence."

"Bir adam karınızın rızası olmadan yüzüne dokundu. Bu 'eğlenceli' değil. Ve çocuklar çıldırıyor. Yine de hiçbiriniz umursamıyor gibisiniz."

"Köydeki Cadılar Bayramı geçit töreninden gerçekten bir farkı var mı? İnsanlar sana sürekli dokunuyor ve sen hiç şikâyet etmiyorsun," diye karşılık veriyor Wesley. "Evet," diye cevap veriyorum, evlendiğim bu kişinin kim olduğunu anlamaya çalışarak. "Bu farklı."

İçeri koşuyorum ve üzerimde hiçbiri sempatik olmayan gözler hissediyorum. Bir banyo bulup aynada yüzümü fırçalıyorum ve hepsi çıkıyor, ancak çiğ olarak ovaladığım kırmızı deride lekeli bir yama kalıyor.

Jacqueline'in bana verdiği kitaba göz atmaktan fazlasını yapmanın zamanı geldi de geçiyor bile. Canavarlar ve folklorla ilgili bir bölüm var ve ben yeni ülkemin gelenekleri hakkında ne yazık ki cahilim.

İçimde artık Kansas'ta olmadığımıza dair bir his var. Hayatımda ilk kez Dorothy'nin bunu söylerken ne hissettiğini gerçekten anlıyorum.

Ürpertici görüntüye rağmen o gece sabaha kadar uyumayı başarıyorum, bu da yeni hayatımızla ilgili devam eden alarm zillerini bastırmamı kolaylaştırıyor. Uyandığımda daha az sinirliydim ve iyi bir geceyi geride bıraktığım için rahatlamıştım.

Etkinliklerin, canavarların olmadığı, ne giyeceğimi düşünmediğim, sadece bize ait bir gün geçirdiğim için mutluyum.

Wesley Noel kazı ya da herhangi bir kuş istemedi ve İsviçre emmentali ve soğanlı tart için bulduğum yeni bir tariften memnun görünüyor. Patates püresini özlediğini söyledi, ben de ondan bir yığın yaptım ve bir salata hazırladım.

Geç bir öğle yemeğinden sonra Sonnenberg'e kadar yürüyoruz, sonra tepelerin etrafında dolanıyoruz ve kilometrelerce başıboş dolaşıyoruz. Wesley birkaç ineğe böğürmek için duruyor ve ben eve doğru patikada ilerlerken eski dostumla tekrar karşılaşıyorum.

"Grüezi," Rose, "Güggeliman başını sallıyor. "Fröhliche Weihnachten." "Merhaba Karl," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Mutlu Noeller."

Arkamda bir şey görünce yüzü düşüyor -Wesley mi? Kocamın hayvanlarla iletişimini bitirdiğini ve tepeden aşağıya doğru yürüdüğünü görmek için dönüyorum.

Karl kocama bir kez başını sallıyor ve bilmesem bunun kasıtlı bir baş sallama olduğunu söyleyebilirdim. "Grüezi."

Wesley, dar patikada Karl'ın yanından geçerken dudaklarını bükerek yarım bir gülümseme sunar ve hiçbir şey söylemez.

Tepeden aşağı inerken Karl'ın gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum ama ayak seslerini duymuyorum. Ayakta durup bizi izlediğinden şüpheleniyorum.

Eve döndüğümüzde Wesley ateş yakıyor, ben bir şişe Perrier-Jouët rose'un mantarını açıyorum ve bağdaş kurup halıya oturarak hediyeleri değiş tokuş ediyoruz. Neredeyse hiç mücevher takmamama rağmen bana bir çift altın küpe veriyor, ben de ona çorap çekmecesinde sakladığı saat koleksiyonu için bir vitrin veriyorum. İkimizin de hediyelerimiz karşısında heyecanlanmadığı ya da çok iyi rol yapamadığımız hissinden kurtulamıyorum. Diğer her şey gibi burada oluyor, tıkıyorum.

Ateşin başında *Şahane Hayat'ı* izliyoruz, sonra da kitap okumak için yerleşiyoruz.

Aile konusundan ve neden hiçbirini aramadığımdan kaçınmak için o kadar çok çalışıyorum ki, ailesiyle iletişime geçip geçmediğini sormayı unutuyorum.

Noel ve Yeni Yıl Arifesi arasındaki boşluk sakın geçiyor, gecenin bir vakti ya da kapıma gelen garip mesajlar yok.

Yine de jetlag'im yeni seviyelere ulaştı. Üstesinden gelmek için her şeyi yaptım: Gözlerimi zar zor açık tutabildiğim zamanlarda uyuklamaktan kaçınmak; bitkin düşene kadar egzersiz yapmak; elli çeşit sakinleştirici çay; kahve yok; yatmadan birkaç saat önce ekran yok.

Hiçbir şey işe yaramıyor. Beynim yanıyor, uzuvlarım çarşafların altında karıncalanıyor ve huzursuzluğun altında yatan dayanılmaz yorgunluk, vücudumun uykuya yenik düşmeyi inatla reddetmesiyle eşleşmiyor.

Kronik uykusuzlukla başa çıkmaya yönelik çevrimiçi ipuçlarından çıkardığım ana sonuç, patinajı yönlendirmektir. Dakikalar ilerlerken tavana bakmayın, yastığınızı yumruklamayın veya panik yapmayın. Çoğu sabah bir ya da iki gibi uyanıyorum, bir saat bekliyorum ve tamamen uyanık kaldığımda kalkıyorum.

Temizlik yapıyorum, okuyorum, sosyal medyada geziniyorum. Rawlings ailesinden ve Jacqueline'den bahsedenler için internette dolaşıyorum. Kayboluşunun zaman çizelgesini tekrar gözden geçiriyorum. Hesaplanmamış saatleri mantık, varsayım ve hayal gücüyle doldurmaya çalışıyorum.

Ve her seferinde konu Peter'a ve o kayıp altı saate geliyor.

Yılbaşı gecesi gergin hem de yorgun oluyorum ve ortamın değişmesine, benim ve Wesley'nin sesinden başka seslerin duyulmasına fazlasıyla hazırım.

Heidi bana Zermatt'a *her şeyi* yanımda götürmemi tavsiye ediyor ve böylece büyük TIG kayak gezisi için yola çıkacağımız sabah Wesley ve ben kaotik bir toparlanma, acele etme ve gece kıyafetlerimizi, mayolarımızı, kayak pantolonlarımızı, gözlüklerimizi ve yeni kayak takımlarımızı kontrol etme telaşına giriyoruz.

Önce aşağı iner ve ön kapıyı zorlayarak açar. "Ne oluyor be?"

Kapı aralığından etrafına bakıyorum. Çömeli üç tahta parçası alıyor, başparmağını oyulmuş sembollerin üzerinde gezdiriyor ve bana dönüyor.

Daha fazla r n. Ne yapacağımı şaşırdım. İlk parti ortaya çıktığından beri komşuyu birkaç kez daha ziyaret ettim ama kapıyı hiç açmıyor.

Wesley diskleri sanki onları oraya koyan benmişim gibi düzleştirilmiş avucunda tutuyor.

"Ver onları," diyorum sertçe. "Komşuyla konuşacağım. O olmalı." Umarım odur. Başka bir açıklama düşünülemeyecek kadar ürkütücü.

Ben rünleri çantama tikiştirirken Wesley anlayamadığım bir şeyler homurdanıyor, sonra dikkatini kayaklarını ve çantalarımızı sonsuz merdivenlerden aşağı indirmeye veriyor.

Kuzgun  atımızın kulesinden bana doğru çığlık atıyor ve Wesley önümde olduğu için ona bakıyorum.

"Senden biraz uzaklaşabilirim kuşum. Zermatt'a gelemeyeceğini biliyorsun. Orası çok uzak. şimdi *defol*."

"Kiminle konuşuyordun?" Wesley eşyalarımızı bagaja yüklerken soruyor.

"Ne? Hiç kimse. Ben bir şey söylemedim."

Nova dağ treninde bir matara çıkardı ve ben hariç herkes kibarca bir yudum aldı. Etrafta dolaştırdıkları sert içkiler için çok erken.

Kristoff ve Seychelle'i izlediğimi çok belli etmemeye çalışıyorum ama şişeyi uzatmaya hazırlanırken beni yakalıyor. Merakımı sıcak bir g l msemeyeyle  d llendiriyor.

"Biraz ister misin?" Bana bir içki ikram ederek soruyor. "Seni hemen ısıtır."

Siktir . Ondan aldım ve gülümsemesine karşılık verdim. Geri fırlatıyorum, dilimde metal tadı alıyorum, sonra içki jet yakıtı gibi aşağı inerken irkiliyorum ve  ks r yorum. Kristoff ayağa kalkıyor, eğiliyor ve sırtıma sertçe vuruyor.

"İşte . İyisin," diyor.

Kendimi ondan korkmaya ikna edemiyorum; Wesley'nin daha önce onun kuzu postuna bürünmüş bir kurt olduğuuna dair yorumuna rağmen, bu noktada hafifçe bile temkinli olamıyorum. Öte yandan Brett, bir okul otobüsü kabadayısı gibi dikiliyor, boşboğazlık ediyor, yakın zamanda işini kaybettiği bir TIG müşterisini taklit etmek için tüyler ürpertici bir falsetto ses kullanarak yüksek sesle konuşuyor.

Raj ve Heidi kibar g l msemeleriyle onları izliyor ve bana bugün trendeki tek yetişkinlermiş gibi geliyorlar.

Buradaki tek bekar erkek olan Peter, karısının onu terk etmesinden bu yana ilk büyük tatillerinden birine çıkmıyormuş da erkek erkeğe bir hafta sonu geçiriyormuş gibi gülüp eğleniyor.

Bir servis aracıyla TIG'in dağ evine vardığımızda -Zermatt'ta arabaya izin verilmiyor- personel kapılarımızı açmak ve valizlerimizi almak için aşağı iniyor.

Modern kayak evinden bozma malikânenin içinde, büyük fuayede ellerinde tepsiler dolusu dumanı tüten kupalar tutan daha fazla yardımcı bekliyor. Yüksek tavanları ve kristallerle süslü muhteşem avizeyi iyice görebilmek için başımı eğiyorum, sonra bir kadın bana içki ikram edince dikkatimi topluyorum.

"Rom toddy ya da İrlanda Sıcak Çikolatası," diyor ve ben bir anda Helena olduğunu anlıyorum.

Sanırım aramızda yanında eşi olmayan tek kişi olan Peter bu hafta sonu o kadar da yalnız olmayacak.

Bir sıcak çikolata alıyorum. Birer birer, bir personel her çifti odalarına götürüyor. Bizimki alt katta, kar kümesi manzaralı, ama rahat ve sessiz, bunu kabul ediyorum. Kocamı herkesten uzakta kendime ayırıyorum.

Kendimize çeki düzen verdikten sonra akşam yemeği için herkesle üst katta buluşuyoruz. Masa, özenle hazırlanmış orta süsleri ve loş odada titreyen ince mumlarla bir ortaçağ ziyafeti gibi hazırlanmış.

Wesley'nin yanına oturuyorum, o da uzanıp kalçama masaj yapıyor, tam da istediği etkiyi yaratıyor ve kimsenin yüzümün kızardığını görmemesine seviniyorum.

Servis elemanları masaya üşüşüyor ve önümüze dumanı tüten mezeler bırakıyor. Herkeste et parçaları var ama ben rosti alıyorum, pastırma yok. Masanın öbür ucunda, devam etmekte olan bir vejetaryen olarak beni açıkça destekleyen Heidi ile göz göze geliyorum. Gülümsüyor ve kadehini bana kaldırıyor, sonra diğerlerine dönüyor.

"İyi yemeklere, dostluğa ve yıllık Yeni Yıl gezisine kadeh kaldırmak istiyorum. Bu seferki yeni bir rahatlama seviyesine ulaşsın" diyor.

"Ve sefahat," Brett ağzı dolu bir şekilde konuşuyor.

"Ve sefahat," diye herkes hemfikir oluyor ve kadehleri tokuşturuyoruz.

İki yemekten sonra, biz içkilerimizi yudumlarken Brett ayağa kalktı. "Erkekler salonda Blanton's ve Cohiba içmek için bana katılmak ister mi?"

Adamlar masadan uzaklaşırken sandalyeler fayanslara sürtünüyor. Wesley ayrılmadan önce beni yanağımdan öpüyor. "İyi olacak mısın?" Fısıldıyor.

"Sensiz idare etmeye çalışacağım."

Onlar gittikten sonra Seychelle, adamların az önce kaybolduğu kapıya bakarak yüzünü buruşturur. "Burbon ve puro mu? Ne kadar da basitler," diye gözlemler. "Jakuzide şampanya içmek isteyen var mı?"

Bir alkış tufanı kopuyor ve sonra hepimiz üstümüzü değiştirmek için dışarı çıkıyoruz. Ben tek parça bir kıyafet giyiyorum, banyomuzda asılı olan kabarık beyaz bornoza sarınıyorum ve diğerleriyle buz gibi açık hava güvertesinde buluşuyorum. Havuzun yanındaki vadinin üzerinde asılı duruyor ve her şey dumanı tütüyor. Uzaktan bakıldığında dağ evimizin yanıyormuş gibi görüldüğünü hayal ediyorum.

Büyük boy jakuzinin kenarına geliyorum ve kendimi küvetin içine bırakıyorum. Biri bana bir kadeh şampanya uzatıyor ve ben bir yudum alırken Seychelle küvetin karşısından bana bakıyor.

"Ee, New York kızı," diyor aramızda yükselen buharın içinden. "Bir gurbetçi olarak nasıl gidiyor? *Gerçek* konuşalım. Nasıl uyum sağlıyorsun?"

Gülümsüyorum, oyalanıyorum, TIG'de dolaşmayacak ne paylaşabileceğimi düşünüyorum ve Wesley'e geri dönüyorum.

"Uh oh," diye gülüyor Seychelle. "O kadar kötü mü?"

"Hayır! Hiç de değil. Sadece..." Ayaklarımın üzerinde düşünüyorum. "Açıkçası, her şey harika ve Wesley ile evliliğimiz oldukça iyi gidiyor, sanırım. Ama... çalışmayı ve kendi paramı kazanmayı özledim. Kariyerimi özledim."

"*Para* konusunda endişelenme," diyor Heidi, buklelerini dağınık bir şekilde üstten düğümlemiş, kaşlarını çatarak. "Wesley ikinize de yetecek kadar para kazanıyor. Bütün üst düzey TIG çalışanları öyle. Bu yılki Noel ikramiyelerine bir bakın."

Ne? Bana herhangi bir Noel ikramiyesi bildirilmedi, ancak başımı sallayıp sözde nakit akışı konusundaki heyecanımı mırıldanıyorum.

Nova eliyle içkisini işaret eder. "Hayır, hayır. Rose'un ne demek istediğini anlıyorum. Brett'le Stockholm'de iş gezisindeyken tanıştım ve o zamanlar ulusal sörf takımının yıldızıydım. Bana evlenme teklif edip Luzern'e taşınmamı istediğinde, bir parçam takımdaki yerimi bırakıp gideceğim için üzgündü."

Kabarcıklar saçının kenarlarını ıslattıkça platin rengi saçları kararıyor.

"Alışacaksın," diye güvence veriyor Nova bana. "Bunları unutacaksın ilk bebeğiniz olduğunda şüphe duyarsınız. Klişe olduğunu biliyorum ama ben doğum yapana kadar bu dünyadaki amacımı anlamamıştım."

Gözlerini devirme, Rose. Tek kelime etme.

Heidi setler onu çene ve gönderir Nova bir kötülük göz.
Seychelle şampanya yudumlar.

"Hepimizin kariyerleri vardı," diyor Seychelle. "Hepimizin yapması gereken bir seçim vardı."

"Oh? Ne yaptın?" diye sordum.

"Bir halkla ilişkiler firması işletiyordum. İyi de yaptım."

Nova yüzünü buruşturuyor. "Yine de bir şekilde yapıyorsun, değil mi?"

Seychelle, "Bağlantılarımı açık tutuyorum," diye yanıtlıyor. "Ağ kurmak her zaman bir

iyi fikir."

"Şuradaki Heidi bir avukattı." diye ekliyor.

Heidi omuz silkiyor. "Eh. Birkaç yıl çalıştım. Bazı hukuk davaları, bunun gibi şeyler. Raj'la internette tanıştım ve onu ziyaret etmek için Londra'ya gittim. Beni Ohio'dan çıkardı. Bunun için sonsuza dek minnettarım. Beni yanlış anlamayın, kimsenin kendi eyaletimi kötülemesine müsamaha göstermem ama dünyayı görmek istiyordum ve Raj bana bunu yapmam için gereken itici gücü verdi."

Bir an için hepimiz sessiz kaldık ve küvetin fokurdayan köpükleri arasından bir kuzgunun gıklaşmasını duydum. Başımı *kaldırıp* bakıyorum ve ona *gitmesi* için bağırarak istiyorum.

"Peki ya Jacqueline?" Ben soruyorum.

Yeni arkadaşlarımdan gözünden bir şey kaçmıyor. Onun yokluğu normalmiş gibi davranmakta ustalaştılar.

"Jacqueline, Peter'la tanıştığımda Hong Kong'da bir yatırım şirketinde portföy yöneticisiydi," diye anlatıyor Seychelle. "Kim bilir. Belki de şimdi işine geri dönmüştür."

Hassas sohbet, cam kapılardan fırlayan adamlar tarafından yarıda kesilir.

"Hey, ateşli bayanlar," diye seslenen Brett, sırtını kamburlaştırıyor ve herkesi eğlendirecek şekilde bağırsaklarını göstermek için küçük bir dans yapıyor.

Peter onun önüne geçiyor ve sıcaktan irkilerek ayak parmağını jakuziye daldırıyor. Kristoff mayo giyiyor ve Wesley ile göz göze geliyoruz. Avrupa'ya taşınmadan önce ilk muz hamağımızı ne zaman göreceğimize dair iddiaya girmiştik. Ben Mayıs demiştim. O Haziran'ı tahmin etti. Ben kazandım.

Wesley Heidi'yi dürttü ve o da yana kaydı. Benim yanıma çöküyor, sıcak su vücudunda gezinirken inliyor. "İşte hayat bu," diye iç geçiriyor.

İki garson daha fazla şampanya getirerek dışarı çıktı.

"Şu yıldızlara bak," diyor Wesley, gökyüzünü görmek için başını arkaya atıyor ve suyun altında bir elini bacaklarımdan arasına sokuyor. "Bunu New York'ta göremezsin."

"Burada ışık kirliliği yok," diye gözlemliyor Raj. Heidi şimdi onun omzunun kıvrımına sıkışmış durumda. Nova ise Brett'in kucığında.

Sanki bir aylık dramı hayal ediyormuşum gibi. Jacqueline gerçekten tehlikedeyse bu kadar insan nasıl bu kadar normal ve mutlu davranabilirdi? Kendi başına gitti.

Değil mi?

Ertesi sabah teleferiğe vardığımızda ekip kayaklarını mekikten çıkarırken Wesley geride kalıyor.

"İyi olacağına *emin* misin? Kalıp sana tavşan yamacında bir ders ayarlayabilirim..."

"Henüz buna hazır değilim," diyorum ona. "Yürüyüş yapmak ve keşfetmek için heyecanlıyım."

"Harika vakit geçireceğiz," diyor Seychelle. "Ben de bugün kayak yapmayacağım. Biraz yürümek istiyorum."

Diğerleri teleferik hattına tırmanırken Seychelle ve ben tırmanmaya başladık.

"Bu gece için hazır mısınız?" Kayak pistlerinin etrafından dolanan bir dağ yolunu oflaya puflaya tırmanırken soruyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye gülüyorum. "Endişelenmeli miyim?" "Eh," diye geçiriyor.

"Çocuklarla biraz daha fazla takılmak eğlenceli oldu," diyorum. "Kristoff'u sevdim. Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Bir aile düğününde." Ses tonu konuyu söylüyor, ben de konuyu değiştiriyorum. "Ne zamandır birliktesiniz?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" Adımlarının arasında bana şeytani bir bakış fırlatıyor. "Beş yıl oldu. Evet, doğurganlıkla mücadele ettim. Bu yüzden seninle bu hüzünlü küçük yürüyüşe çıktım. İğne oldum, yakında yumurtlamam gerekiyor ve Kristoff tek parça halinde kalmamın daha güvenli olacağını düşündü."

"Özür dilerim, burnumu sokmak istememiştim-"

"Hey. Sorun değil. Yapmadığını biliyorum," diye iç geçirdi. "Özür dilerim Rose. Şu lanet hormon iğneleri yüzünden. Beni cinayete meyilli yapıyorlar. Herkes sen ve Wesley gibi değil... her şey şehvet ve buluşmalar değil. Geçinip gidiyoruz. Birbirimiz için iyiyiz."

İlk defa bana ters ters baktı. Ya şimdi gerçek arkadaşız ya da hiç olmadık.

Ağaç çizgisinin üzerine çıkıyoruz ve hareket ve güneşin vurması donmamı engelliyor.

Biraz rahatladığını hissedebiliyorum, bu yüzden haftalardır sormam gereken soruyu sormak için cesaretimi topluyorum. "Zürih'teki o gece bana ne oldu, Seychelle? Annemin gecesi mi?"

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. Yürümeye devam ediyor, yüz ifadesini değiştirmiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir votka tonikten sonra hiçbir şey hatırlamıyorum. Ertesi gün öğlen uyandığımda eve nasıl geldiğimi hatırlamıyordum."

"O hapı sana ben verdim, sevgilim." "Ben almadım."

Kaşlarını kaldırıyor. "Peki, şimdi."

"Bir şey olmasından endişeleniyorum. Eğer hafızam boşsa, herhangi biri bana her şeyi yapmış olabilir." İma edilen şey açık.

Seychelle karda durur ve göğsünü sıkar. "Tanrım, Rose! düşünme bile. Sana bir şey olmasına *asla* izin vermem."

Gözlerimin hissediyorum. Jacqueline o gece ortadan kayboldu, ben de bayılmamla ilgili tüm sorularımı ve endişelerimi bastırdım çünkü kendime sorunlarımın yanında önemsiz kaldığını söyledim.

"Bak," dedi Seychelle yüzüme bakarak. "Sallanıp dans ettiğini ve bazı arkadaşlarımla biraz flört ettiğini hatırlıyorum, ama bu kadar skandal olamazdı. Belki de içki sandığından daha sertti ve bir ya da iki shot içtiğini hatırlıyorum. Harika vakit geçirdin ve ayık olan arkadaşım, ben iyi durumda olmadığım için ikimizi de arabamla eve bıraktı."

O olduğu yerde durdu, ben de onu takip ettim.

"İşte orada!" Uzakta yükselen, eğri büğrü, sivri bir kayayı işaret ediyor. "Matterhorn. Çok yakınız. İyi bak."

Benim var.

"Görkemli, değil mi?" Dağdan aşağıya doğru ilerliyor. "Şimdi eğlenceli kısma geçelim. Bir gün için bu kadar manzara ve egzersiz yeter."

Dağın ortasında tek başına duran bir dağ evine yaklaştığımızda kar yağmaya başlıyor ve havayı kaplayan büyük, kalın, kıvrımlı pulların arasından tabelayı okuyabiliyorum: *Hennu Stall. Hoş geldiniz.*

Aylar süren bir keşif gezisinden dönüyormuşuz gibi vahaya doğru sendeleyerek ilerliyoruz.

Mekan, eğimli çatısı, koyu renkli, bitmemiş ahşabı, açık balkonu ve taşanların içki içebileceği rustik çatı katıyla İsviçre Kayak Barı Central Casting'den fırlamış gibi.

"Sana bir sır vereceğim," diye fısıldıyor Seychelle içkilerimizi söyledikten sonra. "Kayak sonrasını her zaman gerçek kayaktan daha çok sevmişimdir."

Ceketinin kolunu yukarı çekip saatini kontrol ediyor. "Bir saat içinde burada olurlar."

İki içki sonra tuvalet molası verdiğinde, bir köşeye oturup Seychelle ve Kristoff'u Google'da araştırıyorum. Sıkı ama aynı zamanda mutsuz görünen birliktelikleri ilgimi çekiyor.

Avrupa sosyete sayfaları onların göz kamaştırıcı düğününden bahsediyor ve görünüşe göre *Hello!* dergisi özel bir habere sahip:

Taht için on ikinci sırada yer alan Lihtenştaynlı playboy Kristoff von Verling, İngiliz aristo setinin Güney Afrika doğumlu çarpıcı Seychelle Windsor'ı ile evlenir.

Yeni altın çiftin popülerite konusunda hüküm süreceğinden emin olduğumuzu özel olarak açıklayabiliriz. Lihtenştayn Avrupa'nın en az ziyaret edilen ülkesi olabilir, ancak bu küçük prenslik - kıtanın tek mutlak monarşisi - aynı zamanda en zengin olanıdır.

Bir kraliyet gözlemcisi şöyle diyor: "Bu güzel çift kraliyet ailesinin geleceği. Genç, ateşli ve şimdiden son derece popülerler. Kraliyet cennetinde yapılmış bir eşleşme."

Kristoff'un bir unvan kullanmamasına şaşırdım ama sanırım taht için on ikinci sırada olmak fazla tantana gerektirmiyor. Seychelle'in bana doğru döndüğünü görüyorum ve sekmeyi kapatıp telefonumu cebime geri koyuyorum.

Diğerleri geldiğinde şarabımızdan dolayı neşeliydik ve hepsi arayı kapatmak için shot atıyordu.

"Hiçbir şey duyamıyorum!" Beş saat sonra bir gece kulübüne doluştuğumuzda müziğin üzerinden doğrudan Wesley'nin kulağına bağıyorum. Bunun için çok yaşıyım.

Yüzünü buruşturdu, sonra beni çekti. "Sana bir iğne daha yapalım!"

Brett öne doğru eğilerek Heidi'ye "Rose'a Zermatt Kuralını anlattın mı?" diye sordu.

"Henüz değil." Heidi başını sallıyor ve bakışlarını bana dikiyor. "Zermatt'ta olan, Zermatt'ta kalır."

Zermatt'ta olanlar benim eğlence anlayışıma uymuyor. Yeni arkadaşlarım birer birer en sevdikleri uyuşturucuyu ortaya çıkarıyorlar. Haplar, tuvalette kuyruklar - ara sıra çarpmaktan hoşlandığını bilmediğim Wesley de dahil - ve elektronik sigara, hepsi de kendi VIP alanımızda bir kadın tarafından servis edilen serbest akan içkinin üstünde.

Bana bir gökkuşağı kadar seçenek sunuluyor ve sonunda hepsini susturmak için Heidi'den bir hap kabul ediyorum ve Zürih'te yaptığım gibi onu avu luyorum.  ampanyamı yudumluyorum ve kadehi bitirmeye her yaklaştığımda özel sunucumuzun kadehi doldurduğunu zar zor fark ediyorum.

Bir noktada herkes dans etmek için ayağı kalkıyor ve ben de sarhoş olduğum için kendi utangaç ve mahcup halimle ona katılıyorum. Wesley onu hiç görmediğim kadar kendinden geçmiş durumda, ama kısa süre sonra ben de öyle oluyorum, böylece o ve diğer herkes bulanıkla ıyor. Arkada larımların hepsinin başka insanlarla dans ettiğini fark ettiğimde geç olmuştu. Yabancılarla.

Peter genç bir esmere sarılmış, Brett iki kadının arasında s rt n yor, Nova rastgele bir adamın kucağında oturuyor ve Wesley, sanırım benim Wesley'im, bir kadınla  p   yor ama tepki veremiyorum. Umurumda bile değil; belki de sonuçta o değildir. Kristoff tek başına kanepeye t nemi , bacakları başka bir adamın kucağında olan Seychelle'i izliyor.

Tökezleyerek onlara doğru gidiyorum ama gözümün önünden kayboluyorlar. Biri omzuma dokunuyor ve i te orada, kocam ve şimdi beni öpüyor.

Dağ evinden dokuz kişiyle ayrıldık, ancak bir düzineden fazlası bizimle birlikte eve döndü ve ben kocamı bu puslu, tuhaf, kıyafetli seks partisinin çekiminden kurtarmaya kararlıyım.

Bir el beni herkesin toplandığı gömme oturma odasına çekiyor. "Başka birini  p yordun. Biz evliyiz." Dilimin s r t ğ n  duyabiliyorum.

Kocam herkesin önünde yüzünü benimkine yerleştirdi.  ekiliyorum. "Sen de  yleydin," diyor. Wesley'nin gözleri hiç görmediğim kadar boş. "Hayır.

Bunu asla yapmam. Yemin ettik..."

Seychelle karşımda, yirmi bir ya ından büyük görünmeyen devasa bir adamın kucağında oturuyor.

Kaygan vücutlar jakuzide ve havuzda i  içe geçer. Çiftler koridorlardan aşağı ve merdivenlerden yukarı gizlice kaçıyor. Her şey puslu ve odak dışı, özellikle de birinci kattaki kasıtlı düşük aydınlatma ile, ama kendimi rahatsız edilmeden ve alanımı kendime ait tutuyorum.

Kalbimde bunun beni bu hale getirenin alkol olmadığını biliyorum ama bulanık beynimle bir anlatı kuramıyorum. Bilincim gidip geliyor gibi hissediyorum ama hala uyanıkım, hala ayaktayım.

Brett'in umduğu gibi, saf sefahat.

Uzaklaşmam gerek. Bu ben değilim; bu kontrolsüz, plansız, denetimsiz bir kargaşa. Gruptan uzaklaşıyorum ve odama giderken ışık düğmesini bulamıyorum, bu yüzden eve bağıriyorum: *Açın.*

Hiçbir şey olmuyor. Duvarı hissediyorum, gece ışıklarıyla idare etmeye çalışıyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum.

Bir gölge görüyorum. Gölge bana dokunuyor ve çığlık atıyorum. "Hey! Hey, sakın ol, sadece benim."

Eller uzandı ve omuzlarımı tuttu. Aksan, sakinleştirici ses, kurnaz teslimat. *Peter.* Karanlıkta onu seçebiliyorum, gözüne düşme tehlikesi olan sarkık bir bukle.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun? Birlikte daha kaliteli zaman geçirebileceğimizi umuyordum."

Daha fazla mı?

Sanki beni öpecekmiş gibi eğiliyor. Sıcak nefesini yüzümde hissedebiliyorum, burbonun kokusunu alabiliyorum. Elini yukarı kaldırıyor ve tüy kadar hafif bir dokunuşla saçlarımı okşamaya başlıyor.

Sol omzunu duvara yaslıyor, sağ eli sıkıca kalçamda ve ben hareket edemiyorum. Koridor karanlık ve boş.

"Sende bir şeyler var, değil mi Rosie?" Sesi daha alçak, cızırtılı. "Wesley için bir şeyler yapıyorsun. Seninle ilgili bu kadar özel olan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Sanırım ayak sesleri duyuyorum, nazik, sessiz. Belki de.

"Alo?" Sesim koridorda yankılanıyor. Orada kimse yok.

"Biliyorsun," diyor Peter, hafifçe uzaklaşıp doğrudan gözlerimin içine bakarak, "hakkımda bilgi edinmek istiyorsan sorabilirdin. Bana yakın insanları gözetlemek ve taciz etmek zorunda değilsin."

Donup kaldım, sanki beni felç etmiş gibi. Boğazım sanki kapanıyor gibi hissediyorum. "Yatak odamda olmak seni tahrik etti mi?" Dudaklarını kulağıma değdiriyor. "Yastığımı kokladın mı Rose? İçeri girerken beni düşündün mü? ve kıyafetlerini mi? Seni becermek mi?"

Ereksiyonunu hissedebilmem için beni vücuduna doğru çekti.

Bilinçaltım, duraklayan bilincimin yerini alıyor.

"Jacqueline nerede? *Nerede o*, Peter?" Bunu söyleme cesaretini nereden bulduğumu bilmiyorum ama karısının adının onun ukalalığına buz kovası dökceğini biliyorum ve aklıma gelen tek şey bu, çünkü fiziksel olarak ona denk değilim.

Yine ayak sesleri. Şimdi başka bir gölge görüyorum, hareketsiz duruyor, izliyor.

Sonra bize doğru hareket etti. Peter beni bıraktı ve etrafımda dönmeye başladı.

"Wesley! Aman Tanrım." Çığlık atıyorum, Peter'ın etrafından dolanıyorum ve kocamın içine düşüyorum.

Gülüyor. "Sana neler oluyor? Herkes üst katta parti yapıyor. Geri gel!"

Bana yardım edecek, beni koruyacak ya da Peter'a haddini bildirecek kapasitede değil. Wesley'in kafası güzel, kafası dumanlı ve hava karanlık, bu yüzden neler olduğunu göremiyor. Ben tek başımayım.

"Benimle odama kadar yürü," diyorum ve onu yanıma çekiyorum, o da benimle kalıyor.

Peter'ın bana dokunmasını, beni tehdit etmesini, beni travmatize etmesini izlerken onca zaman orada olamayacağını *biliyorum*.

Evlendiğimi sandığım adam araya girer ve onu gördüğü yerde yere sererdi.

Nerede olduğumu anlamam bir anımı alıyor ve sonra her şeyi hatırlıyorum.

Uyuşturulmuş muydum? Burada *ve* Zürih'te? Dün geceki tüm zamanımın hesabını verebilirim. Etrafımda olup biten her şeyi anlamadığımı hatırlıyorum ama uyanıktım ve bedenimin kontrolü bende idi.

Zihnim koştururken ve midem düğümlenmişken tekrar uyuyamıyorum, bu yüzden horlayan Wesley'i bırakıp terliklerimi giyiyorum ve yukarı çıkıyorum. Onu başka bir kadınla gördüğümü *düşündüğümü* ve Peter'ın bana ne yaptığını anlatana kadar dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey.

İlk geldiğimizde bir kütüphaneden bahsedildiğini duymuştum ve meçhul bir İsviçre şirketine ait bir kayak dağ evinde neler olacağını merak ediyorum.

Evin arka tarafındaki ana katta, havuzdan, mutfaktan ve kısa bir süre önce partinin yapıldığı ana oturma odasından uzakta buluyorum. İçeri adımımı atar atmaz eski ciltlerin ve modern ciltlerin yeni kâğıtlarının kokusunu alabiliyorum.

Parke zemin üzerinde ilerlerken, herhangi bir ziyaretçinin çantasına atıp çıkabileceği bir yerde korunmasız bir şekilde ahşap bir rafın üzerinde duran Dickens, Austen, Tolstoy ve Poe'nun ilk baskılarının da aralarında bulunduğu eski ve antika kitaplardan oluşan bir raf dikkatimi çekiyor. Gözüme bir şey takıldığına birini çıkarmak için hareket ediyorum.

Kendi kendine yardım rafına yöneliyorum. Basmakalıp sözler, içi boş bilgelik ve her şeyden önce benlik için rahatlık peşinde koşmaya yönelik bir rehberlik.

Beni odanın bu kısmına çeken ne gördüm? Bilinçaltım bana ne anlatmaya çalışıyor?

Parmaklarımı pürüzsüz ciltlerin üzerinde gezdiriyorum. Bir tanesi çarpıyor. Sarı renkte. Dakikalar önce zihnimin gözünde gördüğüm bu ve Jacqueline ortadan kaybolmadan önce aklıma takılan en az bir büyük sorunun cevabını barındırıyor olabilir.

Dikkatlice kaydırıp ön kapağını açıyorum. Eğer doğru hatırlıyorsam, *Sır* vizyon panolarının anasıdır. Göz gezdiriyorum ve bu kitabın gerçekten de sırrı barındırdığını keşfetmem hiç zaman almıyor.

Jacqueline'in yaşadığı bir ilişkinin sırrı.

İki isimsiz sevgili, kitap boyunca bazı bölümlerin altını çizmiş ve kenar boşluklarına küçük notlar bırakmış ve bunlardan birinin Jacqueline olduğunu biliyorum çünkü el yazısı, onun vizyon panosunda olduğu gibi ince ve zarif.

Şehvet sisi içinde çift, herhangi bir aptalın kırabileceği bir kod seçti. Notlar: *Bu akşam her zamanki yerde bir okuma seansı için müsaitim.*

Kütüphane öğlen boş olacak. Ben uyuyor olacağım...

Senin kitabını elime almak istiyorum, tamam mı?

"Vazgeçmiyorsun, değil mi?" diyor tanıdığım bir ses arkamdan soğukkanlılıkla. Dönüp bakıyorum. "Görüyorum ki *Sırrı* keşfetmişsin."

İşte orada, erken kalkmış ya da geç kalkmış, hangisi olduğundan emin olamıyorum, topuzu mükemmel, duruşu dik.

" oluyor, Irina?" Ağlıyorum. "*Lütfen* biri bana anlatabilir mi?" Sakin davranamayacak kadar yorgunum.

Irina, Mutlu Yardımcılar'ın nötr tonundaki ifadesini koruyor ve zorlukla hareket eden dudaklarının arasından "Her zaman izliyorlar" diyor.

Kitabı ona doğru salladım. "Düşündüğüm şey bu mu? Jacqueline'in bir ilişkisi mi vardı? Kiminle?"

"Tahmin edebilirsin," diyor dişlerini sıkarak. "Çok dikkatliydim. Benim bilmemin tek nedeni bu kitabı geçen yıl Helena'ya göstermek için almış olmam. Evrenden gelen mesajlar ve işaretlerle falan ilgileniyor. Para kısmıyla ilgileniyordu. O küçük notlara hiç dikkat etmedi ama ben onları... ilginç buldum."

"Adamın kim olduğundan emin olmadığınızı mı söylüyorsunuz, eğer bir ? Hiç suçüstü yakalanmadılar mı?"

"Bu grup, şimdi *sizin grubunuz*, hepsi çok dikkatli. Faaliyetlerini... gizlemeyi öğrendiler. Zayıflıklarını ya da sorunlarını göstermeyi sevmiyorlar."

Yani adam bizden biri. Belli ki Peter ya da Wesley değil, çünkü buraya yeni geldik. Geriye iki kişi kalıyor ve ben paramı kime yatıracağımı biliyorum. Kitaba "K" harfini kim yazdıysa, "*Tamam*" anlamına geliyormuş gibi davranmaya çalışmış.

"Irina," diyorum, "Kristoff'la bir ilişkisi vardı, değil mi? Vizyon panosu partisinde Jacqueline'le tartıştığınızı duydum. Konu neydi? Kısa bir süre sonra kayboldu. Her ne hakkında tartıştıysanız önemli olabilir."

Sonunda onu kızdırdım. Solgunlaşıyor, bir an gözlerini kapatıyor, sonra toparlanıyor. "Jacqueline iyi biriydi," diyor. "Çalışanlarına karşı her zaman nazikti, her yıl ikramiye verirdi. Evet, korkutucu olabilirdi ama sadece akıllı, güzel kadınlardan korkuyorsanız. Çocuklar onu anneleri gibi severdi. Peter geç saatlere kadar çalıştığında onlara hikayeler okurdu - ki bu çok sık olurdu. Hasta olduklarında onlara baktı. Ama sonlara doğru... paranoyaklaştı."

"Paranoyak olman seni yakalamaya çalışmadıkları anlamına gelmez, derler ya?" Ben soruyorum.

"Kesinlikle," diye başını salladı Irina. "Beni garip bir duruma soktu. Peter ve Helena'nın yaklaşıp yaklaşmadığını ona söylememi istedi, arkadaşımı gözetlememi ve ona ihanet etmemi istedi ama Helena yanlış bir şey yapmadı. Peter *onun* peşinden gitti ve ona kabul etmemesi gereken pahalı hediyeler aldı. Sonunda pes etti ama bu onun fikri değildi. Kötü olan *Peter*. Neydi o kelime..."

"Icky."

"Evet. Helena'nın patronunun onun peşinden gitmesi iğrençti."

"Jacqueline'in birdenbire sana düşman kesildiğini ve *senin* de ona en yakın arkadaşının kocasıyla yattığını bildiğini söyleyerek kendini savunmaya çalıştığını mı söylüyorsun?"

Irina başını sallıyor. Vites değiştiriyorum, Peter'ı tek odak noktam olmaktan çıkarıyorum, bir türlü kurtulamadığım sırtan surattan uzaklaşıyorum ve Kristoff'a biraz kafa yoruyorum. Bay İyi Adam. Bay Mütevazi. Gerçekten de kuzu postuna bürünmüş bir kurt.

Eğer Jacqueline Seychelle'in kocasıyla yatıyorsa, bu onun gitmesini isteyen yepyeni bir grup insana neden olur. Kocasının ona ihanet etmiş olabileceğini düşünmek Seychelle için beni üzüyor, ancak bunlardan herhangi birini biliyorsa, bu ona Jacqueline'i resmin dışına itmek için bir neden verebilir.

Artık kontrolden çıkmış, boyumu aşmış gibi hissediyorum. Sanki varsayımlarım başından beri yanlışmış gibi. Jacqueline'e ne olduğuna dair mantıklı bir açıklama yapmak için bulmacanın çok büyük bir parçasını kaçırmışım gibi.

"Tehlikede miyim, Irina? Tehlikede *miyiz*?"

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Ama size şunu söyleyeyim: iki yıl önce Luzern'de başka bir göçmen kadın kayboldu. Bu seferki Fasnacht'ta."

"Ve Fasnacht birkaç hafta içinde gerçekleşecek."

"Evet. Burada işler tuhaflaşıyor," diye fısıldıyor. "Tayin için başvurdum. Kimseye söyleme ama Provence'ta bir iş ayarladım. Bu benim için çok garip."

"Ama tüm bunlar neyle ilgili? Kulüpte bir seri katil olduğunu mu söylüyoruz?"

"Dediğim gibi, bilmiyorum," diyor, sesi artık boğuk bir sahne fısıltısına dönüşmüş. "Ama Fasnacht yaklaşıyor ve ben o zamana kadar çoktan gitmiş olmayı planlıyorum."

Gitmek için dönüyor.

"*Irina*," diye tıslıyorum. Arkasını döndü. "Jacqueline'in kaybolduğu gece Peter eve kaçta geldi? Sen ve Helena konuşuyorsunuz, değil mi? O gece bir şey olup olmadığını bilmesi gerekir... bir kavga olup olmadığını ya da Peter'ın karısına bir şey yapıp yapmadığını."

Tarafsız yüzü yok olmuş, yerini geniş, kırpışan gözler ve titreyen dudaklar almıştır.

"Helena o gece bir şeylerin ters gittiğinden bahsetmedi. Size söyleyebileceğim tek şey bu."

"Peki ya Kristoff?" diye sordum. "Ne zaman gitti?"

Aceleyle çıkarken beni duymamış gibi davranıyor, asla arkasına bakmıyor.

Aşk notlarından bazılarının hızlıca birkaç fotoğrafını çekip

Sır yuvasına geri döndü.

Odamıza döndüğümüzde Wesley bir Mack kamyonu gibi horluyor ve beyaz gürültü uygulaması vınıyor. Rünleri cübbemin cebinden çıkarıp antika kitapların yanındaki suni ayı postu halının üzerine diz çöküyorum, sonra onları elimde sallayıp zar gibi yere atıyorum.

Orantısız bir üçgenin içine düştükleri yere doğru sürünüyorum.

Şekillerin açıklamalarını sırayla telefonuma giriyorum:

1. Kader. Gizem. Sırlar.
2. **TIWAZ** Savaşı.
3. Yine **ISA**. Buz. Bekliyorum. İzliyorum.

İnternette bulunan rünlerle ilgili geniş literatürü okudum ve sadece üç rünle karmaşık bir mesajı veya kehaneti çözmeye çalışmanın hiçbir anlamı olmadığını anladım. Kendi elinizin bir *demet rün* atarak cevabı ortaya çıkarması ve aradığınız cevapları ortaya çıkarmak için içgüdülerinizi takip ederek üç tanesini seçmeniz gerekiyor.

Bu durumda, biri benim için çoktan seçildi.

Rünler mesajın ta kendisi.

Birisi kasıtlı olarak benimle dalga geçiyor ve tehlikeyi hissediyorum ama bunun arkasında kim varsa çok iyi. Komşum olabilir. Yeni "arkadaşlarım" da olabilir.

Wesley olabilir. Olmaması için dua etsem de, bunun çok düşük bir ihtimal olduğunu bilsem de bunu biliyorum. Yine de mümkün.

Violet beni uyarmadı değil.

Violet kafamın etrafında vızıldayan bir sinek gibi gerçekleri söyleyerek beni rahatsız etti ve ben de ilk başta onu uzaklaştırdım. Sonunda boyun eğeceğimi biliyordu, ben de öyle yaptım ve Wesley Blackwood'un hayatını daha derinlemesine araştırması için ona onay verdim.

Sinizmimi bir deri gibi üzerimde taşıyorum, kemiklerimde yaşamasına izin veriyorum, yumuşak servisli burgu külâh gibi iliklerime işliyor. Adımı ve hayatımı bu adama bağlamak için gereken özeni göstermem gerekiyordu.

Bu güzel, zeki, popüler, zengin adamın bana aşık olduğunu neredeyse kabul edebilirdim, ama neden bizi kur yapma aşamalarında acele ettirdiği tamamen başka bir soruydu.

Gerçekler ortaya çıktığında, Ölü Gazete Kulübü, *Daily News* binasının eskiden olduğu ya da hala olduğu, ancak artık bir gazeteden çok bir broşür gibi olduğu Hell's Kitchen'a komşu bir mahalledeki batakhane buluştu.

"Bence bu çağlar boyu sürececek bir aşk hikâyesi," dedi Talia, yerel biralarımızı yudumlarken yaralı ahşap bir masaya oturduğumuzda. "New York'ta iyi adamlar var. Rose bunu kanıtladı."

"Hayır, yok ve hayır, yapmadı," diye karşılık verdi Vi.

Boğazımda meşhur yumruyu hissettim. "Bu kötü haber anlamına mı geliyor? O bir beyaz üstünlükçüsü ya da eski bir mahkum ya da..."

"Sonuç negatif çıktı." Violet hafif bir hayal kırıklığıyla bildirdi. "Alkollü araç kullanma suçu yok, haciz ya da tahliye yok, Yale'de cinsel saldırı suçlaması yok. Oh, ve oraya gitmiş. Kayıtları ve bir de fotoğrafı var, bu o. İstersen bütün sanal dosyam var. Haksız fiil sınıfımdan bir arkadaşım o zamanlar onun bir arkadaşını tanıyordu."

Biramı aldım.

"Yani hayatımı birlikte geçirmeyi seçtiğim, son üç aydır yattığım adam iyi biri mi? Bunun olasılığı nedir?" "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," dedi Marty. "Yurtdışında bir sömestr geçirmiş. O döneme ait hiçbir kayıt yok. Seks ticareti yapıyor olabilir."

Bulgaristan'ın etrafında ve biz bunu asla bilemeyiz."

"Sebebi ne?" Onlara sordum. "Wesley'nin benimle gerçek aşktan başka bir şey için evlenmesinin amacı ne olabilir?"

"Para," dedi Vi.

"Ah, kes şunu," dedi Talia. "Rose'un alt-orta sınıftan geldiğini biliyorsun. Para falan yok."

"Doğru," dedim. "Ailesinde bol miktarda var."

"Ama o bundan yararlanamıyor."

"Şu anda güvene dokunmak *istemiyor*. Büyük fark var."

"Öyle diyor," diyor Violet. "Evrakları gördün mü? Her zaman hayat sigortası da vardır. Evet, hayat sigortası. Hayat sigortası! Senin üzerine büyük bir poliçe yaptırabilir ve nalları dikersen çok zengin olur. Daha da önemlisi, eğer nalları diken *o olursa*."

Beni etkileyen tek şey buydu, hayat sigortası.

Bir keresinde ölen karısı üzerine gizli bir poliçe yaptıran bir koca hakkında bir makale yazmıştım. Sigorta sahibinin, hayatı sigortalanan kişiyi uyarması *gerektiğini* öğrendim, bu da beni bir an için iyi hissettirdi, ta ki cezayı okuyana kadar: *Sigorta belgelerinde sahtecilik yapanlar için çok ağır bir para cezası var.*

Yani benim bedenim zekice işlenmiş bir cinayetin ardından bir fırında paramparça olacak, katil kocam ise üzerime yaptırdığı ve benim hiç bilmediğim 5 milyon dolarlık poliçe ile ağır bir para cezası ödeyecek.

Her şeyi bir perspektife oturtmak için geçmiş aşk hayatını öğrenmemiz gerektiğine karar verdim. Vi'ye sordum, "Peki ya kız arkadaşları? Eski nişanlıları? Bana sadece üniversitedeki ve New York'taki kaçamaklarından bahsetti. Onun tipinin ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Sen," diye yanıtladı Violet. "Anladığım kadarıyla *sen* onun tipisin. Connecticut, Hamden'den Darlene DeWitt adında sözde bir kız arkadaş buldum. Devlet üniversitesine gitmiş ve New Haven'da bir barda tanışmışlar. Mezun olduktan sonra adam onunla evlenmeyi reddetmiş ve kız da ortadan kaybolmuş."

"Harika! İşimiz bitti. Hadi yiyelim," dedim, yalnız kalır kalmaz bu "Darlene"i siber olarak takip etmeyi planlıyordum.

"Ben Rose'a katılıyorum," dedi Talia. "Çalışkanlık ve paranoya arasında ince bir çizgi vardır. İki insanın bir partide tanışıp birbirlerine sıırsıklam aşık olmaları ilk kez olmuyor. Bırakın kadın mutlu olsun."

"Ne derler bilirsin," diye parmağını kaldırdı Marty. "Senin paranoyak olman, onların seni yakalamak için dışarıda olmadıkları anlamına gelmez."

"Rosie, kızım, sana ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Vi. "Bir şeyler ters gidiyor."

"Yine de bunu unutabilir misin? Sadece benim için mutlu olabilir misin? Dügün Westport'taki malikanelerinde küçük bir etkinlik olacak. Bir his yüzünden iptal etmeyeceğim."

"Sizin adınıza sevindim, Bayan Thurston Howell III," Vi her şeyi bir kenara bırakmış gibi davrandı. "Sana 'Luvvy' demeye başlamak zorunda kalacak mıyım?"

"Violet."

"Ne?"

"Baş nedimem olur musun?"

"Kahretsin, kızım! Neden bu kadar uzun sürdü? Aman Tanrım, lanet olsun, bekarlığa veda organizasyonunun gerisinde kaldım bile ve... sakın bana straplez bir elbise giydirmeye kalkma. Ve ben asla lacivert giymem. Ne zaman *alışverişe* gidiyoruz?"

Diğer üçü sessizdi, onlar biralarını yudummlarken bizim tartışmamıza izin verdiler. Marty bara gidip soğan halkası siparişimizi vermeyi teklif etti ve tekerlekli sandalyesini masadan uzaklaştırdı.

"Nereye gidiyorsun?" Ona söyledim. "Yukarıda benimle birlikte üç kişiye daha ihtiyacım var. Talia, D'Shawn, Marty: Nedimelerim olur musunuz? Smokin, ucuz takım elbise ya da elbise. Karar sizin."

Hepsi evet dedi.

Vi ve ben ertesi hafta alışverişe çıktık ama sonuçta gösterişli bir düğün olmayacağı ortaya çıktı. TIG arayıp Wesley'e vizelerimizi alabilmeleri için *hemen* bir evlilik cüzdanına ihtiyacımız olduğunu söylediğinde Belediye'ye takılıp kaldık.

Her iki taraf da kendilerini rahat hissettikleri şeyleri giydiler ve Vi, Wesley istemediği için fotoğraf çekimi yapılmamasına rağmen koyu eflatun rengine göz alıcı bir gelinlikte ısrar etti.

Ona bunun saçma ve haksız bir talep olduğunu söyledim. Bana merhamet etmem için yalvardı. "Bu benim sana vermek istediğim düğün değil. Annemin istediği düğün de bu değil," diye yalvardı. "Yat kulübünde harika bir kutlama yapmanı ya da İtalya'da bir destinasyon düğünü yapmanı istiyorum. Hatırlamak *isteyeceğimiz* muhteşem bir şey. *Times*'a çıkacağız ve annem Belediye Binası'nda bir düğün olduğunda buna izin vermeyi reddediyor. Bunu bizim yer tutucumuz olarak düşün.

Lütfen?"

Sonunda kabul ettim, çünkü bu gerçekten mantıklıydı. Gösterişli bir resepsiyon yerine Houston'da ailesi ve benim dört kızım ile birlikte öğle yemeği yedik.

ve Wesley'in üç arkadaşı.

Bunun bir lütuf olduğu ortaya çıktı. Telaşsız, sade bir tören beni koridorda kimin yürüyeceğini düşünmekten kurtardı.

Dağ evinin kütüphanesine yaptığım gezintiden sonra yatağa atlıyorum, Wesley'nin üzerindeki battaniyeleri çekip üzerime sarıyorum.

"Hey," diye inliyor, arkasını dönüyor ve umduğum gibi yorganı kendi tarafına doğru kaydırıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Değil." Ayağa kalktım. "Dün gece herkesin dağıldığını biliyorum ama olanlar hakkında konuşmamız gerek."

"Whoa." Doğruluyor, gözlerini ovuşturuyor ve yatağının yanındaki ışığı yakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Ona her şeyi anlatıyorum: Onu başka biriyle öpüşürken gördüğümü, Peter'ın beni taciz ve tehdit ettiğini, şehirde yine takip edildiğimi. Ben her şeyi anlatırken gözlerini kırpıştırarak ve kafası karışmış bir şekilde dinliyor.

Bu onun testi. Benim tarafımda olmadığını böyle .

"Hey, buraya gel." Kollarını açtı ve ben de kollarına atıldım. "Seni asla aldatmadım ve aldatmam da. Dün gece hepimiz üçümüz bir aradaydık. Gördüğün başka biri olmalı."

"Sanırım birileri *hâlâ* rüzgâra karşı 'shee threats' yapıyor," diyorum.

Gözlerini kapatır. "Ugh. Muhtemelen hala biraz sarhoşum. Beni yakaladın. Rüzgâra karşı üç yaprak. Her halükarda gecenin çoğunda birlikteydik ve biri bana asıldıysa bile bunu kesinlikle hatırlamıyorum."

"Seni bardaki kadınlardan birini öperken gördüğümü *biliorum*."

"*Ne?* Hayır," diye bağırır. "Kes şunu. Ciddiyim. Herkes tamamen geçmişti. Tanrı bilir aldığımız onca şey halüsinasyon görmemize yetmiştir." "Ben uyuşturucu kullanmıyorum."

"Bir şey almışsın," diye ısrar ediyor. "Belki sadece bir sakinleştirici, ama hadi. Ne kadar şampanya ve kaç shot içtik? Kendine bu kadar yüklenme, bize de. Zermatt'ta olan Zermatt'ta kalır, unuttun mu? Geride bırak, tamam mı?"

Yapamam.

"Başka ne diyeceğimi bilmiyorum," diye devam etti, "Bana güvenmen dışında. Her neyse, ben daha çok Peter'ın sana dokunması konusunda endişeliyim. O koridorda neler olduğunu fark etseydim, *yemin ederim...*"

Çenesini esnetiyor ve başını sallıyor. "Aklını kaçırmış, kafası güzel ve sarhoştu diyeceğim ama bu bir mazeret değil. Bana bırak, tamam mı? Ben onunla konuşurum."

Bir daha böyle bir şeyin yaşanmamasını sağlayacağım."

Rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktım. Ondan önceki hayatımda aldığım, kadınların çok alışık olduğu inkârlara hazırdım: *Kötü bir niyeti yoktu; arkadaşça davranıyordu; niyetini yanlış anladın; o iyi bir adam, güven bana.*

"Teşekkür ederim," diyorum ve birkaç dakika sessiz kalıp dinleniyoruz.

"Açlıktan ölüyorum," diyor bir süre sonra. "Kahvaltı için aşağı inelim mi?"

Yolculuk sona erdiğinde tatil de bitmiş oluyor ve iş başlıyor. Ocak ayının canlı mavi gökyüzünün altındaki soğuk havada, ilk Almanca dersimiz için TIG'in nehir kenarındaki cam gibi ofislerine giriyorum. Lobi davetkâr ve aydınlık; resimli pencereler, kışın en derin günlerinde saat üçte havanın kararmaya başladığı bir şehirde bile güneş ışığını içeri çekiyor.

Wesley'nin asistanı, kızıl saçlı, bıyıklı bir İsviçreli, giriş yapmamdan bir dakika sonra beni getiriyor.

"Merhaba, Bayan Blackwood. Ben Pieter," diyor. "Sizinle tanışmak bir zevk. Beni takip ederseniz..."

Öyle yapıyorum ve göl manzaralı bir düzine sessiz ofisin önünden geçiyoruz ve iyi giyimli çalışanlar bilgisayarların başına çöküyor.

Pieter, rehber olmadan da Wesley'e ait olduğunu bileceğim ofiste duruyor: Tertemiz ve dağınıklık az.

"Size bir şey getireyim mi Bayan Blackwood? Kahve, çay, su?" "Lütfen bana Rose deyin. İki şekerli bir macchiato alabilir miyim?" "Hemen. Lütfen, kendinizi evinizde hissedin. Wesley bir toplantıda ama Burada olduğunuzu ona bildireceğim."

"Gerek yok, Pieter," diye gülümsüyorum. "Bekleyebilirim. Dersimizin başlamasına daha on beş dakika var."

Ofisi aramak için yeterli zaman.

Wesley'nin ergonomik koltuğuna gömülüyorum, gözümü buzlu cam kapıdan ayırmıyorum ve çekmeceleri açmaya başlıyorum. Kilitleri açık ve akordeon klasörlerle düzenlenmişler. Etiketleri görmezden geliyorum -insanlar bir şey sakladığında, her zaman gerçekte ne olduğunun tam tersi bir şekilde dosyalanacaktır- ve seçtiğim ilk klasörü karıştırıyorum.

Sayfaların çoğu sıra sıra rakamlardan oluşuyor. Wesley'nin TIG'deki hayatı hakkında akşam yemeği sohbeti yapmak istememesine şaşmamalı. Bu konuşma Valium'u olurdu.

Daha sonra "İstihdam Belgeleri" dosyasını kontrol ettim ve ne biliyor musunuz?

-jackpot.

Başımı kaldırdığımda koridorda sallanan bir baş görüyorum.

Eğilip belgeleri olabildiğince hızlı tarıyorum. Adım üçüncü sayfada: *Rose Stone Blackwood: Eş.* Wesley'nin İsviçre'ye taşınmamı istediği gece mutfakta üzerinde çalıştığım sözleşmenin bir kopyası.

Hiç görmediğim bir hayat sigortası poliçesi var. İmzalanan iş sözleşmesine eklenmiş ve özünü hemen anladım. TIG tarafından standart bir fayda olarak sağlanıyor, bize hiçbir maliyeti yok ve ben ölürsem Wesley cenaze masraflarını karşılamak için iki bin frank alacak.

Başımı kaldırıp bakıyorum, ama kafa Pieter'ın değil; geçip gitmiş, ben de okumaya devam ediyorum. Eğer Wesley benden önce ölürse, beş yıllık maaşımı toplu olarak alacağım. *Vay anasını.* İlk defa Wesley'nin ne kadar kazandığını görüyorum. Beş yılı milyonlar eder.

Dosyayı karıştırıyorum ve daha önce hiç duymadığım bir Alman bankasından gelen bir hesap özeti buluyorum ve bana söylemediği yüklü bir Noel ikramiyesi görüyorum. Benim için hayat sigortasına gerçekten ihtiyacı yok. Bu, havada uçuşan başka bir poliçe olmadığı anlamına gelmiyor, ancak şansın hızla azaldığına inanıyorum.

Pieter kahvemle döndüğünde çekmeceyi tam zamanında kapattım. Bana ve macchiato'ma mini konferans odasına kadar eşlik ediyor. Wesley geç geliyor, nefes nefese ve stresli.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. Bugün arka arkaya toplantılar var. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum," diye nefes alıyor.

Öğretmenimiz, evrak çantalı ve kaşları çatık, zayıf, kır saçlı bir adam, sözsüz bir şekilde her birimize bir ders kitabı ve bir çalışma kitabı veriyor ve ardından derse başlıyor.

Sanki yeniden birinci sınıfta olmak gibi. En temel kelimelerle iletişim kurmayı öğrenmeliyiz. Saymayı. Alfabeyi ezberlemek, merhaba, lütfen, teşekkür ederim ve özür dilerim demek.

Wesley ve ben öğretmenin karşısında bacak bacak üstüne atmış oturuyoruz. Kırk beş dakikalık bir dersten sonra bize ev ödevlerimizi veriyor ve yolumuza gönderiyor.

Öğretmen çantasını alıp çıktıktan sonra kocam eğilip beni yanağımdan öpüyor. "Bu gece geç kalacağım," dedi. "Akşam yemeği için beni bekleme."

O akşam tek başıma çorba ve ekmek yedikten sonra, dizüstü bilgisayarımı kanepeye uzanıyorum ve tabiri caizse kendimi finansal müzikle yüzleşmeye zorluyorum.

İnternette dolaşıyorum ve New York'a dönüş için makul bir uçak bileti buluyorum, ancak bu bilet Wesley'in kredi kartıma koyduğunu düşündüğüm harcama limitinin çok üzerinde.

Rezervasyon işlemlerine başlıyorum. Bana verdiği kart işe yararsa, harika. Kendimi toparlamak ve kafamı boşaltmak için eve döndüğümde uzun bir hafta sonu geçireceğim. Dramdan ve karanlıktan uzaklaşacağım. Eski arkadaşlarımı görecekim, Vi'ye sarılacağım ve alaycı, demode ve ilginç Ölü Gazeteler Kulübü ile gülecekim.

Ödeme gerçekleşmezse, Wesley şirketten girişimde bulunduğuma dair bir bildirim alacak. Artık onunla yüzleşmek için cesaretimi toplamam gerekmeyecek.

Şimdi ayırt'a tıklıyorum.

Uyarı kırmızı renkte yanıp söner: ÖDEME REDDEDİLDİ.

Oturma odasında kocamın dönüşünü bekliyorum. Merdivenlerden çıktığını duyuyorum, sahanlığa çıkışını izliyorum. Kravatını çıkarmış ve gömleğinin üst iki düğmesini açmış ama bunun ne anlama gelebileceğini düşünecek enerjim yok.

Karanlık odanın karşısındaki e-okuyucumun ışığına göz kırıyor.

"Oha! Beni korkuttun." Göğsünü tutuyor.

"Bugün Vi'nin doğum günü için eve uçak bileti almaya çalıştım," diyorum. "Kredi kartım reddedildi."

"Berbat bir gündü," diye başını sallıyor ve tepe lambasını yakıyor. "Şu anda bunu yapamam. Ben yatmaya gidiyorum."

"İşimden ayrılmayı kabul ettiğimde, paramızı paylaşacağımıza yemin etmiştin." Onunla yüzleşmek için ayağa kalktım. "Evliyiz ama kendimi harçlık alan bir çocuk gibi hissediyorum. Elbette yatağına git. Bu uzun sürmeyecek. Bir banka kartı, hesaplarımıza erişim ve senin sahip olduğun kredi limitine sahip bir kart istiyorum. Konuşma bitmiştir."

Var olmayan kravatını gevşetmek için bir elini kaldırıyor, sonra onun yerine sarı saçlarının arasından geçirip geriye atıyor.

"Bekle bir dakika." Başını sallıyor. "Paramı hiç önemsemediğini söylemiştin. Diğerleri gibi olmadığını."

"Ben senin *karınım*," diye cevap veriyorum. "Bana gereksiz limiti olan bir kredi kartı verdiniz. Neden verdin? Yiyeceklere ihtiyacımız var. Daire için bir şeyler almamız lazım, elektrik süpürgemiz bile yok. Bunu nasıl ödememi öneriyorsun?"

Şimdi ters ters bakıyor, yüzünde bir aşağılama ifadesi var.

"Son kız arkadaşımı biliyorsun," diyor. "Beni nasıl kullandığını. Soho'da, Beşinci Cadde'de, internette Black Amex'imle alışveriş yaptı. Onunla *bana* bir şey bile almadı."

"Eski bir kız arkadaşınızın Black Amex alması ilginç ama karınızın yeni bir kot pantolon alacak parası yok."

Ay ışığında çenesinin büküldüğünü görebiliyorum.

"Korktuğum başıma geldi," diyorum. "Gücümden vazgeçtim ve dinamiklerimiz değişti. İşimden ayrıldım ve sen beni cezalandırmayacağına söz verdin."

bunun için."

Beni manipüle etmeye, paradan bahsettiğimde kavga başlatıyormuşum gibi hissettirmeye alıştı. Ona ne kadar karşı çıkarsam, o kadar iyi hissediyorum.

"Ve nerede olduğuna bak." Pencerenin dışındaki büyük Pilatus'u işaret ediyor. "Ben olmasam burada olamazdın."

Nefesimi uzun, yüksek sesle ve yavaşça veriyorum.

"Sonunda . Senin-"

Saat takmadığım halde bileğimi kontrol ediyorum.

"-beş ay boyunca bunu yüksek sesle söylemek için. Tanıştığımızdan beri herkesin düşündüğü şeyi söylemek için: Sen benim için fazla iyisin. Sıradan Rose seni aşağı çeker. Bu-"

"Kesin şunu." Bir eğitim çavuşu gibi havlıyor.

"Yoksa ne olur?" İstedğimden daha titrek çıktı.

Bu onu şaşırtıyor. Gözleri sertleşmiş, elleri kalçalarında ve öfkeden kudururken düşünüyor.

"Tamam. Bazı şeyleri açığa çıkarmak mı istiyorsun? Yapalım o zaman. Eve ne için gidiyorsun? Bunu bir düşün Rose."

Bekliyor. Hiçbir şey söylemiyorum. "İkimiz de annelerimize bir seferde birkaç dakikadan fazla dayanamıyoruz. Senin hikayenin ne olduğunu bilmiyorum ama onu aylardır, belki de yıllardır görmediğini ya da onunla konuşmadığını biliyorum. Ve baban..."

Gözleri buz gibi, duygu ve empatiden yoksun.

"...Öldüğünü varsayıyorum. Bana bu konuda hiçbir şey söylemedin, bu yüzden sadece tahmin edebiliyorum, çünkü geceleri *baba diye* bağıırıyorsun! Sanki bir korku filmindeymişsin gibi. Aş artık bunu Rose. Hayat devam ediyor."

"Siktir git," diyorum ve kendimi ofisime kilitlemek için uzaklaşıyorum.

Kocam da dahil olmak üzere kimseye sefil ailemi anlatmak gibi bir niyetim yok. Temel bilgileri biliyor; yeterince biliyor. Şilteyi çekip sırtüstü uzanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve hayatımda bundan sonra ne yapacağımı düşünüyorum.

Wesley on beş dakika sonra kapıyı nazikçe çaldığında şok oldum. O kadar gergin ve öfkeliydi ki, sonsuz bir açmazın içinde olduğumu düşündüm.

"Lütfen Rose," diyor, sesi kalın ahşaptan boğuk geliyor. "Konuşabilir miyiz?"

Onun yontulmuş yüzünü bir daha görmek isteyip istemediğime karar vermeye *yakın* bile değilim. Kapıyı çalmasını, özür dilemesini ve mesajlarını birkaç dakika görmezden geliyorum.

"Rosie," dedi yine. "*Özür dilerim*. Belden aşağı vurdum. Bu evlilik işlerinde yeniyim. Beni affeder misin?"

Avucunun kapıya *çarptığını* duyuyorum ve onu kapıya yaslanmış, kulağını pürüzsüz yüzeye dayamış halde hayal ediyorum.

"Babamla yaşadıklarımın bende travma yarattığını biliyorsun," diye yanıtlıyorum sonunda. "Arkamı kollaması gereken *tek* kişi sensin. Eğer en ufak bir anlaşmazlıkta beni en hassas yerimden vuracaksan-"

"*Özür dilerim*."

"Git başımdan!"

Kendimi bu odada kapana kısılmış hissediyorum. Bana doğru bir hamle yapmadı ya da öfkeyle bana elini sürmedi ama aramızdaki boyut farkının, öfkesinin ve bu sessiz tepedeki savunmasızlığımın farkındalığım artmış durumda.

Tepkisini beklerken bir sessizlik oluyor, sonra pes ettiğini ve çoraplı ayaklarını sürüyerek uzaklaştığını duyuyorum. Bunun olacağını biliyordum. Ülkemdeki boşanma oranının bu kadar yüksek olmasının bir nedeni var. Gözlerim açık gittim, çünkü hiçbir kâğıt parçasının, hiçbir çiçekli yeminin kaçınılmaz olanı durduramayacağını biliyordum. Gideceklerini bilmek beni hep rahatlattı. *Herkesi kastediyorlar*.

Vi'yi bile. Ne yaparsa yapsın onu bir arkadaş olarak asla terk etmeyeceğim, ama neredeyse bir ömür boyu benden bıkmasını, kötü bir kavganın onu bitirmesini bekledim.

Bu da Wesley'i üç aydır tanıyor olmama rağmen ona evet dememi kolaylaştırdı. Her şey geçici, o zaman neden bu arada biraz eğlenmeyelim?

Her seferinde azar azar para biriktirmeyi başardım ve çorap çekmecemde yeniden başlamak, bir daire, bir iş bulmak, yemek için ödeme yapmak ve eve dönmek için dolar ve frank olarak beş bin dolar biriktirdim. *Eğer* yapmak istediğim .

Başımın arkasına bir kanepe yastığı sıkıştırıyorum. Yatak takımım, kitabım ya da dizüstü bilgisayarım olmadan kendimi ofise kilitledim. Düşünmekten başka yapacak bir şeyim yok ve dışarı çıkıp o adamı görmek gibi bir isteğim de yok.

Sonra bir kitabım olduğunu hatırlıyorum. Atmaya kıyamadığım evlilik öncesi iç çamaşırlarına sarılı halde, geldikleri kutunun dibine tıkkıştırılmış halde bıraktığım dolabın arkasını karıştırıyorum.

Arkama yaslanıyorum ve kitabı tekrar açıyorum. Bana büyükannem Mixie'nin komodininde duran eski İncil'i hatırlatıyor; sarkık bez kapağı, bir sonraki sayfadaki kelimeleri görebileceğiniz kadar ince sayfaları ve gözlerimi kısma neden olan kalabalık metinleriyle.

İsviçre Alpleri'ni keşfetme ve keşfetme hikayelerinin anlatıldığı, tepelerdeki folklordan bahsedilen bölüme geçiyorum. Teresa'nın Rigi yürüyüşünde bahsettiği canavarlar var, çocuk hırsızları, ruh çalanlar, iblisler, yaramazlık yapanlar, kedi başlı yılanlar, Alp hayvan hırsızları (bundan kurtulduğumu düşünüyorum) var. İlk kaşiflere göre ejderhalar her yerde saklanıyor.

Mağaralarda saklanmış insanlar da vardı. Bir pasajda şöyle deniyor: *Kaşifler, kibar toplumdan kopuk küçük köylerde iğrenç görüntülerle karşılaştılar; köyün nüfusu şişman, ensest ilişki yüzünden delik deşik olmuş, homurdanan erkeklerin boynundan kol gibi çıkan grotesk guatrları vardı... Böyle bir köyün, çocukları ağlatan ve yetişkin erkekleri feryat ettiren çengel burunlu, siğillerle kaplı cadıların sığınağı olduğundan şüpheleniliyordu.*

Bazı betimlemelerden irkildim. Bu kitabın ciddi bir modernizasyona ihtiyacı var.

Alp Oyunları ya da "Schwingfest" gözüme çarpana kadar birkaç sayfa daha çeviriyorum. Görünüşe göre bu, İsviçrelilerin birbirleriyle talaş içinde güreşmesi ve bu sırada ülkenin en iyi korno çalanlarının arka planda yarışması için bir fırsat. Oyunlarda ayrıca "hornussen" adı verilen bilinmeyen etkinlikler ve "Unspunnen taşı"nın fırlatılması da yer alıyor.

Dördüncü bölümde cadılara değiniliyor ve *İsviçre Kültüründe Cadıların, Canavarların ve Folklorun Karmaşasını Anlamak* başlıklı merak uyandırıcı 5. Bölümde *cadılara* daha geniş yer veriliyor. Battaniyeyi çeneme kadar çekiyorum ve İsviçrelilerin on sekizinci yüzyıla "cadıları" nasıl avladıklarını, yaktıklarını, astıklarını ve kafalarını kestiklerini okuyorum. Bazıları dağlardaki atalarının intikam çılgınlıklarını hâlâ duyabildiğinizi söylüyor.

Jacqueline'in bana ne anlatmaya çalıştığını anlamak için elimden geleni yapıyorum, ancak bu başıboş ve zaman zaman saldırgan hikayelerde cevap bulamıyorum. Ayrıca neden sadece hamile ya da Jacqueline'in deyimiyile "hamile" kadınların okumasına izin verildiğini de anlayamıyorum.

Sayfaları tekrar karıştırıyorum. Hiçbir şey yok.

Başparmağım ve işaret parmağımla cildi hafifçe oynatıyorum, sonra bir parmağımı gidebildiği kadar aşağı indiriyorum ve omurgaya bir şey sıkıştığını hissediyorum.

Cildi mahvetmek istemiyorum ama şu anda eski kâğıdın hayatta kalması konusunda Jacqueline'in ve benim güvenliğimden daha az endişeliyim. Katlanmış kâğıdın küçük bir parçasını her seferinde bir milimetre dışarı kaydırırken dikkatli ve sabırlıyım.

Serçe parmağımla çalışıyorum, sonra üçgeni yavaşça açıyorum ve ortaya çıktığında bir çeyreklik büyüklüğünde oluyor. Üzerinde iki kelime yazıyor.

Yüzüme yumruk yemiş gibi saldırıyorlar.

Bul beni.

Kelimelerin o kadar büyük bir gücü var ki, sanki kağıttan sıçradıklarını duyabiliyorum. Mürekkep bana yabancı bir sesle konuşuyor. Kağıt temiz, modern ve net.

Kelimeler blok harflerle yazılmış, böylece yanlış kişi el yazısını bulsa bile tanıyamaz. Jacqueline olmalı. Kafamdaki genel ses Jacqueline'inkine dönüşüyor:

Bul beni.

Onu bulmak ve sonra da sarsmak istiyorum. O kadar zahmete girdi ve bu ipucu *hiçbir şey*. Bu bana devam etmem için sıfır bilgi veriyor, belki de öldürüleceğine değil, kaçırılacağına inandığını söylemek dışında. Ya da değil. Belki de cesedinin bulunmasını kastediyordur, ki bu mide bulandırıcı bir düşünce.

Kağıdı inceliyorum. Bazı harflerin etrafında pürüzlü kenarlar var; telefonumu elime alıp kamerayı büyüteç olarak kullanıyorum. Kalbim hızla çarpıyor, çünkü artık *kelimelerin içinde kelimeler olduğunu* görebiliyorum.

Bulanık, dağınık bir harf olduğunu sandığım şey, harflerin kendisinden oluşuyormuş. Bir *f* ve bir *d*.

Büyütmeyi artırıyorum ve işte orada: *CM'yi bul*.

Ve birdenbire, istesem de istemesem de yine bu ülkede kapana kısıldım. Henüz New York'a dönemem; tavşan deliğinden daha da aşağı inmeliyim. Jacqueline'i olduğu yerde bırakamam. Bu bana göre değil.

Gece üçten sonra uykuya dalıyorum ve beş saat sonra karnımda bir düğümle uyanıyorum. Wesley'nin duşta olduğunu duyabiliyorum, su ritmik bir şekilde duvarlara çarpıyor, sonra da ondan aşağıya, gidere düşerken sıcıyor.

Onu görmekten, onunla konuşmaktan, öfkesini hissetmekten, ne olursa olsun yerimde durmam gerektiğini bilmekten korkuyorum. Yapacağımdan ya da yapabileceğimden emin değilim.

Deklanşörü kaldırmak için düğmeye bastım ve ışık her bir inç içeri aktı. Kitap cildinde bulduğum bombayı düşünüyorum ve günün parlak ışığında, ilk başta görüldüğü gibi kesin bir oyun değiştirici gibi görünmüyor.

Mektup herhangi birinden, herhangi birine gelmiş olabilir. Bir yerlerde tozlu bir Expat Social Club dağ evinde oynanan bir saklambaç oyunu da olabilir. Bu insanlardan hiçbir şey beklemezdim. Jacqueline'e olanlar annesinin gecesine dayanıyor ve bir zaman çizelgesi belirlemem gerekiyor.

Wesley'nin ayakkabılarının fayanslara vurduğunu duyuyorum, sonra yirmi metre aşağıda açılan garaj kapısının titreşimini hissediyorum. Bugün arabam olmayacak, bu yüzden Peter'a kadar yürüyeceğim ve buna egzersiz diyeceğim.

Bir şişe Chablis aldım ve gri, hamile gökyüzünün altında yola çıktım. Beş santim daha kar yağmasına hazırlanıyoruz.

çalımdan bir dakika sonra Peter'ın evinin kapısı açıldı.

Hemen Helena'yı etkilemeye başlamak için ağzımı açıyorum ama o kapıda durmuyor. Bir başka Mutlu Yardımcı - ki bu açıkça DENEYİM kadrosundan - asık bir ifadeyle beni selamlıyor.

"Oh-um, günaydın," diye gülümsüyorum. "Helena burada mı?"

"Helena burada çalışmıyor."

"Ama-"

"O gitti. Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır, anlıyorum. Teşekkür ederim. Auf Wiedersehen."

Şarabımı alıp çıkıyorum, yeni kadının bundan Peter'a bahsetmemesi için dua ediyorum. Şapka, atkı, güneş gözlüğü ve kabarık bir paltoyla sarmalandığım için bana iyi bir tanımlama yapamayacaktır.

Şimdi de Helena ortadan kayboldu. Yine midem bulanıyor. Jacqueline'den bu kadar kısa süre sonra bir başkası daha mı şehri terk ediyor? Bunu her kim yapıyorsa, Helena'yı ortadan kaldırarak elini güçlendiriyor.

Yürürken Happy Helpers web sitesini kontrol ediyorum, Helena'nın fotoğrafını arıyorum ve ikinci sayfada onun yüzünü gördüğümde rahatlıyorum. Hâlâ orada. Bu iyi bir işaret ama iyi olduğunun kesin kanıtı değil. Telefonumdaki arayan kimliği fonksiyonunu engelliyorum ve ofisi arıyorum.

"Grüezi. Luzern'de yeniyim ve ev işlerinde yardımcı olması için çalışanlarınızdan birini işe almak istiyorum" dediğimde bir kadın cevap veriyor. "Web sitenizde gördüğüm Helena'nın özgeçmişini beğendim. Kendisiyle görüşmek istiyoruz, lütfen."

"Ah, ne yazık ki Helena şu anda Lyon'da bir ailenin yanında çalışıyor," diye yanıtlıyor kadın. "Ama harika bir dizi başka kalifiye elemanımız var-"

Telefon görüşmesini bitiriyorum ve sanki Tanrı bugün bana gülümsüyormuş gibi gökyüzüne bakıyorum, dindar olmasam da, ailem

Bizi toplam beş kez kiliseye götürdü, o da sadece tatillerde. Mutlu Yardımcılar Helena'yı Lyon'a yerleştirdiyse, *sorun yok* demektir.

Kötü haber şu ki, o gecenin zaman çizelgesini belirlemenin hiçbir yolu yok. Herkes poker oyununun gece 1'e kadar sürdüğünü kabul ediyor ama ondan sonra ne olduğu, Peter'ın dört katlı evinde sonraki saatlerde neler yaşandığı benim açımdan bilinemez.

Çocuklarının rahatsız edici bir şey görmemesini ya da duymamasını sağladığını varsayarsak, Jacqueline ve Peter eve döndükten sonra o gece yaşananları yeniden inşa etmenin tek yolu bir tanık ya da arabalarından ve/veya telefonlarından alınan konum verileridir. Bende bunların hiçbirisi yok.

Bu gizemin etrafından dolaşmam gerekecek. Babamın bana küçükken düzlüklerde gösterdiği gibi, farklı yönlerden daire çizeceğim. *İstiridyelerin etrafını kaz derdi. Onları bıçaklamayın. Keskin ama tutucu ol. Geldiğinizi bilmelerine izin vermeyin ve ilk katmanın altında ne olduğunu tam olarak öğrenene kadar onları rahatsız etmeyin.*

Ne yazık ki yarın arabayı alabileceğimden emin olmak için bugün bir ara Wesley ile konuşmam gerekecek. İşler yolunda gitmezse, muhtemelen New York'a gideceğim.

Eve vardığımda, ellerim uyuşmuş ve üç millik yürüyüşten dolayı adalelerim yanıyor, Amerikan kredi kartımı ve pasaportumu aramaya koyuluyorum, her ikisi de yeni evliliğimden geçici olarak bile kaçarsam ihtiyacım olacak.

Ofisime gidip en üst çekmeceyi açıyorum. Vi'nin bana veda hediyesi olarak verdiği pembe sahte timsah pasaport cüzdanım orada, her zaman olduğu yerde, her an elime almaya hazır bir şekilde durmuyor. Etrafı karıştırdım. Zermatt'tan sonra onu çekmeceye geri koyduğumu hatırlamadığımı fark ediyorum.

O yolculuktan beri görmüş müydüm? Çantamı, cüzdanımı ve tatil köyüne gelirken yanımda getirdiğim boş sırt çantamı kontrol ediyorum. Orada olmalı. Her cebi kontrol ediyorum, etrafı yokluyorum, her şeyi dışarı atıyorum. Pasaportumu hiçbir yerde bulamadım.

Hemen uzaklaşıp yatağın altına bakıyorum. Tüm banyo dolaplarını ve koltuk minderlerinin altını kontrol ediyorum.

Paltomu giyiyorum, kürklü botlarımı giyiyorum ve garajı aramak için kapıdan koşarak çıkıyorum. Telefonumun el fenerini her köşe bucağa tutuyorum. Hiçbir şey bulamadım.

Devlet tarafından verilen, lacivert mat kapaklı o küçük kitap bir simididir. Bir hapisane hücresinin anahtarı. Yukarı çıkıyorum. Hücrede olabilir.

Belki de Zermatt'tan ayrılırken Wesley'nin eşyalarıyla doluydu.

Yorgunluğumu bastırmaya çalışan bir paniğe kapılıyorum. Devam etmeye karar veriyorum - gece boyunca uyumak zorunda kalana kadar bedenimi yoracağım.

Cappuccino makinesi için süte ve daha fazla şaraba ihtiyacımız var. Bir amaca ihtiyacım var. Sırt çantamı aldım ve kar yağmadan önce Coop'a alışverişe gitmek için soğukta yola çıktım.

Hala aşına olmadığım reyonları ve markaları incelerken dikkatim dağılıyor, temel ihtiyaçlarımı alıyorum ve peynir reyonuna ulaşana kadar sorun yok.

Peynir reyonu beni çileden çıkarıyor. Lanet olası bir *kaşar* bulamıyorum - dünya tarihindeki en basit peynir dışında bu kantonda her türlü peyniri *bulabiliyorsunuz*- ve reyonun ortasında neredeyse sinir krizi geçiriyorum. Öfkeyle bir tekerlek brie kapıyorum, ona karşı nefretle doluyum.

Arabaları dolu üç kişinin arkasında sırada beklerken gözyaşlarımı siliyorum. Sıra bana geldiğinde ve arkamda üç kişi daha beklerken, veznedar bir torba domates uzatıyor.

Bana bakıyor.

"Ne?" Şak diye söyledim.

Dönüyor ve ürün reyonunu işaret ediyor. "Fiyat" diyor. "*Sen* fiyatlandır. Bitte."

Siktir et. *Lanet olası orospu çocuğu, bok çukuru göt.* Yine unuttum. Burada kendi ürününüzü tartıp fiyatlandırmanız gerekiyor. Etiketin çıktısını al. Üzerine yapıştır. Ve hepsini Almanca olarak kilogramla yap. Bana göz kırpmıyor ve torbalarında şişmiş, kırmızı testisler gibi asılı duran domatesleri işaret ediyor.

"Kendini. *Tart.*"

"Geri al," dedim. "Sende kalsın. Gitmek zorundayım. *Entschuldigung.*"

Yiyeceklerimi almadan dışarı çıktım. Bakkal eve giderken yolumun üzerinde, süt, ekmek ve şarap almak için koşuyorum, sonra tepeden boş evime doğru koşuyorum, bacaklarım efordan zonkluyor. Bu tepede benim için hiçbir şey olmadığının farkındayım. Her şey saniye ibresinin bir tikiyle oldu: hayatım 11:59:59'dan gece yarısına geçti ve en ufak bir hareketle eski yolumdan koptum. Bağımsızlığımdan. Başka bir benzetmeyle, bir kurbağa gibi haşlandım.

Sağlık sigortam burada. İşim çoktan gitti. Gelir ve mal varlığım sıfır, çorap çekmecesini saymazsak. Pasaportum kayıp. B iznim, olmazsa olmaz İsviçre vizem Wesley'de. Wesley bana sahip, tıpkı peynir ve çikolata diyarına gelmeyi kabul ettiğimde korktuğum gibi.

Kendimi her seferinde bir basamak yukarı sürüklüyorum, sırt çantam ve korkum bana ağırlık yapıyor, kuzgunların ve çatırdayan ağaç dallarının düzensiz sesleri endişemi artırıyor.

Etrafımda beni görecekt ya da duyacak kimse yokken hıçkırmaya başladım. Her adımda haykırıyorum. Bir yukarı. *Feryat*. İki yukarı. *Feryat*. İki daha. *Uluma*. Yakın mıyım diye yukarı bakıyorum. Altı merdiven uzaktayım.

Tepede, karanlık bir gölge beni bekliyor. Duruyor, bakıyor, bekliyor.

Onu gördüğümde çığlık atıyorum. Başka bir insanın görüntüsü beni şok ediyor ve utandırıyor; her abartılı hıçkırık ve hırıltıyı duymuş, parlayan renklerle parçalanmama tanık olmuş olmalı.

Tepeden üç adım ötedeyim ve gözlerini ve örgü şapkasının altından çıkan kalın gri saç tutamlarını görebiliyorum. Bir kutup seferi için yeterince sağlam, kabarık siyah bir eldiven uzanıyor.

Büyük parmaklarını oynatıyor. "Alıyorum. Ver. Lütfen."

Ona sırt çantamı veriyorum ve kendimi son birkaç merdivenden yukarı çekiyorum. Burnum akıyor ve yüzüm gözyaşlarıyla ıslanıyor.

"Gel," diyor, bir eliyle beni takip etmem için işaret ederken diğer omzundaki çantayı kaldırıyor. "Lütfen."

Şu anda yalnız kalmamak için herkesle giderim. Çantasını kolaylıkla taşıırken şarap şişeleri birbirine çarpıyor. Yetmişli yaşlarında olmalı, ama yokuş yürüyüşü ve temiz İsviçre havasıyla benim kadar formda.

Acı içinde ve burnumu çeke çeke, yolun karşısındaki evimizde bulunan aynı türden geniş, karo merdivenlerden yukarı doğru onu takip ediyorum. Burası anason, taze toprak ve sönmüş mumların dumanlı kalıntıları kokuyor. En üstte, Wesley ve benim sahip olduğumuz büyük ölçüde , soğuk dekorlu sert zeminlerin steril bir genişliği yerine, mobilyalar, koleksiyon parçaları, kilimler, heykeller, süslemelerden oluşan bir karmaşa var.

Kadın çantamı yere bırakıyor, beklemem için işaret parmağını kaldırıyor ve mutfığa doğru yürüyor. Ben balkona geçiyorum. O da bizimle aynı Pilatus manzarasına sahip, ancak birkaç düzine metre solda.

Bir elinde mendil, diğerinde dumanı tüten bir kupa ile geri dönüyor. Onu yemek masasına kadar takip ediyorum, yanına oturuyorum ve uzattığı mendili kabul ediyorum. Gözlerimi siliyorum ve burnumu olabildiğince nazıkçe sümkürüyorum.

"İç," diyor kupayı başıyla işaret ederek. "Bu... beruhigen için. Senin için iyi. *Beruhigen.*"

Bir aahh sesi çıkarıyor, yatıştırıcı bir ses, ellerini kullanarak bir şeyleri aşağı indirmeyi öneriyor.

"Sakinleştirici mi?" Ben soruyorum. Fincanı dudaklarıma götürüyorum. "*Evet*," diyor bariz bir rahatlamayla. "*Sakinleştirici*." "Ben Rose'um," diyorum kendimi göstererek.

"Ben Astrid."

Çayımı yudumlarken beni izliyor. Yorgunluk, yalnızlık, kendinden şüphe duyma, bana gösterdiği ilgi, tepede neden çılgılık atıp ağladığımı ona anlatmamı bekleme şekli - şimdiye kadar kimseye anlatamadığım şeyleri bu yabancıya anlatmamı sağlayan şey bu.

"Bir terslik var," diye geveledim. "Bir şeyler... kötü."

Bunu burada bir kez yüksek sesle söyleyebilirim ve hayatımda, evimde, Kulüpte kimseyi tetiklemez veya üzmez.

Astrid başını sallıyor. İrkilmiyor ya da gözlerini kaçırmıyor; şaşırmamış ve anahtar kelimeleri anlamış gibi görünüyor, tıpkı benim Lucerne'de bazı tanınabilir terimleri seçerek ilerlediğim gibi.

"Genau," diyor, daha fazla açıklamaya ihtiyaç duymuyor gibi görünüyor. *Genau. TAMAM.* Sanki aklımı okuyor gibi. Tekrar parmağını kaldırıyor ve ayağa kalkıyor.

Rünleri ve iç sesimin bana onları onun bırakmadığını nasıl söylediğini düşünüyorum. Yine de o olmalıydı; en mantıklı açıklama bu.

Astrid elinde daha iyi günler görmüş yassı bir tahta parçasıyla geri dönüyor. Onu aramızdaki masanın üzerine koydu. İçimde soğuk bir korku dalgalanıyor ve nedeninden emin değilim. Konuşan bir tahta, görünüşe bakılırsa eski bir tahta, ama bu kitlesel pazar eğlencesi değil.

Zamanında çok sayıda ruh çağırma seansına ve Ouija tahtası seansına katıldım. Altıncı sınıfta başladı ve hep aynı şekilde devam etti: Kızlardan biri bir ruhun tahtayı hareket ettirdiğini fısıldar. Bir başkası da *içimizden* birinin açıkça tahtaya bastığını söyler. Hepimiz ellerimizi çekeriz. O şey hareket etmiyor. Ellerimizi geri koyarız. Hareket ediyor. Hepimiz çılgılık atıyoruz ve hayalet olduğu konusunda hemfikiriz.

Astrid'in tahtası bir oyuncak değil. Soyulmuş, yıpranmış ve semboller ve resimlerle boyanmış: kızgın bir baykuş, çürüyen bir elma, bir pentagram, bir el, bir vazod. Bir eşek arısı. Kanatlı bir aslan.

"Evet? Tamam mı?" Astrid başını eğiyor ve tahtayı üç hızlı hareketle bana doğru itiyor, ben de *bunu yapmak istediğinden emin misin* diye tercüme ediyorum.

"*Evet*," diye başımı salladım. "Genau. Daha önce de böyle oyunlar oynamıştım."

Parmağını bana doğru sallıyor ve başını sallıyor. "Oyun değil. Oyun *değil*."

Sesi hırıltılı ve gözleri onu ciddiye almamı söylüyor. Bir an için tahtayı inceledim. Harfler ve rakamlar var ama bunlar

Ouija'dan farklı bir şekilde düzenlenmiş.

Abschiedsgruß kelimesi alt kısma şablonla yazılmış. Masanın altında, harfleri çevirmen uygulamama giriyorum: İlk olarak *Elveda* çıkıyor. En üstte *Gute Nacht* yazıyor. İyi geceler.

Keşke ona ne yapmaya çalıştığını, bunun nasıl yardımcı olabileceğini, neyi başaracağını sorabilseydim. Beni haftalar önce neden uyardığını. Ama sormuyorum, çünkü yerel halka pat diye söylenen, yanlış telaffuz edilen, birbirinden kopuk sözler bana bu kasabada hiçbir şey kazandırmadı ve şimdi de zahmet etmeyeceğim.

Astrid tahta bir planchette koyuyor ve parmaklarını üzerine koyuyor. Ben de işaret ve orta parmağımı onunkilerin karşısına hafifçe koyuyorum.

Ouija-land'de ölümler diyor. Bekliyorum. Tahtaya bakıyor. İstemediğim yüksek sesle, hızlı bir vınlamayla iç çekti. Ve sonra tahta hareket ediyor.

Tahtayı sıyırp geçiyor, aşınmış yüzeydeki küçük çıkıntıları itiyor ve ben onu itmediğimden eminim. Astrid'e bir göz atıyorum, parmakları o kadar hafif ki onun olduğuna ben de inanmıyorum.

"Buradalar," diyor. "Geisterwelt."

hayaleti seçiyorum ve sonra da *ruhu* tahmin ediyorum.

"Kim var burada? Jacqueline'i mi görüyorsun? Arkadaşımla mı? JAC-QUE-LINE?"

Ya da... kocam mı? Ben mi?" Başını sallıyor.

"C" harfinde kısa kesiyor.

Astrid gözlerini benimkilere diyor. Yine başlıyoruz. "M" harfine geliyor ve Astrid yine bana bakıyor. Düğümlenmiş bir parmağını dudaklarına götürüyor. "Şışt. Dinle."

C ve M. Bu harfleri nerede birlikte gördüğümü hatırlıyorum: *Bul beni*.

CM'yi *bul*. Jacqueline'in notundaki rica kitabın cildine sıkışmış. Kanım donuyor. Planchette tekrar hareket eder, bu sefer daha hızlı. *W*

A

R

N

H

E

Bir duraklama var. *warnhe* ne demek? Umarım harfleri doğru sırayla hatırlıyorumdur. Tahta tekrar hareket ediyor, bu sefer daha hızlı.

R

G

O

Uzun sürmez. Harfler *Warnhergo* yazıyor. *Uyar onu.*

Git.

Tahta tutuşmuş gibi parmaklarımı kaldırıyorum ve içten içe kendimi korkudan kurtarmaya çalışıyorum: En azından kendimize bir Amerikan hayaleti bulduğumuzu biliyoruz. Ya da bir İngiliz.

Ya da İngiliz yönetimi altında doğmuş bir Hong Konglu.

Komşum parmaklarını tekrar tahtaya koymam için bana işaret ediyor.

"Yapmalıyız

bitti," diyor.

Varlığımın her zerresine rağmen istediğini yapıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Astrid sanki onu harekete geçmeye zorluyormuş gibi kaşlarını çatarak tahtaya bakıyor.

Göz teması kuruyor. "Sen," diyor. "Sen konuş. Anladın mı? Sor." "Ruha bir soru sormak mı?"

Başını sallıyor.

"Bu odada tehlikede olan biri var mı?"

Planchette *Ja*'ya doğru hareket eder.

"*Kim* tehlikede?" Sesim çatlıyor. Umarım ruh onlardan korktuğumu düşünmez.

Planchette hareket etmiyor.

"Tehlikede miyiz? İkimiz de mi?"

Yavaşça *Ja*'ya doğru hareket ediyor.

"Kimden?"

Planchette acı verici bir şekilde yavaş hareket ediyor. A.

Wesley değil. Ne Heidi, ne de diğerleri. *Güzel*. Astrid için A? Ona kaçamak bir bakış attım. Yine hareket ediyor.

L.

L.

E.

S.

Alles.

Herkes. Herkes.

Dikkat edin. Dikkat et, dikkat et, et.

Bunu kim söylüyor? *Benim*. Bu benim sesim. Trans halindeyim ve bunu bilinçsizce yüksek sesle söylüyorum ve ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum. Benim dışımda bir şey sesimi kontrol ediyor. *Neler oluyor?*

Çayın içinde bir şey mi vardı? Uykusuzluk beni delirtiyor mu? Mixie'nin bahsettiği o demir kapıyı bilinçsizce yumruklamam mı? Astrid'in ifadesi kontrolden çıkıp çılgına dönmüş, dudakları büzülmüş, çenesi titriyor.

Planchette yine hareket ediyor. Sanki bir ip onu benden uzaklaştırıyor, aşağı, aşağı, tahtadan aşağı. *Guten Nacht*'ı gösteriyor ve duruyor. Hayatın onu terk ettiğini hissediyorum.

Astrid derin bir nefes alır ve bırakır. Ne düşüneceğimi ve nasıl soracağımı bilemiyorum. Ayağa kalkıyor ve iki uzun adım atarak odanın arka tarafındaki kitaplığa gidiyor.

Avucunda bir şeyle geri dönüyor, sonra göğüs göğüse gelene kadar bana yaklaşıyor. Gümüş bir mücevher parçasını kazağıma bastırıyor. Parmaklarının arasından kalamar mürekkepli makarna gibi dökülen siyah saten bir kolyeye asılı.

"*Der Schutz*," diyor. "Senin için. *Der Schtutz*."

Kollarını kaldırıyor ve içgüdüsel olarak başımı eğip boynuma bir muska asmasına izin veriyorum. Parçayı göğsümden çıkarıp baş aşağı inceliyorum.

"Danke schön," diyorum, ona sarılmak istiyorum ama direniyorum, çünkü vücut dili bunu istemiyor. "Teşekkür ederim."

"*İyi olacaksın*" gibi başını sallıyor.

Ama yapmayacağım; . "Neler oluyor?" Ağlıyorum. "Ne gördün sen? Rünler ne anlama geliyor?"

Kaşlarını çatıyor ve başını yavaşça sallıyor. "Rünler mi? *Nein*."

"Kapımın önüne rünler bırakmışsın. Küçük tahta semboller. Buz. Sırlar. Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Başını sallamaya devam ediyor, ellerini uzatıyor ve beni nazikçe merdivenlere doğru yönlendiriyor. Düşmemek için korkuluklara tutunuyorum.

Geri dönüyorum. "Bitte."

Kendi göğsünü okşuyor. "Bunu kaybetme."

Evinden çıkıyorum ve ön kapımı açmaya çalışırken tepeye tünemiş kuzgun havaya doğru *gaklıyor, gaklıyor, gaklıyor*.

Dönüyorum ve içimde biriken endişeyi ona yöneltiyorum.

"*Kapa çeneni. Kapa çeneni! Sadece kapa çeneni!*" Sarı gözleri bana bakıyor.

İçeri girip kapıyı çarpıyorum, kilitli olduğundan emin olmak için kolu üç kez kontrol ediyorum.

Wesley eve geç geliyor. Kanepede kitap okuyorum ve hiçbir kelimeyi, cümleyi ya da sayfayı özümsemiyorum.

Merdivenleri çıkarken hışırtılar duyuyorum ve adrenalinim yükseliyor, çünkü kelimenin tam anlamıyla nasıl evli olunacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Özür dilerim," diyor, sesi odada yankılanırken beni ürkütüyor. Gözlerimi e-okuyucumdan kaldırıyorum ve kollarında dünyanın en büyük çiçek aranjmanını görüyorum. "Kayıtsız şartsız, hiçbir mazeret göstermeden *özür dilerim*. Bu çağda seni böyle ortada bırakmamam gerektiğini bilmeliydim."

Günümüz ve çağımız, bağlamak istiyorum. Cihazımı bırakıyorum. O da yanıma oturdu. Çiçekleri alıyorum, bir düzine iğrenç karanfilden oluşan bir buket.

"Ah, en sevmediğim çiçeğimi hatırladın. Bu da bir yol," diyorum, ukalalığına yarı gülümseyerek ve bir öpücük için eğildiğinde, onu yarı yolda karşılıyorum.

Ayrıldığımızda elini cebine attı, cüzdanını aldı, açtı ve iki ağır gümüş kart çıkardı.

"Birincisi Visa. Hemen hemen hiç limiti yok ama bir günde 20 bin doları aşarsanız önceden haber verin. Diğeri ise nakit paraya ihtiyaç duyduğunuzda kullanabileceğiniz bir banka kartı. Aynı anlaşma."

İkisini de alıyorum. "Tek istediğim kendimi güvende hissetmek ve seninle eşit olmak," diyorum.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor. "Ben sadece... Daha önce *anlamamıştım*. Kullanıma hazırlar ama sizi şu anda hesaplara sokamam çünkü oturum açmak için şu fob zimbirtılarından gerekiyor ve bende sadece bir tane var. İkinci bir tane alma süreci devam ediyor."

Gülümseyip onu öptüm ve yüzümde sıcak bir kızarıklık hissettim ve belki de arkamı kolladığını düşündüm. Belki de bu taşınma, bu değişim ikimiz için de zordu ve tüm bunlar hayatlarımızın altüst oluşuna verdiğimiz korkunç bir tepkiydi.

"Şimdi de en sevdiğin şey: Veuve Clicquot rose." Merdivenlere doğru yürür ve oraya sakladığı şişeyi alır.

Kristal şampanya kadehleri eşliğinde günümüz hakkında konuşuyoruz ve ben Astrid ile bugünkü konuşma tahtası seansından bahsetmekten kaçınıyorum. Bundan ne anlam çıkaracağımı henüz bilmiyorum ve o zaten komşumuzdan hoşlanmıyor.

Göğsümde, kazağımın altında duran muskanın ağırlığını hissediyorum. Olanları özüksedikten sonra onu inceledim, anlamlandırmaya çalıştım. Daire içinde bir pentagram, diğer adıyla beş köşeli yıldız. Televizyon şovlarının ve sosyal medya fenomeni cadıların kullandığı iyi bilinen bir sembol, ancak arkasındaki anlam, Astrid'in niyeti, özensiz kültürel kendine mal etme ile iptal edilemez.

Bana koruma sağlamak istedi; o enerjiyi hissediyorum; dolayısıyla korunuyorum.

İlk kadehimi bitiriyorum ve Wesley'nin kollarını aşağı yukarı kaşındığını fark ediyorum.

"Bu arada," diyorum. "Pasaportumu gördünüz mü?"

"Üzgünüm, hayır. En son ne zaman gördünüz?" Şampanyasından bir yudum alır. "Zermatt'ta paketlediğimde."

"Evet, bu kadar, değil mi? Ya paketlediğini sandın ya da düştüyse." "Sırt çantama koyduğuma eminim. Sırt çantamın altında güzel ve rahattı.

kazak."

"Aramaya devam edin. Ortaya çıkacaktır."

Çenesini bana doğru eğiyor. "Boynundaki ne? Sana verdiğim Tiffany kolyeye ne oldu?"

Tılsımı çıkardım. "Bunu bana komşum verdi. Güzel değil mi?"

İnceliyor ve sonra biraz daha kaşımak için kolunu sıvıyor.

"Şimdi sen söyleyince, yemin ederim o yaşlı cadı bana büyü yaptı," diyor.

"Büyü demek istiyorsun. Ve ona yaşlı cadı demeyi kes," diye azarlıyorum onu. "Bu insanlıktan çıkarmak olur. Fırtına hasarımızı kendi başına temizlemek dışında bize hiçbir şey yapmadı."

"Kibarlık olsun diye ona yaşlı *cadı* diyorum."

Onun bu yönünü hiç sevmiyorum. "Onunla ne zaman konuştun ki?"

"Onu etrafta gördüm. Bahsettiğin fırtınada neredeyse seni öldürüyordu. Bir Benadryl'e ihtiyacım var," diye homurdanarak banyoya geri dönüyor. Gidişini izliyorum ve daha önce hissettiğim sıcak parıltı kayboluyor. Yurtdışına taşındığımdan ve kendimi kontrolden çıkmış hissettiğimden beri pasaportuma bir bebek gibi davranıyorum. Bebeğinizi asla geride bırakmazsınız ve bebeğinizin her an nerede olduğunu bilirsiniz.

zamanlar.

O gece Wesley uyuduktan sonra kanepeye kıvrıldım, ay ışığı içeri süzüldü ve cadılarla ilgili sosyal medyanın tavşan deliğinde gezindim.

Şu sıralar cadılar revaçta ve bir gecede gözden geçirilemeyecek kadar çok bilgi var. Şimdiye kadar okuduğum hiçbir şey Astrid'le yaşadıklarımınla birebir örtüşmüyor.

Bugün bizimle konuşan bir ruh olduğuna bir an bile inanmadım. Konuşan tahtalar eğlencelidir çünkü eğer dürüstçe oynuyorsak, genellikle tahtayı kendimiz hareket ettirdiğimizi bilmeyiz. Yedinci sınıftayken araştırmıştım. Buna ideomotor etki deniyor; bilinçdışı zihnimiz kas hareketlerimizi yönlendiriyor, böylece bedenimiz hareket ediyor ama bilinçli zihnimiz bunun nedenini bilmiyor.

Bilinçaltımız bazı şeyleri görür ve bilincimizin bilmediği şeyleri bilir. Benimki Peter Pewter-Browne'da ifade edemediğim şeyler görüyor. Muhtemelen Wesley'de de bir şeyler görüyordur, bir insanı oluşturan o bilinmez, gizli parçaları, Violet'ınki gibi bir geçmiş kontrolünün asla bulamayacağı şeyleri.

İster bu bilinmeyen CM'nin ruhu beni uyarsın, ister kendi beynim, nedenini bulmamın zamanı geldi.

Violet'i arıyorum ve mucizevi bir şekilde cevap veriyor. Helena'dan kitaba, rünlere ve konuşma tahtasına kadar her konuda onu bilgilendiriyorum ve Atlantik'in ötesinden dışlıların döndüğünü duyabiliyorum: *Bunu nasıl harika bir podcast haline getirebilirim?*

Bir şeyler çığnıyor. "Sanırım sana yardım etmenin zamanı geldi."

Bu öneri karşısında homurdandım. "İsviçre'de psikolog olup olmadığını bile bilmiyorum. Henüz bir jinekologum yok. *Dışım yok.*"

Vi'nin yutkundüğünü, sonra diliyle dişlerini temizlediğini duyuyorum. "Akademik yardımdan bahsediyorum," diyor emerken çıkardığı sesle. "Bir uzmana ihtiyacın var. Tanıdığım biri var. Cadı ya da Wiccan. Ya da ikisi birden, aradaki farkı hiç bilmiyorum. Biri var mı?"

"Cadı arkadaşınla konuşmamı istiyorsun, neden?"

"Seni tanıyorum Rose. Radarın bozulmuş. Kime güveneceğini bilmiyorsun ve bu sembollerden bir şeyler çıkarıyorsun. Sanırım arkadaşım sana yardım edebilir. Bana komşunun tabaklarının ve rünlerin fotoğraflarını gönder, bir şeyler ayarlayayım." Nefes alıyor. "Sadece bir şey var. Çok kötü smahtlar. Sorularınızı hazırlayın."

"Onlar mı?"

"Onlar nonbinary. İşlerini bilirler ve dramaya ayıracak zamanları yoktur. Onlarla tanışmadan önce ev ödevinizi yapın. Benim aramamı bekle."

Heidi ertesi gün beni aradı ve kızlarla yürüyüşe *çıkacağımı* söyledi.

"Egzersizizin satış noktası olduğunu iddia etmeyeceğim," diyor. "Yürüyüşten sonra, şimdiye kadar gittiğiniz en rahat restoranda raclette yemeye gideceğiz. Vadinin içinde ve *cennet* gibi bir yer."

Emredildiği gibi yürüyüş-peynir gezisine katıldım ve iyi ki de gelmişim. Yürüyüş dramatik manzaralarla dolu, sanki bir İskandinav TV gizemine inmişiz gibi, uçsuz bucaksız karlı bir manzara, geçitler ve çukurlar, devasa kayalar ve göz alabildiğine zirveler. Çarpıcı bir kaya oluşumuna geldiğimizde, *neredeyse* bir kemer oluşturan ama tam ortada buluşmayan bir kaya, duruyorum.

"Bunun bir fotoğrafını çekmeliyim," diyorum heybetli doğal oluşuma bakarak. Ben fotoğraf çekerken diğer kadınlar bekliyor ve biz yolumuza devam ederken iyi bir filtre bulmak için Instagram'ı açıyorum ve tuhaf bir şey fark ediyorum. "Huh."

Seychelle yanımda yürüyor ve omzumun üzerinden bakıyor. "Ne oldu?"

"Jacqueline Londra'ya gittiğimizden beri bir şey paylaşmadı," diyorum. Onun hesabı

tekrar açıldı. "O gittikten hemen sonra beş ya da altı fotoğraf vardı ve sonra... hiçbir şey yok. Umarım iyidir."

Nova gözlerini devirir. "Boş ver onu. Eminim İsviçreli dostlarından hiçbirinin onun göz kamaştırıcı yeni hayatını ve tuzağına düşürdüğü yeni adamı görmesini istemez. Bir anlaşmaya varmadan önce Peter'a bir şeylerin ulaşmasını istemeyecektir. Bu kadın erkekler için kedi nanesi gibi. İlgiye *bayılıyor*."

Heidi ısınmak için ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "Aşağı inelim mi?

Açlıktan

ölüyorum."

Soğuk

duruyorum.

"Nova," diye soruyorum, "Jacqueline'in Peter ile boşanma konusunda temasa geçtiğini mi söylüyorsun?"

Jacqueline ve Peter'ın dağınık bir boşanma sürecine girmesi *en iyi* haber olurdu. Bu bana nefes alma, kendi hayatıma odaklanma, yeni evliliğimi nasıl yürüteceğimi bulma ve hayatımı birlikte geçirmeye yemin ettiğim adama odaklanma izni verirdi.

Sadece birkaç kez yüz yüze görüştüğüm Jacqueline bu noktada benim için neredeyse hiç gerçek değil. O bir fikir. Bir kavram. Jacqueline olası bir kurban, tehlikede olan bir kadın, ama aynı zamanda boynuma bağlanmış, beni aşağı, aşağı, aşağı, kendimden uzağa çeken bir kettlebell.

Heidi sanki ben fark etmeyecekmişim gibi anlamlı bir şekilde boğazını temizliyor. Nova, "Yani, belki. Sanırım öyle. Öyle olduğunu varsayıyorum. Bu onların arasında ve tabii ki ona asla bu kadar kişisel bir şey sormam."

Ellerim şimdi kot pantolonumun ceplerinde, kayak pantolonumun altında, arabamın anahtarlarını hissetmiyorum. *Hay sikeyim*. Gitmişler. Kendimi son bir kez yokluyorum ama gerçeği biliyorum: anahtarlarım bu dağda buz ve kar altında kaybolmuş.

"Aman Tanrım. *Aman* Tanrım, *aman* Tanrım. Ne yaptım ben?" Paltomu çıkarıp sallıyorum, bir tür kış mucizesi olarak anahtarların düşmesini umuyorum. "Bu gerçekleşiyor *olamaz*."

Kadınlar şaşkınlıkla gözlerini kısarak bana bakıyorlar. "Ne oldu?" Heidi soruyor. "Ben... benden nefret edeceksiniz. Sanırım arabamın anahtarlarını kaybettim." Arabamın anahtarlarını Paltomu geri giydim. "Ben..." Boğazım daralıyor. "Çok özür dilerim. Bizi mahvettim. *Gittiler*. Burada değiller."

"İster inanın ister inanmayın, o kadar uzağa gitmedik." Seychelle omuz silkiyor. "Onları bulmak o kadar da zor olmayacaktır."

"Hey... sorun yok." Heidi ellerini ceketinin ceplerine sokar ve dağdan aşağıya doğru yürür. "Cep telefonu çekene kadar ilerleyelim. Herkes aramaya ve karı tekmelemeye devam etsin."

Bu küçük yürüyüş için park yerine gitmek üzere çıktığımız uzun, dolambaçlı, ıssız yolu hatırlıyorum. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsunuz? Etrafta kimse yok ve arabaya ulaştığımızda bile ana yol kilometrelerce uzakta."

Herkes ilerliyor, ilerledikçe arıyor. On dakika daha kararlı bir şekilde yürür ve Heidi cep telefonunun çektiğini fark eder. Bir arama yapar ve

hızlı Almanca konuşuyor.

"Evet. Genau, genau. Danke schön." Heidi aramayı sonlandırıyor, telefonunu cebine koyuyor ve soğuktan kıpkırmızı olmuş ellerine üflüyor. "Bir saat içinde bizimle otoparkta buluşacaklar."

Söylemiyorum ama AAA'nın İsviçre versiyonunu aradıysa, bunun nasıl yardımcı olabileceğini bilmiyorum. Anahtarsız bir arabayı çalıştırabilirler mi? Evin, Wesley'nin ofisinin ve garajın anahtarları da dahil olmak üzere tüm anahtarlığımı diriltebilirler mi?

Kadınlar birazcık sinirli olmaktan öteye gidemiyorlar. Sohbet edip volta atıyorlar, ellerini ısıtıyorlar, öğle yemeğinde ne yiyeceğimizi konuşuyorlar. Ben yere bakıyorum, karı tekmeliyorum, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp etrafı yokluyorum.

On beş dakika sonra arabaya varıyoruz, tam zamanında bir polis minibüsü ve ışıkları açık, sesi kapalı bir araba geliyor.

"Polis!" Ne tesadüf. "Sence arabanın kapısını açarlar mı?"

Sonra ne olacak? Hotwire mı?

Üç üniformalı memur araçlardan iner. Heidi el sallıyor, onlara doğru yürüyor ve Almanca konuşmaya başlıyor.

Minibüsteki iki polis arka kapıları açıyor. İki devasa, havlayan Alman Çoban Köpeği dışarı fırlar. Sahne gerçeküstü. Bana doğru yürüdüler.

" oluyor?" Diğerlerine soruyorum.

Seychelle, "Dediklerini yap," diye öğüt veriyor. İrkiliyorum ama yerimde duruyorum.

"Bitte. Kıpırdamadan dur. Ani hareket yok," diye emrediyor üniformalı bir subay.

Söyleneni yapıyorum ve hayvanlar bir sonraki yemekleri benmişim gibi beni kokluyor, korkumun kokusunu aldıklarından eminim ve köpekleri ne kadar çok sevdiğimi hatırlıyorum. *Sevimli köpekçik. İyi köpek. İyi kız.*

Eğitmen sonunda onları geri çağırıyor. Memurlardan biri metal dedektörüyle patikaya doğru ilerlerken, diğer ikisi de havlayan ve çılgınca sağa sola koşuşturan köpekleri kontrol ediyor.

On dakika sonra, tüm grup dağdan aşağı inmeye başladı. Bir memur arabamın anahtarlarını havada sallandırıyor. Adam anahtarları bana verirken adımlarını hiç bozmuyor, sonra arabasına doğru ilerliyor. Başka bir memur geri dönüyor ve sert bir şekilde "Lütfen gelecekte daha dikkatli olun" diyor.

Ve anahtar bulucu süper kahramanlar anahtarla ilgili bir sonraki görevlerine doğru yola çıktılar.

"Bu gerçekten oldu mu?" Gitmelerini izlerken ağzım açık kaldı.
Arkadaşlarıma dönüyorum.

"Bu, kedinin ağaca çıkmasının Alplerdeki karşılığı," diye omuz silkiyor Heidi. "Bu tür şeyler için birimleri var. Alpler'de bu hayatın bir parçasıdır. Eğer asker gönderebiliyorlarsa, gönderirler. Buralarda cinayet ve adam kaçırma olayları çok az olduğu için, genellikle müsait oluyorlar."

"Pekala," diyor Seychelle parlak bir şekilde. "Gidip işeyelim mi? Hemen bir şişe şaraba ihtiyacım var."

Bizi Lucerne'den gölün karşısındaki masalsı bir kasaba olan Meggen'deki restorana götürüyorum. Heidi masa için raclette sipariş etti. Oyun kartları büyüklüğünde kalın peynir kareleri, altı yuvada altı mini tava bulunan dökme demir bir mekanizmanın yanındaki bir tepsiye yayılmış olarak geliyor. Her birinde bir dilim eriyen peynir var.

Heidi'nin başka bir tabaktan iki haşlanmış patates, iki inci soğanı ve bir kornişon seçmesini, eritilmiş raclette karesini örtmesini ve çatal bıçakla yemeğe dalmasını izliyorum. Bir sürü soruyu bastırarak ben de aynı şeyi yapıyorum.

İşte bu, yemek bu. Peynir yaprakları turşuların üzerinde. Keskin, burada yediğim en kokuşmuş peynirlerden biri ve çok lezzetli.

Seychelle Chablis şişesini aldı ve hepimize doldurdu.

"Komşun nasıl bu arada? Başka rün var mı? Belki biraz semender gözü?"

"Ha. Rapor edecek bir şey yok," diye yalan söyledim.

Onun yanından göle bakıyorum, yılın bu zamanı, yağan karla birlikte yüzeyde oluşan beyaz dalgalar dışında çok sessiz.

"Şey. Gelecek hafta İsviçrelileri *gerçekten* doğal ortamlarında göreceksiniz," diye yanıtıyor Seychelle.

"Oh, evet," diyor Nova. "TIG çalışanları öğleden sonra izinli oluyor. Herkes giyinip kuşanıyor. Tam bir gaz."

"Ne giyiyorsunuz?" Hepsine soruyorum.

"Bu bir sürpriz," diyor Heidi.

"Ne giymeliyim?" Ben soruyorum.

"Fasnacht'ın güzelliği de bu. Vahşileşin. Hiç olmadığınız kadar kendiniz olun. Daha da fazlası," diye yanıtıyor Heidi.

Kendim. Ben kimim? Basit bir kostümle cevaplayabileceğimden daha büyük bir soruya değindi.

"Gitme konusunda hâlâ gerginim," diyorum yarı şaka, ne yapacaklarını görmek için. "Ne konuda?" Heidi gözlerini kısıyor. Ne demek istediğimi çok iyi anlıyor.

"Galada hepiniz bize buranın ne kadar vahŖi ve korkutucu olduğunu söylediniz. Nasıl dikkat etmemiz gerektiğini. Bir de Ŗu kaybolan gurbetçiler vardı..." Ŗarabımı yudumluyorum.

"Oh, kes Ŗunu. Ŗaka yapıyorduk. Diėer Ŗeyler... hepsi tesadűf." Seychelle Ŗarabımı yudumluyor.

"Hâlâ garip, kabul etmelisin." Artık onlarla rol yapmayacağım. En azından eskisi kadar değil. "Lars ve Lara vardı, Fitz ve diğeri... adı neydi... Seychelle bana bir sűre ۆnce söyledi ve ben unuttum gibi hissediyorum?"

"Kiki?" Nova seslenir.

Kiki. Cici, C ile mi? Bu CM olabilir mi?

"Bunların hiėbiri ۆnemli deėil," diyor Heidi. "O, nereye ait olduėunu keŖfetmek iėin çıktıėı yolculukta buraya uėrayan bir baŖka gurbetçiydi. Lucerne deėildi. Bűyűk bir gizem yok."

Tabağına bir kare peynir daha koyuyor.

"Hepsini unutun. Fasnacht çok eğlenceli," diye garanti veriyor Nova. "Hatta biz gurbetçileri birbirimize daha da sıkı bağlar. Kaırmanıza izin yok."

Öğle yemeğinde bir kadeh şarapla yetindim, böylece Violet'in benim için ayarladığı toplantıya hazırlıklı gidebilecektim. Ofisime on dakika kala geldim ve dizüstü bilgisayarın titreyerek açılmasını bekledim.

Tam zamanında, üç yüz ekrana yansır.

Vi başlattı. "Rose Stone, Profesör Flor Diaz ile tanış. Flor, Columbia'daki fakültede teoloji ve dini çalışmalar doktorudur."

Flor, alev alev yanan kızıl saçlarını ağır bir tepe düğümüyle toplayıp eğiliyor. "Her şeyin bir sırası var: Ben bir cadıyım ama aynı zamanda bir Hristiyanım. Bütün Wiccanlar cadıdır ama bütün cadılar Wiccan değildir. Ben bir TikTok cadısı değilim. Büyü satmıyorum ya da senin gibi bir çocuk yapmak için saçma sapan fal formülleri yaratmıyorum. Anlaştık mı?"

"Crystal," diye cevap veriyorum.

"Güzel." Flor'un yüzü rahatlıyor ve Büyükanne Mixie'nin gözlerinin kenarları kırışarak yaptığı gibi sıcak bir şekilde gülümsüyorlar. "Şimdi, bakalım sana neler olduğuna bir anlam verebilecek miyiz?"

Zihnimde basit bir soru oluşturmaya çalışıyorum, ancak dikkat çekmek için yarışan çok fazla bilgi var, bu yüzden bana geldiği gibi servis ediyorum.

"Yeni arkadaşlarımın kocamın ve benim kuklalarımızı yakıp etrafta YAN, YAN, YAN diye bağırarak dans etmeleri beni çok korkuttu," diye geveliyorum ve o günkü tedirginliğimi hatırladıkça kendi sesimin yükseldiğini duyuyorum. "Bu insanlar cadı mı, Satanist mi, yoksa başka bir şey mi? Sanki olup bitenlerin çoğunda gizli bir ton ya da sembolizm varmış gibi geliyor... Sanki cevap gözümün içine bakıyor ama ben göremiyorum."

Flor sanki bu tamamen normal bir sorunmuş gibi başını sallar.

"Violet beni her konuda bilgilendirdi. Her şeyden önce, bu etkinlik ilahi olanla bağlantı kurmak için büyülü bir alan gibi görünmüyor," diyorlar. "Daha çok, içine lunapark karakterleri gibi folklor parçaları atılmış bir kilise pikniğinin pagan versiyonu gibi."

Tuttuğumu bilmediğim uzun bir nefesle nefesimi veriyorum.

Flor sözlerine şöyle devam ediyor: "Birçok kültürde, bir hedefi sakat bırakmak ya da öldürmek amacıyla kuklasını yakarak onu lanetleyebileceğinize dair bir inanç vardır."

"Ama hâlâ hayatta olduğunuza göre, bu pek mümkün görünmüyor.

"Aklıma gelmişken, eski bir Çek ritüeli olan cadıların kuklalarının yakılması da var. Cadıların gücünün sıcakta azalacağına inanırlardı. Yani, şenlik ateşini gerçek anlamıyla ele almak istersek, *sizin cadı olduğunuzu* düşündükleri sonucu çıkar. Bu bir kez daha pek olası olmadığından, muhtemelen yerel folkloru taklit etmeye yönelik beceriksiz bir girişimle karşı karşıyasınız. İnsanları ya da gerçek niyetlerini bilmeden bir şey söylemek zor."

"Yani bize zarar vermek istemediklerini mi düşünüyorsun?" Tırnağımı ısırarak için kendimi zor tutuyorum. "Sadece... arkadaşlarıma kapımın önünde beliren rünlerden bahsettiğimde, hemen bunun cadılıkla bağlantılı olduğunu düşündüler. İsviçre'nin cadılarla ilgili utanç verici bir geçmişi var, tıpkı Amerika'nın olduğu gibi, eminim biliyorsunuzdur ve arkadaşlarım onlardan bahsederken gergin görünüyorlardı. Sanki birilerinin bir şekilde bana ulaşmaya çalıştığını düşünüyorlardı."

Flor, "Yeni arkadaşlarının seni ele geçirmek isteyip istemediklerini söyleyemem," diye yanıtlıyor. "Ama *eğer* öyleyse, ki bu büyük bir ihtimal, bunu büyülerle ya da ruhları veya şeytanları çağırarak yapmıyorlar. Tüm farklı pagan uygulamaları çok kişiseldir. Bir uygulayıcı rünleri tercih edebilir ve cadı *olmayabilir*, diğeri cadı olabilir ve asla bir rüne dokunmayabilir. Arkadaşlarınız büyücülüğe atlamakla yanlış yapıyorlar."

Bunu kabul ediyorum ve mantıklı olsa da her şeyi açıklamadığına karar veriyorum.

"Tabii benim bilmediğim bir şey bilmiyorlarsa."

Flor gözlerini kırıştırır, sonra başını sallar. "Doğru. Senin ve Violet'in bana anlattıklarına bakılırsa, eğer ortada bir kötülük varsa, seni korkutmak için yerel folklorlardan imgeler kullanıyorlar. Bu büyücülük değil. Bunu yapan insanlar için başka bir isim var."

Kalemim hazır. "Ah?"

"Pislikler," diyor Flor. Vi kıs

kıs gülüyor.

"Bak," diyor Flor, "neden endişelendiğini anlayabiliyorum. Vi bana deneyimlerinden bahsettiğinde ilgimi çekti. Gece yaralarına kadar İsviçre folkloru hakkında okudum. Kültür çeşitliliği ve Cermen etkisi nedeniyle dünyanın en zengin tarihlerinden birine sahipler... Fransızlar, Almanlar, Romanşlar var... Herhangi bir kültürde folklorun amacı ortak bir tarihi canlı tutmaktır. Bu, insanları nesiller boyunca bir araya getirebilen bir tür sözlü kayıttır."

"Kesinlikle bir eğitim oldu," diyorum alaycı bir ifadeyle, Noel arifesindeki çocuk hırsızını hatırlayarak.

"Eminim öyledir," diyor Flor. "Ve senin de Fasnacht'ın yaklaşıyor. Bu kadar canlı bir şeyi deneyimleyebildiğiniz için ne kadar şanslısınız!"

Keşke bilselerdi.

"Her neyse," diyorlar, "eğer bir grup ayrıcalıklı gurbetçi -kusura bakmayın- bu kültürü benimsemeye çalışırsa, bunun doğru olmama ihtimali çok yüksek. Sergiledikleri görüntüler, İsviçreli için onları tanınmaz hale getirecek küçük farklılıklar içerecektir."

Ve işte burada. Farklı düşüncelerimi bir araya getirmek için ihtiyacım olan kelimeler ve eğitilmiş bakış açısı bunlardı. Şimdi anlıyorum: Yeni arkadaşlarım İsviçreli insanları ve İsviçre geleneklerini canlandırıyor ve biri ya da bir şey Jacqueline'e zarar vermiş olsun ya da olmasın ve şimdi beni hedef almış olsun, tehlike çılgılık atan çocuklar ve sıcak elma şarabı ile bir ormanda ilahi çemberinden gelmeyecek. Bu başka bir şey. Belki daha küçük ama daha zarar verici bir şey.

"Çok teşekkür ederim profesör," diyorum. "Bunun ne kadar yardımcı olduğunu tahmin bile edemezsiniz."

Flor'un uzmanlığı ve bakış açısı beni sakinleştirdi. Standart, dünyevi saldırganlıkla başa çıkabilirim; inanç sistemlerinin dokunulmaz, şekilsiz, görünmez karmaşası ve iyiye karşı kötüyle mücadele etmekte zorlanıyorum.

"Violet size komşumun tepedeki tabaklarının fotoğraflarını gösterdi mi?" diye sordum.

Flor başını sallar. "Ah, evet. Onları yakından inceledim. Arkadaşlarınızın aksine, komşunuzun bir cadı olabileceğini söyleyebilirim."

Bu yaklaşım beni şaşırtmış olsa da oyun yüzümü korumaya devam ediyorum. Komşumun sadece eksantrik olduğuna karar vermiştim.

Flor, "Tabaklardaki sembollerin hepsi bilgelik, aydınlanma, adalet, koruma ve şans işaretleri" diyor. "Hepsi yeryüzüyle bağlantılı. Komşunuzda sizi huzursuz eden şey nedir?"

Dikkatli davranıyorum. "Bir kere konuşma tahtasıydı. En azından bir kısmında trans halindeymişim gibi hissettim. Bir ruhla iletişim kurduğumuza inanıyor gibiydi."

Flor saatlerini kontrol ettikten sonra bana şöyle dedi: "Ruh tahtası ya da Ouija tahtası, adına ne dersiniz deyin, bir cadı pratiğinin parçası olabilir ve ruh çağırmakla hiçbir ilgisi yoktur. Birçok kişi buna yöneliyor çünkü herhangi bir yapı ya da parametre yok. Hiçbir kısıtlama ya da önyargı yoktur. Bu tahtaları kullanarak kendi içimizden çıkarabileceğimiz pek çok bilgi var."

Devam etmeden önce anlamam için başımı sallamamı beklediler.

"Herhangi bir ilahi var mıydı? Herhangi bir amblem ya da adak?"

Başımı sallıyorum.

"Peki bu seans size bir fikir verdi mi?"

"Öyle oldu," diye itiraf ediyorum. "İşte bu yüzden kafam karıştı. Kocamla bana zarar vermeye çalışıp çalışmadığını nasıl anlayabilirdim? Bize karşı bir tür büyü kullanıp kullanmadığını?"

Flor'un kafası karışmış görünüyor. "Sana zarar vermeye çalıştığını düşündüren şeyin ne olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim."

Hiçbir şey. "Kocam ona karşı dikkatli olmamız gerektiğini düşünüyor." "Ama sen düşünmüyorsun?"

"Bilmiyorum."

Flor, "Görünüşe göre kocanız çirkin yaşlı cadı mecazını destekleyen çok fazla masal dinlemiş," diyor.

Wesley'i savunmak için garip bir ihtiyaç duyuyorum. "Kötü niyetli görünmüyor ama bazı şeyler biraz itici," diye cevap veriyorum. "Kocamın ani kızgınlığı. Fırtınadaki tuhaf davranışları. Ve evin her yerindeki semboller... olağan değil."

"Bunların hepsi açıklanabilir," diye sertçe yanıtlar Flor. "Yeni bir ülkedesin. *Onların* pistinde paten kayıyorsun. Bu onların kültürü, onların buzu. Dünyanın diğer bölgelerindeki insanlar Amerikalıların alışık olduğu şekilde davranmayacaktır. Size büyücülük gibi gelebilecek kültürel normlar Lucerne'de tamamen olağan olabilir. Belki de kocanızın İsviçre sabununa alerjisi vardır."

Haklı olduğunu biliyorum ama açık sözlülüğü canımı yakıyor.

"İkimiz için de büyük bir alışma süreci oldu," diyorum. "Belki de o kadar iyi yapmıyoruz. Yine de rünleri görmezden gelemiyorum ve gecenin bir yarısı evimin önünde süründüğünü düşünmek..."

Flor kollarını kavuşturur ve başını öne eğer.

"*Şimdi* bir yere varıyoruz. O rünleri onun bıraktığından şüpheliyim. Sizinle doğrudan ilgilenmekten mutlu görünüyor. Daha da önemlisi, koruyucu ve canlandırıcı semboller bırakmasını beklerdim - İskandinav rünü *algiz* ya da cadı ayağı gibi. Size gelenler olumsuz. Onlar kel yüzlü uyarılar."

Yakama uzanıp ağır gümüş tılsımı çıkarıyorum. "Bunu bana konuşma tahtası seansından sonra verdi."

Flor gözlerini kısarak bakıyor ve burun deliklerini görebilmem için eğiliyor. Parçayı kamerama tutuyorum ve onlar da inceliyorlar.

Flor, "Komşunuz ister Wiccan, ister pagan, ister Hristiyan ya da agnostik olsun, sizi temin ederim ki size zarar vermek istemiyor," diyor. "Tam tersine. Belli ki *başka* birinin size zarar vereceğinden endişeleniyor. Açıkçası ben ondan daha fazla korunma işareti beklerdim. Rünler... şey. Sanki onlar tamamen başka bir şeymiş gibi davranırdım. Tamamen başka biri."

Başlarını yavaşça sallıyorlar. Bana inandıklarını söyleyebilirim. "Bu da demek oluyor ki," diye ekliyor Flor, "soruya tersten yaklaşıyorsunuz. Onun büyüünün ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini sormayın. Büyüünün neye karşılık olduğunu sorun."

Bir an duraksadım. Yorgun halimle bile ne demek istediğini anlıyorum. "O benim görmediğim bir şeyi gördü. Benim bilmediğim bir şey biliyor."

"BINGO. Sanırım senin tehlikede olduğunu düşündüğünü söylemek yanlış olmaz," diyor Flor.

Kanımı donduran bir ses tonuyla.

Gözlerimi ovuşturup düşünmeye çalışıyorum. Vi'nin sabırsızlandığını görmek için başımı kaldırıyorum ve tam o sırada arkadaşım veda etmek için ağzını açıyor, ben de araya giriyorum.

"Beni takip eden bir kuş var."

Vi gözlerini kırıştırıyor ve kaşlarını çatıyor. Flor hala dinliyor.

"Kuzgunlar, kargalar, karatavuklar, ne dersiniz deyin. Her zaman etrafımızdalar," diye devam ediyorum. "Ama onları fark ettiğimde -gerçekten belirli bir kuşu duyduğuma eminim. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama yemin ederim beni tanıyor. Bu konuda konuşurken bile kendimi bir gotik kurgu klişesi ya da abartılı bir sitcom karakteri gibi hissediyorum, ama bir grup kargaya karga *cinayeti* denmesinin de bir faydası yok. Yani, eğer onlara ... bir ... karga *demeti* denilseydi, kimse onlardan korkmazdı, değil mi?"

Gevezelik ediyorum ama Flor cömert ve nazik davranıyor ve sanki bir şeye geç kalmışlar gibi kağıtları toplarken benimle konuşuyor.

"Kuzgunlar konuşan kuşlardır. Zekidirler" diyor Flor. "Bahsettiğiniz yinelenen kültürel referanslar, bu tür sembolizmin geçerliliğine bir selam niteliğinde. Kesinlikle sizi takip eden bir kuş olabilir ve bu iyi bir şey."

Flor ayakta, elinde bir cilt. "Birçok insanın düşündüğünün aksine, kuzgunlar koruma sembolleridir. Bazen dünyalar arasında geçiş yapan ruhlardır. O kuş seni korumak için orada olabilir Rose. Minnettar ol. Kuşa teşekkür et. Eğer onunla bağlantı kuracak kadar yaklaşırsan, seninle konuşabilir."

Tetiklendim.

Kuş Jacqueline.

Kuş benim babam.

Kuşun adı Büyükanne Mixie.

Hayal görmüyorum. Gözyaşlarımı geri kırıyorum. Çok ama çok yorgunum. "Yine de," diyor Flor, "bazen bir kuş sadece bir ."

O gece Wesley ile yatakta kitap okurken ona sordum: "Fasnacht için ne yapıyoruz? Heidi bunun şirketiniz için büyük bir anlaşma olduğunu söyledi."

Tabletinden başını kaldırmıyor. "Şu karnaval olayı mı? Sanırım öğleden sonra izin falan alacağız. Kasabada içkiler falan."

"Ama ne *giyeceğiz*? Etrafta eski trol kostümlerimiz yok ki."

Gözleri ekrandan uzaklaşıyor.

"Giymek mi? Hiçbir fikrim yok. Pete önceden işte hazırlanmakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Çocuklar ne yaparsa ben de onu yapacağım. Eminim bana bir şeyler ayarlayacaklardır."

İnternette en iyi karnaval kostüm dükkanlarını araştırıyorum ve Liechtenstein'a doğru tepelerde korkak bir tane buluyorum, sonra bazı Fasnacht resimlerini ve videolarını inceliyorum. Görünüşe göre her şey olabilir -her şey.

Tarihi hakkında bir şeyler okudum. Kökleri dine dayanan 15. yüzyıldan kalma bir gelenek. Fasnacht, Büyük Perhiz'den önce saçların sembolik olarak dökülmesidir ve İsviçreliler karnavalı neşe ve mutluluğun ifade edildiği bir zaman olarak kullanırlar.

Gecenin bir yarısı duvarlarımızı delip geçen sesler ve beyaz gürültü makinesinin paraziti yüzünden uyanmak zorunda kalıyorum.

Gümbür gümbür. Ağır ayak sesleri. Bu sefer yalnız çıkmayacağım.

"Wesley. Wesley!" Onu omzundan tutup salladım.

"Ne? Ne oluyor?" Doğruluyor ve gözlerini ovuşturuyor.

"Evde biri var!" Fısıldıyorum.

"Ne?" Bacaklarını yataktan dışarı sarkıtır ve köşede duran golf sopasını alır.

Çıplak ayaklarımızla sıcak fayansların üzerinde sessizce yürüyoruz, Wesley sopayı bir kılıç gibi kullanıyor, kapıyı olabildiğince sessizce açıyor ve dışarı bakıyoruz. Ev sessiz. Dışarıda rüzgar yok.

Oturma odasının ağızındaki koridorun sonuna geldiğimizde, "Burada bekle," diye fısıldıyor.

Polis dizilerindeki gibi evi oda oda temizliyor. Parmağımı 911'aramak için kaldırmıştım ki burada her şeyin farklı olduğunu hatırladım. 103'ü hatırlıyorum, sanırım, ve belki 112? En az beş acil durum numarası var.

Oturma odasına adım atıyorum, sonra mutfağa gidiyorum ve hiçbir şey bulamıyorum. Wesley'nin çamaşır odasının kapısını açıp kapattığını duyuyorum, sonra depo kapısını, sonra da kilitli ön kapı kolunu tıkırdattığını duyuyorum.

Mutfağı ve oturma odasını kontrol ettim. *Patlama* neydi? Bir şey mi çalındı? Televizyon burada, dizüstü bilgisayarım, Wesley'nin tableti.

Dizüstü bilgisayarım. Geri dönüp yemek masasının üzerinde duran bilgisayara iyice bakıyorum.

Kapalı kapağın arasından ince, kuru bir dil gibi beyaz bir kâğıt parçası çıkıyor. Wesley'in merdivenlerden çıktığını duyuyorum.

"Her şey ," diyor. "Birinin zorla girdiğine dair bir işaret göremiyorum. Bir şey duyduğuna *emin* misin? Kabus görüyor olmalısın."

Kâğıdı çıkardım. Daha açmadan, ofisimdeki çekmecedeki sakladığım muhabir defterimden koparılmış bir kâğıda yazıldığını anlıyorum.

Aynı çekmecedeki bir Sharpie ile kalın blok harflerle iki kelime yazılmıştır:

ÇIK DIŞARI.

Merdivenlerin başında Wesley'i görmek için dönüyorum.

"Şuna bir bak." Ona kâğıdı gösterirken elim titriyor.

Golf sopasını koltuğunun altına sıkıştırır ve notu alır, notu kaşlarını çatar.

"Birisi bunu dizüstü bilgisayarına koymuş. Bir şey alınmış gibi görünmüyor ama birisi bunu görmemi istedi. Bu *benim* için bırakılmış."

Anlamlandırmaya çalışırken gözlerinin arkasında hareket eden tekerlekleri görebiliyorum.

o.

"Bütün bunlardan bıktım Wesley. Polisi arayacağım."

"*Hayır*," diye bağırıyor. "Lütfen." Ses tonunu hızla yumuşatır. "Yapamayız.

Onlar

TIG oryantasyonunda bana *asla* polisi arama demişti.

hayati tehlikesi olan bir acil durumun ortasında. Evimizdeki gibi değil. Biz artık göçmeniz Rose."

"Bence haneye tecavüz acil durum sayılır! Tekrar uyuyabilmemin imkanı yok. Kendimi güvende hissetmiyorum."

Beni omuzlarımdan tuttu. "Yarın hukuk departmanı ile konuşacağım. Biraz yardım alacağız. Söz veriyorum. Biri bize zarar vermek isteseydi, verirdi. Bu bir şakadan başka bir şey değil. Sanırım ikimiz de kim olduğumuzu biliyoruz - yine o meraklı komşu."

"O evlere zorla girmez," diyorum. "Ama kimin girmesine gerek yok biliyor musunuz? TIG için çalışan herkes. Bu ev onların ve başka kaç kişide anahtar olduğunu bilmiyoruz."

"Ben halledeceğim," diyor. "Güven bana."

Fasnacht'ın ilk günü uyandım ve kendimi bu yerel geleneğin içine atmaya karar verdim. Wesley'i işe götürüyorum ve göl kenarındaki yola girdiğimde ona iki gün önceki ev istilasından beri ikimizin de sormadığı soruyu soruyorum.

"TIG evimize giren biri hakkında bir şey yapacak mı?"

Bundan kaçınmayı umuyordum, der gibi gözlerini uzun bir süre kapatıyor.

"Bana güveniyor musun Rose?" diye soruyor. "Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğime inanıyor musun?"

"Diyelim ki öyle," diye cevap veriyorum. "Yine de her zaman yanımda değilsin. Peki ya ben evde yalnızken?"

"TAMAM." Gözlerimin içine bakamıyor. "Patronumla konuştum-" "Brett."

"Brett ve TIG'in şirket içi danışmanı ile konuştum ve... şey, elçiye zeval olmaz. Lütfen? Ama onlar..."

Oh, anladım. Başka bir şey söylemesine gerek kalmadan anladım. "Bana inanmadılar. Notu uydurduğumu, kendim yerleştirdiğimi, sesleri hayal ettiğimi mi söylediler? Bu kabul edilemez, Wesley. Kendimizi neyin içine soktuk?"

İç geçiriyor, gözlerini bana diyor ve sonra göle doğru geri dönüyor.

"Hiçbir şey duymadım... Sen beni dürtene kadar uyanmadım," diyor. "Not senin kağıdında, senin kalemle. Belki de uykunda yapmışsındır?" "Beni tanıdığından beri uyurgezer miyim?" Direksiyonu öyle sıkı tutuyorum ki Deri şalın dikişinin avuçlarımda iz bıraktığını hissediyorum.

"Bilmiyorum," diye omuz silkiyor. "Seni o kadar uzun zamandır tanımıyorum."

"Ouch."

"Rosie." Park yerine girdiğimde bana döndü. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun. Ama senden bunu büyütmemeni istiyorum. Hâlâ herkesi etkilemeye çalışırken iş yerinde dikkatleri üzerime çekmeyi göze alamam."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Biraz gürültü yapmak için alt kattaki kapının önüne teneke koyacağız ve balkon kapılarına ekstra bir güvenlik katmanı ekleyeceğiz, tamam mı? Odamızda bir bıçak ve bir dizi sopa bulunduracağım. Geceleri yatak odamızın kapısını kilitleyeceğiz."

Omuz silkiyorum, o da bana veda öpücüğü veriyor.

"Güzel," diyor arabadan atlayarak. "Yaklaşan büyük bir sosyal etkinliğimiz var. İlk Fasnacht'ımızda hepimizin büyük ve mutlu bir aile olmasını istiyorum."

"İyi günler, canım." Hissetmeden söylüyorum. Fark etmemiş gibi görünüyor.

Hızla uzaklaşıyorum, şehirden çıkıyorum ve yukarı, yukarı, yukarı Lihtenştayn'a doğru sürüyorum ve aklıma bu küçük ülkeyi ziyaret etmek için mükemmel bir zaman olduğu geliyor, ama pasaportum yok.

Mağazayı buluyorum ve sigara içen bir dükkan bana yarı zırh, yarı zincir zırh, yarı pelerinli süper kahraman kostümü ve Venedik tarzı bir maske gibi görünen asılı bir karmaşa gösteriyor. On beş frank karşılığında bir goblin ve kurt adamın çocuğu olan bir ortaçağ seri katili gibi görünüyorum. Adama parasını ödüyorum ve büyük gece için hazırlanmak üzere dükkândan çıkıyorum.

TIG'de Wesley'nin yerine park edip dışarı atlıyorum, tüy/taç başlığımı ve maskemi takıyorum ve Bay Pickwick'teki çeteyi bulmak için yola koyuluyorum.

Şehrin kenarlarından yürüyerek geçerken kostümümün içinde kendimi son derece mahcup hissediyorum. Bahnhof'u geçip Eski Şehir'e giden köprüden önce bir barikata çarpana kadar iyi zaman geçiriyorum.

Kaldırımlar devler, yılanlar, kedi başlı yılanlar, troller, cadılar ve en kötü kabuslarınızdaki korkunç, dev başlı yaratıklarla dolu. Birdenbire kostümüm o kadar da tuhaf gelmemeye başladı.

Uzaktan gelen bir uğultu, ayaklarımın tabanında hissettiğim bir titreşim var. Başlıyor.

Köprüyü ne zaman geçebileceğimi bilmiyorum ama beklemekten başka çarem yok.

Bir dakika sonra davullar, kornalar, trompetler ve flütler havayı doldurur, başka hiçbir ses duyulmaz. Geçit töreninin ilk sırası kalabalığın üzerine binlerce davulun ağırlığını indiriyor. Sesin büyüklüğü ve bas davullarını çalan devasa kostümlü ön saflar beni sarsıyor.

Bu bir istila. Tüm vücudum müzikle birlikte titreşiyor; tüylerim diken diken oluyor ve heyecan ile korkunun karışımına kapılıyorum.

Adımları hızlı ve emin, bir Bağımsızlık Günü geçit törenindeki rahat yürüyüşten, sırtışlardan ve el sallamalardan çok uzak. Enstrümanlar kulaklarımı çınlatıyor ve karşı koyamayacağınız bir şeyi müjdeleyerek kasabanın içinde gümbürdüyor. Bu sadece kıyameti işaret ediyor olabilir. Titreşim dünyanın sonu gibi, ordunun büyüklüğü hiçbir ölümlünün durduramayacağı bir ele geçirme gibi hissettiriyor. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Çok geçmeden geçit töreni ve kalabalık birbirine karışmaya başlıyor, sokakları dolduruyor ve bir labirentin içine akan su gibi ara sokaklara dökülüyor. Vi'ye bu konuda ne söyleyebileceğimi düşünüyorum ama bu sahne, bu kaotik geçici toplumsal çöküş tarif edilemez.

Galada ne demek istediklerini şimdi anlıyorum. Bu hayat değiştiren bir deneyim. Bunu taklit edemezsiniz ya da yeniden yaratamazsınız. Bunu anladığınız zaman, çıkışınız yok. Bunun bir parçasısınız.

Tam boy çöp tenekesi büyüklüğünde baykuş kafalı figürler bas davul çalıyor.

Yurt odası dolabı büyüklüğünde kanlı köpekbalığı kafaları. Bıyıklı kocaman kafalar erkekler yapılmış . endüstriyel sınıf *kağıt hamuru*, şekilsiz, boş gözlü, kalabalığın üzerinde beliren. Uğursuz, eski moda dalış maskeleri ya da gaz maskeleri takmış, canavarlaşmış, tanımlanamaz, anonim, serbest kalmış eğlence düşkünleri. Daha kısa boylu, cüppeli ve kılık değiştirmiş figürlerden oluşan bir grup . Bana odaklanmış gibi görünüyorlar. Siyah kukulelerinin altındaki sarı gözleri bana odaklanmış durumda.

Yoksa aşırı derecede paranoyaklaşıyor muyum? Başka kimse onları fark etmiyor gibi görünüyor. Kimse fark etmiyor, ben, yalnız, yutulmuş, anonim. Üç kişiler. Druidler gibi giyinmişler ve *Yıldız Savaşları*'ndaki büyük boy Jawa'ları andırıyorlar.

Bana *Schmutzli*'yi hatırlatıyorlar ama biraz farklılar. Noel arifesinde bana dokunan yaratıkla aynı türden değil.

Şimdi anlıyorum. Şimdi bir insanın Fasnacht sırasında nasıl kaybolduğunu, nasıl ortadan kaybolabileceğini anlıyorum. Hiçbir planlama, dikkat, keskin farkındalık, güç, silah veya akıllı telefon panik düğmesi, biri sizi yakın dövüşten çekmek istediğinde sizi kurtaramaz.

Herhangi bir kıvrınma veya çığlık gürültüde kaybolacaktır. Gösterinin bir parçası olarak görülecektir.

Geçit töreninin dünyayı sarsan kısmı geçiyor ve enstrümentsiz daha sessiz bir kalabalık onu takip ediyor ve köprüye ulaşmak için onların önüne geçmeyi başarıyorum. Diğer taraf da aynı şekilde kaotik. Bir figür tek hareketsiz olanlardan biri ve gözlerini üzerimde hissediyorum.

Bu yerde kimin *beni* izlediğini ve kimin sadece hareket eden her şeyi izleyerek zaman geçirdiğini bilmek zor. Ama burada biliyorum. O beni izliyor. Yoksa uyku mahmuru ateşli bir rüyada mıyım?

Kimse seni takip etmiyor.

Bu binlerce kişilik kalabalığın içinde kimse Rose Stone Blackwood'u seçmiyor. Ben kimsenin saplantısı ya da hedefi değilim. Sürekli jetlag yaşıyorum. Hayal görüyorum.

Bir dayanağa ihtiyacım var. Kocam, arkadaşlarımız, hatta yarım yamalak olanlar bile. Canavar gibi giyinmiş olsalar da tanıdık yüzler istiyorum. Pickwick'e varıp kapıdan içeri daldım. Onları hemen görüyorum, barı dolduran ceset duvarının arasından bile ve görünüşleri beni canavarlardan daha çok şaşırtıyor.

Arkadaşlarımın hepsi manken gibi görünüyor.

Çocuklara yer açmak için fazladan bir masanın itildiği her zamanki arka kabinimizdeler.

Onlar beni görmeden ben onları görüyorum. Seychelle mini bir elbise giymiş, Heidi dekoltesi belli olan bir LBD giymiş, Nova yüksek topuklu ayakkabılar giymiş. Erkekler şık kulüp kıyafetleri içinde. Wesley, nefesimi kesen deniz mavisi bir üst giymiş.

Ve beni öfkeliendiriyor.

Heidi karnaval kıyafetlerim içinde bile ben olduğumu hemen anladı. "Rose! Buraya gel."

"Aman Tanrım." Seychelle beni görünce şok olmuş bir kahkaha attı. "Ne yaptın sen?"

Nova elinin arkasından kıs kıs gülüyor.

Wesley gülmekten iki büklüm olur. "Ne... ne yapman gerekiyor? *olabilir* mi?" Bağılıyor, çünkü ortalık cehennem gibi.

Beni seyredecekmiş gibi kollarını uzatıyor, sonra alnımdan öpmek için eğiliyor, çünkü tuhaf maskem ağzımın önünde duruyor.

Heidi'ye dönüyorum. "Çılgınlık yapmamı söylemiştin! Bana korkunç ve tuhaf kostümlerden bahsetmiştin. Neden bana hiçbirinizin giyinmediğini *söylemedin*?"

"Ne?" Kulağımı kapatıyor.

Kendimi tekrar ediyorum, bu sefer daha yüksek sesle, hissederek.

"İşte böyle," diyor kahkahalar arasında, iki başparmağıyla göğüslerini işaret ederek. "Çıldır ve *seksi* görün."

Brett, karısı gibi sırtarak beni süzüyor. "Fasnacht'ın eğlencesi, arkamıza yaslanıp bu salakların bir geceliğine ucube gibi davranmalarını izlemek, bu arada biz de muhteşem bir içki seansı yapıp onları lise biyoloji dersindeki kurbağalar gibi didik didik etmek" diyor.

Nova gülerek, "Asla *kostüm* demedik," diyor.

Benimle dalga mı geçiyorlar? Başka makul bir açıklama var mı? Yoksa bugünlerde basit bir dili anlayamayacak kadar yorgunum ve karnavalı araştırdıktan sonra varsayımlarıma dayanarak bir kostüm hakkında ani bir karar mı verdim?

"Ah," diyor Wesley, yüzümdeki nefret ve aşağılanma karışımı ifadeyi fark ederek.

O yaptı. Bana öyle geliyor ki, Grimm masallarının sayfalarından koparılmış bir trol kostümünden bahsettiğimi bilen Wesley'di ve Wesley, kendisinin ve TIG meslektaşlarının da bunu yaptığına inanmamı sağladı.

Nazik bir kolunu zincir zırhlı omzuma doluyor. "Hadi sana içecek bir şeyler alalım. Zaten geride kaldın, bize yetiştiğinde daha iyi hissedeceksin. Brett! Kızım için içkiler buraya."

Hayır. Köprünün yanındaki kalabalığın içinde beklerken, bu gece aklımı başımda tutmaya karar verdim. Bir içki tutacağım, saatlerce içeceğim ama ayık kalacağım.

Kalabalıklar ve kostümler hakkındaki yorumlarını dinliyorum ve kimse benden fazla bir şey beklemiyor, bu yüzden sessiz kalabiliyorum.

Hareket zamanı geldiğinde, temiz havayı memnuniyetle karşılıyorum. Kalabalık hem bir kalkan hem de bir tehlike olmaya devam ediyor. Gerginim, tetikteyim, ayaklarımın yere sabitlendiğinden her zaman emin oluyorum.

Eğer biri beni almak istiyorsa, uğraşması gerekecek.

Ertesi sabah, saat dokuzda kalktığımda Wesley kıpırdamıyor ve kahve ile tostta yumurtadan sonra Teresa'nın Zürih gece kulübünde telefonuma koyduğu numaraya mesaj atarak buluşma teklif ediyorum.

Dakikalar içinde cevap veriyor.

Löwendenkmal bölgesini henüz ziyaret ettiniz mi?

Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama mesaj atıyorum.

Pazartesi işe gitmeden önce birkaç dakikam var. Saat yedide orada buluşalım.

Anıtın ve bahçelerinin etrafındaki sokaklar ıssız. Turistik Eski Şehir bile bu saatte sessiz ve ben taşların arasından geçerken botlarımın her vuruşu keskin bir şekilde yankılanıyor.

Löwendenkmal'ı ya da İngilizce adıyla Lucerne Aslanı'nı - ünlü bir turistik cazibe merkezi - bu kadar uzakta, bu kadar sessiz ve boş bulmak beni şaşırttı. Görünüşe göre yaralı aslan için düşük sezon.

Löwendenkmal yüksek bir taş duvarın derinliklerine oyulmuş. Ona bakıyorum, olduğum yerde çakılı kalıyorum; başka yere bakamıyorum. Sabuntaşından yapılmış, acı içinde kıvranan bir canavar kabartması içimde hiç beklemediğim duygular uyandırıyor.

"Sen ve Mark Twain."

Yanımda bir ses duyduğumda irkiliyorum. Dönüyorum ve Teresa'yı görüyorum; leylak rengi saçlarını arkada tutan bir saç bandı, yoga pantolonunun üzerinde bacak ısıtıcıları ve ince bir ceket.

"Pardon?" Boğazımı temizliyorum. Ceketimin koluyla bir damla gözyaşımı siliyorum.

"Twain aslanımız için 'Dünyanın en kederli ve dokunaklı taş parçası' ," diyor Teresa. "Sanki sanatçı Fransız Devrimi sırasında öldürülen İsviçreli Muhafızların çığlıklarını yakalamış ve onları küçük bir parktaki bir taş karesine sığdırmış gibi. Bu acının bir zaman kapsülü."

Keşke şapka getirseydim diyerek ellerimi parkamın cebine sokuyorum. Aniden kar yağıyor, gökyüzünde dolanan taneler yere inmek için acele etmiyor. Göletin etrafında yürümeye başladık.

"Benimle irtibata geçmenin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım," diyor Teresa.

"O gece galada ne demek istedin?" Ağzımdan kaçırđım. "Beni asla bırakmayacaklarını söylediğinde."

"Ne demek istediğimi sanıyorsun?" diye sorar.

"Hiçbir fikrim yok." Büyük pullar burnumu gıdıklıyor. "Abartılı ve muhtemelen mecazi konuştuğunu düşünmüştüm. Ama bana bir şey anlatmaya çalıştığına inanıyorum."

"Şey... belki tamamen mecazi değildir," diye yanıtlıyor. "Burada başka bir arkadaşın daha olduğunu bilmeni istedim. Her şeyin her zaman görüldüğü gibi olmadığını. Göreceksin. TWAGS ile ne kadar çok zaman geçirirsen, o kadar çok anlayacaksın. O gece seninle çalışıklarını gördüm ve herkes cazibelerine kapılabilirdi ama senin farklı olduğunu hissediyordum."

Neyden farklı?

"Bazen burada kaybolmuş gibi hissediyorum," diyorum. "Ve büyük kötü kurdun kim olduğunu bilmiyorum."

Teresa bir bankta duruyor, yeni yağın karı fırçalıyor ve oturuyor. Ben de yanına oturuyorum.

"Sana yeni arkadaşların hakkında birkaç şey söyleyeyim," diyor. "Düşündüğün kadar derli toplu değiller. Her biri hayatları boyunca istikrar arayışında olmuş. Sizi şaşırtabilecek şekilde hasar görmüşler."

"Oh? Bana hiçbir şeyden bahsetmediler..."

Teresa, "Onların geçmişinde senin ya da benim incilerimizi hiçbir şey yok," diyor. "Heidi'yi ele alalım. Yoksul büyüdü -kırsal kesimden bahsediyorum, çok yoksul- ve burada kimse onu bu yüzden yargılamasa da, bu rahatsız ediyor. İnsanların çocukluğunun yarısında tualete işemek zorunda kaldığını bilmesinden hoşlanmıyor."

Mevsimlik bir işçinin ve duygusal olarak yoksun bir annenin kızı olarak bu durumu anlayabiliyorum. Ebeveynlerinizin çocukluk hatalarını ve talihsizliklerini yetişkin hayatınıza taşımak çok kolay.

"Nova evde oturan bir alkolik ve insanların onun eskortluk geçmişini öğrenecekleri korkusuyla yaşıyor. Tamam, önemli bir şey değil," diye devam ediyor Teresa. Tedirginim çünkü onların sırlarını duymaya hakkım olduğundan emin değilim. "Ama bu yüzden Londra'da lüks bir otelde tutuklandı ve sabıkası var. İnsanların İsveç'in sörfçü sevgilisinin para için erkeklerle yattığını bilmesine izin veremez. İsveç'te seks için vücudunu satmak yasal, ancak bu toplumun bazı köşelerinde hoş karşılanmadığı anlamına gelmiyor.

"Ve Seychelle... onun hikayesini biliyorsunuz. Harika, havalı bir hayatı var ama evdeki hiç kimse gayrimeşru olduğunu unutmamasına izin vermiyor ve bu da onu her zamankinden daha fazla rahatsız ediyor."

"Bu tavır çok iğrenç," diyorum. "Modası geçmiş olmasından bahsetmiyorum bile."

"Tabii ki öyle," diyor Teresa. Burnu şimdi kıpkırmızı ve dudakları maviye dönüyor. "Az önce kraliyet ailesini tarif ettiniz. Meşruiyet onlar için her şeydir ve melez insanların aileye katılmasına ne kadar sıcak baktıklarını gördük."

"Peki ya Kristoff?"

"Peki ya o?" Ses tonu yükselir.

"O da kraliyet ailesinden, değil mi?" Çifti Google'da araştırdım ve sosyete dergilerinin satır aralarını okudum, görünüşe göre onlarınki kraliyet kanını ailede tutmak için bir tür anlaşmalı evlilikti.

"Kristoff bir prensin dördüncü dereceden kuzeni gibi bir şey," diye omuz silkiyor Teresa, belli ki etkilenmemiş. "Yeterince iyi bir adam ama tek kadınlık bir erkek değil ve bunu herkes biliyor. Seychelle bile biliyor. Evlilikleri sağlam temellere oturmuş gibi görünen bir tek Heidi ve Raj var."

"Peki ya Jacqueline ve Peter?" Uzanıp saçımdaki karı silkeliyorum.

"Ah, güzel Jacqueline. Hong Kong'da zengin bir ailede büyümüş ve görünüşe bakılırsa cazibeli bir hayatı varmış. Peter'la İsviçre'ye yaptığı bir iş gezisinde tanıştığında ilk görüşte aşık oldu. Ama sonra...sonra Peter'ın gerçekte nasıl biri olduğunu öğrendi. Peter'ın tek eşliliği bir vaatten çok bir öneri olarak gördüğünü söyleyebiliriz. Son zamanlarda aralarının bozuk olduğunu hepimiz biliyorduk ama sanırım çoğumuz aralarındaki mesafeyi aşacaklarını, belki de bir anlaşmaya varacaklarını düşündük. Sanırım başka birinin ilişkisinde neler olup bittiğini asla gerçekten bilemezsiniz."

Teresa ellerini havaya kaldırır. "Görüyor musunuz? Bu kadınların hepsi yaralı ruhlar. Bu hayat İsviçre'ye gelen pek çok kişi için bir ütopya.

Özellikle de TIG için çalışacak kadar şanslı olanlar için. Cennet gibi hayatlarının tehdit altında olduğunu düşünürlerse, buna göre tepki vereceklerdir."

"Buna göre tepki ver" derken ne demek istediğini sormaya korkuyorum. "Bütün bunları nereden biliyorsun?" Onun yerine ben soruyorum.

Teresa, "The Group için çalışanların geçmiş kontrollerini denetliyorum," diyor. "İşe aldığımız herkes ve aileleri hakkında her şeyi bilmek benim işim. Daha zorlu geçmişleri olan insanların burada kalma eğiliminde olduğunu görüyoruz. İyi bir hayat bulduklarında bunu anlıyorlar. Ve, şey... ketumlar. Ketumiyet mutlak bir gereklilik ve onlarda bu fazlasıyla var."

Heidi'nin ona yapıştırdığı "yüceltilmiş sekreter" etiketinden daha fazlası olduğunun ortaya çıkmasıyla sarsıldım. Bu aynı zamanda Teresa'nın benim hayatımı da bildiği anlamına geliyor. Yaralarımı. Hasarlarımı.

TWAG'leri zararsızmış gibi göstermesine rağmen onlara saygı duymuyor ya da onlarla yakınlaşmam gerektiğine inanmıyor gibi görünmesini tuhaf buluyorum. Büyük soruyu sormaya karar verdim, sonuçları ne olursa olsun. Zaten hepimiz hakkında her şeyi biliyor, bu yüzden önemli olmamalı.

"Jacqueline'den haber aldınız mı? Eve döndüğünü söylediklerini biliyorum ama... sanırım benim geldiğim yerde bir gün uyanıp arkadaşının gittiğini görmezsin, onu bir kenara yazarsın ve sonra da onu hiç aramazsın."

"Bak," diyor, koltuğunda dönerek bana doğru bakıyor. "Peter tipik bir üst sınıf İngiliz erkeği. Bazen dangalağın teki olmadığını iddia edecek değilim. Ama katil değil. Güven bana Rose, Jacqueline kaçtı. Onun için endişelenmene gerek yok."

İşte yine o cümle: *Güven bana.*

"Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum" diyor. "Ama burada tam bir döngü yaşadığınızda herkesin neden bahsettiğini göreceksiniz. İçgüdüsel olarak her şeyin doğal düzenini anlayacaksınız. Ayrılma. Ayrılmalar. Vedalar. Ya da hiç veda etmemek ve bunlar... vay be... bunlar en zorları olabilir."

Sesini alçaltıyor. "Dürüst olabilir miyim? Ben daha çok senin için endişeleniyorum."

Bir eldivenini çıkarıyor, bel çantasına uzanıyor ve etiketi kazınmış turuncu bir hap şişesi çıkarıp elime tutuşturuyor.

"Benzolar. Uzun süreli kullanım için değiller ama döngüyü kırarlar. Birkaç gece aralıksız uyuyun ve çok kolay. İki tane al.

söz veriyorum bundan sonra bebek gibi uyuyacaksın."

Şişeyi alıyorum. Devam eden jetlag'imi nereden bildiğini sormaktan daha iyisini biliyorum.

Banktan atladı. "İşe gitmem gerek. Bu çok eğlenceliydi. Bir sabah benimle koşmaya gelmelisin. Dışarıda koşarken endorfin salgılanıyor!"

Her karşılaşmamızda olduğu gibi Teresa aniden, gösteriyi durduran bir çıkış yapıyor.

Daha fazla ses, gecenin içinde daha fazla gürültü. Bu gürültüyle arkadaş olmaya başlıyorum. Artık birkaç gecede bir duyduğumda kalkıp dinliyorum ama her zamanki gibi, buna neden olan her neyse ben oraya varmadan gitmiş oluyor.

Teresa ile tanıştıktan birkaç gün sonra, gürültünün bana bir şey bıraktığını fark ediyorum.

Başka bir not, bu kez bir COOP makbuzuna, ofisimin kapısını dışarıdan kilitlemeye başladığımdan beri evde bulunan tek kağıt parçasına:

SIRADA SEN VARSIN

Sessizlikte yalnızım, kalın bulutları delen ay ışığı yok ve bu elbette okumak için sarsıcı ve korkutucu. Ama korku azalıyor, çünkü artık bu tuhaf olaylara karşı dayanıksız hale geliyorum; gerçekliğim uykumla, hayal gücümle, kabuslarımla karışmaya başladı.

Violet'i arayıp gerçekleri anlatmak için çok geç. Ne diyeceğini biliyorum zaten: *Bu lanet aptal seni kötü korku filmi isimleriyle korkutmaya çalışıyor. Onlara bir not bırakın derim: S.KTİR GİT.*

Wesley'nin haklı olabileceğini düşünmeye başlıyorum: Her şeyi hayal ediyorum, jetlag bana halüsinasyon gördürüyor ya da uyurgezerim. Yatak odasına geri dönüyorum, bizi içeri kilitliyorum ve kesintisiz dört saat boyunca uyukluyorum.

Ertesi gece sarsılarak uyandığımda, yorgan çeneme kadar uzanıyor çünkü her zamanki gümbürtü ve çarpmalardan çok farklı bir şey duyuyorum.

Saate bakıyorum ve beş buçuğa kadar uyuduğumu görünce heyecanlanıyorum, ki bu buraya taşındığımızdan beri yaklaşık üç kez olmuştu. Sonunda döngüyü kırıyor olabilir ?

İşte yine başlıyor. Vadideki herkes, Avrupa sirenlerinin, pastoral mahallemizde kornalarını çalan acil servislerin şarkı söyleyen sesine maruz kalacak.

"Wesley," diye fısıldıyorum. "Bunu duyuyor musun? Bir şeyler ." Yorganı üzerimden atıp ayağa kalkıyorum ve pazen pijamalarımı arıyorum.

"Ne oluyor be?" İnliyor ve arkasını dönüyor. "Sende hep bir şeyler oluyor. *Bir* kez olsun gece boyunca uyuyamaz mısın?"

"Sirenleri duymuyor musun? Sorun nedir diye bakmaya gidiyorum."

Kendimi sarıp sarmalıyorum ve kulağımı ön kapıya dayıyorum. Sesler duyuyorum, yüksek sesle, alarm tonlarında konuşan adamlar, artık sirenler de sustu. Ön kapıyı açıyorum ve midemden yemek boruma asit fişkırıyor ve boğazımın arkasını yakıyor.

Yolun karşısında üzerinde kimse olmayan bir sedye var. Yüksek sesle Almanca konuşulduğunu duyuyorum ama gerçek bir aciliyet yok. Dışarı çıktım ve iki polis memuru gördüm.

-Sırtlarında artık tanıdık gelen *Polizei* amblemi ve taş sahanlıkta iki acil yardım görevlisi. Astrid'den iz yok.

Bir subay beni gördü, elini kaldırdı ve İsviçre Almancasıyla bana emirler yağdırdı.

"Entschuldig," diyorum, vahşi bir köpekle karşılaşmış gibi hareketsiz durarak. "İngilizce konuşabiliyor musunuz?"

"Bırakın adam işini yapsın."

Etrafımda dönüyorum. Wesley . "Ne oldu?" Memura sordum.

"Bu evin bir sakini öldü. Bize yer açın." İki elini havaya kaldırıyor, sanki beni de itebilecekmiş gibi havayı itiyor.

"Frau..." hiç bilmediğimi fark ettim. "*Astrid* öldürüldü mü?" "Öldürüldü mü?"

Kimse öldürüldüğünden bahsetmedi! O bir düşüş yaşadı. *Düştü*."

"Polis burada olduğu için-" diye düşündüm.

"Beklenmedik bir ölüme *Polizei*'nin katılması adettendir. Şimdi, *lütfe* uzaklaşın. *Bitte*."

Başka tarafa bakamıyorum. Astrid'in evinin içinden gelen sıkıntılı sesleri duyabiliyorum, alçak sesle konuşmalar, sessiz gözyaşları.

"Rose. İçeri girmemiz gerektiğini söyledi. Biraz saygılı ol." Kocam kolumu sertçe tuttu.

Çekiyorum. Tutuşu, ihtiyacım olacağını bilmeden önce büyükannem Mixie'nin bana verdiği bir öğüdü tetikliyor: *Bir adam sana öfkeyle ilk kez elini uzatırsa, çek git. Her zaman ikinci bir sefer vardır. Her zaman.*

Polis arabalarının ve bir ambulansın ışıkları kırmızı ve mavi yanıp sönüyor, böylece tepe bir açık hava diskosu gibi görünüyor, ve her

Rotasyon Wesley'nin yüzü bir şeytan gibi parlıyor, sonra Blue Man Group'un bir üyesi, sonra karanlık ve sonra tekrar bir şeytan.

Astrid'in gidişini idrak edemiyorum. En kötü anımda benimle vakit geçirecek, dil engelini aşarak beni teselli etmek için elinden geleni yapacak kadar önemsiyordu. Bunu asla unutmayacağım. Mixie öldüğünde ve babam kaybolduğunda olduğu gibi, yaşayan bir ruhun, etin, kanın ve kemiğin akıl almaz geçiciliğiyle bir kez daha yıkıldım, hepsi bir dakika var oldu, yürüdü, yaşadı ve yaşadı ve sonra olmadı ve şimdi bu dünyadan sonsuza dek başka bir insan gitti.

Bencillik beni çabucak ele geçiriyor. Onun korumasını kaybetmenin sızan, uğursuz bir huzursuzluk olduğunu hissediyorum.

Wesley içeri girdi. Bir dakika daha bekliyorum, herhangi bir ipucu bulmak için sahanlığı ve tepeyi tarıyorum ama ne ayak izi bulabileceğim taze kar ne de katili teşhis edebileceğim kan var. Düşüş sessiz ve yalnızdır. Milyonlarca olası nedeni olan bir sondur.

Bu kasabada herhangi bir konuda polise gitmemem için yeterince uyarıldım, bu yüzden birinin Astrid'e zarar vermiş olup olmadığını sorgulamak için tek şansım bu.

"Bitte," diyorum memura. Dönüyor.

"Sana gitmeni emrettim!" Bağırıyor.

"Bir tanığa ihtiyacınız olursa burada olduğumu bilmenizi istedim." Yerimde duruyorum. "Astrid'e ne olduğuna dair sorularınız varsa. O çok zinde ve sağlıklıydı..."

İç çekiyor. "Zinde ve sağlıklı insanlar her zaman düşer. Bunu her yaşta görüyoruz," diye cevap veriyor biraz daha az öfkeli bir şekilde. "Bunun bir kazadan başka bir şey olduğuna inanmak için hiçbir neden yok. Eğer sana ihtiyacımız olursa, seni nerede bulacağımızı biliyoruz." Telsizi çatırdıyor ve cevap veriyor, benden uzaklaşarak beni reddediyor.

Kapımızın önüne geliyorum ve herhangi bir rün ya da başka bir şey var mı diye aşağıya, sonra da kapı pervazına bakıyorum. Kapının üstündeki beş inçlik yüzeye birisi titrek bir sembol kazımış.

Altı yaprak, mükemmel çizilmiş, bir dairenin içinde.

Bir fotoğraf çekiyorum, sonra eve geri dönüyorum ve ne olduğunu öğrenmek için kanepeye oturuyorum. Wesley, sanırım, işe gitmeden önce birkaç saat daha uyumak için yatağına geri döndü.

Profesör Diaz bana daha fazla koruma sembolü beklememi söyledi ve haklıydı. Kapımın üstündeki yeni sembolün bir ritüel koruması olduğunu keşfettim.

Apotropaik işaret olarak da bilinen sembol, halk arasında daha çok papatya çarkı olarak bilinir, ancak bu alandaki çoğu araştırma bu sembolleri altıgen olarak tanımlamaktadır.

Astrid beni uyarmak ve korumak için bildiği her şeyi yaptı. Sonunda, bu onu öldürebilirdi. Kanepede tek başıma battaniyenin altına kıvrıldım ve onun için ağladım.

Wesley sabahın sekizinde duşunu almış ve tıraş losyonu kokarak ortaya çıktığında kötü bir ruh hali içindeydi. İç çekişlerini, ağır ayak seslerini ve mutfak karıştırırken bir küfür duydum. Uyuyormuş gibi yapıyorum.

O gider gitmez bir espresso hazırlayıp ofisime götürüyorum. CM'yi arama vakti geldi. Jacqueline bana ipucunu verdi ve Astrid bunun önemini benden zorla aldı ve bunun bir anlamı var, bu yüzden bunu onun için yapacağım. Astrid o zaman bana yardım etmeye çalışmıştı, ben de en azından şimdi kendime yardım edebileceğime karar verdim.

Daha önce de yarım yamalak araştırmıştım ama TIG çalışanlarını çözmek zor çünkü sosyal medyada çok az izleri var. Çoğunun yüzü olmayan LinkedIn profilleri veya hayalet kasabalar gibi Facebook sayfaları var, köhne ve modası geçmiş, kullanılmayan, genellikle resimsiz özel olarak ayarlanmış.

Artık aramak için yeni bir yerim var. Resmi kulüp üyesi olduğumuzda, Expat Social Club web sitesine erişim hakkımız oldu. Giriş yapıyorum, üyelik rehberini buluyorum ve M'ye ilerliyorum.

CM'yi bulmak saniyeler alır. Aslında iki tane: Charles Meier ve Celine Moreau. Tabii ki bu bulgular sadece ne aradığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı gerçeğini vurguluyor. Hangi CM'nin doğru CM olduğunu ya da bir insanın baş harfleri olup olmadığını nasıl bileceğim? CM bir şirket ya da kayıp bir köpek olabilir.

Charles ve Celine'in Facebook sayfalarını buldum. Her ikisi de gizli olarak ayarlanmış, ancak her ikisinin de aileleriyle birlikte poz verdikleri bir profil fotoğrafı var. Şimdi yanlış ağaca havladığımı biliyorum, çünkü resimlerdeki insanlar galadan tanıyorum, bu yüzden bu CM'lerden herhangi birini "bulmaya" gerek yok.

Vites değiştiriyorum ve geriye doğru çalışıyorum. Tatil etkinlikleri ve ofislerindeki Almanca derslerimiz sayesinde artık TIG'den daha fazla insan tanıyorum, bu yüzden karışıma yeni isimler ekliyorum. Sosyal medya hesaplarından ve aynı isimlerin, yanlış şehir ve ülkelerin, yanlış yaşların, yanlış yazımların olduğu sonsuz sayfalardan oluşan bir tavşan deliğinde geziniyorum.

Saatlerce tıklayıp kaydırıyorum, birden fazla platformda geziniyorum. Her şey çapraz kontrolle ilgili. Kim hangi gönderiyi *beğeniyor*, kim cevap veriyor, kim kiminle arkadaş.

Wesley'nin asistanı Pieter Buhler'i arayana kadar hiçbir şey ilgimi çekmiyor. Bunu yaptığımda, algoritma benim tarafımda.

Birkaç sayfa tıkladıktan sonra Facebook'ta yüzü beliriyor.

Sayfasındaki herkese açık birkaç gönderiye göz gezdiriyorum. Ne kadar özel olmaya çalışırsanız çalışın, çatlaklardan her zaman bir şeyler sızar. Biri sizi etiketliyor ya da herkese açık bir gönderiye ekliyor ya da herkese açık bir gönderiye yorum bırakıyorsunuz ya da...

BINGO.

Adı gri renkte ama Pieter'in iki yıl önce eklediği profil resminin altındaki yorumlar bölümünde yer alıyor: Doğru CM. O olduğunu *biliyorum*.

Adı Carrie McFitzhugh.

Carrie McFitzhugh CM, ama başka bir lakabı da var. Cevap kafama bir karikatür örsü gibi çarptı. Yeni arkadaşlarım ondan birkaç kez bahsetti: Fasnacht'ta kaybolan "Fitz" Carrie McFitzhugh, diğer adıyla CM.

Sosyal medyada genç ve kıdemsiz TIG çalışanlarıyla bağlantısı var, artık Lucerne'de değil ve baş harfleri Jacqueline'in gizli notuyla eşleşiyor.

Bunun ne anlama geldiğini düşünürken tüm derim karıncalanıyor. *Fitz yaşıyor mu?* Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum. Klavyemi yumruklayıp adını Google'a yazıyorum ve onu çabucak buluyorum çünkü saklanmıyor.

Carrie McFitzhugh QuickChat'te oy verme hakları ve kesişimsel feminizm hakkında bilgiler paylaşıyor ve çöl benzeri koşullarda yürüyüş yaparken ara sıra selfie çekiyor.

Şu anda aktif; akışının gözlerimin önünde yenilenmesini izliyorum. Hızlı bir şekilde yazarak bu yabancıya olan biten her şeyi anlatıyorum. Birkaç dakika sonra, üç tane kışkırtıcı nokta beliriyor.

Birisi yazıyor.

Kalbim küt küt atarak bekledim. Bir dakika sonra bir yanıt :

Beni nasıl buldun? Bunun bir tuzak olmadığını nereden bileceğim?

Onu kaybetmemek için olabildiğince hızlı cevap yazıyorum: *Bana bir şey sor. Sana kimliğimi göstereceğim, ne gerekiyorsa. Jacqueline'e ne olduğunu bilmek zorundayım. Lütfen. Yardıma ihtiyacım var.*

Cevap vermekte acele etmiyor. Bekliyorum, üç noktayı sanki yaşayan bir şeymiş gibi izliyorum, zonkluyor sonra kayboluyor, beliriyor ve

zonkluyor, sonra tekrar kayboluyor.

Sonunda noktalar kelimelere dönüşüyor: *Anlıyorum. Yarın seninle Milano'da buluşabilirim. Kimliğini getir.*

Hemen orada olacağımı teyit ettim. Umarım Amerikan ehliyetini kabul eder, çünkü pasaportum hiçbir yerde yok.

Ertesi sabah Wesley'i işe götürdüm, ona veda öpücüğü verdim ve Milano'ya doğru yola çıktım. Üç saat, birkaç klostrofobik Alp tüneli ve sinir bozucu bir sınır geçişinden sonra, Carrie McFitzhugh ile Milano'da bir kafede oturuyorum.

"Burada olduğunu kim biliyor?" diye soruyor, ikimiz de yerleştiğimizde, ellerimiz Chantilly kreması bulutlarıyla kaplı sıcak çikolata fincanlarına sarılmışken.

Üst dudağımdaki kremayı yalıyorum. Fitz istediği için sipariş ettim ve pişman değilim. O kadar kalın ki kaşığı içinde tutabiliyorum.

"Hiç kimse," diye yalan söyledim. Wesley'e İtalya'ya geldiğimi söylemek zorundaydım çünkü arabamızı takip ediyordu, bu yüzden ona almak istediğim nadir bir şarabı satan bir dükkân duyduğumu iddia ettim. "Kimlik istediğinizi mi söylemişsiniz?"

Ehliyetimi çıkarıyorum ve Fitz onu inceliyor. "Seni araştırdım," dedi ve geri verdi. "İyisin. Bu arada pasaportun olmadan İsviçre'ye geri dönme konusunda endişelenme. Sınırları açık."

İsviçre/İtalya sınırına geldiğimde bir uyuşturucu kaçakçısı kadar gergindim, ama orada kimse yoktu, ben de tam hız sınırında gitmeye dikkat ederek geçtim. Şimdi bana bunun adrenalin kaybı olduğunu söylüyor.

"Burası muhteşem bir yer," diyorum, tıklım tıklım dolu ve büyük Galleria Vittorio Emanuele II'nin tavanına bakarak.

"Turistlerin istila ettiği güzel bir sanat eseri," diye omuz silkiyor Fitz, çikolatasını karıştırıp zengin kremayı katlıyor. "Söylediğin kişi olmama ihtimaline karşı meşgul bir yere ihtiyacım vardı. Fazla vaktim yok, o yüzden..."

Sohbet etmek için burada değil, bu çok açık. Boyu 1.75 civarında, dolgun ve spor yapıyor gibi görünüyor. Kumral saçları pixie şeklinde kesilmiş, burnuna ve yanaklarına çiller serpiştirilmiş.

"Lucerne'den neden bu kadar ani ayrıldınız?"

"Milyon dolarlık soru," diye acı acı gülümsüyor. "Ayrıldım çünkü Grup çok şaibeli ve ben onun lanetli eşiğinden hiç geçmemişim gibi davranmak istedim."

Belirsiz. Bastırmaya devam edeceğim. Dikkatlice.

"İlk etapta oraya nasıl gittin?"

"Annem Cenevre'de doğduğu için çifte vatandaşlığım var" diye yanıtlıyor, sanki biri dinliyormuş gibi etrafına bakarak. "Yurtdışında çalışmak istiyordum, bu yüzden üniversiteden mezun olmadan önce İsviçre'de bulabildiğim her işe başvurdum. Berkeley'deki ekonomi bölümünden bir profesör arayışından haberdar oldu ve beni TIG'e tavsiye etti. Her şey o kadar hızlı gelişti ki... TIG mezun olduktan sonra beni pazarlama departmanında işe aldı. İlk başlarda inanılmazdı. Noel ikramiyesi alıyordum, Almanca öğreniyordum, yeni yerler görüyordum..."

"Kulağa pastoral geliyor," diyorum. "Ne yanlış gitti?"

Fincanını yere bırakıyor ve üst dudağını bir kokteyl peçetesiyle siliyor.

"Patronlarım beni Peter Pewter-Browne'un yeni projelerinden birinde asistanlık yapmam için görevlendirdi.

hesaplar. Benim işim müşteriyi mutlu etmek, Eurovision ve futbol maçlarına bilet bulmak gibi şeylerdi. Ama bu müşterinin, ülkesindeki tüm muhalifleri ortadan kaldıran bir despotun kuzeni olduğunu çok çabuk anladım. Peter biliyordu. TIG'in CEO'su Werner Fiat biliyordu. *Hepsi* de kuzenin bir savaş lordu adına TIG aracılığıyla mal varlığını akladığını biliyordu. Bunu anlamak zor değildi. Ancak İsviçre'de, bir AG yeni müşteriler için gerekli olan kara para aklama taramalarındaki tüm kutuları işaretleyebildiği sürece, gerçeğin ne olduğu önemli değildir. TIG bunu umursamadı. Kuzen tüm İsviçre düzenlemelerine uyuyordu ve önemli olan da buydu."

"Öğrendiğinizde ne yaptınız?" Ona soruyorum, aklım otomatik olarak bariz soruya gidiyor: *Wesley henüz bu kirli işe dahil edilmedi mi?*

"Patronuma endişelerimden bahsettim," diye omuz silkiyor Fitz. "Ona o hesapta çalışmaktan rahatsız olduğumu söyledim. Sonra tek bildiğim Brett'in ofisine çağrıldığımdı. Kristoff ve Peter da oradaydı ve bana bakıyorlardı. İstifa etmem, hemen bir Gizlilik Sözleşmesi imzalamam ve bir ödeme almam teklif edildi. Cömert bir teklif değildi. Ama bir tekme yemekten daha iyiydi.

"İmzalamayın ve -bu kısmı nasıl söylediklerine çok dikkat ettiler -Eğer işbirliği yapmazsam, adımın lekeleneyeceği ve hatta yasal işlem başlatılacağı açıktı. Beni fiziksel olarak güvensiz hissettirdiler. İnsanların bazen bu tehlikeli dağlarda yürüyüşe çıkıp bir daha geri dönmediklerinden bahsettiler."

"Aman Tanrım," diye yavaşça başımı sallıyorum. "Sence gerçekten... Yani..."

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Melodramatik gelebilir ama sanki hayatımı tehdit ediyorlarmış gibi hissettim."

Peter'ın beni nasıl uçurumdan aşağı itmeye çalışmış olabileceğini düşünerek, "Aslında kulağa hiç de tuhaf gelmiyor," diyorum.

Ama bir şey mantıklı *gelmiyor*. "Bazı kadınların Fasnacht'ın ortasında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolduğunuzu söylediklerinin farkında mısınız?" diye sordum. "O gruptan *birinin* kendi isteğinizle gittiğinizi, kaçırılmadığınızı ya da nehre atılmadığınızı bildiğini varsayıyorum ama yine de beni tek kelime etmeden ortadan kaybolduğunuza inandırdılar. Mutlaka birilerine gideceğinizi söylemişsinizdir. Pieter'la veda içkileri belki?"

Başını iki yana sallar. "Asla olmaz. Bu anlaşmanın bir şartıydı. O toplantıdan çıkmam ve Dodge'dan uzaklaşmam gerekiyordu, *geçmeyin*, kimseyle konuşmayın. Veda içkileri çok risklidir çünkü rahatsız edici sorulara ve sarhoş itiraflarına yol açar. Evet, o gün Fasnacht'taydım-evime gitmek için içinden geçmek zorunda kaldım. Belki TIG'den biri bana bir içki verdi. Belki biraz muhabbet etmişimdir. Sonra da oradan defolup gittim."

Bu birçok şeyi açıklıyor ama her şeyi değil. Büyük soruyu sormanın zamanı geldi. Tonlamayı yanlış Fitz'in kapanacağından ve inşa ettiğim cılız ipucu kulesinin yıkılacağından korkuyorum.

"Lucerne'den iş nedeniyle ayrıldıysanız," diye dikkatle başlıyorum, "Jacqueline'in neden ona ne olduğuna dair cevapların sizde olduğunu düşündüğü hakkında bir fikriniz var mı?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Hayır," diye başını sallar. "Bilmiyorum. Bunu neden sordun ki?"

İsviçre kitabını ve gizli notu açıklıyorum ve ilk kez cesareti kırılıyor.

"Jacqueline'e ne olduğunu bilmiyorum," diyor ve sonra sertçe yutkunuyor. "Ama merak ediyorum..."

"Ne? Söyle bana. Çok yaklaştım Fitz. Ne kaçırdığımı bulmam gerek."

Kağıt peçeteyle oynarken yere bakıyor. "Ayrılmadan kısa bir süre önce alışılmadık bir konuşma yapmıştık," diyor, "ama o zaman pek üzerinde durmamıştım. Jacqueline ve ben bir Kulüp yürüyüşünde herkesten önde gidiyorduk ve bana durup dururken Peter'ın çocuklarından ve onlara ne kadar bağlı olduğundan bahsetti, bir annenin olabileceği kadar. 'Onlar olduğu sürece ben de bu şehirde olacağım' dedi. Sonra durup dururken bana

hiç orada kapana kısılmış gibi hissetmedim. Yalan söyledim ve hayır dedim, çünkü patronumun karısı, değil mi? O da "Manzara çok etkileyici ama hiçbir şey görüldüğü kadar mükemmel değil" dedi. Bunu kötü bir göçmen günü olarak değerlendirdim. Bazen her şey yanlış geliyor ve sadece eve dönmek istiyorsunuz."

"Başka bir şey söyledi mi?" Bana zaten önemli bir şey söylemiş olmasına rağmen zorluyorum: Jacqueline açıkça CM'nin üvey annenin çocukları asla gönüllü olarak geride bırakmayacağına tanıklık edebileceğine inanıyordu. "Mesela... Peter'dan, Brett'ten ya da hatta Kristoff'tan korkuyor muydu? Peter ona hiç agresif davrandı mı?"

Fitz sıkışmış anılarını gevşetmek istercesine başını sallıyor. "Düşünmeye çalışıyorum ama... hayır. İşin tuhaf yanı bana güveniyor olmasıydı. TWAG çevrelerinde çalışmadım. Şimdi düşünüyorum da-" durdu ve bir an için gözlerini kapattı. "Aptal ben. *Tabii ki.*"

Elbette, *ne?* Bekliyorum, boşa geçen her saniye bana acı verse de.

"Belki de bana bir şey anlatmaya çalışıyordu," diyor Fitz yüzünü buruşturarak. "O noktada güvenebileceği tek kişi olarak beni görmüş olabilir, çünkü

-ve burada varsayımlarda bulunuyorum- Peter evde benden bahsetti ve Jacqueline onun şirketin etik kurallarını sorgulamamla ilgili konuşmalarına kulak misafiri olmuş olabilir ve Jacqueline ona asla ihanet etmeyeceğimi düşündü. Belki de o sohbet bir yardım çağrısıydı. Belki de ben kaçırdım-"

"Hey, hey," diye durduruyorum onu. "İnan bana, haftalardır kendimi hırpalıyorum. Jacqueline evime geldi ve açıkça yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi ve ben de dahil olmak için acele etmedim. Ama Jacqueline'in başına gelenler bizim suçumuz değil."

Nefes veriyor. Onu ikna ettiğimi sanmıyorum.

"Bunun bizi nereye götüreceğinden emin değilim," diyorum. "Sana son bir şey sorabilir miyim... Sence TWAG'lerden herhangi biri onun kayboluşuna karışmış olabilir mi? Bazen arkadaş olduğumuzu düşünüyorum... bazen de gerçekte kim olduklarına dair en ufak bir fikrim yok."

Fitz yarı gülümser. "Onların yöntemi aşağı yukarı bu. Cevapları bilmiyorum ama Jacqueline'in kendi isteğiyle yeryüzünden kaybolduğuna bir an bile inanmıyorum. Eğer biri ona bir şey yaptıysa, TIG yöneticilerinin ve eşlerinin bunu örtbas etmeye yardım edeceklerine inanıyorum."

Kimseyi gerçekten tanıyamayacağınızı düşünüp ürperiyorum. Tam olarak değil.

"Hâlâ *nedenini* anlamıyorum. Yaşamak için başka güzel yerler de var," diyorum. "Avantajları olan yüksek maaşlı başka işler de var. Lucerne'de kalmak için neden ruhlarını satsınlar ki-"

Fitz başını sallayarak, "Ah canım, böyle başka pek fazla yer yok," diyor. "İsviçre'de kayak, tatil köyleri, kültür, güvenlik, yaşam kalitesi, sağlık hizmetleri, doğal güzellikler ve para var. Çocukları at binicisi, futbol yıldızı, bilim insanı. En az üç dil konuşurlar. Olabildiğince sağlıklıdırlar. Tüm doğru insanlarla tanışır. Zilyonlarca seyahat noktasından bir taş atımı uzaklıktadırlar. Buna grup düşüncesi, kitlesel yanılısma, akran baskısı, tarikat deyin. Bu gurbetçilerin rahat ve ayrıcalıklı yaşamlarını koruma konusunda ne kadar ciddi olduklarını anlamanıza yardımcı olacak her neyse. Eğer çizgide kalırsanız, asla ayrılmak zorunda kalmazsınız."

"Ama eğer yapmazsan..."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ben de sana bunu söylüyorum. Bu insanlar mafyayı Fraggie Rock gibi gösteriyor. Expat Sosyal Kulübü de bunun bir parçası. Herkesi hızla tutmaya yardımcı oluyorlar. TIG profesyonel ve finansal baskı uygularken, kulüp de yeni göçmenler üzerinde muazzam bir sosyal baskı yaratıyor. Kimse dışlanmak istemiyor. Burası rahat bir yer ve vazgeçmek kolay değil, özellikle de aileniz tamamen bu işle iç içe olduğunda. TIG'yi sopa, sosyal kulübü ise havuç olarak düşünün."

Suyumdan bir yudum aldıktan sonra ona soruyorum: "Birbirleriyle bağlantılı olduklarını mı söylüyorsun?"

TIG gizlice kulübün sahibi falan mı?"

"Hayır," diye başını sallıyor. "Ama her ikisini de aynı aileler yönetiyor, bu yüzden yıllar içinde çizginin nasıl bulanıklaşacağını görebilirsiniz."

"Bu ailelerden bahsetmişken, Jacqueline'in kaybolmadan önce Kristoff ile bir ilişkisi olduğunu biliyor muydun?" Sözüne sakınmıyor, ben de sakınmayacağım.

Fitz duraksıyor, dürüstlüğümü kontrol ediyor. "Ciddi misin? *Vay be*. Zavallı Seychelle. Acaba biliyor muydu?"

"Ben de öyle."

Servis elemanı uğradı. Aperol spritz sipariş etmek istiyorum ama Fitz içki içmiyor ve ben de araba kullanıyorum, o yüzden bir maden suyu daha söylüyorum. O hiçbir şey sipariş etmedi.

"Sizce Kristoff ya da Seychelle cinayet işleyebilir mi?" "Kimse değil mi?"

Fitz cevap verir. "Jacqueline bir şey duyduysa ya da gördüyse Ya da Kristoff veya Peter ona bir şekilde fiziksel olarak zarar verdiyse ve TIG Kurulu bunu Kanton polisine bildireceğini düşündüyse... kim bilir. Her şey mümkün."

Jacqueline'in galada irkildiğini düşünüyorum, belli ki biri ya da bir şey tarafından yaralanmış.

"TIG, yöneticilerinin boşanmasındansa ölmesini tercih ediyormuş gibi görünmeye başladı," diyorum.

Fitz tartışmıyor. "Boşanma karmaşık bir durumdur ve öfkeli eşlerin çenesi düşük olur. Evli çiftler, yöneticilerinin hayatlarına girip çıkan rastgele kişilerin sayısını azaltır, bu yüzden TIG üst düzeylerde bekar çalışanlardan hoşlanmaz. Şirketi iyi durumda tutmak, radarın altında kalmak ve nakit ineklerini korumak her şeydir. Dedikleri gibi, kötülüğün sıradanlığı sergileniyor. Bu adamların İsviçre'ye karılarını öldürmek için geldiklerini söylemiyorum, ama eğer bunu yapmaya karar verirsiniz, bunu yapmak için çok iyi bir yer."

Parçalar teker teker yerine başladı. "Fitz..."

"Artık Carrie diyorum."

"Özür dilerim. Carrie. Onların zamanından önce Luzern'de olduğunuzu biliyorum ama Rawlings ailesine ne olduğunu biliyor musunuz? Onlar hakkında hiçbir bilgi bulamıyorum."

Carrie duraksıyor, iç çekiyor. "TIG'den ayrıldığım ilk yıl ben de böyle saklanıyordum," diyor. "Sonra korkmaktan yoruldum, bu yüzden beni bulabildiniz. Dedikodular duydum. Galler'deki kayınpederlerinin yanına gitmişler. Lars görmemesi gereken bir şey görmüş, bazı evraklar ya da banka hesapları, ve TIG onu hemen kapatmış, tıpkı bana yaptıkları gibi."

Rawlings ailesinin her şeye rağmen ülkelerine dönerek güvende olabileceklerini düşünmek beni biraz olsun rahatlatıyor.

"Eğer poker gecesi ile Peter'ın Jacqueline'i aramaya gittiğini söylediği zaman arasındaki kayıp altı saati bulabilirsem, bunu çözebilir ve Polizei'yi anonim olarak davaya dahil edebilirim," diyorum. "Arabası ve pasaportu neden geride bırakıldı, personel ve çocuklar nasıl hiçbir şey duymadı, o gece eve hiç döndü mü... Peter evde kaldı, bundan neredeyse eminim. Onu başka birine mi aldırıldı? Peki ya Kristoff? Brett onu götürecek biri-"

"Vay canına," diyor Carrie başını sallayarak. "Hepsini unut. Onları tek başına yakalayamazsın. Sen Interpol değilsin. Sen B izni olan TWAG'sin. Seni bir böcek gibi ezip geçerler. En iyi şansın soruşturmanı Peter'ın ya da Kristoff'un evlerinde sahip olmadığın özel şeylere erişebileceğin eve yakın bir yerde yürütmek."

"Gevezelik ediyorum. Özür dilerim," diyorum esneyerek. "Buraya geldiğimizden beri kendimde değilim. Bu jetlag'i yenemiyorum."

"Jetlag?" Yüzünü buruşturuyor. "Üç aydan fazladır Lucerne'desin. Bu jetlag değil."

"Wesley ilk günden çuvalladığımı ve kötü bir döngüye girdiğimi söylüyor," diye tekrar esniyorum. Bağımlılık yapıyor. "Gece uçağından indiğimizde koşuya çıktı. Ben biraz kestirdim. O zamandan beri iyi bir uyku çekemedim."

Carrie bana, her şeyi berbat ettiğimde annemin baktığı gibi bakıyor ve ben de aynı korkuyu hissediyorum.

"Açık sözlü olduğum için beni bağışlayın ama anlattıklarınıza bakılırsa," diyor Carrie, "kocanızı daha yakından tanımak isteyebilirsiniz. TIG ile nasıl tanıştı? Bu kilit bir soru. JP Morgan'larda, Goldman Sachs'larda, Blackrocks'larda ve Wesley gibi adamlar için saçma sapan paralar ödeyen tüm şirketlerde kaç tane üst sınıf yıldızın çalıştığını bir . Milyonda bir kişi TIG'de yönetici olarak işe alınır. Onlar tarafından işe alındığınızda, bunun çok özel bir nedeni vardır."

Komik, Wesley bunu bana New York'ta söylemişti. Liam Neeson şakası olduğunu sanmıştım: *Benim özel yeteneklerime ihtiyaçları var*. Acaba aradıkları özel bir ahlak anlayışı mıydı?

"İşe dönmem gerekiyor," diyor Carrie. "Başka sorunuz var mı?"

"Neden benimle buluşmayı kabul ettiniz?"

Yüzünden bir dizi ifade geçiyor ve sonunda meydan okumada karar kılıyor.

"Çünkü, siktir et onları. Çünkü artık onlardan korkmak istemiyorum. Çünkü bu bokun başka kimsenin başına gelmesini istemiyorum."

"Bunlar en iyi nedenler," diyorum. Faturaya uzandım, ama o elimden çekip aldı.

"Böylece kredi kartı ekstresinde görmez," diyor. "Ve kiminle buluştuğunu merak eder."

Temasta kalacağımıza söz vererek yollarımızı ayırdık.

Sınırdaki hiçbir sorun yaşamadan üç saatlik Lucerne yolculuğunu tamamlıyorum. Döndüğümde Wesley uyuyordu, ben de hikayemi desteklemek için aldığım şarabı buzdolabına koydum ve ofiste uyumak için sessizce uzaklaştım.

Ertesi sabah dokuza kadar uyumayı başarıyorum, Wesley'nin işe hazırlanma sesleriyle bile uyanmıyorum.

Kendimi yataktan sürükleyip bir macchiato hazırlıyorum, sonra aydınlık, güneşli oturma odasında dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve doğrudan işe koyuluyorum. Carrie'nin sözleri kulağımda çınlıyor: *Eve yakın yerden başla.*

Önce Jacqueline'in Hong Kong'da yeniden başlattığı hayatından yeni olduğu iddia edilen Insta hesabını kontrol ettim. Birdenbire yeni bir fotoğraf çıktı.

İşlek bir caddede çekilmiş ve #HongKongLife olarak etiketlenmiş.

Ancak bunu paylaşan kişinin bulunduğu yer *Lucerne, İsviçre.*

Ya Jacqueline iyi durumda ve şehre geri döndü ya da onun gibi davranan biri yanlışlıkla konum etiketini açık tuttu. Bu hesabın gönderilerini tekrar tek tek inceliyorum. Jacqueline'in saçlarının uzunluğunu, dişlerinin beyazlığını, kaz ayaklarını ya da bunların yokluğunu inceliyorum. Bu fotoğrafların güncel olmadığını, kronolojik sırada olmadığını gösteren herhangi bir şey.

Ama onu çok az tanıyan biri için hiçbir şey söylenmez; eğer gerçek değillerse, dikkatle seçilmiş ve filtrelenmişlerdir. Onu gardırobunda, ayakkabılarında, saç stilinde tehlike işaretleri bulacak kadar iyi tanımıyordum.

Neyi kaçırıyorum? Resimler başka hangi ayrıntıları veriyor? *Gazeteci olun. Görmenizi istedikleri şeylerle dikkatinizi dağıtmayın. Jacqueline'in ötesine bakın.*

Havaalanı fotoğrafını inceliyorum ama yerini belirleyecek hiçbir şey bulamıyorum. Son derece genel.

Adım atıyorum. Fransız kapılarını açıyorum, biraz temiz hava alıyorum, buz gibi balkonda tek başıma duruyorum. İki karga kenarda oturuyor ve ben de Flor'un önerdiği gibi yapıyorum. Onlarla konuşuyorum. Nasıl olduklarını, bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını soruyorum. Bana bağırlıyorlar ve hışımla uçup gidiyorlar.

Kabarık çoraplarımla ofise geri dönüyorum ve giderken telefonuma bakıyorum.

Ve sonra.

Bunu neden daha önce düşünmedim? Dikkatimi dağıtan şeylere çok dalmıştım. Çok yorgundum.

Masama koşup dizüstü bilgisayarımı canlandırıyorum. Jacqueline'in fotoğraflarındaki her ayrıntıyı, arkadaşıyla çektiği fotoğraftaki üç Hong Kong vitrininden başlayarak not ediyorum ve bunları arama motoruna giriyorum. Sokak isimleri, iş yeri isimleri. Çok uzun sürmüyor.

Jacqueline'in hemen arkasındaki restoran artık yok. Dört yıl önce kapandı ve yerine bir mobilya mağazası açıldı. Bu resimler eski. Her biri. Jacqueline Hong Kong'a geri dönmedi, bunu yeni arkadaşlarım beni Pickwick'e çağırıp Peter için kayıp karısından daha çok endişelendikleri gün kanımda hissetmişim.

Ellerimdeki kanıtın kesinliği bir rahatlama hissi veriyor. Şüpheden kurtulabilirim, önümde sallanan gaz lambasını görebilirim ve alevin gerçek olduğunu *bilirim*. Şimdi lambayı kimin taşıdığını bulmalıyım.

Expat Social Club yönetim kurulunun saf kötü olup olmadığını, dengesiz olup olmadıklarını ya da sadece kötü olan insanları koruyup korumadıklarını bilmiyorum. Bana öyle geliyor ki, Peter'ın etrafında toplanmak ve Jacqueline'in kayboluşuyla ilgili zayıf açıklamasına inanmak için "iyi" bir nedenleri olduğuna inanıyorlar.

Ortada bir kaza mı vardı? TIG yönetim kurulu, Jacqueline'in çocukları almakla tehdit ettiği ve bir anlık öfkeyle Peter'a vurduğu, Peter'ın da yanlışlıkla ona vurduğu ve Jacqueline'in başını masanın kenarına çarpıp öldüğü gibi inandırıcı bir hikaye mi uydurdu? Ve sonra, arkadaşları ve meslektaşları uluslararası bir olaydan kaçınmak, Peter'ı ömür boyu hapis cezasından kurtarmak ve çocuklarının babalarını kaybetmelerini önlemek için olayı örtbas mı ettiler?

Dizüstü bilgisayarımı kanepeye taşıyorum ve fotoğraflar hakkında, görüntülerin nasıl tartışılmaz kanıtlar gibi görünebildiği ama aynı zamanda destansı yalanları desteklemek ve alternatif bir gerçeklik yaratmak için kullanılabildiği hakkında düşünüyorum. Görüntüler bizi kandırabilir. Fotoğraflar manipüle edilebilir.

Ölü Gazete çetesiyle bir şeyler içtiğimiz gün Vi'nin bana gönderdiği sanal dosyayı çıkarıp şifreyi giriyorum. Wesley'nin Violet'in geçmiş kontrolünden neden "geçtiğini" hemen anladım.

En can sıkıcı bilgi, Yale kardeşlik buluşması Facebook gönderisinin altında yer alan ve etkinliğe katılan tüm kardeşlerin resmini içeren bir yorum. Chloe Barnes adlı bir poster şöyle yazmış: *Herkes harika görünüyor. Wesley robot gibi görünüyor. Tak, tak, Wes. İçeride kimse var mı? Ha ha.*

Dosyaya gömülü olarak kırmızı tipte bir notasyon bulunmaktadır:

Not: Bu, mevcut tüm sosyal medya paylaşımlarında bulunan tek olumsuz eğilimli yorumdu.

Chloe ile arkadaş olmak için çorap kuklası Facebook hesabımı kullanıyorum ve sonra ona muhtemelen spam klasörüne gidecek olan cazip bir şekilde belirsiz bir özel mesaj gönderiyorum. Sonra, Wesley'nin düğün partisinde yer alan üç kardeşlik derneği üyesinin fotoğrafta olup olmadığını görmek için grup fotoğrafını tarıyorum. Adamların sosyal medyada görünür hesapları yok ama isimleri birleşme fotoğrafının altındaki başlıkta yer alıyor.

Hepsi orada: Jonny Hwang, Theodore Marsden III, Colin Vanek. Bizim küçük göstermelik düğünümüze gelen, öğle yemeğinde Wesley ile ilgili güzel anılarını ve hikayelerini paylaşan, onun için gerçekten mutlu görünen bu insanların gerçekten var olduğunu bilmek beni garip bir şekilde rahatlatmıştı.

Başlığa bakıyorum ve isimleri fotoğraftaki genç adamların yüzleriyle eşleştirmeye başlıyorum ve bir dakika içinde bir yumruk daha yiyorum. Fotoğraftaki Jonny, Theodore ve Colin benim düğünümde ayağa kalkan üç erkeğe uzaktan yakından benzemiyor.

Ayağa kalkıyorum ve aklıma gelen tek şeyi yapıyorum: Nefes alıyorum.

Panik sarsıntısı geçene kadar bir an Pilatus'a bakıyorum, sonra mutfığa gidiyorum. Buzdolabının kapağını açıp bir şişe şarap alıyorum, yarısını büyük boy bir bardağa doldururken ellerim titriyor.

Vi'ye ihtiyacım var. Bu durum o kadar iğrenç ve imkânsız derecede saçma ki, gerçek olamayacağını bilsem de öyle. Artık hiçbir şey göz ardı edilemez. Ona mesaj atıyorum: *911. Mümkün olduğunca çabuk ara.*

Marty'ye iki iyilik için yalvaran ve şehre döndüğümde ona ömür boyu kızarmış yemek ısmarlayacağıma söz veren bir mesaj daha gönderiyorum.

Önce Marty cevap veriyor. Bana bir notla birlikte Bertie ve Harold Blackwood'un ehliyet fotoğraflarının taramasını gönderdi:

Wesley'nin ailesi Jupiter Island, Fl'de yaşıyor. Westport'taki ev hala onların. AMA. Airbnb'de listelendiğini biliyor muydun?

Hayır, yapmadım.

Tanıştığım insanların bunlar olmadığını anlamak için Bertie ve Harold'ın ehliyet fotoğraflarına bir göz atmama bile gerek yok. Belediye binasına gelen ve bana Houston'da düğün sonrası salata ısmarlayan kadın bu değil; bana sarılan ve *"Aileye hoş geldin"* diyen adam da bu değil. *Hiç sahip olamadığım kızım gibi olacaksın.*

Nişanlığının sahte ebeveynler kiraladığını düşünmek o kadar saçma ki sesli gülüyorum.

Ne tür bir insanla yatıyorum ben? Bunu nasıl göremedim?

Banyoya koşup kahve ve şaraptan oluşan asidik bir karışım kusuyorum.

Hastalandıktan sonra, transa geçmiş gibi boşluğa bakarak uzun dakikalar geçiriyorum. Bir an için hayatta olup olmadığımı, Brooklyn'de karşıdan karşıya geçerken ölüp lmediğimi ve buranın Araf olup olmadığını merak ediyorum.

Dizüstü bilgisayarım çalıyor ve koltuğuma geri dönüyorum. "Chloe", Facebook'taki çorap-kukla arkadaşımın isteğini kabul etmiş ve bana mesaj atmıştı:

Tamam, "Mary Finkle." Kafanı karıştırmasına şaşırmadım, her kimsen. Ne bilmek istiyorsun? Çocukları kreşten almadan önce üç dakikam var.

Onun hakkında kimsenin görmediği neyi bilmem gerektiğini yazıyorum.

şimdi gerçek olduğunu biliyorum, ha ha. Her zaman onun nükleer silo gibi olduğunu düşünmüşümdür. Biri onu patlatana kadar bir tarlada masum masum oturur. Sonra patlama kıyamet gibi olur.

Takıntılı bir kız arkadaşı vardı (Doreen?? Sanırım??). Bir gece kardeşlik evine geldi ve Wesley'le konuşan bir kıza resmen saldırdı. Kız çok güzeldi. Esmer, uzun bacaklı, bir diplomatın kızı. Ama hiç takıldıklarına dair bir işaret yoktu.

Yazıyorum, adı muhtemelen Darlene miydi?

Evet! Doğru. Bir kasabalı. Çok gergin. Eğer kardeşler onu çekip almasaydı, seksi kızı öldürebilirdi. Wesley orada durmuş sırtıyordu. Buna bayılmıştı. Çok korkutucuydu.

Soruyorum, ama onu terk etmedi mi?

Peşinde bir prenses, bir model ve bir başkanın kızı vardı. O Hamden'dan Darlene'i istiyordu. İlişkide güzel olanın kendisi olması gereken nadir erkeklerden biri.

Yazıyorum ama herkes onu severdi. Başı hiç belaya girmedi mi?

Hayır!! Hep yle olacağını düşünmüştüm. Görünüşü ve soyağacı nedeniyle her yat partisinin ve kayak gezisinin davetli listesindeydi. Her zaman "kapalı" olduğunu düşündüm ama herkesi kandırdı. Gitmem gerek. İyi şanslar.

Yaşlı Darlene'i unutmuştum, özellikle de geçmiş dosyasında üniversiteden sonra ondan hiç edilmediği için. Dosyayı tekrar kontrol ettim ve bulabildikleri tek bulanık resmini inceledim.

Gerçekten bana benziyor. Beş-altı-beş-yedi yaşlarında, Londra'daki rflelerimden önce sahip olduğum gibi kahverengi tel tel salar, kimsenin hatırlayacağı bir şey değil. Hamden, Connecticut'ta Darlene DeWitt adında bir Facebook sayfası buldum. Özel olarak ayarlanmış ve profil resmi olarak bir kedi var.

Vi, kendi saatiyle sabah sekizde mesajımı aldığında geri arıyor. "Bana her şeyi anlat," diye emrediyor.

Lucerne'den birinin Jacqueline'in eski fotoğraflarını yayınladığını düşündüğümünden başlıyorum çünkü hata yapmışlar ve konum etiketini açık bırakmışlar.

"Bunu her kim gönderdiyse muhtemelen Jacqueline'in telefonu ondadır," diyor Vi. "Sence *hepsinin* bu içinde olması mümkün mü? Hem o kadar insan aynı sırrı nasıl saklayabilir ki?"

"Anlaması zor," diye katılıyorum. "Pickwick'in barmeni, Nova'nın Jacqueline'in arabasına güvenli bir şekilde bindiğini ve eve doğru gittiğini gördüğünü söylemesinin *ardından* Jacqueline'in bira sipariş ettiğini gördüğü anı tam olarak hatırladığına yemin ettiğinden beri şüphelerim vardı."

Telefonum bip sesi çıkarıyor ve kulağımdan çekiyorum. "Bekle," diyorum.

Ekranımda iki kırmızı ünlem işaretiyle noktalanmış bir mesaj parlıyor: *Listen & Know uygulamanız dolu! Kayda devam etmek için lütfen dosyalarınızı temizleyin ve uygulamayı en son sürüme güncelleyin!*

Böyle bir uygulamam yok. Böyle bir araç yüklemedim. Birisi yüklemiş ama.

Sıcak yahni gibi erimiş, pütürlü, yoğun bir beyinle ne kadar hızlı ve etkili hareket edebildiğime şaşıyorum. Öksürüyorum, sıçıyorum ve başparmağımı mikrofonun üzerinde gezdiriyorum.

"Ne? Bunu duymadım. Vi-Violet? Seni kaybediyorum. Hatta korkunç bir parazit var. Kahretsin, seni kaybettim. Ben-"

Aramayı sonlandırdım, telefonumu kapattım ve mutfığa koştum. Bir soyma bıçağı kaptım ve bataryayı çıkardım. Bugün arabam yok, bu yüzden çorap çekmecesinden bir tomar para aldım, sırt çantamı taktım ve kasabaya doğru iki millik bir yürüyüşe çıktım.

Telefonumdaki gizemli uygulamayla sarsıldım. İhlal beni istediğimden daha fazla etkiliyor, çünkü muhtemelen suçlu beni önemsediyini iddia eden bir dizi insan olabilir. Kocam mı? İçki içerken, dikkat etmediğimde ya da uyurken telefonuma erişebilen bu kasabadaki diğer insanlardan biri mi?

Şehre varıp iki adet kullan-at telefon alıyorum, TWAG'lerin gittiğini hiç bilmediğim Shamrock adlı bir İrlanda barında şarj ediyorum ve bir İrlanda kahvesi içerek sinirlerimi yatıştırıyorum.

Brülörlerden biri çalıştığında Violet'i geri arayıp her şeyi açıklıyorum. Bir plan oluşturduk ve dua ediyorum ki bu işi bir an önce bitirmeye yetecek.

ve bir gece daha güvende kalabilirim.

Fondüyü sürekli karıştırmanız gerekir, aksi takdirde peynir tencerenin dibine, kenarlarına ve dikişine yapışır ve çimento gibi sertleşir.

Gravyer ve emmentalin koyulaşmış yumurta likörü gibi girdap oluşturmalarını izliyorum. Wesley eve gelene kadar karıştırmaya devam edeceğim, kocam için mükemmel erimiş peynir hazırlamak ne kadar sürerse o kadar.

Masada seramik bir tencere, ateşe hazır bir sterno alevi ve gümüş bir buz kovası içinde bir şişe beyaz şarap bulunur. Doğru fondü yemek emek ister; peynirin siz bitirmeden sertleşmesini önlemek için karıştırmak ve alevi kontrol etmek arasında bir denge kurmak gerekir.

Bu ritüel, bu akşamki yemek sırasında mükemmel bir tampon olacak ve beni, kaygı düzeyime bağlı olarak gelip giden bir beceri olan *rol* yapmak zorunda kalmayacağım kadar meşgul edecek. Fondü doyurucudur da, bu yüzden kimse peynir topaklarıyla ağırlaşırken bir arzu sızısı hissetmeyecektir. Wesley'nin bana dokunmasını istemiyorum.

Kocamın bazı sapkın istekleri ve ihtiyaçları var, ama aynı zamanda kriptoniti de var ve o da adet kanı. Bu gece hayatımın en iyi oyununu sergileyebilir, ona olduğunu sandığı kral gibi davranabilirim ama olduğunu ima edersem, bir vampirin güneşten tiksinişi gibi tiksindir. Ayrıca tamponlardan, hatta taze olanlardan, hatta kutunun kendisinden bile korkuyor.

O evde. Anahtarın sesini duyuyorum, imkansız *L*'nin sarsıntısını kolu, geniş kapının açılma sesi.

Kocam ayakkabılarını fayanslara vurarak yukarı çıkarken, "İnanılmaz bir şey kokuyor," diye sesleniyor.

Onu tepede bir önlük ve bir öpücükle karşılıyorum. "Rahatına bak," diye mırıldanıyorum. "Bizim için muhteşem bir akşam yemeği hazırladım. *Ve* yemek sonrası sürpriz bir ikram."

Yüzü rahatlıyor. "Kulağa cennet gibi geliyor. Üzerimi değiştireyim, beş dakikaya hazır olurum."

Elinde yumuşak evrak çantası, kolundan sarkan ceketle koridorda ilerliyor. Taze avokado bulamadığım için üzülerek iki salata hazırladım - bu şehirde avokado bulmak çok zordu - sonra da derin kristal kadehlere şarap doldurdum.

"Oh, kahretsin!" Elimden geldiğince yüksek sesle bağıryorum. Beni duydu. "Ne oldu?" Beş oda öteden belli belirsiz bir yankı.

"Kahretsin, *kahretsin, kahretsin*. Yemek sonrası sürprizin son süslemesini nasıl yapacağımı unuttum." Çoraplı ayaklarımla yatak odasına doğru kayıyorum. "*Ve* telefonumun şarjı bitti. Yemek yaparken şarjı bitmiş ve ben fark etmedim bile. Seninkini ödünç alabilir miyim? *Şimdi* talimatlara bakmam lazım. Acele et, peynir sertleşecek..."

Yatak odasının kapısındaım.

"Merdivenlerin başındaki masa zimbirtısına düşürdüm," diye bağıryor. "Postaları sakladığımız yerde. Bekle biraz."

"Sadece kodunu ver!"

Duraklıyor. Sessizlik her şeyi anlatıyor. Daha yüksek sesle bağırarak üzereyken altı haneli kodu havlayarak söylüyor ve ben de unutmadan mutfağa koşuyorum.

İki dakika sonra kot pantolon ve sweatshirt'le çıkageldi. Çoktan posta masasına geri koyduğum telefonuna yöneldi.

"Tam zamanında," diyorum. "Otursana."

Telefonu cebine sokuyor ve masaya oturuyor. Stenoyu yakıyorum, iki eldivenli elimle tencereyi almak için mutfağa geri dönüyorum, sonra sıcak peyniri dikkatlice seramik kazana döküyorum.

Karşılıklı oturuyoruz, dumanı tüten fondü aramızda aktif bir volkan gibi. "Yumulun," diye gülümsüyorum, beyaz bir bez peçeteyi kucağıma yayıyorum, düzeltmek için köşelerinden çekiştiriyorum.

Şaraptan bir yudum alıyorum. Wesley bir küp ekmeği parçalıyor, yarısına kadar batırıyor ve ağzına götürüyor, çiğniyor, yutuyor.

"Tadına baktığım şey trüf mantarı mı?" diye soruyor. "Trüflü fondü bundan sonra yemek istediğim tek fondü."

Fondünün içine dalıp erimiş peyniri ağzıma atıyorum. Gerçekten çok lezzetli. Bahnhof'taki mini marketten plastik bir torba içinde geldi.

Wesley kadehinin sapıyla oynayarak, "Rose," dedi, "buraya geldiğimizden beri işlerin zor olduğunu biliyorum. Fasnacht, Zermatt ve... hakkında çılgına döndüğünü söyleyebilirim."

Serious Wesley'nin bu nadir görünüşü hiçbir yerden gelmiyor. Kaynayan peynirden damlayan bir kare ekmek daha tutuyorum.

"Aştım artık," diye yalan söylüyorum. "Hayatta olur böyle şeyler." Bir ısırtık alıyorum ve şarabımı yudumluyorum.

"Hayır, değilsin, olmamalısın da" diye yanıtlıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Korkmakta haklıydın. Ben sadece... benim durumumu görebiliyorsun, değil mi?"

Hayır.

"Elbette." Mızrağımın doğrudan yüzüne doğrultulmuş olduğunu fark ediyorum. Gözü yerine bir parça ekmeğe saplıyorum.

"Bu şimdiye kadar sahip olduğum en iyi iş. Sadece tanışma bile paha biçilemez. Eğer devam edersem, kendi işimi kurma hayalim için bir şansım olacak. New York'taki arkadaşlarımın sahip olduklarının ötesinde bağlantılarım olacak."

Harika. Çocuklar beş mil aşağıda açlıktan ölüirken uzaya uçan oligarklar, despotlar ve milyarderlerle arkadaş olabilirsiniz.

"Bunu telafî etmek istiyorum. Bu hafta sonu seni götürmek istiyorum. Ne diyorsunuz?"

O halde yarın bir şeyler olacak. Vi ve ben bir hamlenin yakın olduğundan şüpheleniyorduk ve bu noktaya kadar yaptığım tüm varsayımların ve vardığım sonuçların tamamen yanlış olabileceği konusunda hemfikirdik - bunun arkasında kimin olduğu ve amaçlarının ne olduğu da dahil. Ya Jacqueline'in ortadan kayboluşu ve sonrasındaki her şey, benim hesabıma yapılan, *Cruel Intentions düzeyinde* uzun bir şakaysa?

"Aşk size bir şeyler yaptırır," diye devam ediyor kocam. "Ayarlamalar yapar, siyah ve beyazı unutturur, yanlış bir dönüş yapıp tamamen farklı bir rengi keşfedene kadar sizi griye iter."

Bir küp ekmeği mızraklıyor ve seramik tabana çarpana kadar daldırıyor. "'Kalbime dokunulduğu durumlar dışında hiçbir zaman gerçekten deli olmadım. Bunu kim söylemiş biliyor musun?'"

Ekmeği çıkarıyor ve ustalıkla çeviriyor, böylece peynirin mızrağından aşağı damlamasına zaman kalmıyor. Sıcak lokmayı dilinin üzerine ve tahmin etmemi bekliyor.

"Hiçbir fikrim yok."

"Poe. Edgar Allan Poe. İster inanın ister inanmayın, reşit olmayan kuzeniyle evlenen bu ürkütücü korku ustasının aşk hakkında paylaşacak bazı bilgelikleri vardı."

"Ayrıca arkadaşı henüz hayattayken onu bir duvarın içine hapsedmenin ne kadar iyi bir fikir olduğuna dair de bazı bilgelikleri vardı" diye cevap veriyorum.

Diğer pek çok şeyin yanı sıra kocamın da tuhaf olduğunu fark ediyorum.

"*Evet!*" Wesley iki uçlu aletini bana sapladı. "Tanrım, beni elde ettiğinde çok ateşli oluyorsun. Tabii ki bunu gerçek anlamda söylemediğini biliyorum, çünkü

Bu hikaye kurgu. Çok iyi biliyorum. *Amontillado Fıçısı* benim için edebiyatın biçimlendirici bir parçasıydı. Ve insanlar hala ne anlama geldiğini anlamıyor. İntikam, cinayet ya da adaletle ilgili değil. *İhanetle* ilgili. Güven olmadan ihanet olmaz. Güveneceğiniz insanları çok ama çok dikkatli seçmelisiniz. Ama o zaman bile, en yoğun ihanet doğabilir." "Bir daha asla," diyorum usulca, ama o artık beni dinlemiyor, kendi dünyasında kaybolmuş durumda. Muhtemelen kendisiyle ilgili düşünceler.

Peynirin dibine yaklaşıyoruz. Ekmeği çeviriyorum ve sarımsak dişine vuruyorum.

Wesley, "Sarımsağı kim kaparsa tencereyi o temizlemek zorunda," diyor. "Kural bu. Bundan kaçış yok. Burası İsviçre, unuttun mu?" Bana göz kırptıyor, ben de hayal kırıklığına uğramış gibi yapıyorum.

Sanki tencereyi temizleyecekmiş gibi.

Birer kadeh kirsch içtikten sonra, ben seramiği ıslatmaya hazırlarken ona sürprizini koltukta beklemesini emrediyorum.

Kesik camdan bir bardak sek Blanton's ve kendim için bir yudum Sauternes ile çıkıyorum. Telefonunda gezinirken gözleri kapanmaya başlıyor ve onu uyanık kalmak için hızlı hızlı göz kırparken yakalıyorum. Bardağı sehpanın üzerine koyup yanına oturuyorum.

"İyi misin tatlım?" Endişeyle çatılmış bir kaşla soruyorum.

"O kadar da kötü değilsin, biliyor musun?" diyor, kadehini kaldırıp uzun uzun kokluyor. "Lanet olası mükemmel." Kadehi geri deviriyor.

Tatlı şarabımı yudumluyorum ve onu izliyorum. Arkasına yaslanıyor, gözlerini kapatıyor, kadehin elinde eğilmesine izin veriyor.

"Oooh, dikkat !" Gülerek söylüyorum. "Benimle kal, tatlım." Göz kırptıyor, başını sallıyor, bir yudum daha alıyor.

"O yemek beni de yordu," diyorum. "Ve işte o kadar büyük bir hafta geçirdin ki..."

Başı sallanıyor, sonra tekrar dikleşiyor. Burbondan bir yudum daha almasına izin ve sonra minderimden kalkıyorum.

"Ah! Neredeyse unuttuyordum. Film için yerleşmeden önce yatak odasında bir şey yapmama yardım eder misin? Söz veriyorum çabuk olacak."

"Bekleyemez mi?" Esniyor.

"Pek sayılmaz," diye yalvarıyorum. "Sadece bir saniye sürecek. Bir kutuyu hareket ettiremem. Bu çok önemli. Nova'ya bu kitabı yarına kadar ona vereceğime söz verdim."

Wesley biraz daha göz kırptı, sonra titreyerek ayağa kalktı, patronunun karısının adını söylediğim için aniden itaat etti.

"İçkini getir," diyorum, kolundan tutup koridorda ilerletiyorum onu. Koridorda beceriksizce ilerlerken bardağında kalan kahverengi sıvı şıpırdıyor. Odamıza vardığımızda yatağın kenarına çöküyor ve gözlerini yere dikeyor.

Alışkanlıktan olsa gerek, burbonun son damlalarını geri atıyor.

"Bahsettiğin bu kutu nerede?" Ağzında geveliyor. Bardağı ondan alıp komodinin üzerine koyuyorum. Ağzının kenarından bir parça salya akıyor.

Öne doğru düşmeye başladı ama ben onu geri ittim. Başı yastığa değmeden horlamaya başladı. Onun için bacaklarını kaldırıyorum, ayakkabılarını çıkarıyorum, sonra yüzüne eğiliyorum. Nefes alışını dinliyorum. Düzgün ve zorlanmıyor. İyi olacak.

Koşarak uzaklaşıyorum, kapıyı kapatıyorum, onu içeri kilitliyorum ve bir telefon görüşmesi yapmak için tüylü çoraplarımla oturma odasına geri kayıyorum.

Aramayı yaptıktan bir dakika sonra mesaj geldi: *Ben buradayım.*

Aşağı koştum ve ön kapıyı açtım. Kış havası saçlarımı geriye savuruyor. En iyi arkadaşım eşikte duruyor, merdivenlerden nefes nefese gelmemiş gibi davranmaya çalışıyor.

"Kızım," diye sırtıyor Violet, kollarını uzatarak.

"Kızım." Nefesini kesiyorum ve yaklaşan hıçkırığını bastırıyorum.

Shamrock pub'dan aradığımda gelmesini isteyen ben olmama rağmen onu kapımda görmek gerçeküstü. Dinle ve Bil uygulaması uyarısı çıktığında ikimiz de gerçek, yakın bir tehlike altında olduğumu biliyorduk, ancak kilit sorular devam ediyordu: *Kimden* tehlike altındayım ve bu olayların Jacqueline ile bağlantısı nedir? Kocamın bu işin içinde olup olmadığını bilmiyorum ama Vi ve ben bunu öğrenmenin zamanının geldiğine karar verdik. Beş saat sonra bir uçağa atladı ve şu ana kadar Old Town'daki Grand Hotel'de saklanıyordu.

"Hey, hey," diye nefes nefese saçlarımı okşuyor. "İyi olacaksın. Söz veriyorum."

Geri çekiliyor ve arkamdaki merdivenlere gergin bir bakış fırlatıyor. "Etraf temiz mi?"

". " "Bunu nasıl yaptın?"

"Yeni arkadaşlarımdan sakinleştiriciler." Londra'dan, Zermatt'tan, Teresa'dan gelen her hapi sakladım. "Bu gece içtiği her içkiye azar azar ilaç kattım. Burbona ulaştığında, içine amonyak katabilirdim ve o bunu fark etmezdi."

Vi'nin ayakkabılarını kapının önündeki çalılarının arasına sakladıktan sonra sessizce üst kata çıkıyoruz. "Güzel yer," diyor manzarayı seyrederken.

"Neden bu kadar ayrılmaya isteksiz."

Ay ışığı, vadinin karşısında buz tutmuş ve kararlı bir şekilde nöbet tutan kudretli Pilatus'u aydınlatıyor.

Bize iki köpüklü su dolduruyorum. "Ya ?" Vi fısıldıyor.

"Yatak odasının kapısı dışarıdan kilitli, telefonu bende ve kıpırdasa bile kafası yeterince karışık olacak, böylece en azından kısa vadede onu manipüle edebilirim," diye cevap veriyorum ve ona bir bardak uzatıyorum.

"Güzel," diye başını sallıyor Violet. "Hadi şu listeyi halledelim. Bu pislikle ilgili hikayeyi tersine çevirme zamanı. Yani, sözde pislik."

Onu ofisime götürüyorum ve kapıyı arkamızdan kilitliyorum. Wesley'nin uyanması ihtimaline karşı seslerimizi gizlemek için dizüstü bilgisayarımda bir haber kanalı açıyorum ve onun telefonunu ve not defterimi aramızdaki şiltenin üzerine koyuyorum.

"Her şey sırayla: Marty'ye casusluk uygulamasını sorduğunda ne dedi?" Ben sordum. "Wesley'nin -ya da uygulamayı yükleyen her kimse- Instagram fotoğrafları hakkındaki konuşmalarımızı duymuş olma ihtimali var mı?"

Yüzüne şeytani bir sırıtma yayılır. "Hayır. Marty, Listen & Know uygulamasının casusluk için tasarlanmadığını söyledi. Kaydettiği veriler telefonunuzda kalıyor. Kişisel kullanım için tasarlanmış; kendinize hatırlatmalar yapmak, toplantıları ya da trafik duraklarını kaydetmek gibi şeyler için."

Parmağını kaldırıyor. "İşte sizi takip etmeye çalışan kişi için bir sorun: Uygulamanın hafızası dolduğunda, kayıt yapmayı durdurur. Eğer Wesley'se, muhtemelen siz duştayken ya da her neyse, dosyaları geri alıyordu ve belki de konuşmalarınız çok sıkıcı hale geldi ve o da dikkatsiz davranmaya başladı. Marty verileri almak için fiziksel telefonun elinizde olması gerektiğini söylüyor. Bunu aşmak, hatta cihazınıza uzaktan erişmeye çalışmak bile, evlendiğiniz o vanilyalı buz sarkıtından daha yetenekli bir hacker gerektirir."

"Teşekkür ederim, Marty." Nefes veriyorum. "Dizüstü bilgisayarımdan bir sürü arama yapıyorum, bu yüzden Wesley'nin bildiğini sandığı şeylerde bir sürü boşluk olacak."

"Eğer , senin bilgisayarını da kontrol etmediğinden *emin* misin?"

"Bilgisayarımın şifresi onda değil," diye onu temin ediyorum. "Marty yıllar önce bana iki faktörlü kimlik doğrulama sistemi kurdurdu. Wesley girmeye çalışsa haberim olurdu."

"Odadaki filin etrafında dans ediyormuşuz gibi hissediyorum," diyor Vi dikkatle. "Uygulamayı Wesley'nin yüklediğini mi varsayıyoruz? Başka biri bile mi? Zürih'teki kulüpte telefonun elinde değildi..."

"Seychelle'i, hatta Teresa'yı bile düşündüm," diyorum. "Ama Teresa'da uzun süre kalmadı ve düzenli erişimi olan Wesley. Ve ayrıca... neden yapsın ki?"

"Neden *yapsın* ki?" Vi karşı çıkıyor.

"Bilmiyorum." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Yeni bir arkadaşımın kayboluşunu araştırırken nasıl gözetim altında olduğumu bilmiyorum."

kendim. Aşık bir yeni evliden, şüpheci bir gurbetçi eşe nasıl dönüştüm bilmiyorum. Ama babamın yaptığını yapmayacağım. Tacizci bir pislikle evli olduğuma dair işaretleri görmezden gelmeyeceğim ya da kendimi boktan bir evliliğe hapsedmeyeceğim."

Bana verdiği kodla kocamın telefonunun kilidini açıyorum ve arama kayıtlarını, kısa mesajlarını ve e-postalarını incelemeye başlıyorum.

Vi, ziyareti için getirdiğim rehber kitabı parmaklıyor.

"Demek hakkında çok şey duyduğum lanetli kitap bu," diyerek kitabı karıştırıyor. "Ürkütücü."

Kocamın telefonunu ilk kez karıştırırken yarı yarıya dinliyorum. Daha önce onu gözetlemek için bir nedenim olmamıştı. Her uygulamayı, her mesajlaşma platformunu ve tüm notlarını gözden geçiriyorum.

"İsviçre'deki telefonunda hiçbir şey yok," diyorum iş e-postalarını karıştırırken. "Hiçbir şey yok. Tek bağlantıları ben, BMW bayisi ve TIG'deki iş arkadaşları."

"Metin zincirleri mi?"

"Hiçbir şey yok. Benden bir mesaj bile yok. Ne tür bir psikopat giderken telefonundaki her şeyi siler? Benden daha az tanıdığı var. Ailesi burada değil. New York'taki eski arkadaşları da yok."

Aynı anda söylüyoruz: "Başka bir telefonu var."

"Bu da beni listedeki bir sonraki maddeye getiriyor," diyorum. "Evrak çantasını aramam gerekiyor. Arayacaksın... peki, başka her yere bakabilir misin? Jacqueline'in telefonu *birinde* ve eğer bunca zamandır benim evimdeyse, kendimi tekmeleyeceğim. Pasaportuma da ihtiyacım var. Yani dün gibi."

Tüylü çoraplarımın içinde bir süpürge kadar sessiz bir şekilde koridorda ilerliyorum ve kulağımı yatak odamızın kapısına dayıyorum. Benzodiazepinlerle alkolün karıştırılmaması konusunda uyarıyorlar, ama kocamın maddelere karşı toleransının güçlü olduğunu öğrendim ve bir yaban domuzu gibi horladığını duyabiliyorum, bu da bana onun gerçekten hayatta olduğunu söylüyor.

Anahtarı yavaşça çeviriyorum ama yüksek sesli tıkırtıyı durduramıyorum. İrkiliyorum, duraklıyorum ve dinliyorum; horlamasında bir kesinti yok.

Kıyafetlerimi önce kendi dolabımda, sonra onun dolabında dolaştırıyorum, hiçbir şey bulamıyorum, sonra çekmeceleri karıştırıp ikinci bir telefon ve/veya pasaportumu arıyorum. Adını koyamadığım başka şeyler de arıyorum. Bir silah mı? Bir manifesto mu? Başka bir kadından ya da erkekten bir aşk mektubu?

Evrak çantasını karıştırdım. İçindekiler boğucu, elektronik tablolar ve sıkıcı notlarla dolu, bir tarak, biraz vitamin.

Parmak uçlarımda yatak odasına geri döndüm. *Her zaman çorap çekmecesini*, sanırım. Şifonyerinin üstünden başlıyorum ve ellerimi köşeden köşeye, önden arkaya doğru gezdiriyorum. Çorapları mükemmel sıralar halinde dizilmiş, bu yüzden dikkatli olmalıyım.

Bir şeyler hissediyorum. *Evet*. Her zaman çorap çekmecesini. Eşya arka köşede bir çorabın içine tıkılmış. Elim sokup nane şekerine benzeyen bir kutu çıkarıyorum. Ürünün logosu kırmızı renkte tek bir kelimeden oluşuyor: WACH!

Ön ve arka tarafın fotoğraflarını çektikten sonra parmak uçlarımla kapıya doğru ilerliyorum. Wesley yan yatmış, yorganın altında, horluyor ve homurdanıyor. Onu içeri kilitliyorum ve etiketin üzerindeki kelimeleri çevirmek için doğrudan internete giriyorum.

Almanca: WACH

İngilizce:

UYANIK

Kutunun arkasında listelenen bir aktif bileşen var: psödoefedrin. Bunun ne anlama geldiğini bilmek için bir uygulamaya ihtiyacım yok. Kocam günü atlatmak için ucuz meth mi alıyor?

Oh. Hayır, o
değil. Ben
öyleyim.

Soğuk farkındalık etrafımı sarıyor ve beni sıkıyor ve gitmeme izin vermeyeceğini biliyorum.

Violet'i şiltede oturmuş, burnunu rehber kitaba daldırmış halde buldum. Bizi ofisime kilitledim.

Kabı başparmağımla işaret parmağım arasında tutarak, "Jetlag'den neden kurtulamadığımı biliyorum," diyorum. "Çorap çekmecesinde buldum."

"Her zaman çorap çekmecesini," diyor. "Nedir bu?" "Saf psödoefedrin. Hız."

Kitabı kapatır ve bir parmağını yer tutucu olarak kullanır.

"Kocanın uyarıcı almasının *seninle* ne ilgisi var? jetlag?"

"Kocam," diyorum yavaşça, o da yetişebilsin diye, "bebek gibi uyur ve testere gibi horlar. Uyarıcı kullanmıyor."

"Ohhh," diye nefes alıyor. "Ama *sen öylesin*. Lanet olsun, Rose! Sana ilaç verdiğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum," diyorum, keder ve korku yerini soğuk bir öfkeye bırakırken midem çalkalanıyor. "Tek iyi uykularım onun etrafta olmadığı zamanlar. Bana ne zaman bir kadeh şarap getirse, ne zaman tuvalete gitmek için içkimi bıraksam, bana doz veriyor olmalı."

Dizlerim titriyor ve onun yanına çöküyorum. Violet kısık bir ısıklık çalıyor ve tüm bunlar başladığından beri ilk kez gerçekten sarsılmış görünüyor.

"Bence plandan vazgeçmeliyiz," diyor. "Şimdi buradayım ve kurguyu görüyorum, bence bu çok tehlikeli. Bunu kendi başımıza çözmeye çalışmak korku filmi aptallığı olur. Aşağıda baltalı bir katil olduğunu duyunca bodruma inen kızı bilirsiniz. Bodruma inmeyecek kadar akıllı olmalıyız. Hadi seni buradan çıkaralım."

"Bunu yapabiliriz Vi," . "Bir adamı alt edebiliriz."

"Tek bir adamla karşı karşıya değiliz," diye savunuyor. "Şu anda herkes şüpheli ve bu ülkede ceset saklamak için kimsenin sizi bulamayacağı zilyon tane yer var."

Başımı ellerimin arasına aldım. Bu duygu karmaşasını yorgunluğumla birlikte yönetmek imkânsız. Beynim dünyanın en kaotik bahçe satışı gibi, yayılmış ve darmadağın.

"Başından beri onun hakkında haklıydın." Söylenmesi gerekiyor. Sadece bir kez. "Saçmalık," diye yanıtlıyor. "Geçmişini kontrol ettim ve sonra seni Bu kırık insanla İsviçre'ye git."

"Daha derine inmeliydim. Seni dinlemeliydim."

"Romantizm bunun neresinde?" Vi ellerini havaya kaldırır. "Kim nişanlısının ailesinden kimlik ister ki? Kim üç sağdıcin kiralık aktör olduğunu düşünür ki? Yok canım. Açıklayamayacağın bazı kötülükler var. Eğer böyle yaşıyorsan, yaşamıyorsun demektir. Böyle bir psikopatla karşılaşmak kötü bir şanstı. Şimdi. Telefonda hikayeyi tersine çevirmekle ilgili ne demiştin?"

Haklı olduğunu bildiğim için bir an sessiz kaldım. Bir sonraki mesajı, gürültüyü ya da sahte Instagram paylaşımını beklemekten bıktım. Bunu bitirmeye hazırım.

"Kitaba göz gezdirdim," diyor

Vi. "Tamamına mı?"

"Hemen hemen," diyor. "Sanırım Jacqueline'in görmenizi istediği şeyin kitabın içeriği değil, not olduğunu söylemek yanlış olmaz. Arkadaşın Heidi'nin de dediği gibi, muhtemelen biri ona geri verdikten sonra çantasına koymuştur. Belli ki tehlikede olduğundan şüphelenmiş ve bunun sana bir mesaj göndermenin güvenli bir yolu olduğunu düşünmüş."

"Ama neden sadece hamile kadınların görmesine izin verildiği gibi garip bir iddia var?"

"Bunu düşündüm ve bir teorim var," diyor Violet. "Çocuklarla ilgili o garip konuşmayı yaptınız, o yüzden bundan bahsetmenin seni biliyordu. Dikkatini vermeni sağlayacaktı."

"Bu kötü bir teori değil," diyorum. "Aslında pek çok şeyi açıklıyor."

"Her neyse, kitap son derece ürkütücü. Bu insanlar korkunun nasıl yapılacağını biliyorlar. Büyük film stüdyoları İsviçrelilerden bir iki şey öğrenebilir. Whew- wee," diye ıslık çalıyor. "Kaderi kışkırtacak değilim. Beni bir Alp mağarasında, bir *fluegelmeister* tarafından yenirken yakalayamazsınız."

"Bana bir *fluegelmeister*'in var olduğunu söylemeye çalışmayın."

"Olabilir. Bu kitabı *okudun* mu?" Bana doğru sallıyor. "Bazı vahşi geleneklerin ve inanç sistemlerinin merhametine kalmışsın. Bu ülkenin folklorunda ciddi Wicker Man ve Midsommar esintileri var. İnsan yüzlü yılanlardan ve birden fazla kuyruğu olan kertenkelelerden bahsediyoruz. Tatzelwurm hakkında konuşmayacağız bile."

"Yapmayalım," diye ürperiyorum.

"Doğru ya. Yani yeni arkadaşların sana cüceler ve T-Rex tarzı kolları olan devasa, kedi suratlı bir yılanla saldırmayacaksa, yeni arkadaşlarının seni ele geçirmeye çalıştığına inanmıyorum." Duraksıyor. "Belki de tüm bunlar tek bir kişi için bir gösteridir, senin için."

"Ama neden?" Ben soruyorum. "Çalışma teorimiz nedir? En olası senaryo nedir?" Hiçbirini yüksek sesle söylemek istemiyorum. Bırak o söylesin.

"Bence en basit açıklama, evlendiğin o az pişmiş böreğin senin üzerinde bizim bilmediğimiz bir sigorta poliçesi olması," diye yanıtlıyor. "Ya öyle, ya da bütün bunları başka birini korumak için yapıyor. Peter mı? Kristoff? Brett?"

"Ya da..."

"Yoksa ne olur?"

"Ya da Wesley sıradan bir egomanyaktır ve onun kötü koca enerjisinin Jacqueline, rünler, Astrid ya da bunların hiçbirisiyle ilgisi yoktur."

Vi iç geçiriyor. "Buraya geldiğini ve günler sonra yeni iş arkadaşının karısını öldürdüğünü hayal etmek zor. Hayır."

"Eğer bir anlam ifade etmiyorsa. İçimden bir ses her halükarda yarın öğreneceğimizi söylüyor," dedikten sonra saate bakıyorum. "Geç oldu. Otelinize geri dönmelisiniz. Biraz uyu."

İkimiz de ayağa kalktık ve onu ön kapıya kadar geçirdim.

"İyi olduğuna emin misin?" Bana sıkıca sarıldı ve ben de gözlerimi kapadım. Arkadaşım, ailem, müttefikim.

"Olacağım,"

diyorum.

Neredeyse

ciddiydim.

Birden uyandım ve Wesley'nin yatağımın kenarında oturup bana baktığını gördüm. Hemen ayağa fırladım.

"Ne-ne oluyor?" Daha hızlı uyanmak, kendime gelmek ve ona yetişmek için yüzümü ovuşturuyorum. "İşe mi gidiyorsun? Arabayı alabilirsin."

Piyango kazanmışız gibi sırtıyor. "Hatırlamıyor musun? Büyük sürpriz bugün. Bugün izinliyim. Sen kalk. Önümüzde uzun bir yolculuk var."

Eğilip beni yanağımdan öpüyor ve öğürme refleksimi yutuyorum.

Komodinine uzanıyorum ama elim temiz bir yüzeye çarpıyor. "Telefonum nerede?" Mırıldanıyorum, hızla yükseliyorum, bacaklarımı

Yatağa.

Kocam şu anda benden bir adım ötede duruyor ve hâlâ sırtıyor.

"Anladım. Bugün ekrana bakmak yok, hile yapmak yok. Sen, ben, doğa ve tamamen mevcut olmak."

Benimle oynuyor ve ben kaçmak istiyorum ama kendime neden burada olduğumu hatırlatıyorum. Neden kaldığımı.

"Kaç gece için hazırlanmalıyım?" Gerginliğimi atmak için esniyorum. "Sırt çantayı doldur," diye öneriyor, şimdi kapı aralığından beni izliyor.

"Rahat, sıcak tutan şeyler en iyi seçeneğiniz. Yanınıza iyi çoraplar alın."

Ayağa kalkıyorum ama o kıpırdamıyor, ben de ofisime gitmek için yanından geçip gitmek zorunda kalıyorum.

Bilgisayarım gitti. *Panik yapma*. Odadan dışarı bakıyorum. "Wesley! Dizüstü bilgisayarım nerede?"

"Sana söyledim hayatım. Ekran zamanı yok. Beni tamamen kendine al."

"Bu çok hoş," diye idare ediyorum. "Ama gitmeden önce yapmam gereken bir yönetici var. Yolculuğa çıkmadan önce Vi'ye e-posta göndereceğime söz verdim. Ve bugün ödenmesi gereken bir faturam var."

"Ona gezimizden bahsettin mi?" Ofisin kapısında.

"Elbette," diye cevap veriyorum, sesimi sabit tutmayı başarak. "Çok kıskanç biri."

"Peki," diye kabul ediyor. "Giyindiğinde dizüstü bilgisayarını senin için dışarı koyacağım."

Giyinmek ve toparlanmak için yarıştım, sonra yemek odasına geri döndüm. Bilgisayarın başında duruyordu.

"Beni biraz yalnız ," diye . Sinirliyim ve bunu saklamayacağımı bilecek kadar beni iyi tanıyor olmalı.

İki adım geri gider, sonra saatine dokunur. "Bir programımız var."

Ben izliyor. yapamıyorum. "İki faktörlü kimlik doğrulama için telefonuma ihtiyacım var."

"Yapamam," diye ellerini kaldırdı. "Gücü kesildi ve paketleni."

"O zaman paketini aç. Ona e-posta atacığıma söz verdim." Elimi uzattım. Ben onun esiri değilim. *Henüz değilim.*

"Bak ne diyeceğim," der Wesley. "New York saatlerce uyanmayacak. Öğle yemeğine kadar varış noktamızda oluruz, o zaman geri veririm. Haydi, geç kalıyoruz."

"En azından bir şeyler yemek için zamanım var mı?" "Güç barlarım var. Hadi zıplayalım."

Elimi tutuyor ve beni merdivenlere doğru çekiyor, acele ettiriyor, beni kendi hızında sürüklüyor. Düşünemiyorum. Karar vermek için bir dakikaya ihtiyacım var. Kasıtlı olarak hızlı hareket ediyor, bu yüzden tepki verecek zamanım yok, ama sokağa vardığımızda ona meydan okuyorum. Seçeneklerimi gözden geçirmek için duraklıyorum.

Sağımızdaki komşunun evi yine uzun bir merdivenden çıkıyor, yanlarındaki eve sadece kilitli bir asansörle ulaşılabilir ve çocuklar okula gitmiş. Sağa, sola, tepeden aşağı bakıyorum. Hiçbir şey duymuyorum; kuzgun arkadaşımı bile.

Kendi kocamdan nasıl bu kadar korkar hale geldim? Bu gerçeküstü.

Wesley dönüyor, uysal olmadığımı görüyor ve bana doğru yaklaşıyor. Sıcak nefesini yüzümde hissediyorum.

"Rosie," diye . "Neyin var?"

"Telefonumu geri istiyorum," diyorum, sakın kalmak için elimden geleni yapmama rağmen sesim . "Ve nereye gittiğimizi bilmek istiyorum."

Başını sallıyor, dudaklarını büzüyor, yere bakıyor. "Anladım." Gözlerini bana dıktı. "Bu senin için garip olmalı. Muhtemelen ne kadar garip olduğunu hesaba katmamışımdır. Şuna ne dersin? Sana nereye gittiğimizi söyleyeceğim ve söz veriyorum oraya vardığımızda telefonunu sana vereceğim. Anlaştık mı?"

Şimdi beni büyülüyor, ona neden aşık olduğumu hatırlatıyor. O *Wesley*, benim ilk gerçek ilişkim, yasal olarak evlendiğim adam, her şekilde içime girmesine izin verdiğim kişi. Beni incitmek isteyen.

"Buz Otel'i duydun mu?" O soruyor. "Hayır."

"İsviçre medyasının her yerindeydi," diyor. "Her yıl Pilatus'ta ıssız bir yerde inşa ediliyor. Oraya girmek çok zor ama TIG her sezon birkaç hafta sonu için oradaki en iyi odayı rezerve ediyor."

TWAGS bana hiçbir zaman süper trend Ice Hotel hakkında bir şey söylemedi.

Gitmek zorunda değilim ama gidiyorum. Başka her şey arafta kalmaktır. Hayatımın daha fazlasını Arafta geçiremem. Sonnenberg'e doğru yürümeye başladı, bizim garajın aksi yönüne.

"Vay be. Araba kullanmıyor muyuz? Bugün bir dağa tırmanacağımızı söylememiştin." *Ha, ha.*

"Sen güçlüsün. İyi olacaksın."

Dört saat uyudum ve sinirlerim bozuldu. İyi olmaktan çok uzağım. Arkasından ilerliyorum, manzarayı ve açık alanı hiçbir zaman şu anda olduğu kadar kötücül bulmadım. Duvarları olmayan bir hapishane. Unutulmuşluk.

Pilatus'a yaklaştıkça her şey düzleşmeden önce yarım saat kadar yürüyoruz. İlerledikçe kar daha da derinleşiyor, patika daha tehlikeli, düşecek daha fazla buz parçası ve daha dik inişler var.

İleride bir figür görüyorum. Her zamankinden daha yavaş yürüyor ama yürüyüşünü ve elindeki sopayı nerede olsa tanırım.

"Grüezi," diye el sallıyorum. Bana yeni bir şekilde bakıyor, her zamanki ciddi yüzü düpedüz endişeye dönüşüyor.

Yaklaştığımızda durdu. "Grüezi. Bu havada bu ağır çantayı mı taşıyorsun?" Gökyüzüne bir parmak sallıyor. "Kar geliyor. Kendine iyi bak."

Kendine iyi bak. Komşum da ölmeden haftalar önce bana aynı şeyi söylemişti. Mide bulantım her geçen dakika artıyor.

Wesley saatini kontrol ve göz teması kurmuyor. "Buz Otel'e gidiyoruz." Eğer öyle bir yer varsa.

Güggeliman başını sallıyor. "Bu şekilde olmaz. Etrafından dolaşmalısın. *Etrafından.*" Uzaktaki Luzern'in merkezini işaret ediyor. Diğer taraftan. "Buz Otel-"

"Teşekkür . Biz iyiyiz," der Wesley. *Teşekkür etmek*, "Siktir git" demek gibi bir şey.

Koluma girdi ve sıkıca tuttu.

Yürümeye devam ederken Wesley, "Bu yerliler kendi işlerine bakmalı," diye hırslıyor. "Onu görmezden gelin."

Bir saat daha yürüyoruz ve hâlâ sadece kar var. "Çok yorulдум," diyorum ona. "Ve işemem lazım."

Tepeden aşağıya, onun görüş alanından uzaklaştım ve pantolonumu indirdim. Ona sesleniyorum, "Daha ne kadar var?"

"Yukarı çıktığınızda buradan görebileceksiniz."

Pantolonumu yukarı kaldırıyorum, o da bana bakmak için yanıma bakıyor. Ceketimin fermuarını çektim ve bana yardım teklif etti. Reddediyorum ve kendi başıma tırmanıyorum.

"Yukarıda görebiliyorsun, değil mi?" Bir kolunu bana doluyor ve diğeriyle işaret ediyor.

Ben bir şey görmüyorum. Burası otele giden yol değil. Tavuk Adam haklıydı. Yine de kocamı takip ediyorum, çünkü çıkış yok. Wesley beni bir berberin direğindeki çizgiler gibi sarıyor, buzlu bir yama üzerinde yardım teklif etme kisvesi altında her iki dakikada bir beni yakalıyor, ama mesajı açık: *Sana sahibim.*

Yarı saydam bir kış pusu tabakası güneşi filtreliyor, böylece bulanık sarı bir top gibi görünüyor ve tanıştığımız anın anısına çarpıyorum, şakalaşmaya başladığımız zaman, zıtlıkların dansı o donmuş kanepeler üzerinde birbirimizi çekiyor.

Haşlanmış yumurtaları görüyorum. Partiyi. Gözlerinin sadece benim için olduğunu. Yoksa öyle miydi? Bilinçaltım fazla mesai yapıyor. *Dinle Rose. O günün anısını hatırla. Odada ne görüyorsun? Ne duyuyorsun?*

"Yukarıda. Gördün mü?"

Sonunda, birkaç metre ileride, varış noktasını görüyorum. Sarp bir zirvenin tepesinde bir figür duruyor, sırtı bize dönük. Pilatus'un zirvesine giden yolu ancak yarılalık; bu zirvenin biraz aşağısında, daha alçak bir zirve.

"Sadece birkaç adım daha ve... işte. Gördün mü?" Şekle yaklaşırken Wesley beni elimden tutup sürüklüyor.

Eller kalçada, geniş omuzlar, gururlu bir duruş görüyorum. Biçim tanıdık geliyor. Kişi döndüğünde yüzünü de tanıyorum.

"Üşümüş görünüyorsun Rose. Neden bu kadar uzun sürdü?" Teresa lisedeki kötü bir kızın küçümsemesiyle bana gülümsüyor.

Yüzü kızarmış olan Wesley üst kolumu sıkıyor. "Tahmin edebileceğini düşünmüştüm. Ama sanırım şaşırdın. Şaşırdın mı?"

Ağır nefes alıyorum ve göğsümü tutuyorum. Yükseklikten nefret ediyorum ve bunun olacağını tahmin edemediğim için de nefret ediyorum. Arabayla seyahat edeceğimizi düşünmüştüm, bu yüzden yedek planım spontane bir yürüyüşü hesaba katmamıştı.

Geri çalışıyorum ama Wesley beni mengeneyle kavırıyor.

"Uh uh uh," diye şarkı söylüyor, beni tutarak. Dudaklarını kulağıma değdiriyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Annem bana on yaşındayken herhangi birinin beni her yerde takip etmesini sağlayabileceğimi söylemişti. Liseye kadar ona hiç inanmadım. Kadınlar, erkekler, çocuklar. Herkese istediğim her şeyi yaptırabilirim. Senin daha zorlu biri olacağını düşünmüştüm."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diyerek başımı onun salyalı ağzından çekiyorum.

Teresa ileriye doğru adım atıyor, şimdi keskin bir iniş olduğunu görebildiğim, ancak ne kadar derine söyleyemediğim şeyin kenarından uzaklaşıyor. Tehlikeli olduğunu varsayıyorum.

Artık maksi elbise yok, gökkuşağı saçı yok. Teresa artık benimkine çok benzeyen sarı röflelerle vurgulanmış kirli sarı saçlara sahip. Beyaz kar pantolonu ve ona uygun beyaz bir ceket giyiyor. Modaya uygun. Sesi dışında tanımak imkansız.

Wesley kolunu çekip benden uzaklaşıyor ve Teresa'nın yanında, kenarda bir yere oturuyor.

"Çok eğlenceliydi," diyor bana. "Bitiyor olmasına neredeyse üzülüyorum."

Teresa'ya sevgiyle gülümsüyor. "Performansınız son derece mükemmeldi."

Teresa abartılı bir selam veriyor ve yaparken ön kolunu kıvrıyor.

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Wesley bana şöyle dedi: "Güven inşa etmek için öfkeli uyumsuz bir karaktere sahip olmalısın. Bilirsiniz, yeni kıza bir yer veren, altın kalpli bir yabancı. Aksi takdirde, yeni kız panikleyip bir şeyler yapabilir."

Buradan uçup gitmek gibi aptalca bir şey. Ama yapmadın, değil mi Rose? Bir şeylerin çok yanlış olduğunu bildiğin halde kaldın. Hepsi öyle yapar. İnsanlar tuhaf yaratıklar, değil mi?"

Nefes veriyorum, nefesimin dumanı yağmaya başlayan kara karışıyor.

Boğazımın kapandığını ve *koşmaya* hazır olmam gerektiğinde dizlerimin bükülmekle tehdit ettiğini hissediyorum. Savaş ya da kaç, kışımın kenarı. *Savaş, kaç* ya da *don*. Şimdi bile, yeni gerçekliğime alışmaya başladığımda, onu anlamlandırmak, katmanları soymak için mücadele ediyorum.

Zihnim daha önce öğrendiklerimle şimdi bildiklerimi birleştirmek için yarışıyor, parçalar bulmacayı tamamlamak için yarışıyor. İmkânsız geliyor; kötülüğün jelatinimsi, dağınık ve içine sığdırmaya çalıştığım her kutudan damlayan bir şey olduğunu keşfediyorum.

"Beni öldürmeye ne zaman karar verdin?" Wesley'e sordum.

"ne zaman?" Teresa bana doğru uzun bir adım daha atıyor.

Yüzü bana yaklaşır yaklaşmaz farkına varıyorum. Kafamdaki demir duvar eriyor, bilinç ve bilinçdışını harmanlıyor ve bana bunca zamandır kaçırdığım şeyi gösteriyor.

Wesley'nin üniversitedeki akli dengesi yerinde olmayan kız arkadaşı Darlene'in on yıl önceki bulanık fotoğrafını hatırlıyorum. Sonra aynı kadını on yıl sonra Connecticut'ta Wesley'le tanıştığım partide hayal ediyorum. Zihnim Westport malikânesine geri dönüyor; gözlerimi odanın içinde gezdiriyorum, o zengin ortama ait olmayan başka kimler olduğunu seçmeye çalışıyorum, o uğursuz büfeye oturmadan önce neler gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum.

"Sen Darlene'sin," diyorum Teresa'ya. "Ama o zamanlar saçların farklıydı... kirli bulaşık suyu rengindeydi."

Ondan sonra da onu tekrar gördüm, şimdi fark ediyorum.

"Lucerne'e ilk geldiğimizde Wesley ve beni yemeğe kadar takip etmiştin!" Bu kapüşonlu figürde tanıdık bir şeyler olduğunu biliyordum. "Meydanda beni yere serdin."

Teresa/Darlene kollarını kavuşturuyor ve ağzı hırıltıyla kıvrılmış bir şekilde bana bakıyor.

"O *benim* erkeğim. Başka bir kadının kirli ellerini onun üzerinde gezdirmesi hoşuma gitmedi. Bunu daha önce fark etmediğine inanamıyorum," diyor Teresa. "Kendine araştırmacı gazeteci mi diyorsun?"

Yale'den sınıf arkadaşı Chloe'nin Facebook sohbetimizde tarif ettiği türden memnun bir sırıtişla bizi izleyen Wesley'e bir bakış fırlatıyorum.

"Beni suçlayamazsın," diye cevap veriyorum. "Bu hıyarın bana her gün ilaç vermesi yüzünden üç aydır uyumadım. *Senin* gibi birinin nasıl olup da TIG'e girdiğini anlamasam da sanırım kendimi toparladım, Darlene."

"Ben *Teresa*," diye . "Ama elbette tatlım, sana anlatacağım. Wesley mezun olduktan sonra New Haven'dan ayrıldığında, onun gitmesine izin verdim, göbek adımı kullanmaya başladım ve kendim için bir şeyler yaptım. İşletme diplomamı aldım ve beni TIG'de müdür yardımcılığı için öne süren bir profesörün yanında çalıştım. Kurallara bu kadar takılmayacak, yaratıcı olabilecek ve zor kararlar verebilecek birine ihtiyaçları olduğunu söyledi ve bana sponsor oldu. Sponsor olmadan TIG'e giremezsiniz."

"Ama Wesley ile nasıl tekrar iletişime geçtiniz?" Bunların nasıl olduğunu anlayamıyorum.

"Geçen yaz ailemi ziyaret etmek için Connecticut'a geri döndüm," diye açıklıyor Teresa. "Kendim için oldukça iyi gidiyordum ve Wesley ile yeniden bağlantı kurmanın zamanının geldiğini biliyordum. Tekrar bir araya gelme şansına balıklama atladı. Ona bu harika şirkete girmesini ve çok istenen İsviçre vizesini almasını sağlayabileceğimi söyledim. Çok etkilendi ama bir sorun vardı."

"Dikkate alınmak için evli olması gerekiyordu," diye sözünü kesiyorum.

"Doğru," diyor Teresa. "Karısı olamazdım elbette, çünkü bu TIG yönetim kurulunda alarm zillerinin çalmasına neden olurdu. Meşru bir sponsorluk olmalıydı, erkek arkadaşını onlara iteleyen yıldızlı gözlü bir aşk ilgisi değil. Ben ve *beni* TIG'e profesör Wesley'e kefil olduk. Eğitimi, soyağacı ve gerektiğinde kuralları esnetme içgüdüğü vardı. O mükemmeldi.

"Grubun mükemmel bir cephe görmesi gerekiyordu," diye devam ediyor Teresa, ihanetlerini yüzüme vurmaktan her an zevk aldığı belli. "Biz de işin içine bir eş soktuk. Sen aradan çekilince, Wesley'le ben onu kaybından dolayı teselli ederken çılgınca aşık olabilirdik ve dünyada her şey yoluna girerdi. TIG'in altın çifti olacağız. Bir gün yönetim kurulundaki ilk kadın olmak niyetindeyim."

"Bu *bana* nasıl karar verdiğinizi açıklamıyor," diyorum, "ya da ikinizin de dokuzdan beşe masa başı bir iş için neden bu kadar aşırıya kaçtığınızı."

Teresa tepemizdeki Pilatus zirvesine bakarak, "Bu çok komik," diyor. "Wesley ve ben geceleri uyumadık ve tanıdığımız birinin bize uygun olup olmayacağını düşündük. Sonra Wesley'nin Westport'taki komşusunun verdiği bir partiye gittik ve *bam*, sen oradaydın! Yalnız, huzursuz, buruş buruş, sanki sıvı cesaret seni ait kılacakmış gibi şampanya patlatıyordun."

"Sen bilirsin," diye karşılık verdim. "Üst tabakaya benden daha iyi uyum sağlayamazsın."

Teresa'nın gözleri sertleşiyor ve yüzü kızarıyor. Umarım onu hayalindeki erkeğin önünde utandırmışımdır. "Şimdi anlıyorum," diyor çabucak toparlanarak. "Sen hamur işleri yiyip romantik komedi izlerken, biz sevişiyor ve dana eti yiyorduk, ikinizin pek yapmadığı iki şey."

Gergin bir homurtu çıkardım. "Sana böyle mi söyledi? Tatlım, biz yeni evliyiz. Günde bir kez ve hafta sonları iki kez."

Gözleri açılıyor ve Wesley'den bana doğru dönüp tekrar bakıyor. Bariz öfkesi beni memnun ediyor, içinde bulunduğum vahim durumda bile.

Wesley'e döndüm. "Tüm bu zaman boyunca , partide, düğünde, yatakta...

hepsi beni buraya getirmek için yapılmış çarpık bir plandı ve sonra... ne?"

Wesley ellerini havaya kaldırır. "Hey. Biraz eğlendik bebeğim, beni yanlış anlama. Ama bu bir amaç içindi."

Tüm bu bilgiler, tuhaf sahte sağdıçları ve kiralanan ebeveynleri açıklamak için bir yol kat ediyor. "Gerçek bir yasal düğün töreni için oyuncu kiralamak riskli bir hamleydi. Onlara ne söylediniz?"

Wesley birkaç kez göz kırpmıyor, bunu bildiğimi fark ettiği belli.

"Üç kat sendika maaşı ödediğinizde işsiz oyuncular çok fazla soru sormaz," diyor. "Demek anladın, ha? Aferin sana. Kocanızın kendi düğününüzde fotoğraf çektirmenizi yasaklamasına izin vermek için kendinize ne söylediğinizi merak ettim. Neyin normal olduğuna dair fikrinizi bir simit haline getirmiş olmalısınız. Ama Tanrı'ya şükür buna uydunuz. O düğünün hiçbir fotoğrafik kanıtı olamazdı ve Tanrı biliyor ki senin gibi biriyle evlenseydim gerçek ailem kalp krizi geçirirdi."

Pislik.

"Hâlâ nedenini anlamıyorum," diyorum. "Zaten her şeye sahipsin. Yüksek maaşlı bir iş ve bir aile vakfı, evler, Manhattan'da bir daire..."

"Buna sahip değildim," diyor yine, sanki bu sarp tepe uğruna ölmeye değermiş gibi kollarını iki yana açarak. "Artık aileme güvenmek istemiyordum. Beni kontrol etmek için parayı kullanıyorlar. Bu şekilde, kendi servetime sahip olacağım... ve sonunda onlarınkine de."

"Peki ama neden geçtiğimiz aylarda bu kadar karmaşık davrandınız?" Onlara soruyorum. "Eve zorla girmek mi? Kapıma rünler bırakmak? Ne için?"

Teresa gururla gülümseyerek, "Jacqueline'de o kadar işe yaradı ki, senin kolay olacağını biliyordum," diyor. "Ve içeri zorla girmek zorunda kalmadım. Wesley ilk gün bana evinin anahtarını verdi. İyi bir iz bırakman önemliydi-

Peri masalları, seri katiller ve paranormal saçmalıklarla ilgili takıntıların belgelenmiş izleri. Büyücülük. Rûnler. Herkese kimsenin görmediği mesajlar aldığını söyledin. Sahte ev istilaları? Seni takip eden insanlar? *İyi* değilsin Rose."

"İnsanlar beni takip ediyordu."

"İnsan değil. Kişi. Ben." Teresa eldivenli iki parmağıyla kendi göğsüne vuruyor. "Uzaklaşmaya ihtiyacın vardı. Aklını kaçıırıyordun ve soğuk bir kış gününde akılsızca Alpler'e gitmeye kalkıştın. Çılgına dönen kocan yardım için beni aradı ve seni takip ettik ama artık çok geçti. İsviçreliler ancak talihsiz bir düşüşün tanıkları olduğunda bu kadar sert bakarlar."

Wesley başıyla onaylıyor. "Dağ kurtarma dipsiz yarıkları aramaz," diyor. "Özellikle de kayıp kadının ortalığı ayağa kaldıracak, basına haber verecek, hatta onu arayacak bir ailesi yoksa."

Donmaya başlıyorum. Uyuşmalarını engellemek için ayak parmaklarımı oynatıyorum. Bunun gerektiği kadar uzun sürmesini istiyorum. *Oyala, oyala, oyala.*

"Jacqueline'i neden öldürdün? İkinize de ne yaptı ki?"

"Ah, şu işgüzar. O aptal kitabı almak için evime geldi," diyor Teresa, görünüşe göre hâlâ kızgın. "Kocanla beni suçüstü yakaladı ve bunun bir ilişkiden fazlası olduğunu biliyordu. Büyük bir şeylerin döndüğünü biliyordu ve benden her zaman nefret ettiği için her şeyi mahvedeceğini biliyordum. Başka seçeneğimiz yoktu."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diyorum. "İkiniz bunu nasıl "

Bir zaman çizelgesi oluşturmak için yarıştım. Jacqueline beni ziyaret ettiğinde günlerdir onu korkutuyorlardı ve Wesley ile ben şehre geleli iki haftadan az olmuştu, o zaman neredeyse geldiğimiz günden beri birlikte uyuyor olmalıydılar. Gece uçağımızdan indikten sonra ben uyurken Wesley'nin uzun bir "koşuya" çıktığını düşünüyorum. Teresa'yla birlikte olma ihtimali vardı ve şimdi kusmak istiyorum.

"Wesley, Peter'a poker gecesinden eve gelemeyecek kadar sarhoş olduğunu ve kanepede sızmış gibi yaptığını, herkes uyuduğunda da Jacqueline'in eşyalarını topladığını ve bilgisayara o notu bıraktığını söyledi." Teresa Wesley'nin kolunun üst kısmına vurur. "Ama bu ahmak onun pasaportlarından birini bırakmış. Amerikalılar çifte vatandaşlık kavramını anlamakta güçlük çekiyorlar."

Sonrasında ne olduğunu anlamak zor değil. "Bu arada," diyorum, "sen Zürih'te içkime ilaç katıyor ve telefonuma casus yazılım yerleştiriyordun. Geri dönmek için acele etmiş olmalısın."

"Yolculuğu kırk dakikada tamamladım," diyor. "Kusursuz bir mazeret istedim. Sen ve Seychelle'le Zürih'te kulüpte takılmak mı? Jacqueline'in o gece ortadan kaybolmasıyla bir ilgim olması mümkün değil."

"Ama sen ," diyorum, çünkü artık planı anlamaya başlıyorum. "Acil bir mesele için Pickwick'te buluşmak üzere ona mesaj attın."

"Evet!" Teresa sanki bu onun için gerçekten eğlenceli bir şeymiş gibi gülümsüyor. "Jacqueline'e Peter'ın çocuklardan biriyle hastanede olduğunu söyledim ve ayık olduğum ve o üzgün olduğu için SUV'sini benim kullanmam konusunda ısrar ettim. Çok kolay oldu. Onu senin evine götürdüm, Wesley işi bittiğinde benimle buluşmak için arabayı eve getirdi ve Jacqueline'in Porsche'sini eve geri götürdük."

"Onu *sen mi* öldürdün?" Teresa'ya söyledim. Yaklaşan fırtınayı tehlikeli, gerçek bir hava olayından ziyade bir IMAX filmiymiş gibi izleyen Wesley'e bakıyorum.

"Evet," diye başını sallıyor Teresa. "Basit bir boğma olayıydı. Arka koltuğa geçip ipek eşarbını kullandım ve ne kadar çırpınsa da elleri bana ulaşamadı. Çabuk oldu. Güçlü değildi."

Jacqueline'in küçük notundaki kelimeler geçmişten gelen bir yankı gibi konuşuyor: *Beni bul*.

"Telefonunun ve pasaportumun sizde olduğunu varsayıyorum," diyorum. "Ama Jacqueline nerede? Cesedini nereye koydunuz?"

"Her şeyi bilmenize gerek yok. Burası emriniz üzerine her ayrıntıyı açıklayacağımız yer değil," diyor Teresa. "Eminim bu bölgede milyonlarca geçit, yarık ve akan nehir olduğunun farkındasınızdır."

Carrie'nin bu kasabadaki gurbetçilerin öldürmeyebileceğini ama buna seyirci kalabileceklerini söylediğini hatırlıyorum.

"İkiniz de Peter'ın Jacqueline'in onu terk ettiğine dair anlatıya katılacağını biliyordunuz, çünkü dadıyla yatıyordu ve bir grup insana evliliğindeki romantizmin bittiğini söylemişti. TIG için bir sorun yaratmayacağından ya da kendisini olduğundan daha fazla şüpheli durumuna düşürmeyeceğinden emindiniz."

Kocama dönüyorum. "Koca adam," diyorum. "Pis işlerini kız arkadaşına yaptırıyorsun."

"Ah, o eller temiz değil," diye şarkı söylüyor

Teresa. Sadece bir dakikamı alıyor.

"Aman Tanrım," diye ağlıyorum. "Tabii ki. Astrid'i sen öldürdün. Seni mutlak psikopat!" Koşup ona yumruk atmamak için direniyorum, çünkü bu

Beni uçurumdan atması daha kolay oldu. "Bunu nasıl *yaparsın* Wesley? Sizin neyiniz var böyle? Bütün bunlar büyük bir ev için mi? Bir Porsche için mi? Kendinizi önemli hissetmek için mi?"

İşte o zaman her şey yerli yerine oturuyor. Detayların önemi yok, şimdi fark ediyorum. Bizi buraya getiren, bu kadar hasara *neden* olan *neden*. Kötülük dipsiz. Wesley Blackwood bir psikopat ve oyun, öldürme ve manipölasyon onun için her zaman yaşadığını hissetmenin bir yolu oldu. Üniversiteden beri Darlene ile oynuyor ve bu gurbetçi dramı da aynı kardeşlik partisi oyunu, sadece daha yüksek risklerle.

Darlene geçen yaz hayatına tekrar girdi ve yeniden oynamak, bir şeyler hissetmek için bir şans gördü. Herhangi bir şey.

Vi, "*Açıklayamayacağınız bazı kötülükler vardır*" derken tam isabet *etmişti*. Kocamın Astrid'i öldürmüş olabileceğinden şüphelenmek ve onun iyi kalpli bir kadını öldürdüğünü *bilmek* beni koruyan son ince umut derisini de soyup atıyor.

Boynumdaki beş köşeli yıldızı parmağımla gösteriyorum. Astrid bu megalomanlar için öldü. Dönüp tepeden aşağı koşmak istiyorum ama sonra ne olacak?

"Neden?" Bağırıyorum. "Siz ikiniz bunu neden yapıyorsunuz?"

Wesley öfkeyle iç geçirir. "Dikkatini vermiyorsun, Rose. TIG her şeydir. Her yerdeler. En zengin sektörlerde ve işletmelerde yatırımları var. Ama Grup'a bu seviyede katılmak fedakârlık gerektirir. Onların kurallarına uymak zorundasın. Siz ve sosyal kulüp sayesinde hayatım boyunca hazırım."

Kocama "Tebrikler," dedim. "Bir pazarlama şirketinde masa başı bir iş için ruhunu sattın."

Dudaklarını büzüyor. "Sanırım anlamadığınıza şaşırmamalıyım," diyor. "Kim bundan daha fazlasını ister ki? Başka ne var ki? Şöhret deme; şöhret kaba ve istilacıdır. Şöhret sizi gerçekten yapmak istediğiniz şeyleri yapmaktan alıkoyar, çünkü herkes sizi izler. Burası insan türünün aradığı her şeyin özüdür. Güzellik, rahatlık, iyi yemek, iyi şarap, arkadaşlar ve nihayetinde İsviçre vatandaşlığı."

"Bundan kurtulabileceğini gerçekten ," diyorum.

Bu kabadayılığın nereden geldiğinden emin değilim, ama kabarıyor ve ben de onunla gidiyorum.

Teresa, küçük bir çocuğa vereceğiniz sempatik baş eğme hareketini yapıyor. "*Yaptıklarımız* yanımıza kâr kaldı. Gurbetçi topluluğunun güzelliği de bu. Bizler gelip . Gurbet hayatı ani ayrılışlar ve yeni insanlarla ilgilidir,

Vedalaşmak, hiçbir zaman gl bağlar kuracak ya da bir insanı gerçekten tanıyacak kadar uzun kalmamak."

Teresa gülümser. "şimdi, sakıncası yoksa, parmağınızdaki taşı alacağım. Blackwood ailesinin elması benimdir. Her zaman yleydi."

Talebini görmezden geliyorum. "Siz ikiniz ciddi bir inkr içindesiniz. Tüm psikopatlar eninde sonunda birbirlerine düşman olurlar."

Sanki bir işaretmiş gibi, Wesley Teresa'ya döner. "Darlene, tatlım, bir süredir söylemek istediğim bir şey var."

Uzaniyor, utangaç bir şekilde gülümseyerek eldivenli eliyle onun yanağına dokunuyor. "Anlat bana, bebeğim."

Ona sahip olduğuna gerçekten inanıyor.

"şu akıl hocası dediğin Ivy League profesörü m? Sana TIG ile sponsor olan mı?"

Teresa/Darlene'in yüzü sallaniyor. şimdi anlamaya başlıyor.

"Seni kullanıyordu," diye gülümsüyor Wesley. "Bunu biliyorsun, değil mi? Varlıklı, güçlü insanlar kirli işlerini yapmak ve daha da önemlisi suçu üstlenmek için senin gibi alt sınıftan insanlara ihtiyaç duyarlar."

Bana döndü. "İkiniz de pisliksiniz. Ben de selfie çekmek için kenara çok yaklaşan iki aptal Amerikalı kızı kurtarmaya çalışırken, bugünlerde sık sık olduğu gibi, işler korkunç bir şekilde ters gittiği için bu dağdan aşağı tökezleyerek ineceğim."

Teresa'nın şokta olduğunu görebiliyorum ve Wesley ile benim kadar hızlı hareket etmiyor. Onun gerçekten kendisine ait olduğunu, onu değiştirebilecek ve kontrol edebilecek tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu. Ama bir narsiste ve psikopata gvenemezsiniz. Onların zel yeteneği, gvenebileceğinizi düşündürmektir. Bunu artık biliyorum, çok geç.

"Seninle *evleneceğimi* düşünmüş olamazsın, Darlene. Bundan daha iyisini bilmen gerekirdi."

Darlene ağzını açtı ve birkaç kelime çıkarmayı başardı: "Bekle, ama Wes-"

Teresa szn ortasındaiken Wesley bir kolunu uzatıp güçlü bir yumruk atıyor. Yumruğun gücü Teresa'yı o kadar sert itiyor ki, ayakları üzerinde duramıyor ve uçurumun kenarından , *Wessss-leyyyy* diye çığlık atıyor, boğazda yankılanıyor ve aniden ve tamamen durana kadar kafatasımın içine gömülüyor.

Wesley kenardan bakar ve sanki uzun zamandır yaşadığı aşkın gitmesi utanç verici bir şeymiş gibi, sanki bunu başkası yapmış gibi, sanki kendisinin parmağı yokmuş gibi başını sallar

İçinde.

Yine üzerine atılmayı düşünüyorum ama yanlış bir hamle yaparsam ve onun fit vücudundan hızlı bir darbe alırsam ben de devrilirim. Bundan kurtulma şansım yok.

Uzun bir kolunu uzatıyor ve eldivenli parmaklarını oynatarak beni kenara çağırıyor. "Sıra sende" diyor.

İçimdeki her şeyi, toplayabildiğim her oyunculuk becerisini, her iradeyi kullanıyorum ama yapıyorum; yüksek sesle gülmeye, alay etmeye, kıkırdamaya ve etki için iki büklüm olmaya başlıyorum. On yaşındaki Violet bana geçmişten, Seagrass Cove'daki o oyun parkından sesleniyor: *Erkekler kadınların kendilerine güleceğinden korkarlar.*

"Siktir git," diye bağıyorum zoraki kahkahalar atarak ve sanırım sinirsel bir refleks yüzünden kahkahalarım gerçek ve dolayısıyla daha inandırıcı oluyor. Kocamın cesareti kırılıyor; bunu titreyen dudaklarında görüyorum.

Mesele şu ki, tüm o nutuklar ve Teresa'nın çılgınlıkları arasında, Wesley otuz metre kadar sağımdaki seyrek bir ağaçtan gelen çıtırtı sesini duymadı. Karda yürüyen botların keskin, hızlı ve kararlı sesiydi bu.

"Benimle dövüşmek zorunda kalacaksın," diye oyalanıyorum, nefesimi tutarak. "Kanlı çiziklerin, morlukların ve şiş bir dudağın olacak. Bundan kurtulamayacaksın."

Wesley karda koşarak bana doğru geliyor ve ben tepki veremediğim beni bir ayı gibi kucaklayıp kenara doğru sürüklüyor.

"Saçmalık," diye homurdanıyor. "Annen de baban da kayıp. Kardeşin yok, büyükannen ölmüş. Kimse rapor tutmayacak. Senin için kim geliyor, Rosie?"

"Aile konusunda haklısın," diyorum, gevşeyerek, ölü ağırlığının onu durdurmasını umarak, çünkü mücadele etmek işe yaramıyor. "Ama diğer konuda yanılıyorsun."

"Ah?" Kollarından kurtulup ayağa kalkmayı başardığımda durdu.

"En İyi Arkadaş Faktörü'nü hesaba katmadın," diyorum tahtayı işaret ederek.

"Selam millet," diye sesleniyor Violet, sanki happy hour'da buluşacaktınız gibi bize doğru yürürken. Onun ukalalığına hayranım. Bu pisliğe onu korkutmadığını göstermek için hesaplanmış bir hareket ve destansı bir performans.

Wesley bana o kadar hızlı saldırıyor ki kaçamıyorum ve beni boğucu bir şekilde tutuyor. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Nefes nefese kaldım.

"*Arabanızı* takip etmem gerekiyordu," diye yanıtlıyor Vi. "Kuzey Kutbu tundrasında yaya bir keşif gezisi planlamamıştım."

Bir buz tabakasıyla kaplanmış kot pantolonunu işaret ediyor, Alp Dağları'ndaki bir patikadan ziyade Beşinci Cadde'de gezinmeye daha uygun olan botlarından bahsetmiyor.

"Neyse ki seni takip etmek için yanımda bu vardı." Vi telefonunu kaldırıyor, sonra arkasından bir ses duyunca dönüyor ve zayıf bir adamın ortaya çıktığını görüyorum. "*Ve* yol boyunca harika bir rehberle rastladım. Ona bugün yeni evlenen sevimli çiftleri görüp görmediğini ve bir de ne göreyim, görmüş ve şüphelenmiş."

"Ne haltlar burada?" Wesley öfkeyle tükürüyor.

Tavuk Adam/Karl/Güggeliman bize doğru ilerlerken Vi, "İşte geldi," diyor.

"Karl!" Şokumu atlatıp gülümsedim. "*Nasıl?*"

"Tekrar merhaba Rose." Kenardan birkaç adım uzaklaşana kadar beni sürükleyen Wesley'e alaycı bir bakış fırlatıyor. "Dediğim gibi, *etrafından dolaşmalısın.*"

"Neler oluyor?" Kocam yavaş anlıyor.

"Hikayeyi tersine çeviriyoruz," diyorum. "Artık jetlag olmuş, her şey için sana bağımlı, çaresiz bir eş yok. Cezanı çekmeye hoş geldin."

Violet'e dönüyorum. "Bunlardan birini aldın mı?"

Telefonunu kaldırıyor. "Ben yaptım. Hâlâ kayıta. Bazıları boğuk olabilir ama sende de var, değil mi?"

"Evet," diye mırıldanıyorum ve kullan-at telefonumun mikrofon ucunun başından dışarıda durduğu ceketimin cebine bakıyorum. I

Evden çıkmadan önce pantolonumun ağına sakladım, sonra "tuvalet" molam sırasında ceketimin cebine koydum.

"Bırak onu," diye emrediyor Tavuk Adam.

"Hiç şansın yok," diye cevap verir Wesley. "Buradan onunla birlikte çıkacağım ve sen de yolumdan çekileceksin. Hiçbir şey kanıtlayamazsın. Polis Grup'un sözüne inanacaktır. Yabancılar umurlarında değil. TIG benimle ilgilenecek. Kolayca taklit edilebilecek boğuk bir kayıt hiçbir şey ifade etmez."

"Bu çılgınları taklit edemezsin." Ona söyledim. "Ne?" Vi bana soruyor.

"Başından beri Darlene'di. Teresa, Darlene. Uçurumdan aşağı düştü. Wesley onu itti."

"Bekle, Teresa kimdi?" Vi kaşlarını çatıyor.

"Tekrar konuşabildiğimde her şeyi açıklayacağım." Kocamın ön kolu nefes boruma baskı yapıyor.

Karl, Wesley'e "Belki siz yabancıları pek umursamıyorlar," diyor. "Ama Luzern'in Güggeliman'ını ve haftanın iki gününü huzurevinde sakinlere kitap okuyarak geçiren sevgili öldürülmüş kız kardeşini çok önemsiyorlar."

"Güggeliman da neyin nesi?" Wesley muhtemelen bilinçsizce elini gevşetiyor ve ben de bu fırsatı tekrar gevşemek için kullanıyorum. Kollarının arasından kayıp yere düşüyorum ve yuvarlanıp gidiyorum.

Karl ceketinin içinden bir silah çıkarır, horozunu çeker ve Wesley'i omzundan vurur. Adam Alman tarafındaki en hızlı silah çeken kişi olmalı. "Bu kız kardeşim için."

Wesley çılgılık atıyor ve yere yığılıyor, kara çarparken göğsünü tutuyor. Şu anda üç kat şok olmuş durumdayım çünkü Karl'ın Astrid'in kardeşi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bir kez daha ayağa fırlıyorum ve arkadaşlarıma koşuyorum.

"Vay canına," diye bağırır Violet. "İsviçre'de silaha izin verilmediğini sanıyordum?"

"Vatandaş olmayanlar bunlara sahip olamaz," diye yanıtlıyor Karl. "Ama tüm İsviçre evlerinde var. Biz kirpi ordusuyuz. Herkes silahlıdır ve ulusumuza yönelik bir tehdit olduğunda her ev ayağa kalkar ve savaşır."

Öfkeyle yanıp tutuşan ve umarım büyük bir acı içinde olan Wesley'i izliyorum. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en dürüst gözler: saf nefretin ve kontrol kaybının yansımaları. Ona gülümsüyorum.

"Nasıl olur lan?" diyor dişlerini sıkarak. Beni herkesin önünde öldürmek istiyor.

Violet, "Yarım yamalak adam kaçırma planınızı bir mil öteden gördük," diyor.

"Cusus yazılımınızı bulduğumuzdan beri her şeyi kaydediyoruz," diye ekliyorum. "Sen bizim ilk podcast'imizsin. Hoşuna gitse de gitmese de ünlü olacaksın."

Yeni bir ses var: Dağdan aşağı havlayan köpeklerin vahşi sesi ve ardından ağaçların üzerinden uçan bir helikopterin kükremesi. Bir kar patlaması bizi görünmez olana kadar sarıyor.

"Bu da ne böyle?" Bıçakların üzerinden bağırıyorum.

Vi gözlerini kapatıyor ve onların gelişini izliyor. Üç kanton polisi ve iki Alman çoban köpeği aşağıdan bize doğru yaklaşıyor ve yüksek teknolojili, süslü kırmızı bir helikopter ormanla aramıza iniyor.

"Polisleri aradım ve anahtarlarımı burada kaybettiğimi söyledim," diye bağırıyor Vi. "Seninkini kaybettiğin zamanki gibi köpekleri gönderirler diye düşündüm."

Wesley kan kaybediyor gibi görünmektedir ve etrafındaki karda bordo renkte çiçekler açmaktadır. Pilot motorları durdururken, kırmızı tulum giymiş iki kişi helikopterden dışarı fırlar.

"Dağ kurtarma." Karl bana döndü. "Oğlum İsviçre'nin en seçkin kurtarma ekibi olan Air-Alpine'de pilot ve rehber. Arkadaşınızla tanıştıktan sonra onları aradım."

Otuz beş yaşlarında iri yarı bir adam koşarak yanımıza geliyor. "Grüezi, Gérald," diye selamlıyor Karl oğlunu.

Karl onunla Almanca konuşuyor ve ikisi de muhtemelen Darlene'i aramak için vadinin doğru koşuyorlar. Vi ve ben de onları takip edip aşağıya bakıyoruz ve düşüşün ne kadar ölümcül olduğunu daha önce bilmediğim için çok heyecanlanıyorum. Akıl almaz derecede derin ve aşağıya doğru pürüzlü kayalarla kaplı.

Gérald hiç umut yok der gibi başını sallıyor. Kimse o düşüşten sağ çıkamaz.

Karl, Vi ve bana döndü. "Kurtarma ekibiyle gitmelisiniz. Güvende olursunuz," diyor Karl. "Ben polisle birlikte aşağı ineceğim."

"Uçmaktan çok korkuyorum," diyor Violet kendine sarılarak. "O şeye binebilir miyim bilmiyorum."

Gérald bir anda onun yanındadır.

"Korkma" diyor, sonra ayağı kayınca onu yakalıyor.

Kendini düzeltmeyi başarana kadar şüphe uyandıracak kadar uzun bir süre geçiyor.

Gérald onu gerektiği kadar tutuyor. Bu anlık kimyayı izliyorum ve *işte yine başlıyoruz* diye düşünüyorum. Karl polisle konuşuyor, eliyle

Wesley'e ve sonra bana. Wesley şimdi dağdan aşağıya doğru sendeleyerek inmeye çalışıyor ama bir Alman kurdu birkaç adımda onu yakalıyor.

Violet sabit kaldığında helikopter vites değiştiriyor ve G  rald bize bağıyor: "Yola çıkmalıyız. Hava giderek yaklaşıyor. Bu artık bir kurtarma görevi. Yarın arama yapmak için geri gelecekler."

Karl, Vi ve beni kontrol etmek için geri döndüğünde, ortağıyla birlikte olay hakkında tamamen şaşkın gör  nen kanton polisiyle konuşmaya gidiyor.

"Astrid için çok   zg  n  m," diyorum Karl'a. "Bana karşı çok nazikti ve beni uyarmak için çok uğraştı. Kız kardeşin olduğı hakkında hiçbir fikrim yoktu. O... o bir cadı mıydı, yoksa bir wiccan mıydı, yoksa...?"

"Bir *cadı* mı? *Nein*." Başını eğiyor ve y  z  n   buruşturuyor. "O İsvi  reliydi. Bu bizim yolumuz."

Dudağımlı ısıırıyorum, bu hassas soruyu g  ndeme getirmeli miyim emin değılim, Wesley'i olduğı gibi g  rmeyerek bunda benim de payım olduğunu biliyorum.

"Astrid'in öld  r  ld  ğ  n   nereden biliyordun?" diye sordum.

"Polis onun merdivenlerden   amaşır taşıırken d  şt  ğ  n   s  yledi. Astrid   amaşır yıkamazdı," diye yanıtlıyor. "Asla. Her hafta onun yerine   amaşır yıkamak için ziyaretine giderdim. O g  n i  e gitmeden   nce sabahın erken saatlerinde onu merdivenlerin dibinde buldum.   amaşırılar sanki oraya atılmış gibi her yere sa  ılmıştı ve fazla bir şey de yoktu."

"Beni uyarmaya   alıştı ama anlamadım," diyorum sesim   atlayarak. "  ok   zg  n  m Karl."

Başını sallıyor ve İsvi  relilerin yaptığı o sinir bozucu şekilde g  zlerimin i  ine bakıyor, ama itiraf etmeliyim ki bu beni etkilemeye başladı.

"Kendini suçlama," diyor. "Bunu o adam yaptı, sen değıl. Astrid seninle kocan hakkında konuşabilmek i  in komşusuyla arasında terc  manlık yapmamı istedi ve tabii ki komşunun sen olduğunu bilmiyordum. Ama sonra bunu yapmaması gerektiğı konusunda anlaştık,     nk   yaparsa senin i  in her şey daha da k  t  le  ebilirdi. Seni ondan uzaklaştırmak istiyordu ama seni tehlikeye atmak istemiyordu."

"Sorun   ıkarmadan   nce sizi daha yakından tanımak istedi. Her şey kocanızı daha k    k bir kadınla g  rd  ğ  nde başladı. Siyah sa  lı bir kadını arabanıza taşıyorlardı. Kız kardeşim arkalarından baktığında, kadının   ok sarhoş olduğunu ve eve g  t  r  lmesi gerektiğini s  ylemişler. Ama bu Astrid'e doğıru gelmemiş. Onları sıkıştırmış ama ayık kadın ona Almanca bağırmış. Astrid'in yapacak bir şeyi yoktu. Tek yapabildiğı daha fazla şey   ğrenmeye   alışmak ve elinden geldiğince sizi rahatlatmaktı."

"Harika bir kadındı," diyorum. "Ve Karl... İngilizcen mükemmel. Hiç pratiğe ihtiyacın olmadı."

"Eh." Omuz silkiyor. "Bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

Tavuk Adam'ın ifadeleri ve kayıtlarımız sayesinde Wesley'nin suçlanıp yargılanacağına dair umudumu koruyorum. BMW'de çok heyecanlandığı takip cihazı var, bu yüzden yetkilileri Jacqueline'in cesedine götüreceğini umuyorum. Bunun gerçekleşmesi için elimden geleni yapacağım.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyor Violet. "Bir şeyler yiyebilir ve podcast'imizin hikâyesinin taslağını çizmeye başlayabiliriz."

"Bütün bunlar sona erdiğinde seni şehre götüreceğim. Yani polis izin verir vermez," diye cevap veriyorum.

"Her şeyin olup bittiği şu meşhur Pickwick'i görmek istiyorum. Bir elma şarabı ve siyah istiyorum," diyor Vi.

"Elbette. Ve ben hala *Kunstmuseum*'a gitmedim," diyorum ama kendimi zar zor duyuyorum. Süzülüyorum. Yorgunluk. Duygularımın bilinçsizce dökülmesi, bilinmeyenin sonunda açığa çıkması, beraberinde acı ve katarsis getirmesi.

Dizlerim bükülüyor ve karın içine batıyorum.

Violet "Oh!" diye haykırıyor ve ben yere yığılırken uzanıp çömelerek beni tutuyor.

Kendi sesimi duyuyorum, titrek ama kararlı.

"Violet?"

"Evet, tatlım."

"Teşekkür ederim."

Bununla birlikte, baraj patlıyor, gözyaşları geliyor ve Violet beni tutup karda sallıyor, tüm gömülü bilgi, keder ve kayıp bir anda taşıyor ve ben bir an daha görmezden gelemeyene kadar o demir kapıyı vuruyor.

Kargaların tanıdık cinayetini duyuyorum, kanatları hep bir ağızdan çırpıyor, benden uzaklaştıkça sesleri uzaklaşıyor.

Notlar & Teşekkür

Bu kitap bir kurgu eseridir, ancak doğal olarak gerçek gurbetçi yaşamından esinlenen anlar ve ortamlar vardır ve bunlar gurbetçi arkadaşlarıma, İsviçreli komşularıma ve arkadaşlarıma ve Lucerne Kantonuna bir selam ve göz kırpmadır. Bu kitap yer yer karanlık ve sinir bozucu olsa da İsviçre'ye yazılmış bir aşk mektubudur. Gurbetçi olarak geçirdiğim yıllar hayatımın en heyecan verici, dramatik ve değerli deneyimlerinden bazılarını yaşattı.

Ülkedeki son aylarımızda gösterdikleri nezaketin karşılığını asla ödeyemeyeceğim kapı komşularımıza sonsuza dek minnettarım. Benimle gerçek hayatta Almanca pratik yapan ve (yasal olarak!) gerekli olduğunda hattı kesmeme izin veren Güggeliman'a teşekkür ederim.

Üyeleri bizi karşılayan ve nezaket, anlayış ve dostlukla yeni bir dünyaya adım atmamızı kolaylaştıran sevgili SASL'ımızı (Swiss American Society of Lucerne) asla unutmam. Helen Houseman'a enginar sosu için ve hayatımın en zor zamanlarından birinde yanımda olduğu için, iyi dostlarımız Smith'lere, acil beta okuyucusu olduğu için gurbetçi dostum ve yazar Carris Kane'e ve o dönemde kısa süreliğine hayatımda olan diğer tüm gurbetçilere teşekkür ederim.

Bu roman için o harika deneyimi ve o güzel insanları alıp hayal gücümü serbest bıraktım ve gurbetçi hayatının en dramatik unsurlarını, okumak ve yazmak için en sevdiğim hikaye türü olan dolambaçlı bir gizeme dönüştürdüm. Umarım okuyucular bir gün burada yazdığım yerleri ziyaret edebilirler, çünkü Lucerne keşfetmek için harika bir yer.

xoCourtney

"Rose" ve "Wesley"nin evindeki balkondan gerçek hayattan bir görünüm

© Courtney Hargrove

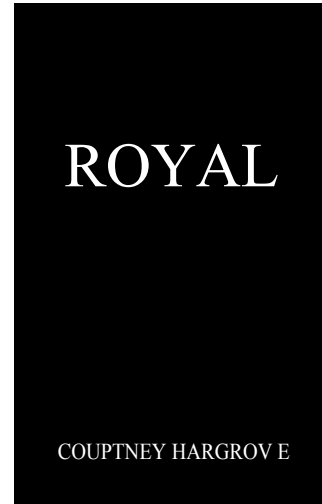
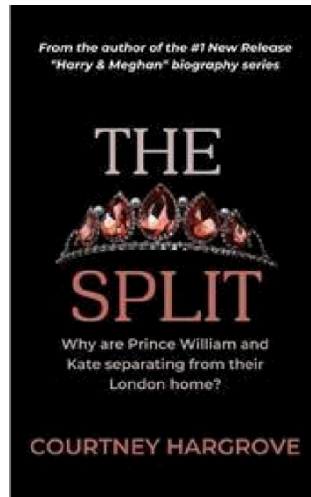
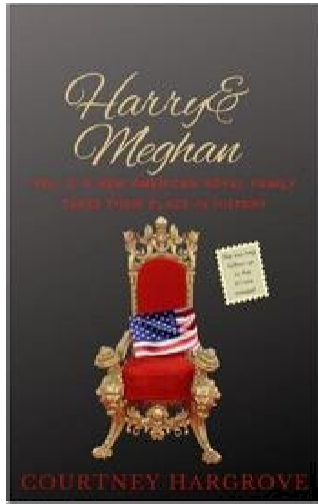
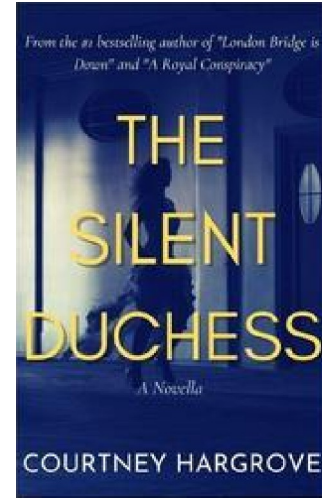
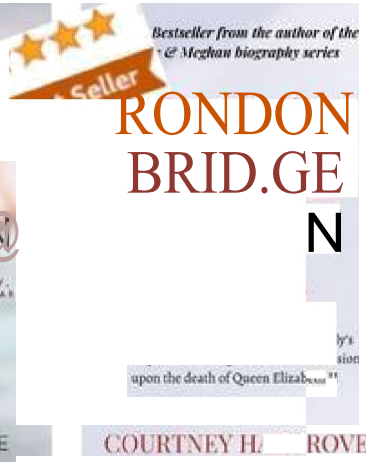
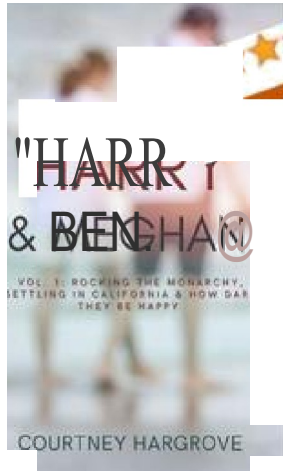


Courtney Hargrove tarafından ClherTitfes

"Tek kelimeyle harika bir okuma. Hazır olun. Dikkatli olun bu kitaptaki hayranlık uyandıran faktörler."-Amazon rerieircr

"Bu kitabı elimden bırakamadım. Uykuya ."-

Coo#rea#s yorumcusu



İçerik Uyarısı

Bu kitap psikolojik bir gizem/gerilim kitabıdır ve tanıtımda bahsedilen beklenen karanlık anları ve ihanetleri içerir:

Gaslighting

Eşin duygusal istismarı Annelik

Uyuşturucu kullanımı/bağımlılığı

Kısa süreli, kıyafet üzerinden rıza dışı sarkıntılık ve cinsel saldırıdan söz edilmesi

Doğurganlık sorunları

Karanlık folklor ve büyüculük tartışmaları Bazı

küfürler

Flashback'te bir karakterin babasının ölümü

Oyun alanı zorbalığına dair bazı flashbackler

Cinayet, cinayete teşebbüs ve insan kaçakçılığı tartışması Rehin

alma

Sadakatsizlik

Depresyondan bahsedilmesi

Umarım bir okuyucuyu üzebilecek tüm noktaları ele almışımıdır, çünkü kimsenin çalışmamda beklenmedik tetikleyicilerle karşılaşmasını istemem. Eminim ki eleştirmenler ve okuyucular bana bildireceklerdir, böylece sonraki baskılarda atlamış olabileceğim herhangi bir şeyi ekleyebilirim.

Okuduğunuz için teşekkürler.

xoCourtney



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.